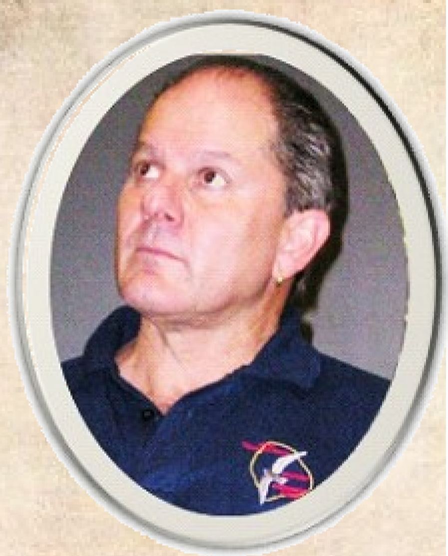
STAR WARS™

APROPIEREA FURTUNII

ALAN DEAN FOSTER

ALAN DEAN FOSTER

Născut în 1946, este un scriitor american de literatură ştiinţifico-fantastică. Locuieşte în Arizona şi este cunoscut pentru novelizarea scenariilor de filme. Are o diplomă în ştiinţe politice şi una în arte, obţinute la University of California, Los Angeles.

Acţiunea cărţii se petrece chiar înaintea evenimentelor descrise în Atacul Clonelor.

ALAN DEAN FOSTER

APROPIEREA FURTUNII

V.2.0

Alan Dean Foster
The Approaching Storm
2002

…cu mult timp în urmă, întro galaxie foarte, foarte îndepărtată…

1.

— Stimată Shu Mai, mi se pare că planeta mea devine foarte importantă.

Preşedinta Ghildei Comerciale surâse scurt.

— Cheile mici pot descuia porţi foarte mari, senator Mousul. În timp ce discuta, cvartetul respectabil se plimba fără grabă prin galaxie. Desigur, nu era vorba despre galaxia reală, ci despre un model complet tridimensional imens şi complex, care umplea în întregime apartamentul privat. Stelele străluceau de jur împrejurul lor, învăluindu-i într-o pâclă strălucitoare şi multicoloră de tonuri pastelate. Întinzând braţul şi atingând un sistem planetar oarecare, oricine putea apela descrierea detaliată, enciclopedică a sistemului respectiv şi a planetelor care-l alcătuiau – de la specii şi populaţii, până la caracteristici minuţioase ale florei şi faunei, statistici de natură economică şi extrapolări privind viitorul.

Unul dintre membrii cvartetului era o femelă twi'lek cu piele albastră, tăcută şi mai degrabă contemplativă. O însoţea un industriaş corellian important şi lesne de recunoscut. Preşedinta Ghildei Comerciale era scundă şi zveltă, cu piele

verde şi coama înaltă, pieptănată peste cap, ce constituia coafura tipică femelelor din rasa gossam. Al patrulea membru al grupului era senatorul de Ansion, înveşmântat într-o mantie largă şi complicat ţesută din cele mai exotice materiale de pe planeta sa natală. În ciuda rangului său important, părea agitat, aidoma cuiva care se teme să nu fie urmărit. Cât despre femela twi'lek şi corellianul, ei erau cu certitudine simpli solicitanţi... deşi corellianul avea foarte multă influenţă.

Preşedinta Ghildei Comerciale se opri şi, cu un gest larg, indică punctuleţele de lumină tremurătoare ce reprezentau peste o mie de planete. Era incredibil, gândi ea, felul în care trilioane de fiinţe raţionale şi civilizaţii întregi puteau fi reduse la simple firicele care pluteau într-o singură odaie. Ar fi fost minunat dacă şi realitatea ar fi putut să fie la fel de simplu de organizat şi gestionat ca şi modelul acela luminos şi eficient.

„Avea să fie", reflectă ea încrezător, „cu condiţia de a beneficia de timp şi de ajutorul unor alianţe întreţinute cu grijă".

— Îmi cer scuze, nobilă doamnă, murmură corellianul, dar nici asociaţii mei şi nici eu nu sesizăm importanţa acestei planete numite Ansion.

— Excelent! lovi uşor din palme Shu Mai.

În rândul celor trei însoţitori ai ei, deruta se făcu prompt simţită, în pofida diferenţelor de specii.

— Apreciezi ca satisfăcător faptul că nu pricepem importanţa planetei? întrebă femela twi'lek.

— Exact. Un surâs îngăduitor încreţi chipul gossamei. Dacă voi nu o pricepeţi, atunci nu o vor pricepe nici duşmanii noştri. Fiţi atenţi şi vă voi releva această importanţă, astfel încât să vă fie clar vizibilă.

Se întoarse şi introduse braţul în panoplia pulsatoare de planete şi sori, atingând cu vârfurile degetelor mâinii drepte o stea micuţă, poziţionată central. Prin cuvinte şi gesturi, începu să manipuleze sistemul planetar pe care-l selectase.

Ca răspuns la acţiunile ei, un trio de raze laser albastru-viu legă sistemul de alte trei sisteme.

— Alianţa Malarian. Privită superficial, una dintre sutele de asemenea alianţe locale...

Degetele subţiri şi iuţi se mişcară iarăşi. Apărură linii galbene, legând prima stea de alte şase sisteme.

— Tratatul militar Keitumite. N-a fost invocat niciodată, dar continuă să fie valid. (Surâsul lui Shu Mai se lărgi, denotând că era încântată de ceea ce făcea.) Iar acum, fiţi atenţi!

Mâinile ei începură să acţioneze asupra liniilor galactice din jur, ca şi cum ar fi fost o muziciană care cânta la corzile unui cvintolium scump.

Când Shu Mai încheie în cele din urmă, tovarăşii ei priviră în tăcere rezultatul. Cei patru erau înconjuraţi de o reţea de linii rectilinii şi intransigente: albastru, galben, auriu, stacojiu – toate culorile spectrului. Poate chiar, cutezară unii să gândească, culorile unui imperiu.

Iar în centrul acelei plase de păianjen formate din raze intens strălucitoare şi perfect neclintite ce simbolizau tratate şi alianţe, pacte şi parteneriate, se afla o singură planetă, care devenise subit mult mai puţin lipsită de importanţă, Ansion.

Shu Mai flutură mâna stângă şi rosti un cuvânt, iar reţeaua complexă dispăru. Nu dorea ca vreo persoană care nu avea acces la planurile grupului să fi apărut pe neaşteptate şi să fi văzut ce se discuta. S-ar fi putut naşte întrebări neplăcute.

— Cine ar fi bănuit că o asemenea planetă s-ar putea afla în centrul atâtor tratate legate reciproc între ele? comentă femela cu piele albastră, părând cu adevărat impresionată.

— Exact, înclină uşor Shu Mai din cap către ea. Există şi alte planete ce ocupă poziţii comparabile ca importanţă strategică – planete mai populate, complet industrializate şi menţionate frecvent ca jucând roluri majore, atunci când se discută despre actuala situaţie tulbure din Republică. Pe de altă parte, nimeni nu se gândeşte la Ansion. Aceasta este eleganţa şi frumuseţea situaţiei.

Îşi apropie mâinile, lipi vârfurile degetelor şi privi semnificativ spre senatorul Mousul.

— Dacă-i putem convinge pe ansionani să se retragă din Republică, practic nimănui nu-i va păsa cu adevărat. Însă din cauza alianţelor stabilite de ei, retragerea respectivă ar trebui să fie suficient pentru a-i determina pe partenerii lor deja şovăielnici din Alianţa Malarian şi Tratatul Keitumite să-i urmeze. Aţi văzut cât de multe sisteme planetare sunt legate, la rândul lor, de ambele pacte. Efectul va fi unul de tip bulgăre de zăpadă – va începe la scară foarte mică, va creşte rapid şi va accelera

de la sine. Până când Senatul îşi va da seama ce anume l-a izbit, din Republică se vor fi retras minimum patruzeci de sisteme, iar noi vom fi înaintat serios pe calea materializării acelor modificări pe care le dorim implementate.

Degetele lui Mousul se încleştară tot mai tare, până ce albul osului se zări sub pielea încheieturilor.

— Aceea va fi scânteia de care avem nevoie pentru a propune adoptarea de măsuri extraordinare care să facă faţă situaţiei.

Industriaşul corellian aproape că ţopăia de aţâţare.

— Este un plan extraordinar de inteligent! Ştiu că interesele pe care le reprezint vor fi de acord să trimită imediat o forţă armată pe Ansion, pentru a-i sili pe băştinaşi să se retragă din Republică.

Pentru o clipă, senatorul Mousul păru alarmat.

— Exact ceea ce nu dorim, replică sever Shu Mai. Dacă ţin bine minte, Federaţia Comercială a încercat deja ceva similar, altundeva. Rezultatele au fost – să zicem – mai puţin decât triumfătoare.

— Mda, aşa-i, tuşi corellianul stânjenit. Au apărut unele complicaţii neprevăzute.

— Ale căror ecouri răsună şi azi, urmă Shu Mai pe acelaşi ton. Nu înţelegeţi? Eleganţa planului acesta este aparenta neînsemnătate a pivotului său central. Trimiteţi o flotă, sau doar două nave, spre Ansion şi veţi atrage imediat atenţia forţelor care continuă să ne frustreze. Evident – acesta este ultimul lucru pe care-l dorim. Noi dorim ca retragerea ansionianilor din Republică să pară perfect naturală – rezultatul unor decizii interne la care s-a ajuns în absenţa oricăror influenţe din exterior.

Surâse dulce către Mousul.

— Şi aşa va fi? întrebă apăsat twi'leka.

Shu Mai o privi aprobator. Ştia că avea să fie utilă. Aşa cum aveau să fie şi ceilalţi pe care-i implicase... dacă-şi puteau păstra discernământul.

— Ca multe alte popoare, răspunse senatorul Mousul, ansionianii au păreri împărţite asupra cursului de acţiune optim: dacă să rămână în Republică, sau dacă să iasă din corupţia şi mârşăviile infiltrate la toate nivelurile. Fiţi siguri că printre

concetăţenii mei există mulţi care ne susţin cauza. Am avut grijă şi am investit un capital politic considerabil, pentru a mă asigura că elementele respective sunt încurajate corespunzător.

— Cât va dura? dori să ştie twi'leka pe un ton amăgitor de blând.

— Până ce Ansion va lua o decizie? senatorul căzu pe gânduri. Presupunând că deosebirile de păreri vor continua să se amplifice, m-aş aştepta ca într-o jumătate de an standard să se ajungă la un vot oficial privind retragerea din Republică.

Preşedinta Ghildei Comerciale încuviinţă din cap.

— Moment în care putem privi cu satisfacţie cum aliaţii tradiţionali ai Ansionului îi vor urma, fiind urmaţi la rândul lor de aliaţii aliaţilor. Toţi ne-am jucat cu piese de domino în copilărie şi astfel ştim că, invariabil, în apropierea bazei există o piesă-cheie, a cărei îndepărtare duce la colapsul întregii structuri. Cheia aceea este Ansionul. Dacă înlăturăm piesa respectivă, restul sistemelor se vor nărui.

Gândurile şi privirea ei părură că se focalizează dincolo de raza vederii celorlalţi.

— Pe ruinele vechii şi decrepitei Republici, aceia dintre noi care sunt înzestraţi cu prevedere vor construi o structură politică nouă, perfectă şi strălucitoare. O structură lipsită de legături slabe, eliberată de inutilităţile moraliste ce stânjenesc şi încetinesc dezvoltarea corespunzătoare a unei societăţi cu adevărat avansate.

— Şi cine va conduce această nouă structură? făcu femela twi'lek pe un ton uşor sarcastic. Dumneata?

Shu Mai strânse cu modestie din umeri.

— Interesele mele sunt asociate Ghildei Comerciale. Cine poate spune? Este un aspect care – nu-i aşa? – rămâne să fie determinat, înainte de a se trece la alegerea conducătorilor, cauza trebuie să fie încununată de succes. Recunosc că nu aş refuza o asemenea nominalizare, totuşi cred că există persoane mai calificate. Mai bine să începem cu lucrurile mărunte.

— Ca această planetă Ansion. Revenindu-şi de pe urma blândului reproş anterior, entuziasmul corellianului reapăru în forţă. Va fi realmente o plăcere, o încântare să putem fi în sfârşit capabili să ne desfăşurăm afacerile nestânjeniţi de reguli, regulamente şi limitări superflue! Cei pe care-i reprezint vor fi

de-a pururi recunoscători.

— Da, observă sec Shu Mai, veţi avea finalmente ocazia să asiguraţi monopolurile restrictive pe care le urmăriţi cu atâta îndârjire. Nu vă temeţi! În schimbul sprijinului politic şi financiar, dumneata şi cei pe care-i reprezinţi veţi primi tot ceea ce meritaţi.

— Bineînţeles, comentă şiret industriaşul fără să se arate intimidat, acest nou aranjament politic va deschide Ghildei Comerciale o sumedenie de oportunităţi.

Shu Mai schiţă alt gest de modestie.

— Ghilda este oricând doritoare să profite de modificările realităţilor politice.

În mijlocul congratulărilor reciproce, gossama observă că senatorul rămăsese tăcut.

— Ceva îţi sfredeleşte gândurile ca un vierme cu indigestie, Mousul. Despre ce-i vorba?

Ansionianul îşi privi asociata cu o expresie de uşoară nelinişte. Ochii lui mari şi bulbucaţi o fixau pe preşedinta Ghildei Comerciale.

— Shu Mai, rosti el, eşti sigură că nimeni altcineva n-ar putea deduce adevărata natură a acestor planuri care vizează Ansionul?

— Până acum n-a făcut-o nimeni, replică ea apăsat.

Mousul îşi îndreptă complet spinarea.

— Îmi place să cred că sunt îndeajuns de inteligent pentru a-mi da seama că există şi persoane mai agere decât mine. Acelea mă îngrijorează.

Shu Mai făcu un pas în faţă şi-i puse o mână pe umăr, liniştitor.

— Exagerezi cu grijile.

Fără a mai ţine seama de etichetă, făcu un gest cu mâna liberă şi punctul luminos care reprezenta Ansionul reapăru.

— Planeta Ansion! Priviţi-o! Mică, subdezvoltată, neimportantă. Dacă aş face un sondaj, sunt convinsă că nici unu la sută dintre politicieni sau comercianţi nu v-ar putea spune mare lucru despre ea. Cu excepţia noastră, a celor din încăperea aceasta, nimeni nu-i cunoaşte semnificaţia potenţială.

Obstrucţionat de corupţia generalizată şi de birocraţia sufocantă care ajunsese să conducă Republica şi să-i complice

afacerile – şi furios pe acestea – industriaşul corellian putea să cumpere companii şi teritorii întregi printr-o simplă atingere a amprentei lui digitale. În ciuda averii sale, el nu putea însă privi în viitor şi în clipa aceasta ar fi renunţat bucuros la câteva miliarde pentru unul sau două răspunsuri.

— Sper să ai dreptate, Shu Mai. Sper să ai dreptate.

— Bineînţeles că are. (Twi'leka, care acceptase cu multe ezitări să participe la întâlnirea aceasta, se simţea mult mai încrezătoare în perspectivele de viitor după ce auzise explicaţiile detaliate ale gazdei lor). Sunt impresionată şi în acelaşi timp mişcată de concepţia de ansamblu şi de subtilitatea strategiei preşedintei Shu Mai şi senatorului Mousul. Aşa cum au spus-o cu atâta elocvenţă, planeta aceasta este mult prea lipsită de importanţă pentru a atrage o atenţie exterioară semnificativă...

2.

— Ahaha, preţioaso- ce-ascunzi sub mantia asta?

Luminara Unduli nu ridică ochii spre bărbatul voinic şi nebărbierit, cu trăsături aspre şi miros neplăcut şi nici spre camarazii săi la fel de neciopliţi şi nespălaţi. Le trată cu aceeaşi indiferenţă rânjetele ştiutoare, aplecarea doritoare a trupurilor către înainte şi privirile hulpave... deşi duhoarea colectivă era ceva mai greu de ignorat. Răbdătoare, duse la gură lingura plină cu tocană fierbinte. Buza inferioară îi era vopsită în purpuriu-închis, mai multe romburi negre întreţesute îi tatuau bărbia, iar alte simboluri mai complicate îi decorau încheieturile degetelor. Culoarea măslinie a pielii ei contrasta izbitor cu albastrul profund al ochilor.

Ochii se înălţară acum pentru a privi tânăra aşezată de cealaltă parte a mesei. Atenţia lui Barriss Offee comuta între mentorul ei şi bărbaţii care se înghesuiau incomod de aproape de ele. Luminara zâmbi în barbă. Barriss era pricepută, atentă şi serioasă, chiar dacă uneori impulsivă. Deocamdată, tânăra tăcea chitic şi continua să mănânce. Luminara ştia că era o reacţie judicioasă. Mă lasă pe mine să-mi asum conducerea, aşa cum trebuie să facă.

Bărbatul care rostise grosolănia şopti ceva unui prieten.

Râsetele vulgare şi neplăcute se revărsară în valuri. Apropiindu-se mai mult, el puse o mână pe umărul Luminarei.

— Ţi-am adresat o întrebare, scumpo! Ne-arăţi ce ai sub mantia asta frumoasă şi moale, sau vrei să tragem chiar noi cu ochiu'?

O tensiune încărcată cu feromoni îi cuprinsese pe tovarăşii lui. Ghemuiţi deasupra blidelor de mâncare, unii dintre clienţii localului se întoarseră să privească, dar nici unul nu protestă faţă de ceea ce se întâmpla şi nici nu interveni.

Cu lingura oprită înaintea buzelor, Luminara părea să dedice mai multă atenţie conţinutului ei decât întrebării insistente. Suspină, înghiţi tocana şi-şi coborî mâna dreaptă, liberă.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul să vezi...

Un bărbat rânji larg şi-şi împunse în coaste tovarăşul mătăhălos. Alţi doi se apropiară şi mai mult, astfel încât toţi se aplecau practic peste masă. Luminara trase în exterior un fald al mantiei şi desenele complexe de pe benzile metalice de culoarea cuprului şi bronzului ce-i acopereau partea de sus a braţelor scânteiară în lumina difuză a localului.

Sub mantie se vedea o centură din piele şi metal de care atârnau câteva obiecte mici şi neaşteptat de sofisticate, produse ale unei inginerii de mare precizie. Unul dintre ele era un cilindru, foarte lustruit şi conceput să fie ţinut confortabil în palmă. Vorbitorul agresiv miji ochii, cu o expresie uşor derutată. Îndărătul său, doi amici până atunci plini de speranţe îşi pierdură rânjetele lascive mai rapid decât o navă de contrabandă care efectuează un salt urgent în hiperspaţiu.

— Păzeşte-ne, Mathos! Aia-i o sabie Jedi!

Cu zâmbetele ca măturate de potop, banda de potenţiali agresori începu să se retragă, se diviză şi se îndepărtă în grabă. Părăsit în mod neaşteptat, fostul ei conducător nu dorea să accepte înfrângerea atât de iute. Se holbă la cilindrul metalic lucios.

— Nu poate fi nici vorbă de-aşa ceva! O sabie „Jedi”? Privi belicos obiectul enigmatic care-i răpea atenţia. Adică, tu ai fi „cavaler Jedi”, dulceaţă? Ce mai Jedi frumuşică şi bine făcută!

Pufni dispreţuitor.

— În nici un caz aia nu-i o sabie Jedi, nu? Nu? Mârâi el

insistent, atunci când femeia nu-i răspunse.

Luminara Unduli înghiţi altă lingură de mâncare, lăsă cu grijă tacâmul pe farfuria aproape goală, tamponă delicat cu şerveţelul de hârtie buza ornată, apoi pe cealaltă, îşi şterse mâinile şi se întoarse către el. Ochii albaştri priviră de pe faţa cu trăsături fine, care surâse rece.

— Ştii cum poţi să afli, îl informă încetişor.

Bărbatul voinic fu gata să replice ceva, şovăi şi se răzgândi. Mâinile femeii atrăgătoare stăteau pe coapsele ei, cu palmele în jos. Sabia Jedi – neliniştit, se trezi gândindu-se că în tot cazul semăna perfect cu o sabie de lumină Jedi – rămânea la centura ei. De cealaltă parte a mesei, tânăra continua să mănânce de parcă nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit.

Brusc, bădăranul deveni conştient de mai multe aspecte. În primul rând, rămăsese complet singur. Foştii săi companioni entuziaşti o şterseseră unul câte unul. În al doilea rând, femeia care stătea pe scaun în faţa lui ar fi trebuit să fie agitată şi speriată, însă părea doar plictisită şi resemnată. Iar în al treilea rând, el îşi aminti pe neaşteptate că-l aşteptau treburi importante altundeva.

— Ăăă... scuze, se trezi mormăind. N-am vrut să te deranjez. Te-am confundat cu altcineva.

Se întoarse şi se îndepărtă grăbit de masă, pornind spre ieşirea din local şi împiedicându-se de un blid cu resturi aşezat pe podea lângă un scaun neocupat. Câţiva clienţi îl priviră. Alţii le fixară cu ochii pe cele două femei, înainte de a descoperi motive să revină la propriile lor farfurii şi conversaţii.

Expirând încetişor, Luminara se întoarse la tocana neterminată. Se strâmbă şi împinse farfuria într-o parte. Intruziunea mitocanilor îi răpise pofta de mâncare.

— Te-ai descurcat bine, maestră, rosti Barriss continuând să mănânce. (Poate că uneori padawanei îi lipsea percepţia, dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre apetitul ei.) Fără zgomot şi fără scandal.

— Pe măsură ce te vei maturiza, vei constata că, ocazional, vei fi silită să te confrunţi cu excesul de testosteron. Adesea pe planete minore, ca Ansion. Luminara clătină încet din cap: Detest genul acesta de distrageri.

— Nu fi posomorâtă, maestră, surâse voios padawana. N-ai

cum să anulezi atractivitatea fizică. Oricum, le-ai oferit atât o lecţie, cât şi o istorie pe care s-o povestească altora.

Luminara ridică din umeri.

— Păcat că guvernanţii locali, această aşa-zisă Uniune a Comunităţilor, nu pot fi convinşi la fel de uşor să asculte de glasul raţiunii.

— Până la urmă o vor face, rosti Barriss şi se sculă. Am terminat!

Maestra Jedi şi padawana ei îşi achitară consumaţia şi părăsiră localul. Şoapte, murmure şi nu puţine cuvinte de admiraţie respectuoasă răsunară în urma lor.

— Populaţia a auzit că noi ne aflăm aici pentru a încerca să încheiem o pace permanentă între orăşenii Uniunii şi nomazii alwari. Nimeni nu-şi dă seama că miza este mult mai mare. Şi nici noi nu putem dezvălui motivul real al prezenţei noastre fără să-i alertăm pe cei care ni s-ar opune fiindcă le cunoaştem intenţiile ascunse.

Luminara îşi strânse mantia în jurul corpului. Era important să prezinte un aspect exterior blând, totuşi impresionant.

— Deoarece nu putem fi complet oneste, localnicii nu se încred în noi.

— Orăşenii cred că-i favorizăm pe nomazi, încuviinţă Barriss, iar nomazii se tem că suntem de partea orăşenilor. Maestră, eu urăsc politica. Prefer să rezolv diferendele cu sabia. Mi se pare mult mai direct.

Faţa ei drăguţă radia energie şi dragoste de viaţă. Era încă destul de tânără pentru a nu fi devenit blazată înaintea noutăţilor.

— Este greu să convingi de justeţea logicii tale taberele opuse implicate într-un conflict, dacă ambele sunt moarte.

Cotind pe o străduţă lăturalnică din Cuipernam, ticsită cu vânzători şi cumpărători din multe specii galactice, Luminara continuă să vorbească, în timp ce scana cu privirea nu numai strada, ci şi magazinele şi clădirile rezidenţiale de pe marginile ei.

— Oricine poate mânui o armă, dar raţiunea este mult mai dificil de subjugat. Ţine minte asta pentru momentul când vei fi ispitită să rezolvi o neînţelegere folosindu-te de sabie.

— Fac prinsoare că-i numai vina Federaţiei Comerciale,

comentă Barriss trăgând cu ochiul la o tarabă încărcată cu coliere şi cercei, inele şi diademe, brăţări şi cornee-flash sculptate manual.

Podoabele personale le erau interzise cavalerilor Jedi. Aşa cum un învăţător îi explicase odată padawanei şi colegilor ei: „Strălucirea unui Jedi provine din interiorul său, nu din sporirea artificială oferită de fleacuri şi mărgele”.

Totuşi salba din fire de searous întreţesută cu pietre pikach era realmente colosală!

— Ce ai spus, Barriss?

— Nimic, maestră. Îmi exprimam doar nemulţumirea faţă de continuarea urzelilor Federaţiei Comerciale.

— Da, încuviinţă Luminara. Şi a Ghildelor Comerciale. Ele devin tot mai puternice pe lună ce trece, vârându-şi permanent degetele lacome după bani acolo unde nu sunt dorite, chiar dacă interesele lor imediate nu sunt implicate direct. Aici, pe Ansion, ele susţin făţiş oraşele care sunt asociate în mod liber în Uniunea Comunităţilor, deşi legile Republicii garantează drepturile grupurilor nomazilor alwari de a nu a fi afectate de asemenea influenţe externe.

Activităţile lor de aici complică o situaţie deja dificilă. Aşa cum o fac şi în alte locuri.

— Nimeni n-a uitat încă incidentul Naboo, încuviinţă ştiutor Barriss. De ce oare Senatul nu votează pur şi simplu reducerea concesiunilor lor comerciale? Aşa ceva le-ar mai potoli niţel!

Luminara se sili să-şi ascundă zâmbetul. Ce însemna inocenţa tinereţii! Barriss era plină de bunăvoinţă şi o padawană excelentă, dar lipsită de cunoaşterea rafinamentelor subtile ale politicii.

— Este foarte frumos să invoci etica şi morala, spuse ea, dar în ziua de azi se pare că Republica este condusă de comerţ. Uneori Ghildele Comerciale şi Federaţia Comercială acţionează ca şi cum ar fi guverne distincte. Sunt totuşi foarte abile în privinţa aceasta, se strâmbă ea. Se gudură şi se ploconesc înaintea emisarilor Senatului şi protestează permanent, susţinându-şi inocenţa. Mai ales Nute Gunray este lunecos ca un vierme-de-noroi notonian. Banii înseamnă putere, iar puterea cumpără voturi. Da, chiar şi în Senatul Republicii! Iar ele au aliaţi puternici.

Căzu pe gânduri, după care urmă:

— De acum, nici nu mai este vorba doar despre bani. Republica este un ocean murdar, agitat de curenţi periculoşi. Consiliul Jedi se teme că nemulţumirea generală faţă de starea actuală a guvernării va duce la secesiune pe multe planete.

— Cel puţin, rosti Barriss mergând alături de maestra ei, pe care o întrecea puţin ca statură, toată lumea ştie că Jedi sunt mai presus de asemenea probleme şi nu sunt mercenari.

— Nu, nu sunt mercenari, încuviinţă Luminara tot afundată în gânduri.

Barriss îi simţi preocuparea.

— Te mai nelinişteşte şi altceva, maestră?

— Câteodată, surâse scurt femeia, auzim fel de fel de lucruri. Poveşti stranii... zvonuri neconfirmate... în ziua de azi, astfel de istorii par să prolifereze. De exemplu, filozofia politică a unui anume conte Dooku.

Deşi mereu doritoare să-şi afişeze cunoştinţele, Barriss ezită înainte să răspundă.

— Cred că recunosc numele, dar nu în asociere cu rangul nobiliar. N-a fost acel Jedi care...

Oprindu-se brusc, Luminara ridică o mână pentru a-i face semn să rămână pe loc. Ochii ei ţâşniră rapid dintr-o parte în alta şi, subit, femeia nu mai era introspectivă. Toţi nervii îi erau încordaţi la maximum, toate simţurile alerte. Înainte ca Barriss s-o fi putut întreba despre motivul opririi, îşi scosese sabia de lumină, o activase şi-i extinsese complet lama. Fără să mişte capul în lateral, îl ridică într-o postură provocatoare. După ce-şi activă propria armă, imitându-şi maestra, Barriss căută încordată sursa neliniştii. Nezărind nimic anormal, o privi întrebător pe Luminara.

Exact în clipa aceea, hogussul plonjă de deasupra... înfigându-se exact în sabia de lumină ridicată de Jedi. Se simţi un iz pătrunzător de carne arsă, Luminara îşi trase raza pârjolitoare, iar hogussul, surprins, încă strângând puternic în pumnul fără viaţă securea ucigaşă de acum inutilă, căzu într-o parte. Trupul masiv bufni înfundat când lovi solul.

— Înapoi!

Luminara porni să se retragă, cu Barriss alertă şi încordată, păzind spatele şi flancurile.

Atacatorii se revărsară de pe acoperişuri şi prin ferestrele de la etaj, ţâşniră prin uşi şi din lăzi aparent goale până cu câteva clipe în urmă, într-un veritabil puhoi de mizerie sordidă. Cineva, reflectă Luminara încruntată în vreme ce bătea în retragere, se chinuise considerabil şi pusese la bătaie bani frumoşi pentru a organiza ambuscada. Deşi îngrijorată realmente pentru soarta ei şi a padawanei, trebuia să admire atenţia pe care plănuitorul atacului o acordase detaliilor. Indiferent cine ar fi fost el, era limpede că ştia că nu avea de-a face cu două turiste obişnuite care porniseră într-o plimbare matinală.

Întrebarea era: cât de multe ştiuse plănuitorul?

Existau doar două moduri în care non-Jedi îi puteau învinge în luptă pe Jedi: atragerea într-o falsă senzaţie de siguranţă, ori pur şi simplu copleşirea numerică. Subtilitatea fiind în mod evident o noţiune străină actualilor atacatori, care erau o adunătură pestriţă de indivizi setoşi de sânge, dar neinstruiţi, cel care îi angajase optase pentru a doua variantă. Pe străzile animate şi ticsite, numărul mare al tâlharilor trecuse neobservat de Luminara, deoarece sentimentele lor ostile se pierduseră printre cele ale mulţimilor de pietoni.

După lansarea atacului, Forţa pulsa evident de duşmănia revărsată dinspre zecile de mercenari bine înarmaţi, care se străduiau să ajungă îndeajuns de aproape de ţintele lor pentru a le aplica lovituri fatale. Îngustimea străzii şi refugierea dezordonată a trecătorilor inocenţi cuprinşi de panică, eliminau posibilitatea unei rute clare de repliere şi le împiedicau pe cele două femei să sprinteze către un loc sigur, dar în acelaşi timp îi opreau şi pe purtătorii de arme de foc să le poată ochi cu precizie. Dacă ar fi avut o tactică, atacatorii din primele rânduri, care fluturau arme tăioase, ca şi altele puţin avansate tehnologic, s-ar fi retras în lateral, făcându-le loc să ţintească celor dotaţi cu arme de calibru greu. Se promisese însă o recompensă frumoasă celor care le ucideau pe străinele de planetă, iar gândul la creditele respective, deşi îi însufleţise pe agresorii brutali, îi făcuse reticenţi în privinţa cooperării pentru a-şi atinge ţelul, fiecare sperând să încaseze singur bonificaţia substanţială.

Din aceste motive, Luminara şi Barriss putură devia atât

salvele blasterelor, cât şi loviturile armelor mai primitive, de felul săbiilor şi cuţitelor lungi. Protejate din ambele părţi de zidurile înalte ale clădirilor şi beneficiind de deruta provocată de negustorii şi clienţii care continuau să alerge în toate părţile în tentativa de a-şi căuta adăpost, ele aveau spaţiu de acţiune. Trupurile începură să se adune în mormane în faţa lor – unele intacte, dar altele lipsite de porţiuni anatomice importante, ce fuseseră perfect decupate de fasciculele rotitoare de energie viu colorată.

Exuberanţa şi strigătele ocazionale de provocare ale lui Barriss erau completate de loviturile feroce, regulate şi tăcute, ale Luminarei. Împreună, cele două nu numai că-şi ţineau adversarii la respect, ci începură chiar să-i determine să bată în retragere. Modalitatea tăcută şi înspăimântător de eficientă a luptei unui Jedi deţine ceva ce demobilizează un adversar obişnuit. Este suficient ca un ucigaş să vadă câteva salve de blaster respinse de zumzetul săbiei de lumină, pentru a-şi da seama că există şi alte feluri, mai puţin potenţial letale, de a-şi câştiga existenţa.

Apoi, tocmai când maestra Jedi şi padawana ei erau pe punctul de a-i împinge pe atacatorii rămaşi după un colţ, într-o piaţă deschisă unde puteau fi risipiţi cu mai multă uşurinţă, urlete de speranţă se ridicară deasupra vacarmului, dinspre alte două duzini de asasini nou-apăruţi pe scenă. Erau atât oameni, cât şi extratereştri, dar mai bine îmbrăcaţi şi înarmaţi, care, spre deosebire de ceilalţi, dovedeau tendinţa de a lupta ca grup organizat. Deja obosită, Luminara înţelese că încleştarea aprigă de mai devreme nu avusese nici o clipă intenţia de a le ucide, ci doar de a le vlăgui. Se încordă, strigă cuvinte de încurajare spre Barriss, care era vizibil descurajată şi se pomeni retrăgându-se iarăşi prin strada îngustă de pe care fuseseră cât pe aici să evadeze.

Îmbărbătaţi de sosirea întăririlor proaspete, atacatorii care supravieţuiseră îşi dublară eforturile. Cele două femei erau împinse constant înapoi.

Pentru ca, la un moment dat, să nu mai aibă unde se retrage. Străduţa se înfunda în zidul orb al unei curţi. Pentru orice altă persoană, zidul ar fi părut de neescaladat, dar un Jedi putea găsi prize pentru mâini şi reazeme pentru picioare acolo

unde alţii vedeau doar suprafeţe netede.

— Barriss! strigă Luminara, rotindu-şi sabia şi arătă bariera roşcată dindărătul lor. Suie! Te urmez!

Un bărbat în straie de piele groasă îngenunche şi ţinti atent cu blasterul. Luminara îi blocă ambele focuri, apoi desprinse pentru o clipă o mână de pe sabie şi schiţă un gest iute în direcţia lui. Aidoma unei creaturi vii, arma zbură din degetele asasinului, surprinzându-l pe acesta în asemenea măsură, încât căzu în şezut. Protejat de camarazi, nu se alarmă însă ca un tâlhar neexperimentat, ci se repezi să-şi recupereze blasterul. Luminara ştia că în felul acela nu vor putea rezista mult timp.

— Am zis să te sui!

Nu trebuia să se întoarcă, pentru a simţi peretele solid şi inflexibil dinapoia ei. Barriss şovăia.

— Maestră, tu mă poţi acoperi când escaladez zidul, dar eu n-o pot face pentru tine de pe creasta lui.

Fandă şi opri un wetakk şerpesc, care încercase să i se strecoare pe sub gardă. Urlând de durere, acesta se retrase un pas şi-şi trecu lama încârligată în altul dintre cele cinci braţe rămase. Fără măcar să gâfâie, padawana continuă:

— Iar tu nu poţi să te sui şi simultan să te foloseşti de sabie!

— Mă descurc eu, o asigură Luminara şi în aceeaşi clipă se întrebă cum avea să escaladeze zidul fără să fie lovită din spate. (Prima grijă era însă legată de padawană, nu de soarta ei.) A fost un ordin, Barriss! Suie imediat! Trebuie să ieşim din spaţiul ăsta-nchis.

Fără chef, Barriss execută o ultimă cosire largă cu sabia, pentru a-şi curăţa terenul din faţă. După aceea dezactivă sabia, o prinse la centură, pivotă, făcu câţiva paşi şi sări. Saltul o purtă până la jumătatea înălţimii peretelui, de care se prinse ca un păianjen. Găsind prize aparent invizibile, începu să se caţere. Dedesubtul şi în spatele ei, Luminara ţinea singură la respect întreaga gloată de ucigaşi incitaţi, gata să dea năvală.

Ajunsă aproape de creasta zidului, Barriss privi în jos, peste umăr. Maestra Jedi nu numai că-i ţinuse în loc pe atacatori, ci şi avansase puţin, pentru a se asigura că nici unul dintre cei aflaţi în rândurile din spate nu avea timp s-o ochească pe padawană în timp ce escalada. Barriss şovăi.

— Maestră, sunt prea mulţi! De aici de sus, nu te pot acoperi.

Luminara se întoarse să răspundă şi de aceea nu văzu sau percepu throbul micuţ aflat îndărătul unui om mult mai masiv. Blasterul throbului era mic, iar extraterestrul ţintise greşit, totuşi salva nedeviată atinse femeia în mantia brun-închis, care se clătină.

— Maestră!

Disperată, Barriss se întrebă dacă ar fi trebuit să urce distanţa care o mai despărţea de creasta zidului, sau să nu-şi asculte maestra şi să sară înapoi, pentru a o ajuta. În toiul derutei, o vibraţie subtilă îi traversă mintea. Era o perturbare a Forţei, însă foarte diferită de orice percepuseră ele în dimineaţa aceasta teribilă. De asemenea, era surprinzător de puternică.

Răcnind încurajări, doi bărbaţi năvăliră din flancurile Luminarei, repezindu-se spre asasini. Nici unul nu avea un fizic impunător, deşi unul dintre ei promitea o dezvoltare viitoare remarcabilă. Scânteind din săbiile Jedi, se năpustiră printre mercenarii buimăciţi, iar armele lor creară prăpăd la niveluri demne de o turmă de bantha.

Spre cinstea lor, ucigaşii rezistară două clipe, apoi cei cu arme şi suflete mai slabe dădură bir cu fugiţii, astfel încât supravieţuitorii cedară şi se retraseră în grabă. În mai puţin de un minut strada era pustie şi calea către piaţa centrală fusese degajată. Dându-şi drumul de pe zid, Barriss sări de la înălţimea considerabilă ce o despărţea de sol şi ateriză în faţa unui tânăr atrăgător, care-şi afişa încrederea în sine ca pe o haină făcută de comandă. Surâzând ţanţoş, el îşi dezactivă sabia şi o privi apreciativ.

— Mi s-a spus că exerciţiile matinale sunt bune atât pentru suflet, cât şi pentru trup. Salut, Barriss Offee!

— Anakin Skywalker! Te cunosc de la antrenamente.

Încuviinţând mecanic din cap în semn de mulţumire, Barriss se grăbi spre maestra ei. Celălalt nou venit examina deja rana Luminarei.

— Nu-i nimic grav.

Luminara îşi strânse mantia în jurul trupului mai mult decât ar fi fost realmente necesar.

— Ai sosit mai devreme, Obi-Wan, se adresă colegului ei. Te

aşteptam abia poimâine.

— Nava noastră a mers foarte bine.

Cei patru ieşiră în piaţă şi Obi-Wan examină cu atenţie spaţiul deschis. Deocamdată era la fel de lipsit de perturbaţii vrăjmaşe, precum era şi Forţa. Îşi îngădui să se relaxeze puţin.

— Deoarece am sosit mai devreme, am bănuit că nu ne va aştepta nimeni la astroport şi de aceea am decis să vă căutăm. Nu eraţi în hanul unde ne-aţi anunţat că veţi trage, aşa încât am hotărât să ne plimbăm prin oraş, pentru a ne obişnui cu el. În momentul acela am perceput violenţa. Ea ne-a adus la voi.

— În nici un caz nu v-aş putea acuza că n-aţi venit la timp, rosti recunoscător Luminara şi etală surâsul uluitor, încadrat de buze de culori diferite, pe care Obi-Wan şi-l reamintea din alte misiuni în care colaboraseră. Situaţia devenise neplăcută.

— „Neplăcută”! repetă Anakin. Păi dacă maestrul şi cu mine n-am fi...

Privirea dezaprobatoare pe care i-o azvârli Obi-Wan fu suficientă ca să-i oprească observaţia în mijlocul frazei.

— Ceva anume m-a nedumerit din prima clipă în care am primit misiunea asta, rosti Barriss îndepărtându-se puţin de maestra ei şi apropiindu-se de nou-veniţi. De ce este nevoie să fim toţi patru aici, pentru a ne ocupa de ceva ce mi se pare o dispută minoră între băştinaşi? Mai devreme, maestră, te refereai la aspecte mai profunde...

— Aminteşte-ţi discuţiile noastre, explică răbdător Luminara. Nomazii alwari cred că Senatul îi favorizează pe locuitorii oraşelor. Orăşenii sunt convinşi că guvernul galactic se va da de partea nomazilor. Asemenea perceperi de favoritism din partea Senatului se apropie periculos de mult de convingerea ambelor tabere că ar fi mai bine ca Ansion să iasă din Republică, astfel încât disputele interne să poată fi soluţionate fără intervenţii exterioare. Senatorul de Ansion pare să încline în această direcţie. Există de asemenea dovezi ce susţin bănuiala că elemente extraplanetare aţâţă lucrurile, sperând să determine secesiunea planetei.

— Nu-i decât o planetă şi nici măcar una importantă, replică Barriss.

— Perfect adevărat, încuviinţă încet Luminara din cap, însă de fapt nu Ansion în sine este esenţială. Din cauza unei

multitudini de pacte şi alianţe, planeta ar putea determina şi ieşirea altor sisteme din Republică. A mai multor sisteme decât ne-ar plăcea să recunoaştem. Prin urmare, trebuie găsită o modalitate de a menţine Ansionul în Republică. Calea cea mai bună în acest scop este înlăturarea suspiciunilor existente între orăşeni şi nomazi, pentru a consolida astfel reprezentarea planetară. Ca extraplanetari ce reprezentăm voinţa Senatului, vom găsi pe Ansion respect, dar nu şi prietenie. Cât timp ne vom afla aici, suspiciunea ne va întovărăşi permanent. Ţinând seama de complexitatea schimbătoare a situaţiei, de problema modificării alianţelor, de posibila prezenţă a unor instigatori din exteriorul planetei şi de seriozitatea ramificaţiilor potenţiale, s-a considerat că două perechi de negociatori ar avea un impact mai mare şi mai imediat asupra situaţiei decât o singură pereche.

— Acum am priceput.

Barriss înţelegea că miza era mult mai importantă decât un simplu dezacord între orăşeni şi nomazi. Oare Luminara primise instrucţiuni să-i ascundă până acum motivul real al călătoriei, sau pur şi simplu Barriss fusese prea preocupată de propriile ei antrenamente pentru a distinge problemele mai vaste? Indiferent dacă-i plăcea sau nu, se părea că trebuia să fie mai atentă la politica galactică.

De exemplu – de ce nişte forţe necunoscute, extraplanetare Ansionului, ar fi dorit atât de mult să determine secesiunea de Republică, încât să intervină în afacerile interne ale planetei? Ce ar fi putut câştiga prin retragerea ei? În Republică existau mii şi mii de planete civilizate. Secesiunea uneia, sau chiar a mai multora, ar fi însemnat prea puţin în tabloul general al guvernării galactice. Sau lucrurile nu stăteau chiar aşa?

De acum era convinsă că scăpa ceva esenţial, iar cunoaşterea acestui fapt era incredibil de frustrantă. Nu putea însă s-o întrebe pe Luminara, deoarece Obi-Wan începuse să vorbească.

— Una sau mai multe persoane din exteriorul Ansionului nu doresc reuşita acestor negocieri. Ele doresc ca Ansion să se desprindă din Republică, cu toate consecinţele care ar rezulta. Ar fi util să le cunoaştem identitatea. Ar fi trebuit să capturăm un atacator...

— Puteau fi nişte bandiţi obişnuiţi, atrase atenţia Anakin.

— Este posibil, reflectă Luminara. Oricum, dacă Obi-Wan are dreptate şi lepădăturile acelea au fost angajate pentru a ne împiedica să ne continuăm misiunea, cel care i-a angajat şi-ar fi păstrat secrete faţă de ei identitatea şi obiectivul. Chiar dacă am fi reuşit să-l capturăm pe unul, este posibil ca interogatoriul să fi fost inutil.

— Este adevărat, fu nevoit padawanul să admită.

Simţindu-se lăsată în afara conversaţiei purtată de cei doi Jedi, Barriss se întoarse curioasă spre omologul ei.

— Deci şi tu ai fost pe Naboo?

— Da.

Mândria din glasul tânărului nu era deloc modestă. Este un tip straniu, reflectă Barriss. Straniu, dar nu antipatic. Era plin de conflicte interioare, tot aşa cum un tufiş momus era plin de seminţe, totuşi nu se putea nega că Forţa era puternică în el.

— De cât timp eşti padawana maestrei Luminara? o întrebă.

— De suficient timp pentru a şti că aceia care stau tot timpul cu gura deschisă au în general urechile astupate.

— Grozav, mormăi Anakin. Sper că n-o să vorbeşti în aforisme tot timpul cât vom fi împreună.

— Cel puţin eu pot vorbi şi despre alte subiecte decât cel al propriei mele persoane, replică fata. Cumva am impresia că nu te dă modestia afară din casă.

Spre surpriza ei, Anakin se scuză imediat.

— Vorbeam despre mine? Iartă-mă. Indicându-i pe cei doi Jedi care mergeau înaintea lor pe strada aglomerată, continuă: Maestrul Obi-Wan spune că sufăr de prea multă nerăbdare. Doresc să ştiu şi să fac totul şi pe cât posibil imediat. Ba chiar ieri, dacă s-ar putea. Şi nu mă pricep prea bine să ascund că aş fi preferat să fi fost altundeva. Misiunea asta nu mi se pare foarte incitantă.

Fata gesticulă în direcţia străduţei lăturalnice pe care o lăsaseră ticsită cu cadavre.

— Ai venit aici de mai puţin de o zi şi ai fost deja silit să intri într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Probabil că ai o definiţie foarte specială pentru incitant.

El fu cât pe aici să izbucnească în râs.

— Iar tu ai un umor cu adevărat sec. Sunt convins că ne vom înţelege excelent.

Ajungând în cartierul comercial aflat de partea opusă a pieţii şi revenind în mulţimea tumultoasă de oameni şi extratereştri, Barriss nu era chiar atât de convinsă de spusele lui. Padawanul înalt şi cu ochii albaştri era foarte sigur pe el. Poate că-i spusese adevărul despre dorinţa sa de a şti totul. În tot cazul, atitudinea lui era ca şi cum ar fi ştiut deja totul. Sau confunda încrederea cu aroganţa?

Pe neaşteptate, Anakin se desprinse de lângă ea şi se opri înaintea unei tarabe care vindea fructe şi legume uscate din regiunea Kander din nordul Cuipernamului. Când se întoarse fără să fi cumpărat nimic, fata îl privi întrebător.

— Ce-a fost asta? Ai văzut ceva aparent gustos, dar care, la o cercetare mai atentă, s-a dovedit altfel?

— Poftim? replică el brusc preocupat. Nu, nu era vorba despre mâncare.

Privi din nou peste umăr spre taraba simplă, pe când se grăbeau să-şi ajungă din urmă maeştrii.

— N-ai văzut? o întrebă. Băiatul de acolo, cel în vestă şi pantaloni lungi, se certa cu maică-sa. Ţipa la ea, clătină el trist din cap. Într-o bună zi, când va fi mai mare, va regreta ce a făcut acum. Nu i-am spus-o chiar aşa direct, dar cred că a priceput ideea. Căzu pe gânduri, apoi urmă meditativ: oamenii sunt atât de ocupaţi de a-şi trăi vieţile, încât adesea uită ce-i cu adevărat important.

Un padawan ciudat, reflectă Barriss şi un tânăr şi mai ciudat. Aveau aproximativ aceeaşi vârstă, totuşi, din unele puncte de vedere, i se părea copilăros, în timp ce în alte privinţe părea mult mai vârstnic decât ea. Se întrebă dacă va avea timp suficient să-l cunoască mai bine. Se întrebă dacă va exista cineva care să aibă timp suficient pentru a-l cunoaşte mai bine. În tot cazul, ea nu beneficiase de timp destul, în decursul scurtelor lor întâlniri din Templul Jedi. În clipa aceea, tunetul bubui deasupra şi, dintr-un motiv pe care nu-l putea defini cu exactitate, Barriss se temu că anunţa apropierea a ceva mai teribil decât o simplă furtună.

3.

Ogomoor nu era fericit. Mergând pe cât de încet era acceptabil pe coridorul înalt al rezidenţei bossbanului, se străduia din răsputeri să ignore privirile piezişe ale servitorilor, funcţionarilor şi lucrătorilor care se grăbeau înainte şi înapoi. Ca majordom al bossbanului, avea rangul cel mai mare, totuşi până şi cele mai nevrednice slugi vădeau mai multă siguranţă şi mulţumire decât el. Până şi Ib-Dunn, smotlul verde-albastru, cu braţele ticsite de teancuri de mesaje ce-l întreceau în înălţime, îl privi cu milă pe majordom, atunci când acesta păşi peste el, aşa cum îi era obiceiul, fără să deranjeze măcar un singur obiect din povara micuţului.

Ştia că aveau motive să-l compătimească azi şi el însuşi avea motive să fie compătimit. Sarcina lui era de a-i raporta personal huttului Soergg toate evenimentele majore, indiferent dacă erau bune sau rele. Deoarece ştirile pe care trebuia să le anunţe acum erau extrem de neplăcute, Ogomoor petrecuse mare parte a dimineţii rugându-se pios pentru declanşarea unei boli cu febră mare, preferabil foarte contagioasă. În mod regretabil, atât el, cât şi bossbanul rămăseseră perfect sănătoşi.

Posibilitatea de a nu rezista apropiatei întâlniri cu Soergg rămânea deschisă multor speculaţii – şi unor pariuri neoficiale aprige – printre colegii lui. Nici unul nu şovăi în a-i arunca priviri care să nu fie realmente triste. Uluitor cât de repede se răspândeau veştile rele printre rangurile inferioare, reflectă el în unul dintre puţinele momente în care nu se îneca în autocompătimire.

Ocolind un ultim colţ, ajunse în faţa intrării de la cabinetul şi sanctuarul bossbanului. Cei doi yuzzemi înarmaţi până în dinţi care flancau uşa îl priviră cu dispreţ, ca şi cum ar fi fost deja jupuit şi mort. Strângând din umeri, Ogomoor îşi anunţă prezenţa în unitatea de comunicaţii. Să termin o dată, decise el.

Bossbanul Soergg era o movilă sură de carne şi muşchi, flacidă şi gâfâitoare, pe care doar alt hutt ar fi putut s-o găsească atrăgătoare. Stătea cu spatele la uşă şi privea afară pe fereastra mare şi polarizată, prin care putea zări panorama Cuipernamului Inferior. Într-o parte, trei concubine jucau bako

fără să poarte lanţuri. Una era umană, alta brogună, iar a treia aparţinea unei rase pe care Ogomoor n-o cunoştea. Majordomul nu-şi putea imagina ce făcea Soergg cu ele. Când broguna îşi ridică cei patru ochi şi-l privi cu tristeţe, Ogomoor îşi dădu seama că intrase în mopak până peste cap.

Soergg se săltă şi se întoarse dinspre fereastră. Micuţul droid îngrijitor se grăbi să-i urmeze mişcările, eficient, chiar dacă nu entuziast, deoarece sarcina lui era exclusiv de a face curăţenie, ştergând dâra de mucus şi reziduuri lăsată de hutt. Cu mâinile încrucişate pe abdomenul proeminent, Soergg îl fulgeră pe Ogomoor prin ochii bulbucaţi şi înguşti ca nişte fante.

— Aşadar ai dat greş.

— Nu eu, Atotputernicule, răspunse Ogomoor şi se plecă atât de mult pe cât era posibil, ţinând seama de apropierea mucozităţilor huttului. I-am angajat numai pe cei mai buni, care mi-au fost recomandaţi. Eşecul a fost al lor şi al celor care i-au propus. Pe nevrednici i-am admonestat deja. Cât despre mine, ca întotdeauna, n-am fost nimic altceva decât umilul vostru intermediar.

— Hurrp!

Prins direct în linia de foc, fără să fi beneficiat de nici o modalitate elegantă de a se feri, Ogomoor fu nevoit să recepţioneze forţa completă a eructaţiei. Duhoarea fetidă îl făcu să se clatine, însă rămase curajos pe loc. Din fericire, contorsiunile sistemului său digestiv nu fură vizibile.

— Poate că nu-i vina nimănui.

Recunoaşterea directă şi seacă a lui Soergg fu atât de uluitoare şi de atipică, încât Ogomoor suspectă imediat o capcană. Prudent, încercă să ghicească adevărata intenţie a bossbanului.

— Dacă a fost un eşec, cum poate să nu fi fost vina nimănui, Măreţia Voastră?

— Proştii care au dat greş fuseseră informaţi că vor avea de-a face cu un Jedi şi padawanul său. Nu cu doi Jedi. Puterea cavalerilor Jedi se multiplică exponenţial. Când te lupţi cu unul este ca şi cum te-ai lupta cu doi. Când te lupţi cu doi este ca şi cum ai lupta cu opt. Când te lupţi cu opt...

Un fior scutură în tremurături vizibile toată lungimea trupului huttului şi Ogomoor se simţi impresionat. Deşi el nu

văzuse niciodată vreun legendar Jedi, orice care-l putea cutremura pe Bossban Soergg trebuia evitat foarte pe departe.

— A doua pereche ar fi trebuit să sosească abia după câteva zile, murmură ca pentru sine Soergg şi cuvintele uruiră din abisul vast al burdihanului său ca metanul ce bolboroseşte la suprafaţa unei mlaştini cuprinse de putreziciune. Aproape că-ţi vine să crezi că au simţit confruntarea ce se apropia şi şi-au accelerat sosirea. Modificarea aceasta de orar îmi trezeşte bănuieli şi trebuie adusă în atenţia celorlalţi.

— Care „celorlalţi”? întrebă Ogomoor şi regretă imediat că o făcuse.

Soergg îl străpunse cu privirea.

— De ce vrei să ştii, slugă?

— Nu... de fapt, nu vreau, murmură Ogomoor încercând să se micşoreze şi să dispară în propriile sale cizme.

— Crede-mă c-ar fi mai bine pentru tine. Te-ai cutremura la simpla menţionare a unor nume şi organizaţii. Fii fericit în ignoranţa şi în poziţia ta neînsemnată.

— Sunt, Trupeşia Voastră, sunt!

În gând, Ogomoor îşi dori să fi ştiut despre ce sau despre cine vorbea bossbanul. Posibilitatea îmbogăţirii depăşea cu mult orice temeri pe care le-ar fi putut avea.

— Situaţia a fost înrăutăţită, continuă huttul, deoarece Jedi pot de cele mai multe ori să perceapă perturbaţiile ameninţătoare din vecinătatea lor. Din cauza acestei însuşiri, ei sunt teribil de greu de prins în ambuscade. Anumite persoane nu vor fi încântate de cursul evenimentelor. Asta va însemna cheltuieli suplimentare.

De data aceasta, Ogomoor nu scoase nici măcar un sunet.

Mişcările huttilor sunt încete, dar nu şi gândurile lor.

— Deşi ţii gura închisă, văd că mintea îţi funcţionează. Detaliile acestei afaceri trebuie ştiute de mine şi uitate de tine.

Observând iritarea bossbanului, Ogomoor se abţinu să mai întrebe cum ar fi putut să uite ceva ce nu i se spusese niciodată.

— S-ar putea să nu fie important. Pe zi ce trece, delegaţii Uniunii sunt tot mai nemulţumiţi pentru că oficialii Republicii continuă să fie indecişi în privinţa pretenţiilor teritoriale ale nomazilor. Am fost informat că, la fel ca în cazul multor probleme curente, opiniile din Senat sunt împărţite asupra

acestui subiect.

— Da, da, ştiu, mormăi impresionant Soergg. Se pare că galaxia este guvernată acum de confuzie, nu de consens. (O încruntătură monstruoasă îi despică pielea groasă şi tăbăcită a feţei.) Haosul nu-i deloc bun pentru afaceri. De aceea, huttii s-au aliat, deşi discret, cu forţele care acţionează în direcţia schimbării. În direcţia stabilităţii, prietena oricărui capitalist.

Clătină dintr-un deget spre majordom.

— Pentru a reuşi ceva, Jedi vor avea nevoie de timp. Vor fi necesare multe dezbateri înainte ca disputa dintre orăşeni şi alwari să poată fi limpezită. În felul acesta, noi câştigăm timp şi oportunităţi pentru a putea încheia în mod satisfăcător această afacere. Trebuie s-o încheiem în mod satisfăcător. Cavalerilor Jedi nu li se poate permite să deturneze opinia delegaţilor Uniunii. Trebuie neapărat să se voteze dacă Ansion va părăsi sau nu Republica!

Limba uriaşă umezi buzele groase şi balele curseră în josul bărbiei inexistente. Droidul îngrijitor se repezi iute să prindă saliva nocivă înainte de a putea păta podeaua.

— Nu-ţi poţi închipui, continuă huttul pe un ton primejdios de scăzut, care vor fi dimensiunile repercusiunilor, dacă nu vom izbuti să finalizăm cu succes contractul ăsta. Cei care ne-au angajat pentru a le îndeplini dorinţele au reputaţia de a trata cu asprime eşecurile, în moduri ce pot fi doar imaginate.

Ogomoor dispunea de o imaginaţie excesiv de bogată.

— Bossban, ca întotdeauna, voi face tot ce pot mai bine. Totuşi, patru Jedi...

— Doi Jedi şi doi padawani, îl corectă Soergg şi brusc păru foarte trist, sau cel puţin atât de trist pe cât putea să pară un hutt. Simulanţii jalnici pe care ai fost silit să-i angajezi sunt perfect definitorii în privinţa calităţii ce poate fi găsită pe planete periferice, ca Ansion. Pentru asemenea acţiuni este nevoie de un profesionist real, cu experienţă. Cineva a cărui activitate şi experienţă să depăşească limitele legilor din Republică. De exemplu, un vânător de recompense iscusit. Din nefericire, aşa ceva nu poate fi găsit pe Ansion.

Rămase pe gânduri.

— Slatt! exclamă el în cele din urmă. Oricum, din acest fiasco ne-am ales şi cu ceva bun. Graţie eforturilor cavalerilor

Jedi, mai puţini supravieţuitori îşi vor revendica onorariul.

— Măreţia Voastră, dacă aţi terminat cu mine, am multe de făcut, dădu să se retragă Ogomoor din încăpere. Trebuie să sosească transportul de piei tweare de pe Aviprine...

— Nu fi aşa grăbit! (Fără chef, majordomul fu nevoit să-şi oprească retragerea.) Ogomoor, aştept din partea ta să rămâi pe poziţie. Negustorul înţelept nu scapă nici o ocazie. Vreau să văd la treabă şiretenia pentru care este faimos tribul tău. Stoparea imixtiunii cavalerilor Jedi capătă precedenţă faţă de orice altceva, inclusiv faţă de transportul de piei tweare. Aştept din partea ta rapoarte regulate. Rechiziţionează orice ai nevoie şi-ţi voi asigura autorizaţiile necesare. Trebuie opriţi, altfel consecinţele ne vor afecta pe toţi! M-am făcut înţeles?

Ogomoor se plecă adânc.

— Complet.

Huttul se umflă plin de importanţă, aidoma unui broscoi mândru de sine.

— Aşa cum fac întotdeauna.

— Spre deplină edificare a slujitorilor tăi, Măreţ şi înţelept Stăpân.

După ce izbutise să părăsească odaia, rămânând atât cu rangul, cât şi cu toate părţile trupului intacte, Ogomoor ignoră decis chicotelile multispecii care-l urmau pe când se îndrepta spre biroul său. Îşi spuse că nu avea motive pentru care să-şi facă griji. Nu era mare lucru. Pentru a-şi păstra încrederea şi aprecierea stăpânului, nu trebuia decât să se îngrijească de dispariţia cavalerilor Jedi şi a padawanilor lor vicleni. Iar aşa ceva putea fi realizat de orice ţărănoi ignorant care şi-ar fi folosit doar jumătate de creier!

Şi asta pentru că numai aşa cineva ar fi putut cuteza să atace un Jedi furios, după cum neliniştitul Ogomoor o ştia prea bine. Totuşi ar fi putut exista o cale... Ce spusese tolba umflată de grăsime, pe care o linguşea? Ceva despre dificultatea de a te furişa şi a prinde un Jedi în ambuscadă? Nu exista nici o cale prin care să contracareze o aptitudine atât de remarcabilă?

Sau şi mai bine, s-o păcălească?

***

— N-a mers.

Soergg se gârbovi înaintea consolei de comunicaţii. Huttul avea un respect considerabil pentru bipeda micuţă cu a cărei hologramă vorbea acum. Nu atât din cauza personalităţii ei, cât a realizărilor variate ale lui Shu Mai în domeniul comercial.

— Ce s-a întâmplat? întrebă scurt preşedinta Ghildei Comerciale.

— Al doilea Jedi şi padawanul lui au sosit mai devreme decât ne aşteptam şi au împiedicat execuţia primilor, spuse Soergg aplecându-se şi apropiindu-se mai mult de consolă. Informaţia pe care o primisem era incorectă. Au fost ucişi mulţi mercenari. Am avut cheltuieli, pufăi el plin de importanţă.

Shu Mai nu era dispusă să ierte.

— Nu mă-nvinui pe mine pentru eşecul tău. Ţi s-au pus la dispoziţie cele mai recente informaţii disponibile. Ce credeai – că ţinerea sub observaţie a mişcărilor unui Jedi este totuna cu urmărirea unei curtezane prin sala de bal? Să ştii că ei nu-şi anunţă public sosirile şi plecările. Acum va trebui să transmit mai departe această informaţie nemulţumitoare, continuă femeia cu o nelinişte evidentă. Ce intenţionezi să faci pentru a rectifica jalnicul eşec?

— Cineva se ocupă de problemă. Cavalerilor Jedi nu li se va îngădui să împiedice secesiunea Ansionului.

— Ansion este planeta pe care ţi-ai ales-o drept cămin, îi reaminti Shu Mai. Nu-ţi pasă dacă rămâne sau nu în Republică?

Soergg emise un sunet vulgar.

— Căminul unui hutt este acolo unde se află interesele afacerilor lui.

Preşedinta Ghildei Comerciale încuviinţă.

— Nici chiar membrii Federaţiei Comerciale nu sunt atât de mercantili.

— Frumoase vorbe... mai ales din partea celei a cărei organizaţie a muşamalizat poluarea cu niobariu de pe Vorian IV.

— Cunoşti episodul? lărgi ochii Shu Mai. Pentru cineva cu acces la asemenea informaţii strict limitate, aş fi crezut că eliminarea a doi Jedi – şi a padawanilor lor – va fi floare la ureche.

— Aşa trebuia să fie, încuviinţă Soergg, dacă aş fi beneficiat de ajutor pe măsură. Nu-mi poţi trimite ajutoare capabile?

— Am primit instrucţiuni stricte, clătină din cap Shu Mai, să evit orice acţiune care ar putea atrage atenţia suplimentară a Consiliului Jedi. Sosirea unor profesionişti extraplanetari este exact genul de acţiune care ar stârni interes. Prietenul nostru ar fi supus unor presiuni considerabile pentru a explica acţiunea respectivă. Va trebui să te descurci cu ceea ce poţi face rost pe plan local. Am primit asigurări că o poţi face. De aceea ai fost angajat.

— Nu-i o afacere simplă, protestă Soergg cu amărăciune.

Preşedinta Ghildei Comerciale se apropie mai mult de Holocaptator, astfel încât faţa ei umplu imaginatorul.

— Îţi propun un târg, huttule! Fă schimb de locuri cu mine. Eu mă ocup de aceşti Jedi băgăcioşi, iar tu vino aici şi tratează cu cel căruia trebuie eu să-i raportez.

Soergg se gândi la propunere... însă nu prea mult. Huttii nu-şi dobândiseră averile în urma unor acţiuni nesăbuite. În plus, exista bineînţeles posibilitatea ca dacă Shu Mai ar fi devenit prea insistentă, prea neînfrânată, să poată fi ocolită. Se putea trece şi peste ea.

Dorea el să facă aşa ceva? Nu era defel convins că voia realmente să ştie cine susţinea nerăbdătoarea Ghildă Comercială. Oricum, nu la nivel personal.

***

— Percep agitaţie, nelinişte şi ostilitate făţişă, spuse Obi-Wan.

Urmat de Anakin, Obi-Wan deschidea drumul spre sediul Primăriei Cuipernamului, unde aveau să se întâlnească în mod oficial şi pentru întâia oară cu delegaţii Uniunii Comunităţilor – entitatea politică destul de vagă ce reprezenta oraşele-stat de pe Ansion şi constituia forma cea mai apropiată de o guvernare planetară clasică. Acelaşi surogat de guvernare planetară, îşi reaminti el, care ameninţa secesiunea de Republică şi, drept consecinţă, posibila desprindere a zeci de alte sisteme stelare.

Luminara încuviinţă din cap.

— Cu alte cuvinte, un grup de politicieni agitaţi. Există constante ce rămân aceleaşi în toată galaxia, draga mea, privi ea spre Barriss. Viteza luminii, mişcarea muonilor şi lipsa de

dorinţă a politicienilor de a se dedica oricărei cauze ce necesită implicarea responsabilităţii personale.

Ca întotdeauna, padawana ascultă cu atenţie şi reflectă câteva clipe înainte de a răspunde.

— Atunci cum îi vom convinge de justeţea căilor guvernării galactice şi de faptul că este în interesul lor să rămână în Republică?

— Uneori se pare că banii vorbesc cel mai bine, replică Obi-Wan pe un ton de sarcasm discret. Indiferent însă de ceea ce se petrece în prezent în Senat, calea Jedi nu este aceasta. Spre deosebire de politicieni, noi nu ne putem oferi să le cumpărăm loialitatea cu promisiuni de ajutoare financiare şi proiecte complexe de dezvoltare. Suntem limitaţi la utilizarea logicii şi a bunului simţ. Dacă totul merge bine, ei vor răspunde faţă de acestea cu acelaşi entuziasm pe care l-ar avea înaintea finanţărilor.

Nu era necesar ca paznicii sau funcţionarii să-i anunţe pe emisarii Senatului înaintea adunării delegaţilor, deoarece erau aşteptaţi. Potrivit criteriilor din Cuipernam, sala Primăriei era impresionantă – lungă şi înaltă – cu părţile superioare ale nivelului secundar împodobite cu scene din viaţa ansionianilor, redate cu măiestrie în cuarţ colorat. Neîndoios, slujea pentru a-i impresiona pe cetăţenii care veneau cu petiţii, dar pe Coruscant, reflectă Obi-Wan, n-ar fi atras nici măcar un căscat indiferent din partea unui trecător plictisit. Diferenţa de scară şi estetică nu-l făcea totuşi să se simtă mai mare sau mai important decât localnicii. Încă de la începutul educaţiei Jedi pe care o primise, el ajunsese să înţeleagă insignifianţa simplelor realizări materiale. Oricine putea să cumpere veşminte scumpe şi accesorii excentrice, să locuiască într-o casă impunătoare şi să dea porunci multor slujitori, atât organici, cât şi mecanici. Înţelepciunea însă era mult mai greu de dobândit.

Cei patru admirară totuşi cu politeţe interiorul şi complimentară femela care îi întâmpinase pentru a le oferi saluturile oficiale. La o masă lungă tăiată dintr-o singură bucată de lemn purpuriu de xell, îi aşteptau şapte delegaţi: doi oameni, patru ansioniani băştinaşi şi un armalat.

Luminara îi studie cu atenţie pe ansioniani. Având media înălţimii puţin mai mică decât oamenii, specia băştinaşă

dominantă de pe Ansion era mult mai zveltă şi mai vânoasă, cu piele galben-palidă, aproape aurie. Ambele sexe erau spâne, prezentând doar o unică şi surprinzătoare fâşie de blană deasă, lată de cincisprezece centimetri şi cu fire lungi de şapte-opt centimetri, care pornea din partea superioară a frunţii şi cobora pe spate, terminându-se printr-o coadă de cincisprezece centimetri. Dedesubtul hainelor călduroase şi elegant croite, fâşia de blană, a cărei culoare varia pe spectrul integral al luminii vizibile, era de obicei tunsă scurt. Ochii mari, cu pupile mici şi negre, erau în general roşii, iar uneori aveau nuanţe de galben-pal sau, în rare ocazii, mov. Dinţii numeroşi erau remarcabil de ascuţiţi. Deşi omnivori, ansionianii consumau mai multă carne decât oamenii.

Mai ales, îşi reaminti ea, alwarii.

În sală nu exista bineînţeles nimeni care să reprezinte interesele nomazilor. Aceştia evitau oraşele şi aşezările, preferând să trăiască în preriile imense ce dominau mare parte din suprafaţa planetei. Cu două sute de ani în urmă, o pace fragilă fusese finalmente stabilită între nomazi şi orăşeni, după milenii de conflicte constante. Acum exigenţele politicii interstelare ameninţau să destrame acordul acela plăpând şi să smulgă complet Ansionul din Republică.

Nomazii doreau să rămână sub protecţia Republicii, în timp ce, iritaţi de povara reglementărilor şi legilor meschine care păreau să se reverse dinspre Coruscant într-un şuvoi interminabil, orăşenii se gândeau să se alăture mişcării secesioniste care începuse să se înfiripeze. Rezultatul dusese la recenta răcire a relaţiilor între nomazi şi orăşeni. Luminara ştia că, dacă ar fi reuşit să reconcilieze opiniile diferite, Ansion ar fi rămas probabil în cadrul Republicii. Ca de atâtea ori în istorie, conflictele locale ameninţau să se extindă dincolo de graniţe şi probabil că nici una dintre taberele participante la această dispută internă nu pricepea cu adevărat problemele mai vaste ce constituiau miza reală. Discordia care se intensifica între orăşeni şi nomazi avea ramificaţii galactice.

Nu numai cei implicaţi prin intermediul pactelor şi tratatelor oficiale, ci şi alţii urmăreau să vadă ce se petrecea pe Ansion. Graţie locaţiei ei strategice şi a alianţelor complicate, planeta juca un rol cheie în această parte a Republicii. Luminara ştia că

ajungea să scoţi un dop mic dintr-un dig care oprea apele tumultoase, pentru a determina o inundaţie surprinzător de mare.

Ansionianul care se ridică de la masă le adresă un salut oficial local. Luminara observă că ceilalţi delegaţi nu se sculară.

— Mă numesc Ranjiyn. Ca şi colegii mei, reprezint Uniunea – oraşele de pe Ansion şi pe locuitorii lor.

Luminara ştia că cei mai mulţi ansioniani foloseau un singur nume. Ranjiyn, a cărui coamă era vopsită în dungi alternative alb şi negru, începu să-şi prezinte colegii şi nu trebuia să fii maestru în Forţă pentru a sesiza prudenţa delegaţilor. După ce termină prezentările, ansionianul concluzionă:

— Reprezentanţi ai Consiliului Jedi pe Ansion, locuitorii oraşelor şi aşezărilor vă salută şi vă oferă toată ospitalitatea şi cooperarea de care sunt capabili.

Frumoase cuvinte, gândi Anakin. Maestrul Obi-Wan petrecuse multă vreme străduindu-se să-i satisfacă curiozitatea în privinţa politicii, iar unul dintre primele lucruri pe care le învăţa orice student al acestui subiect odios era că vorbele se numărau printre valorile cele mai ieftine utilizate de politicieni şi, din acest motiv, ei le risipeau cu dărnicie.

Între timp, Luminara începuse să răspundă şi Anakin aprecie că era o persoană neobişnuită pentru un Jedi. În felul ei aparte, putea fi la fel de intimidantă ca Obi-Wan, dar cel puţin era prietenoasă şi înţelegătoare, ceea ce nu se putea spune în nici un caz despre padawana ei care se comporta ca după manual.

— În numele Consiliului Jedi, Obi-Wan Kenobi şi cu mine, Luminara Unduli, vă mulţumesc pentru noi şi pentru padawanii noştri, Anakin Skywalker şi Barriss Offee.

Se aşezară pe latura opusă a superbei mese, vizavi de gazdele lor şi femeia urmă:

— Aşa cum ştiţi, ne aflăm aici pentru a încerca să mediem disputa între locuitorii aşezărilor de pe planeta voastră şi nomazii alwari.

— Te rog, ridică mâna un om, vârstnic, înalt şi demn. Nu sunt necesare subterfugiile voastre Jedi. Ştim cu toţii că scopul vostru aici este de a face tot ce vă stă în putere ca să opriţi Ansionul să voteze alăturarea la mişcarea secesionistă.

Conflictele locale de felul celor la care ai făcut aluzie nu sunt de competenţa Consiliului Jedi.

Zâmbi încrezător şi urmă:

— Oricum, Consiliul nu ar fi trimis patru reprezentanţi pentru a se ocupa de ceea ce, în esenţă, este o problemă internă minoră.

— Nici un conflict nu este minor pentru Consiliul Jedi, replică Obi-Wan. Noi sperăm să vedem toţi cetăţenii Republicii trăind împreună în pace şi înţelegere, indiferent unde s-ar găsi, indiferent din ce specie ar face parte şi indiferent care le-ar fi obiceiurile şi modurile de viaţă.

— „Înţelegere”!

Scotocind sub masă, o ansioniană cu chipul brăzdat de cute lungi, verticale şi având un ochi căprui înceţoşat scoase un teanc de datadiscuri de mărimea unei cărămizi şi-l trânti pe tăblia foarte lustruită a mesei. Discurile bufniră surd.

— „Modurile de viaţă”! Ştiţi ce-i asta, Jedi? întrebă şi răspunse tot ea, înainte ca Luminara sau Obi-Wan să fi avut timp s-o facă. Este cea mai recentă actualizare politică bilunară primită de la Senatul Republicii. Doar cea mai recentă!

Gesticulă spre teancul enorm, ca şi cum ar fi fost o oribilă creatură marină care murise şi începuse deja să se descompună.

— Indicii anuali în sine conţin mai multe date decât biblioteca urbană. Îngăduinţă, aderenţă, ascultare – acestea sunt atitudinile care interesează Senatul în ziua de azi. Ele şi tratamentul preferenţial acordat senatorilor şi celor pe care ei îi reprezintă în tranzacţii şi afaceri. Republica galactică, cândva măreaţă, s-a prăbuşit sub talazul de birocraţi meschini şi manipulatori egoişti, care caută numai acumularea de averi personale, câtuşi de puţin aplicarea justiţiei şi corectitudinea în afaceri.

— Preferinţa evidentă a Senatului pentru alwari dovedeşte lucrul acesta, declară ansioniana de lângă ea. Senatorul Mousul ne-a ţinut la curent cu tot ce se petrece.

— Senatul nu favorizează nici un grup social sau etnic în detrimentul altora, contracară Luminara. Acest principiu esenţial este integrat în legea fundamentală a Republicii şi nu s-a modificat.

— Cu toate acestea, declară încetişor Obi-Wan, eu sunt de acord cu delegata.

Surprinşi şi chiar uşor miraţi, delegaţii Uniunii îşi întoarseră atenţia asupra sa. Până şi Luminara fu luată pe nepregătite.

— Scuză-mi ochii, murmură Ranjiyn, dar ai spus că eşti de acord cu Kandah?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Dacă aş nega existenţa unor probleme în interiorul Senatului şi al birocraţiei ar însemna să neg însăşi existenţa pulsarilor. Într-adevăr există multe confuzii şi dezacorduri, ca şi conflicte interne de natură birocratică.

Vocea i se înălţă uşor, dar nu în maniera generală a unor oratori, ci plină de energie controlată.

— Cu toate acestea, legea Republicii rămâne pură şi inviolabilă. Atâta vreme cât toţi participanţii dotaţi cu raţiune aderă la ea, totul va fi bine în galaxie. (Privirea i se opri asupra lui Kandah.) Şi pe Ansion.

Aşezat la un capăt al mesei, deoarece picioarele sale masive nu ar fi încăput confortabil sub ea, armalatul Tolut se ridică şi-şi îndreptă spre Obi-Wan unul dintre cele trei degete groase.

— Zăpăceşte mintea, ca toţi Jedi! fulgeră el din ochişorii roşii către ceilalţi delegaţi. Nu vedeţi încotro se-ndreaptă sau ce-ncearcă să facă? Vrea să ne prostească prin cuvinte abile. Pun prinsoare că ei cred că toţi ansionianii sunt coate-goale de pe o planetă înapoiată!

Aplecându-se peste masă, îşi puse încheieturile mâinilor puternice pe lemnul purpuriu şi lucios. În ciuda faptului că era masivă şi bine construită, masa scârţâi sub greutatea celor câteva sute de kilograme ale armalatului.

— Sunteţi maeştri ai Forţei? Eu zic că maeştri ai uneltirilor şi frazelor viclene. Jedi intriganţi!

— Te rog, Tolut, încercă Ranjiyn să-şi potolească colegul mai mătăhălos şi foarte agitat, arată respect faţă de Forţă, dacă nu faţă de musafirii noştri. Deşi s-ar putea să nu fim de acord, trebuie...

— Paghl „Forţa”! Pe toţi vă ameţeşte şi vă intimidează aiureala asta cu Forţa. Sunt umanoizi, ca tine, îşi îndreptă el degetele verzi, acuzator, spre Jedi care rămăseseră tăcuţi.

Înzestraţi cu raţiune, ca mine. Sângerează şi mor ca orice făptură din carne şi oase. De ce să continuăm să suferim sub legile lor împovărătoare? Guvernanţii lor fie sunt corupţi, fie ignoră nevoile diverselor specii, ba chiar sunt şi una şi alta. Când o guvernare ajunge ca un animal marin bătrân, ea trebuie tratată ca atare.

Colţii laţi, aidoma unor dălţi, scânteiară.

— Ucisă şi-ngropată.

Se întinse peste masă, luă teancul masiv adus de Kandah şi-l azvârli de cealaltă parte a încăperii, unde se izbi de un perete, împrăştiind discuri în toate direcţiile.

— Reguli! Restricţii! Ce poate face şi ce nu poate face un popor! Numai cuvinte – cuvinte pe care nu le-am scris noi, cei de pe Ansion. Eu şi cei care gândesc ca mine zicem că ar trebui să ne alăturăm mişcării de părăsire a Republicii. Libertate pentru Ansion! Şi dacă alwarii nu ni se vor alătura, ar trebui să-i tratăm aşa cum am făcut-o în trecut.

Pe toată durata tiradei, Jedi păstraseră tăcerea, dar acum mâna lui Anakin se furişă în direcţia săbiei. Un surâs aproape insesizabil din partea maestrului său fu suficient pentru a-i opri gestul. Lui Anakin nu-i păsa prea mult dacă Ansionul avea să rămână sau nu în Republică. Maşinaţiile întortocheate ale politicii galactice continuau să rămână un mister pentru el, dar insulta adresată maestrului său făcuse furia să urce prin el. Acum se sili să rămână calm... deoarece maestrul dorea ca el să fie aşa.

Ştia că Obi-Wan Kenobi era perfect capabil să-şi poarte singur de grijă.

Jedi dădu să se ridice, apoi, cumva spre surpriza lui Anakin, o lăsă pe Luminara să vorbească.

— Forţa nu trebuie discreditată cu atâta nepăsare, prietene voinic, îl informă ea pe armalat. Mai ales de cineva care nu o înţelege deloc.

Dezvelindu-şi din nou colţii uriaşi, albi şi plaţi, într-un rânjet larg, Tolut porni să ocolească masa. Barriss şi Anakin se încordară, însă Obi-Wan rămase liniştit, nepăsător faţă de apropierea armalatului masiv şi puternic. Un surâs uşor îi flutură pe chip. Luminara se sculă şi se îndepărtă de scaunul ei.

— Credeţi că numai Jedi cunosc Forţa? pufni Tolut spre

delegaţi. Oricine poate s-o cunoască. Nu trebuie decât antrenament.

Întinzând un braţ uriaş, făcu un gest către masă. Una dintre carafele de cristal pline cu apă, care fuseseră aşezate acolo pentru a potoli setea participanţilor, tremură uşor, după care se ridică o jumătate de metru deasupra tăbliei. Cu sudoarea începând să i se prelingă pe obraji în picături mari şi strălucitoare, Tolut rânji triumfător în direcţia colegilor săi.

— Aţi văzut?! Cu antrenament şi voinţă, oricine poate să facă ce pot Jedi. În nici un caz nu-i un motiv pentru veneraţie.

— Dimpotrivă, spuse Luminara, cunoaşterea este întotdeauna motiv pentru veneraţie.

Ea nu ridică braţul. Nu era necesar.

Carafa se opri din tremur şi rămase nemişcată. Cu Luminara concentrată asupra ei, se înălţă lent, până ajunse la plafon. Fascinaţi, delegaţii nu-şi puteau desprinde ochii de la recipient. Deoarece trăiau pe o planetă periferică, nici unul nu avusese anterior ocazia de a vedea Jedi manipulând Forţa.

Precum o pasăre bombată de cristal, carafa pluti pe sub tavan şi se opri exact deasupra armalatului. Cu chipul încruntat, Tolut începu să facă gesturi greoaie, apoi disperate în direcţia recipientului zburător. Acestea nu aveau însă absolut nici un efect. La fel de bine ar fi putut gesticula în faţa unei oglinzi.

Lin, ca mânuită de un chelner versat, carafa se întoarse pe neaşteptate cu fundul în sus, revărsându-şi conţinutul rece ca gheaţa peste armalatul care devenise tot mai frustrat. Fulgerând din ochi, el îşi şterse apa de pe faţă şi schiţă un pas spre Luminara, care rămăsese, senină, locului. Barriss duse mâna la sabie, dar maestra ei o opri, la fel cum, mai devreme, Obi-Wan îşi stăpânise propriul padawan.

Una câte una, celelalte carafe săriră de pe masă şi-şi deşertară conţinutul peste Tolut. Râsetele începură să se înalţe dinspre delegaţii care rămăseseră aşezaţi la masă – oamenii chicoteau încetişor, în timp ce ansionianii emiteau mugete furtunoase care le scuturau trupurile subţiri. Tensiunea care învăluise reuniunea ca plasa strangulatoare a unui păianjen dispăru brusc.

— Sper, murmură Luminara întorcându-se şi aşezându-se pe scaun, că nimeni nu era foarte însetat.

Ud leoarcă şi scuipând, armalatul mătăhălos mârâi ameninţător... apoi o schimbare totală se abătu asupra lui. Cu apa picurându-i de pe chip, colţi şi veşmintele din piele care sclipeau ude, tropăi înapoi la scaunul pe care-l ocupase anterior şi se aşeză, cu o îmbufnare pleoştită. Încrucişându-şi pe pieptul lat braţele masive, fiecare de dimensiunea unui trunchi uman, încuviinţă încet din cap în direcţia femeii care fusese responsabilă pentru umilinţa acvatică.

— Tolut este puternic printre semenii săi. Nu vorbeşte întotdeauna foarte bine, dar „puternic” nu înseamnă neapărat „prost”. Tolut ştie când greşeşte. Mă înclin înaintea unei puteri mai mari. Am greşit în privinţa abilităţilor Jedi.

Luminara îi acordă un surâs binevoitor.

— Nu este nici o ruşine să admiţi că nu ştii totul. Dimpotrivă, denotă înţelepciune, iar aceasta este o virtute mult mai apreciată decât puterea fizică – sau chiar decât abilitatea de a influenţa Forţa. Trebuie să fii lăudat, nu blamat. Înclină uşor capul. Te felicit pentru acuitatea înţelegerii tale.

Tolut şovăi, nesigur la început dacă Jedi nu-l lua peste picior. Când îşi dădu seama însă că era un compliment real, făcut din inimă, fulgerul din ochii lui se diminuă şi comportamentul i se modifică.

— Poate că noi, cei din Uniune, ne vom putea înţelege cu voi. (O urmă a beligeranţei sale anterioare ameninţă o revenire, în ciuda lecţiei abia primite). Înţelegerea cu alwarii reprezintă însă cu totul altceva.

Aplecându-se spre Anakin, Obi-Wan şopti încetişor:

— Aceasta, tânărul meu padawan, a fost o demonstraţie a ceea ce se numeşte diplomaţie dinamică.

— Am reţinut exemplul, maestre, spuse Anakin.

Privi din nou faţa senină şi frumoasă a Luminarei Unduli, fără să observe privirea „ţi-am spus eu” de pe chipul lui Barriss. Expresia fetei se apropia periculos de mult de un rânjet superior.

Ştergându-şi o ultimă lacrimă de amuzament din colţul unui ochi, Ranjiyn se strădui să recapete tonul serios care precedase demonstraţia cu carafele.

— Nu contează ce anume fac Jedi. Nici o mie de şiretlicuri nu-i vor convinge pe alwari să ne îngăduie să explorăm

împreună preriile. Acela este unicul mod în care noi, cei din Uniune, vom fi de acord să menţinem legea Republicii – dacă vom fi trataţi ca egali peste tot pe planetă, nu ca persoane restricţionate de-a pururi între limitele oraşelor noastre. Aşa cum stau lucrurile în prezent, alwarii domină de departe majoritatea terenurilor, în timp ce noi controlăm aşezările. Dacă vor alerga să se plângă Senatului de fiecare dată când încercăm să ne extindem, atunci ar fi mai bine să ne plasăm în exteriorul Republicii, pentru a ne elibera de nesfârşitele şi cicălitoarele sale reguli şi reglementări.

— Mi se pare că aşa ceva ar însemna un interminabil război local, vorbi Anakin.

La o privire aruncată din partea lui Obi-Wan, reflectă puţin şi adăugă:

— Sau cel puţin o formă de conflict care se va derula permanent între voi şi alwari.

— Ar fi secătuitor pentru ambele tabere, adăugă Barriss sub uitătura aprobatoare a Luminarei.

— Orice este mai bine decât să fim siliţi să ne plecăm sub legi oprimante, făcu un gest de resemnare omul cel înalt şi vârstnic, care au nevoie de o sută de ani doar pentru a fi formulate de un comitet. Prietenii ne-au asigurat că dacă vom anunţa secesiunea noastră de Republică, vom primi imediat genul de ajutor de care avem cu adevărat nevoie – şi pe care Senatul nu ni-l oferă.

— Care prieteni? întrebă Obi-Wan amabil.

Tonul lui lăsa să se înţeleagă că răspunsul n-ar fi avut vreo importanţă deosebită, dar Anakin ştia mai bine. Putea să distingă uşoara încordare din postura maestrului său.

Nu aveau să ştie dacă delegatul ansionian o detectase şi el sau nu, însă oricum nu le oferi nici un nume.

Luminara interveni iute în tăcerea care ameninţa să se prelungească.

— Orice ar fi mai bine se pare... cu excepţia păcii.

Îi privi pe rând pe delegaţii sceptici.

— În calitatea noastră de reprezentanţi ai Consiliului Jedi, vă facem o propunere. Dacă-i putem determina pe alwari să partajeze stăpânirea asupra a cel puţin jumătate din terenurile acoperite cu prerie pe care le controlează în prezent şi să vă

permită să exploataţi o parte din resursele terenurilor respective, vor fi de acord membrii Uniunii să respecte legea Republicii potrivit căreia au trăit dintotdeauna şi să dea uitării discuţiile periculoase despre secesiune?

Înaintea ofertei extraordinare şi neaşteptate, delegaţii începură să murmure între ei. Tonurile vocilor, expresiile şi surescitarea lor controlată dovedeau că până atunci nu se gândiseră la o propunere atât de excepţională.

În timp ce se sfătuiau, Obi-Wan se aplecă spre colega sa şi murmură:

— Promiţi multe, Luminara.

Ea îşi aranjă gluga lăsată pe spate a mantiei.

— Înainte de a sosi aici, am petrecut mult timp studiind istoria societăţilor de pe Ansion. Pentru a destrăma fierberea sociopolitică locală, trebuie întreprins ceva extrem. Este unica modalitate prin care indivizii aceştia se vor gândi şi la altceva decât la părăsirea Republicii. M-am gândit că prezentarea unei oportunităţi de afaceri vaste şi complet inedite îi va zgudui niţel.

Obi-Wan îi studie pe delegaţii care deliberau în surdină. Animaţia de pe chipuri şi din gesturile lor era autentică, nu simulată doar în beneficiul celor patru reprezentanţi Jedi.

— Se pare că i-ai zguduit fără doar şi poate, încuviinţă el şi adăugă surâsul discret şi ironic cu care Luminara începuse deja să se familiarizeze. Desigur, dacă vor accepta, ne vei pune în poziţia dificilă de a fi nevoiţi să ne ţinem de cuvânt.

— Maestra Luminara îşi respectă întotdeauna promisiunile, rosti Barriss cu o urmă de răceală în glas.

— Nici nu mă îndoiesc în această privinţă, o privi Obi-Wan cu îngăduinţă. Mă preocupă însă felul în care-i vom convinge pe nomazii numeroşi, beligeranţi şi refractari care se autodenumesc alwari să respecte termenii propuşi.

Luminara întrerupse discuţia printr-o încuviinţare imperceptibilă din cap. Delegaţii încheiaseră conversaţia intensă şi reveniseră cu privirile către ei.

— Nimeni nu se îndoieşte că obţinerea acceptului alwarilor în privinţa unui asemenea acord ar modifica radical dinamica socială a planetei, rosti al treilea delegat ansionian, o femelă pe nume Induran. Iar dacă s-ar putea ajunge la un astfel de tratat, el ar schimba cu certitudine opinia multora dintre cei care, în

prezent, sunt predispuşi să favorizeze secesiunea, întrucât apreciază că menţinerea statu-quo-ului nu le slujeşte la nimic. (Ochii ei mari şi convecşi îi priveau pe Jedi fără să clipească.) Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre noi considerăm că obţinerea acceptului alwarilor în această privinţă este extrem de improbabilă.

În apărarea reprezentanţilor Consiliului Jedi interveni Tolut, care anterior manifestase atâta beligeranţă.

— Pentru cei care pot să aducă ploaia în case s-ar putea să fie posibil chiar şi un dialog raţional cu alwarii.

Luminara îi surâse armalatului masiv. Poate că avea o predispoziţie spre confruntarea directă, totuşi era îndeajuns de flexibil pentru a-şi schimba poziţia atunci când faptele îi justificau acţiunea, iar asta era mai mult decât se putea afirma, deocamdată, pentru colegii săi... cu toate că şi ei îşi reduseseră îndârjirea. Modificarea subtilă a atmosferei din sală era lesne perceptibilă. Se părea că, sătui de acţiunile întortocheate şi de birocraţia oprimantă a Republicii, delegaţii doreau să creadă în propunere. De acum depindea de ea şi de Obi-Wan, alături de padawanii lor, să le schimbe părerea.

Totul atârna aşadar de obţinerea acceptului nomazilor alwari. Cumva Luminara simţea că asta avea să însemne mai mult decât a sta la masă într-o odaie confortabilă şi a întreprinde trucuri cu carafe pline cu apă.

— Cum îi găsim pe alwari? întrebă Anakin, trădând nerăbdare.

Luminara miji ochii, privindu-l. Simţea puterea Forţei în Padawan, alături de alte calităţi potenţiale şi, deşi cunoştea puţine despre Skywalker, ştia că Obi-Wan Kenobi n-ar fi acceptat un ucenic care să nu ofere promisiuni considerabile. Obi-Wan era cel mai potrivit Jedi care să înfrâneze un tânăr atât de încăpăţânat, să tocească muchiile ascuţite ale diamantului brut pentru a-l lustrui şi a obţine din el un adevărat membru al Ordinului lor. Nu existase nimic anormal în cuvintele padawanului şi nici în faptul în sine că întrebase, atât doar că exista o distincţie subtilă între încrederea în sine şi încăpăţânare, între îndrăzneală şi aroganţă. Trăgând cu coada ochiului în dreapta, văzu că Barriss îl dezaproba vizibil pe omologul ei. Tânăra avea totuşi să-şi păstreze părerile pentru ea

– dacă nu cumva era provocată de Skywalker. Prin însăşi natura ei, Barriss era rezervată, însă greu de intimidat. Mai ales de către alt padawan.

Ranjiyn nu ezită.

— Porniţi spre est. Sau spre vest, sau în orice altă direcţie, îndepărtaţi-vă de civilizaţie. Lăsaţi oraşele în urmă. Schiţă versiunea ansioniană a unui zâmbet şi adăugă: îi veţi găsi pe alwari... sau ei vă vor găsi pe voi. Regret că nu pot fi acolo să vă urmăresc cum veţi încerca să-i convingeţi. Va fi un spectacol interesant.

— Interesant, mârâi Tolut aprobator.

Luminara şi Obi-Wan se sculară simultan. Reuniunea luase sfârşit.

— Ne cunoaşteţi reputaţia, spuse Obi-Wan. Pe ea ne-am întemeiat afirmaţiile de mii de ori până acum. Nici de data aceasta, situaţia nu va fi alta. Tratativele cu alwarii nu pot fi mai dificile decât circulaţia în traficul de pe Coruscant.

Schiţă un rictus, amintindu-şi de ultima sa vizită pe planeta-oraş. Nu se dădea în vânt după deplasările în capitala Republicii.

Menţionarea confuziei urbane consolidă şi mai mult relaţia care începuse să se dezvolte, chiar dacă circumspect, între reprezentanţii Consiliului Jedi şi delegaţi pe durata reuniunii, adică exact ceea ce intenţionase Obi-Wan. Deoarece discuţiile oficiale se încheiaseră, cele două părţi flecăriră cu amabilitate timp de o oră, apreciind ocazia de a mai afla câte ceva despre ceilalţi în mod neoficial şi la nivel personal. Mai ales Tolut, ale cărui haine se uscaseră aproape complet de acum, dovedea o simpatie aparte pentru Luminara. Femeia toleră fără îngrijorare apropierea delegatului mătăhălos. În decursul carierei ei, i se ceruse să lege prietenii cu făpturi mult mai neplăcute.

Prinsă în conversaţie, putu să observe cu admiraţie felul în care Obi-Wan Kenobi reuşea să-i destindă pe toţi. În ciuda laudelor referitoare la talentele şi experienţa sa, avea o personalitate pe care nimeni n-o considera ameninţătoare. Tonul îi era domol şi cuvintele lui cădeau pe urechile celorlalţi cu blândeţea unui masaj terapeutic. Se gândi că dacă n-ar fi ajuns Jedi, ar fi obţinut probabil rezultate excelente în diplomaţie.

Asta ar fi însemnat însă o carieră chiar în sânul birocraţiei pe care amândoi o criticau; tocmai ca urmare a gafelor şi

eşecurilor acelei birocraţii, ei se aflau acum aici, străduindu-se să potolească lucrurile.

Barriss încerca pe cât se pricepea mai bine să-i încânte atât pe Ranjiyn, cât şi pe delegatul uman mai vârstnic, în timp ce Anakin revărsa un şuvoi de încredere către delegata umană. Femeia asculta cu atenţie tot ce-i spunea, mai fascinată de cuvintele sale decât s-ar fi aşteptat Luminara. Ar fi tras cu urechea, dar trebuia la rândul ei să încerce să-i cucerească pe Tolut şi pe Kandah, care continua să fie suspicioasă. Oricum, dacă Anakin necesita supraveghere, treaba aceea îl privea pe Obi-Wan.

Ce bine ar fi fost, reflectă ea, dacă succesul în misiunea de aici putea fi redus la simpla chestiune de alegere a frazelor corecte... Din păcate, fusese implicată în numeroase dispute, pe foarte multe planete nesupuse, pentru a mai crede că situaţia dificilă de pe Ansion putea fi soluţionată doar prin vorbe iscusite.

***

Delegata Kandah a Uniunii Comunităţilor, care reprezenta cetăţenii din oraşele de pe Ansion, aştepta neliniştită în pasajul întunecat. Înapoia ei, clipeau ademenitoare luminile străzii Songoquin, cu incantaţiile vânzătorilor şi cu plimbăreţii nocturni. Aidoma tuturor semenilor ei cu ochi mari, Kandah nu avea probleme să se deplaseze nici în nopţile fără lună, totuşi, într-un astfel de loc strâmt, cu o singură cale de acces, până şi un ansionian nictalop putea fi înţeles că-şi dorea ceva mai multă lumină.

— Ce ai pentru mine? (Deşi recunoscuse imediat glasul, bruscheţea cu care i se adresase pe neaşteptate din beznă o luase pe nepregătite.) Ce s-a întâmplat la reuniunea dintre reprezentanţii Consiliului Jedi şi delegaţii Uniunii?

— Totul s-a desfăşurat neaşteptat de bine.

Nu cunoştea identitatea contactului cu care vorbea şi cu atât mai puţin numele său. Nu putea fi nici măcar sigură dacă era vorba despre un mascul sau o femelă. Nimic din toate acestea nu era însă important. Important era doar faptul că o plătea bine, prompt şi în credite ce nu puteau fi urmărite.

— La început, delegaţii au fost neîncrezători şi sceptici. M-am străduit pe cât am putut să răspândesc confuzie şi neînţelegere, dar Jedi sunt la fel de iscusiţi în mânuirea cuvintelor, ca şi în cea a Forţei. Sunt convinsă că l-au determinat pe idiotul de armalat să voteze în favoarea lor. Ceilalţi continuă să oscileze.

Descrise după aceea în detaliu desfăşurarea discuţiilor.

— Prin urmare, Jedi intenţionează să încerce să-i convingă pe alwari să permită exploatarea a peste jumătate din terenurile lor tradiţionale de prerie? (Din umbre răsună un râset neîncrezător.) Asta ar fi cu adevărat o ispravă! Evident, nu au nici o şansă de a izbuti aşa ceva.

— Şi eu aş fi crezut aşa, şopti Kandah spre umbre, până nu i-am întâlnit şi n-am văzut cu ochii mei felul în care acţionează. Sunt subtili, dar şi vicleni.

Vocea şovăi înainte să răspundă.

— Vrei să spui că ar putea realmente să încheie un asemenea acord cu alwarii?

— Vreau să spun că ei sunt Jedi adevăraţi, iar eu nu sunt calificată pentru a prezice ce ar putea sau nu să realizeze. Pot spune că n-aş miza împotriva lor... indiferent în ce privinţă.

— Jedi sunt faimoşi ca luptători, nu ca diplomaţi, murmură neliniştită vocea.

— Cu adevărat? făcu Kandah şi-şi aminti alte detalii ale conferinţei. Jedi şi padawanii lor sunt delicateţea preschimbată în putere. Cât despre afirmaţiile tale, câţi Jedi ai văzut în acţiune? Indiferent din care tip?

— Nu contează ce am văzut sau ce n-am văzut eu. (În mod clar, contactul era iritat, deşi nu din pricina informatorului său). Trebuie să anunţ toate lucrurile acestea stăpânului meu. El va şti ce să facă.

„Oare va şti cu adevărat?” se întrebă Kandah. „Mai bine el, decât eu.” Ea nu trebuia decât să prezinte un raport. Era mulţumită că încercarea ei de a frustra misiunea Jedi nu-i cerea să facă mai multe.

— Onorariul îţi va fi depus în felul obişnuit, vorbi neatent glasul, preocupat în mod clar de cele aflate de la delegată. Ca întotdeauna, munca ta bună este apreciată. După ce Ansionul se va afla în cele din urmă în afara Republicii şi va fi eliberată de

intervenţiile acesteia, îţi vei primi răsplata cuvenită. Îţi vor fi restituite proprietăţile de familie din Korumdah, care ţi-au fost confiscate pe nedrept.

— Sunt umila voastră slugă, replică politicos Kandah.

Se întoarse să plece, apoi ezită şi întrebă:

— Ce crezi că va încerca să facă stăpânul tău pentru a-i opri pe Jedi să aibă succes în sarcina lor, acum după ce tentativa de asasinare directă a eşuat atât de jalnic?

Din beznă nu se auzi nici un răspuns. După ce se învăluise în siguranţa mantiei sale, Ogomoor dispăruse deja în noapte.

***

— Prin urmare, Jedi intenţionează să păstreze Uniunea în Republică, punând capăt conflictului cu alwari. Pare un plan îndrăzneţ.

— În acelaşi timp prostesc, Măreţia Voastră.

— Cu adevărat?

Soergg ridică ochii de pe podiumul pe care se relaxa. Afară, una dintre lunile micuţe ale Ansionului era în creştere, lucind fildeşiu.

— Nu au nici o şansă de reuşită.

— Nu?

Simţind că pierdea rapid teren pe tărâmul argumentelor, Ogomoor decise să schimbe tactica.

— Ce doriţi să fac? reflectă puţin, apoi sugeră: Aş putea încerca să-i mituiesc pe unul sau mai mulţi dintre ei.

Ochii uriaşi de forma unor fante se rotiră spre tavan.

— Să mituieşti un Jedi? Eşti chiar ignorant, nu-i aşa, Ogomoor?

Înghiţindu-şi atât propunerea, cât şi mândria, majordomul replică respectuos:

— Da. Aş fi recunoscător dacă l-aţi lumina pe umilul vostru slujitor.

— O voi face. Generând un plescăit dezgustător, huttul se rostogoli pe partea dreaptă, pentru a-l privi mai bine. Să ştii un lucru: nu poţi să-i mituieşti pe Jedi, să cazi la înţelegere cu ei, să-i sperii ori să-i abaţi de la ceea ce ei cred că este calea dreaptă şi corectă într-o anumită privinţă. Cel puţin, aceasta a

fost experienţa mea.

Scuipă într-o parte şi droidul îngrijitor se grăbi din locul unde repauza pentru a curăţa flegma dezgustătoare.

— Nu-i plăcut, dar este valabil adesea despre multe adevăruri. Prin urmare, trebuie să ne ocupăm de ei în alt mod. Apropie-te şi-ţi voi spune cum anume.

„Trebuie s-o fac?” se întrebă Ogomoor.

Dar tot aşa cum nu se putea feri de răsuflarea huttului, nu-i putea evita nici ordinele.

„În nici un caz”, reflectă majordomul stând curajos şi absorbind toată forţa miasmei nocive, „nu sunt plătit îndeajuns pentru aşa ceva”.

4.

Unul dintre avantajele de a trăi şi activa pe Coruscant îl reprezenta faptul că existau nenumărate locuri de întâlnire, dacă doreai să păstrezi confidenţialitatea. Ca atare, micul grup se reuni într-un local discret dintr-o zonă modestă a Cvadrantului H-46, care nu avea o reputaţie aparte şi unde se serveau numai băuturi. În asemenea locuri era mai presantă necesitatea de a-ţi păstra anonimatul. În tot cazul, nimeni nu fu recunoscut de alţi consumatori.

— Locul ăsta duhneşte a clasă muncitoare, pufni Nemrileo care provenea de pe puternica planetă Tanjay. Va camufla mirosul trădării.

Senatorul Mousul surâse fără să vrea.

— Vorbeşti despre a-i trăda pe trădători. Nu-ţi confunda loialităţile, Nemrileo. Nu este momentul potrivit.

— Nu trebuie să mă-nveţi pe mine asupra momentelor potrivite, se aplecă omul peste masă, totuşi afacerea cu Ansion începe să mă îngrijoreze.

— Nu ar trebui. (Mousul degaja siguranţă şi Nemrileo se gândi că nu-i venea deloc greu s-o facă, deoarece finanţatorii care-i susţineau promiseseră să-l sprijine pe senator în a obţine guvernarea întregului Sector, după ce Ansion şi aliaţii săi se retrăgeau din Republică). Am deplina încredere că totul se desfăşoară aşa cum a fost plănuit şi că în foarte scurt timp forţa

politică dominantă de pe planeta mea, Uniunea Oraşelor şi Aşezărilor, va vota pentru desprinderea completă de Republică, punând astfel în mişcare tot ceea ce sperăm noi.

— „Tot”? repetă o politiciană extraterestră, a cărei blană abundentă de culoarea paiului ameninţa să explodeze prin costumul de camuflaj strâns mulat pe corp. Eu am auzit altceva.

— O eroare minoră, schiţă un gest de nepăsare Mousul. Nimic îngrijorător.

— Îţi admir încrederea în sine, declară extraterestra. Nu oricine poate fi atât de indiferent când aude despre sosirea pe planeta sa natală a doi Jedi, însoţiţi de padawanii lor, în mijlocul celor mai delicate negocieri referitoare la secesiune.

— V-am spus, rosti Mousul pe un ton mai întunecat, că problema va fi rezolvată.

— Ar fi bine să fie aşa, declară Tam Uliss, un om de afaceri de pe Ansion. Cei pe care-i reprezint îşi pierd răbdarea. Sunt gata să acţioneze de mult timp şi nu le place să fie nevoiţi să aştepte decizia unui grup de fiinţe minore de pe o planetă realmente minoră.

— Preşedintei Ghildei Comerciale nu i-ar plăcea să audă asemenea cuvinte.

— De aceea am şi organizat această întâlnire, murmură extraterestra. Pentru a putea discuta posibilităţi, în absenţa ei. Iar dacă tu nu ai avea interese similare, rosti ea sfredelindu-l pe senator cu ochii galbeni, nu te-ai mai găsi acum printre noi.

Mousul ridică o mână într-un gest de precauţie.

— Am spus că voi veni să ascult şi să vă informez despre progresul nostru în cazul Ansion. Nu emit nici un fel de judecăţi. Dar dacă Shu Mai spune că ar trebui să ne înfrânăm interesele până ce Ansionul îşi anunţă secesiunea, atunci cred că ar trebui s-o ascultăm.

— Ar trebui cu adevărat? (Alt membru al grupului dovedea, prin cuvinte şi prin expresia chipului, că era de altă părere). Ne putem realmente încrede în Shu Mai şi în Ghilda Comercială?

— Nu ai cunoscut-o pe Shu Mai, replică Mousul. Fii sigur că putem. Ea ţine seama de toate interesele noastre.

— Serios? Nu păru la fel de convins vorbitorul. Din câte am auzit, nu prea ţine seama de nimic.

— Eu am încredere în ea, anunţă politiciana aşezată lângă

cinic. O cunosc din ceea ce a realizat în Cvadrantul nostru. Pe de altă parte, nu am încredere în propriul meu electorat.

În jurul mesei răsunară râsete.

— Să ai încredere în electorat... ce amuzant!

De îndată ce veselia se diminuă, Mousul vorbi din nou:

— Ţin legătura cu principalul meu contact de pe Ansion, care m-a asigurat că problema Jedi va fi rezolvată. Shu Mai continuă de asemenea să fie încrezătoare în persoana respectivă. Există legături sociale şi comerciale care susţin contractul nostru reciproc. Vă sugerez tuturor să reveniţi la poziţiile pe care le ocupaţi şi să fiţi optimişti. În scurt timp toate speranţele noastre se vor împlini.

— Să fim finalmente eliberaţi de corupţia şi viciile acestei aşa-zise Republici umflate în pene, dar inerte! exclamă Tam Uliss. Cu adevărat un vis pentru care să sperăm.

Senatorul îi privi pe rând.

— Toţi suntem de aceeaşi părere. În plus, avem norocul ca o persoană care crede cu tărie în cauza noastră, aşa cum este Shu Mai, să medieze pentru noi pe lângă alţii, care deocamdată trebuie să rămână necunoscuţi. Trecu palma peste lectorul de comandă al mesei. Vă propun acum să ne relaxăm cu toţii şi să bem ceva. Ocaziile în care ne putem reuni pentru recreere sunt din păcate foarte rare.

Tensiunea se risipi după primele rânduri de băutură. În compania tovarăşilor săi conspiratori, Mousul izbuti de asemenea să se relaxeze. Avea să fie şi mai destins după ce urma să-i raporteze lui Shu Mai despre singurul membru al grupului lor în care simţea că nu mai puteau avea încredere. Lipsa de încredere nu era bună într-o conspiraţie. Ea otrăvea atmosfera de cooperare. Se putea dovedi fatală.

Mai ales pentru persoana în chestiune.

***

Soergg era foarte încântat de planul pe care-l pusese la punct. Fusese bine gândit, şlefuit şi rafinat, până ce nu-i putuse întrezări nici o lacună. Deţinea calităţile pereche ale simplităţii şi caracterului direct. I-l explicase plin de sine lui Ogomoor. Majordomul ascultă cu atenţie şi, abia după ce huttul termină,

se aventură să comenteze cu timiditate:

— Cu siguranţă, sună foarte promiţător.

— Promiţător? hurui bossbanul. Este perfect! Nu-i aşa? îl fulgeră el din privire pe bipedul politicos.

— Singurul obstacol pe care-l întrevăd este această capacitate Jedi de a intui pericolele aţintite asupra lor. De a percepe primejdia ca pe o perturbare a Forţei.

Soergg încuviinţă în măsura în care o putea face o creatură fără gât.

— Sunt perfect conştient de blestematele talente Jedi. Tocmai de aceea, pentru aplicarea acestui plan, am angajat două persoane imune la percepţiile Jedi. Doi dintre semenii tăi, care deţin aptitudini unice.

— Nu vreau să vă pun la îndoială cunoaşterea, dar cum este posibil ca nişte făpturi raţionale, care au sentimente şi emoţii, să nu fie percepute de acuitatea Jedi?

— Îi vei cunoaşte, Ogomoor şi vei aprecia asta singur.

Privind în lateral, huttul pocni de două ori din palmele sale mari şi cărnoase şi ridică glasul:

— Bulgan, Kyakhta – veniţi să-mi cunoaşteţi majordomul!

Curios, Ogomoor se răsuci spre uşa care făcea legătura între sala de audienţe a bossbanului şi o cameră auxiliară. Aspectul celor doi ansioniani care intrară, răspunzând chemării lui Soergg, nu-i trezi o încredere copleşitoare.

Unul avea o coamă deşirată şi neregulată de culoare castaniu-murdar şi un braţ artificial cu lucrătură grosolană. Celălalt era complet tuns, din creştetul capului până la şira spinării, chel şi cu piele albicioasă, cu un ochi acoperit de un petic şi spinarea permanent încovoiată, probabil din pricina unei maladii infantile incurabile. Nici unul nu era înalt sau puternic. Împreună, aprecie Ogomoor, cei doi ar fi avut mari dificultăţi în a răpi vlăstarul unui sacagiu bătrân.

Fu atât de uluit de aspectul duetului mizerabil, încât pentru o clipă uită de teama faţă de stăpânul său.

— Bossban, îi veţi trimite pe ăştia doi să captureze un Jedi?

— Nu vor captura un Jedi, Ogomoor, ci un padawan. După ce vom avea în mâinile noastre pe unul dintre cei doi tineri, Jedi vor fi siliţi să negocieze, chicoti el şi se umflă, atingându-şi dimensiunile maxime, impresionante, chiar dacă dezgustătoare.

Le vom cere să se retragă din toate negocierile care implică litigiile locale şi galactice ale Ansionului, fără să fie înlocuiţi de alţi Jedi. După ce vor accepta, nu vor mai putea interveni pentru a afecta rezultatul votării privind secesiunea. Cuvântul unui Jedi este lege pentru toţi membrii Ordinului lor.

Îşi frecă palmele încântat şi urmă:

— Este chiar mai bine decât dacă i-am ucide. Vor fi siliţi să plece înconjuraţi de dizgraţie şi eşec, cu coada între picioare şi, în acelaşi timp, Consiliul Jedi nu va fi furios din cauza morţii lor. Planurile le vor fi pur şi simplu dejucate. De către mine!

Se umflă atât de mult, încât Ogomoor crezu că avea să explodeze dintr-o clipă în alta. Din păcate, nu fu decât o speranţă neîmplinită.

— Uneori, încheie huttul, umilinţa este mai eficientă decât moartea.

— Nu sunt de altă părere, Bossban.

Recăpătându-şi o parte din curaj, Ogomoor arătă spre cei doi propuşi ca răpitori. Cel numit Kyakhta se holba cu gura căscată la mobilierul luxos din încăpere, în vreme ce tovarăşul său cocoşat, Bulgan, rămăsese cu privirile aţintite asupra podelei, scobindu-se în unica lui nară.

— Vă întreb totuşi cu seriozitate, urmă Ogomoor, îi veţi trimite pe aceştia doi să înfrângă un padawan?

În loc să mugească, Soergg îşi păstră răbdarea.

— Uită-te la ei, Ogomoor. Uită-te bine şi de aproape. Ce vezi?

În mod clar, huttul era încântat de stupoarea lui.

Neîncrezător şi fără să se apropie mai mult decât era absolut necesar, majordomul inspectă perechea de netoţi. Examinarea mai amănunţită nu aduse nici pic de încurajare.

— Cu riscul de a vă insulta judecata, dacă nu chiar pe ei, Măreţule Bossban, aş zice că mi se par uşor felek, handicapaţi mintal, cretini.

— Exact asta sunt. Atât cât trebuie. Părând teribil de încântat de sine şi parcă mai imens ca de obicei, Soergg se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coadă. În decursul cercetărilor pentru diversele mele afaceri, am descoperit că uneori până şi o boală mintală minoră poate fi suficientă pentru a deruta perceperea Forţei de aceia care o pot manipula. Psihozele acţionează ca o

placă de oţel transparent aburită, distorsionând, totuşi neascunzând complet ceea ce se află dincolo de ea.

Gesticulă spre noii săi mercenari şi Bulgan zâmbi prosteşte drept răspuns.

— Aceştia doi sunt într-adevăr uşor alienaţi. În demenţa lor se ascunde cheia succesului nostru.

Lămurit, Ogomoor privi perechea cu interes nou, ba chiar cu respect.

— Încercam să le identific straiele. Este evident că sunt alwari, dar trebuie să mărturisesc că nu le recunosc clanurile.

— Deloc surprinzător, mormăi Soergg, deoarece nu au clanuri. Din cauza infirmităţilor fizice şi mintale, au fost izgoniţi. Au fost alungaţi să locuiască în detestatele oraşe, unde îşi duc viaţa de pe o zi pe alta, angajându-se oriunde găsesc ceva de lucru. Pentru cât am fost de acord să le plătesc, vor face orice le-aş cere. Orice! Chiar să încerce să captureze un padawan. Ca pentru atâtea specii, pufni el dispreţuitor, creditele înseamnă mai mult decât morala.

Inclusiv pentru hutti, gândi Ogomoor.

— Aşa este, declară Bulgan vorbind pentru întâia oară.

Cuvintele nu-i erau uşor de înţeles, deoarece rămăsese cu degetul în nas.

— O s-o facem, spuse ceva mai inteligibil tovarăşul său ciung, Kyakhta, a cărui dicţie nu era lezată de blocajul digital nazal ce-i afecta momentan partenerul. Putem s-o facem.

În timp ce Kyakhta vorbea, Bulgan clipi din ochiul său sănătos; pleoapa groasă şi opacă a ansionianului fulgeră plină de înţeles de la stânga la dreapta.

— Jedi nu vor fi în stare să le perceapă apropierea.

În mod vizibil, Soergg era încântat până peste cap de planul lui neasemuit.

— N-o vor putea percepe prin intermediul Forţei, Bossban, dar oamenii au ochi şi reacţii mai ascuţite decât majoritatea făpturilor înzestrate cu raţiune.

Huttul încuviinţă răbdător din cap, deoarece plănuise totul din timp.

— Prietenii aceştia ai noştri vor acţiona spre sfârşitul zilei. Până şi Jedi au nevoie de câte o pauză de la îndatoririle lor. S-a observat că celor patru care ne dau dureri de cap le place să se

plimbe prin Cuipernam. În timpul plimbărilor, uneori se mai separă. Poate că sunt Jedi, totuşi rămân de două sexe şi adesea femelele sunt interesate de alte lucruri decât masculii. Dacă un padawan poate fi capturat la depărtare de maestrul său, răpirea poate să aibă succes. Se spune că cei mai mulţi Jedi se bazează pe simţurile lor pentru a-i avertiza de apropierea pericolului. Întrucât nu vor percepe nici un pericol dinspre aceşti doi idioţi, îi vor ignora în vreme ce vizitează oraşul.

Gesticulă poruncitor spre handicapaţii dornici să intre în acţiune.

— Plecaţi acum! Ştiţi unde locuiesc reprezentanţii Consiliului Jedi, rânji neplăcut: Toată lumea ştie, fiindcă sunt oaspeţii oficiali ai Uniunii şi Primăriei Cuipernamului. Dacă reuşiţi, duceţi padawanul în locul stabilit şi aşteptaţi acolo următoarele mele ordine.

Kyakhta se întoarse şi făcu o plecăciune. Când Bulgan nu-l imită, partenerul său îl pocni peste ţeasta spână. Bulgan se răsuci şi, fiind deja cocoşat, nu mai trebui să se încline. Îşi scoase totuşi finalmente degetul din nas. Împreună, cei doi se retraseră din odaie, folosind aceeaşi uşă prin care îşi făcuseră apariţia. Ogomoor continua să fie nesigur... totuşi, o scânteie de speranţă începuse să licărească în el.

— Cu certitudine, un plan îndrăzneţ, Bossban. Dar riscant...

— Care este riscul?

Răsucindu-se greoi în dreapta, Soergg vârî pumnul într-un recipient umplut cu un fluid ceţos şi extrase ceva la a cărui vedere Ogomoor păli. Fără să şovăie, huttul lăsă capul pe spate, dădu drumul conţinutului mişcător al pumnului în adâncul cavernos al gurii şi înghiţi zgomotos, plescăind din buze în semn de apreciere.

— Riscul cade în totalitate pe umerii celor doi cretini. Dacă dau greş, Jedi îi vor ucide cu certitudine.

— Şi dacă nu o vor face, ci doar îi vor răni şi-i vor captura? Fiind săraci cu duhul, vor spune cu siguranţă cine i-a angajat să întreprindă misiunea.

Pântecul imens al lui Soergg se legănă greoi, când huttul hohoti.

— După ce vor începe operaţiunea, îmi vor raporta personal, la intervale prestabilite, prin intermediul unui

comunicator de frecvenţă protejată. Acum două nopţi, pe când dormeau somnul celor simpli, medicul meu personal le-a implantat în ceafă două dispozitive minuscule. În clipa în care nu mai raportează aşa cum stabilisem – apăsă cu un deget în palma deschisă şi unsuroasă a celeilalte mâini – voi activa dispozitivele de la distanţă. Înainte de a putea oferi orice tip de informaţie incriminatoare, încărcăturile explozive compacte ce le-au fost introduse subcutanat le vor despărţi capetele de umeri. Mă tem că se va face destulă mizerie.

— Şi apoi, Măreţule? fu curios Ogomoor.

Soergg ridică din umeri şi faldurile cărnoase unduiră în valuri pe toată lungimea trupului său flasc.

— Imbecilii fără clan sunt ieftini, chiar şi în Cuipernam. Dacă ei vor da greş, vom încerca din nou, cu altă pereche.

***

Kyakhta îşi strânse mai mult în jurul corpului mantia uşoară şi impermeabilă, pentru a-şi ascunde cât mai bine chipul. Era mantia unui membru al clanului Pangay Ous. Pangay Ous nu era însă clanul său, deoarece el şi Bulgan făceau parte din clanul Tasbir, din Hatagai de Sud. Kyakhta se simţea însă bine să fie echipat din nou în veşminte de clan, chiar dacă nu-i aparţineau şi nu fuseseră câştigate pe merit.

Mantiile le erau necesare pentru a le îngădui să se piardă în mulţimea ce ticsea piaţa agitată. Amintindu-şi de dispozitivul micuţ prins la centură sub mantie, îl atinse scurt, aşa cum fusese instruit de stăpânul lor, huttul. Soergg insistase să-l apeleze cu regularitate. La urma urmelor, îi informase el, explicându-le felul în care funcţionau explozivele ce le fuseseră implantate în cefe, dacă nu transmiteau la momentul cuvenit, nu aveau să trăiască îndeajuns pentru a-şi putea încasa răsplata. Kyakhta şi Bulgan fuseseră foarte mişcaţi de dovada aceea a grijii huttului faţă de bunăstarea lor.

Pe Ansion existau şi pieţe mai mari decât cea din Cuipernam. În comerţul intragalactic modern, majoritatea tranzacţiilor nu implica mai mult decât un schimb de numere şi simboluri, însă, pe multe planete, piaţa tradiţională, de stil vechi, continua să-şi păstreze un loc aparte, îndrăgit, în inimile

băştinaşilor. Poate că, într-adevăr, comerţul derulat prin intermediul maşinilor era mai eficient şi permitea schimbul unor varietăţi şi cantităţi infinit mai mari de mărfuri, totuşi era lipsit de cea mai elementară satisfacţie. Încântarea de a face negoţ direct, faţă în faţă, vânzător şi cumpărător, rămânea una dintre micile plăceri ale vieţi într-o civilizaţie galactică tot mai automatizată.

În plus, de ce ar fi avut nevoie un specialist local în negoţul fructelor marthan de toate complicaţiile şi costurile pe care le-ar fi atras un nod comercial electronic? Şi câţi vizitatori, gură-cască şi turişti ar fi putut atrage un comutator de informaţii portabil spre centrul comercial al unei comunităţi? Pentru a nu mai aminti de faptul că negoţul direct oferea o cale de evitare a multor taxe. Printre ansionianii care erau cu tot sufletul în favoarea secesiunii puteau fi număraţi mulţi negustori importanţi. Nu atât taxele în sine îi determinaseră să se îndepărteze de Republică, cât lista nesfârşită şi în permanentă creştere de reguli şi reglementări. Deşi grijile respective erau comune întregii Republici şi fuseseră transmise Senatului de către reprezentanţii cetăţenilor, ca multe altele, se părea că nu se ţinea seama niciodată de ele. Izolat şi menajat pe nepăsătoarea planetă Coruscant, guvernul galactic devenise tot mai rupt de nevoile şi aspiraţiile celor pe care susţinea că-i guvernează.

Kyakhta şi Bulgan se deplasau lin prin mulţimi, însă Kyakhta trebuia să fie cu ochii în patru după tovarăşul său pe când mergeau agale pe lângă nenumăratele tarabe şi prăvălii. În inocenţa lui, cocoşatul Bulgan avea tendinţa deconcertantă de a testa diferite produse fără să ţină minte că era necesar să plătească pentru ele. Azi nu aveau timp de asemenea prostii. Porniseră într-o misiune importantă! Desigur, poate că nu la fel de importantă ca păstoritul, cursele de alergări sau serbările alături de ceilalţi membri ai clanului, dar suficient de importantă pentru doi indivizi fără de clan ca ei.

— Uite-i! şuieră el încordat.

Bulgan intră în el din spate, izbindu-l. Se strădui să vadă cu singurul său ochi sănătos, îndreptându-şi spinarea cât putu de mult, apoi pufni.

— N-au gărzi de corp.

Fără să strălucească prin inteligenţă, Bulgan nu era totuşi atât de idiot pe cât o puteau sugera aspectul exterior şi comportamentul său. Kyakhta îşi reţinu majoritatea dispreţului.

— Normal că n-au gărzi de corp, prostovane! La ce le-ar trebui unor Jedi? Ei îi păzesc pe alţii.

Bulgan se încruntă şi privi în jur derutat.

— Care alţii?

Fără să se sinchisească a-i mai răspunde şi păstrându-şi chipul cât mai ascuns cu putinţă, Kyakhta observă că reprezentanţii Consiliului Jedi erau însoţiţi de un ghid local. În conformitate cu comportarea lor modestă, ştia că Jedi preferau să călătorească fără anturaj, oricât de restrâns, nedorind să atragă atenţia nimănui. Asta era bine. Pentru acţiunea pe care doreau s-o întreprindă, el şi Bulgan voiau cât mai puţine complicaţii şi martori. Partea superioară a braţului său drept pulsa deasupra protezei, aşa cum se întâmpla ori de câte ori era nervos.

— Pe care-l luăm?

Bulgan trebuia să-şi mişte capul într-o parte şi în alta, pentru a vedea în jurul volburilor de pietoni, care nu erau mult mai înalţi decât el, dar aveau ţinuta verticală.

— Nu ştiu. Padawanii sunt uşor de deosebit de Jedi. Ei sunt mai tineri. Nu ţin minte dacă între sexele oamenilor există vreo deosebire mare.

Nu se sinchisi să-l întrebe pe Bulgan dacă el îşi amintea aşa ceva. Bulgan avea probleme în a-şi aminti în ce zi se găseau, ba uneori chiar şi propriul său nume.

Kyakhta se întrebă de ce dorea, de fapt, huttul Soergg să captureze un padawan. Nu era însă deloc problema lui. El şi Bulgan trebuiau doar să-şi îndeplinească misiunea. În plus, dacă se gândea la mai multe lucruri simultan, îl asediau migrenele.

— Să-i urmărim, propuse cocoşatul.

Era o idee atât de evidentă şi de bun simţ, încât Kyakhta n-ar fi putut decât s-o aprobe.

Jedi se comportau ca orice grup de turişti obişnuiţi, ascultând explicaţiile ghidului lor în timp ce se plimbau prin piaţă, admirând supuşi locurile şi oprindu-se ocazional pentru a gusta mostre ale bucătăriei locale. Ocazional, unul sau doi se opreau să admire un produs artizanal sau un obiect de artă, o

brăţară elegantă ori o plantă scânteietoare cântătoare din regiunile ecuatoriale. Kyakhta observă că nu cumpărau nimic. Ce nevoie aveau Jedi de bunuri personale, când Consiliul lor îi trimitea permanent în misiuni? Stilul de viaţă rătăcitor nu-i împiedica totuşi să privească şi să aprecieze.

Un padawan se opri în exteriorul unei prăvălii care expunea sculpturi în lemn de sanwi din Podişul Niruu. Alwarii din Niruu erau faimoşi pentru arta lucrării lemnului. Kyakhta observă că padawanul respectiv era tânăra femelă. Prăvălia cu vitrine modeste era una dintre numeroasele orientate către centrul pieţei, fiind astfel mai mare decât tarabele şi măsuţele temporare ce ticseau spaţiul din mijloc.

„Intră”, se auzi el gândind insistent spre padawana preocupată, „intră, intră, admiră frumuseţile”. Alături, Bulgan amuţise, simţind că momentul crucial se putea apropia. În mijlocul supravegherii şi aşteptării, Kyakhta îşi aminti să atingă dispozitivul de emisie de la centură.

După ce schimbă câteva cuvinte cu omologul ei la fel de tânăr, padawana intră. Colegul ei se întoarse şi se îndepărtă, urmându-i pe cei doi Jedi, care erau prinşi într-o conversaţie animată şi nu păreau să fi sesizat ocolul de moment al unuia dintre ucenici.

— Acum, iute!

Silindu-se să nu pornească în salturi care să atragă atenţia, Kyakhta avansă grăbit.

Vânturile lui Whorh erau alături de ei. În prăvălie nu se mai afla nimeni, doar proprietara, o orăşeancă bătrână şi cu chip zbârcit, aproape la fel de ponosită ca unele dintre statuetele ei vechi din lemn. Nici un alt client. Strângându-şi cât puteau de mult mantiile în jurul feţelor, cei doi se prefăcură că examinează un jilţ ritualic Nazay cu spătar înalt, provenit din Delgerhan. Padawana era subţirică şi nu părea deosebit de musculoasă. Kyakhta ştia totuşi că Jedi nu se bizuiau pe forţa fizică brută pentru protecţia lor.

Făcându-i semn lui Bulgan, aşteptă ca prietenul său să deplieze cu grijă plasa polus de sub mantie. Când cocoşatul termină, Kyakhta se apropie de tejghea. Surâzând răbdător, proprietara porni şchiopătând spre el. O ultimă privire rapidă în direcţia pieţei dovedea că în faţa uşii nu apăruse nimeni. Prin

unicul panou mare şi transparent nu se întrevedeau ceilalţi Jedi.

— Bun venit în modesta mea prăvălie, domnilor, spuse proprietara şi, privindu-le mantiile, adăugă: Observ că sunteţi Pangay Ous. Vă aflaţi departe de ţinutul preriilor voastre. (O notă de nesiguranţă i se strecură în glas.) Nu păreţi totuşi a fi din Bandele Nordice. Nu zăresc tatuajul identificator de pe frunte, iar coama vă este...

— Mirosul trupului meu e însă de Pangay Ous, vorbi Kyakhta întrerupând-o. Vezi?

Scoţând atomizorul minuscul de sub mantie, îl repezi înainte şi o pulveriză drept în faţă, înainte să fi putut emite altă obiecţie. Bătrâna inhală instinctiv, ochii i se dădură peste cap şi se prăbuşi pe podea, lovindu-se cu bărbia de tejghea. Sprayul acţionase atât de rapid, încât nici măcar nu avusese timp să-şi trădeze surprinderea.

— Haja! exclamă el, retrăgându-se de lângă tejghea. Biata doamnă s-a prăbuşit! Cred că-i ceva la inimă!

— Daţi-mi voie să mă uit.

Alertată de o posibilă urgenţă şi dorind să dea o mână de ajutor, Barriss se apropie iute.

— Nu sunt foarte familiarizată cu fiziologia ansioniană, dar bipezii prezintă unele constante circulatorii şi respiratorii, care...

Kyakhta se trase în lateral, fără să-i asculte jargonul medical neinteligibil. Oricum nu l-ar fi înţeles. Bulgan se pusese deja în mişcare. Altă privire aruncată în exterior îi arătă că pe stradă continua să nu se zărească nici urmă de Jedi. Padawana trecuse îndărătul tejghelei şi îngenunchease lângă proprietara prăbuşită.

— Organele vitale par sănătoase, rosti ea uşor derutată. Nu cred că-i ceva serios. Probabil că-i un simplu leşin. (Dădu să se ridice.) Ar fi bine dacă am putea s-o stropim cu nişte apă rece pe faţă. Mă întreb ce ar fi putut s-o facă să se prăbuşească aşa, brusc şi în tăcere?

— Poate că ăsta?

Repezind sprayul înainte, Kyakhta o lovi în plin cu o rafală de spray. Femela avea două nări, nu doar una aşa cum era firesc, aşa încât absorbi mai mult soporific decât ar fi făcut-o un ansionian. Ochii i se înceţoşară, totuşi nu se dădură peste cap şi ea duse mâna la sabia de lumină de la centură. Surprins şi

începând să se panicheze, Kyakhta o împroşcă din nou, apoi pentru a treia oară, înainte ca ea să se prăbuşească finalmente. Graţie educaţiei Jedi, padawana rezistase la o doză care ar fi ameţit un întreg detaşament de războinici călări.

— Iute, iute!

Străduindu-se să-şi împartă atenţia între uşă şi padawana inconştientă, Kyakhta se luptă împreună cu Bulgan s-o înghesuie în sacul rezistent pe care-l aduseseră cu ei. În cele din urmă, ridicând povara astfel ascunsă, care se dovedi surprinzător de grea, se grăbiră spre odaia din spate a prăvăliei. În mod tipic pentru asemenea dughene mai răsărite, exista şi o altă cale de acces. Uldas era alături de ei – uliţa murdară din spate, pe unde se făcea aprovizionarea, era pustie. Amintindu-şi să atingă dispozitivul de semnalizare de la centură, Kyakhta porni iute spre strada Jaaruls, către apartamentul sigur şi ecranat care-i aştepta acolo. Simţea surescitarea clocotind prin el. Reuşiseră!

Acum nu trebuia decât să stea lângă prizoniera lor, s-o ţină în viaţă şi sănătoasă şi să aştepte instrucţiunile lui Soergg. Prin comparaţie cu răpirea pe care tocmai o făcuseră, asemenea sarcini i se păreau lui Kyakhta floare la ureche.

Nimeni nu-i întrebă pe cei doi alwari asupra conţinutului sacului diform pe care-l transportară pe străduţe şi uliţe lăturalnice. Afacerile erau afaceri şi treburile unui nomad nu-l priveau decât pe el.

***

Luminara lăsă din mână oglinjoara superb emailată ce fusese tăiată dintr-o singură suprafaţă minerală reflectantă şi privi în jur, încruntându-se. Ceva nu era în regulă. Ceva nu se petrecea normal. Avu nevoie de un moment de căutare, atât cu ochii, cât şi cu mintea, la interior şi în exterior, pentru a-şi da seama despre ce era vorba. De o vreme n-o mai văzuse pe Barriss.

Unde dispăruse padawana? Nu era obiceiul ei să hoinărească. Un padawan care colindă singur dispune de autonomie, dar nu şi de accesul la cunoaşterea superioară. Kenobi îi observă îngrijorarea şi se apropie de ea.

— S-a întâmplat ceva?

— N-o văd pe Barriss. De obicei ascultă cu atenţie fiecare cuvânt al meu şi al celor cu care stau de vorbă.

El zâmbi liniştitor.

— Atunci nu-i de mirare că s-a îndepărtat pe undeva. În ultimele minute, amândoi am fost destul de tăcuţi.

— Când am văzut-o ultima dată, spuse Anakin, se uita la nişte statuete din lemn într-o prăvălie.

Deşi nu-şi căutase arma, instinctul său protector fusese activat instantaneu. Ochii albaştri ai Luminarei îl priviră.

— Care prăvălie?

— Nu trebuie să te îngrijorezi, maestră, zise Anakin. Am fost cu ochii pe intrarea prăvăliei din clipa în care a intrat. N-a ieşit încă.

— Vrei să spui că n-a ieşit pe uşa respectivă. Probabil că mă alarmez degeaba şi ea detestă când mă comport mai degrabă ca o mamă decât ca un mentor, dar Barriss absoarbe şi clasifică foarte rapid imaginile. Nu-i stă în obicei să piardă vremea.

Ochii ei îi sfredeliră pe ai padawanului.

— Care prăvălie?

Simţindu-i seriozitatea, Anakin abandonă orice rămăşiţă de insolenţă, ridică braţul şi arătă.

— Aceea de acolo.

Îi urmă la mică distanţă pe cei doi Jedi, care se apropiară rapid de locul indicat.

Uşa era deschisă, ceea ce nu reprezenta o surpriză. Nimeni nu le ieşi însă în cale, iar asta era într-adevăr neobişnuit.

— Barriss?

Neliniştea Luminarei crescu pe măsură ce înaintă iute prin dugheană, căutând printre statuile mai mari din lemn care ticseau interiorul. Un strigăt îi redirecţionă explorarea.

— Luminara!

Fusese Obi-Wan. Asta în sine era alarmant, deoarece femeia observase deja că el ridica rareori tonul vocii.

— Aici!

Obi-Wan rezemase capul bătrânei ansioniane de piciorul său drept. Anakin rămăsese privind fix; obişnuita sa vioiciune dispăruse şi pe chip i se citea o expresie îndurerată.

— Apă, ceru încordat Obi-Wan.

Scotocind grăbit în odăiţa din spatele prăvăliei, Anakin găsi un frigider pe jumătate umplut cu recipiente micuţe din polimeri. Luă unul care conţinea apă rece, îl aduse maestrului şi se uită cum Obi-Wan o stropi cu blândeţe pe bătrână pe obraji. După câteva momente, ochii ei mari, de culoarea vinului bordo de calitate, se deschiseră.

— Vai de mine... pe Braţul lui Nomgon! Privi feţele necunoscute ale oamenilor aplecate cu îngrijorare deasupra ei. Cine sunteţi? Ce mi s-a întâmplat?

Se folosi de mâini pentru a se sprijini şi ridica în capul oaselor, apoi continuă buimacă:

— De ce sunt pe podea?

Luminara o privi fix.

— Sperasem că tu ne vei putea spune asta.

Obi-Wan şi Anakin o ajutară pe proprietară să se scoale.

— Aici... asta-i prăvălia mea. Locul meu... Arătam nişte obiecte unui client. (O mână se ridică spre cap şi pipăi coama grizonată, frecând-o.) Era un alwari. Spunea că-i Pangay Ous şi avea straiele cuvenite, dar se purta ciudat.

Faţa ei adăugă cute de nemulţumire celor cauzate de vârstă.

— Mi se pare că-l mai însoţea unul. Mi-l amintesc fiindcă deşi urât, părea chipeş pe lângă tovarăşul lui.

— Ai văzut cumva o femelă umană tânără, îmbrăcată ca noi? o întrerupse Luminara.

Bătrâna băştinaşă clipi iute din ochi.

— Ou, sigur că da. Se uita cu multă atenţie la obiecte, dar cred că nu intenţiona să cumpere vreunul. Surâse, dezgolindu-şi dinţii ascuţiţi, specifici ansionianilor. Când lucrezi de atâta vreme ca mine în branşă, îţi poţi da seama ce vor clienţii, indiferent de specia lor.

— Unde este acum? întrebă Obi-Wan cu glasul lui blând, totuşi dominant.

— Păi... nu ştiu. Nu ştiu despre nici unul. Proprietara coborî capul şi-l clătină. Ultimul lucru pe care mi-l reamintesc este că discutam despre mirosuri şi apoi...

Ridică privirea, uitându-se la ei neînţelegător.

— Apoi am deschis ochii şi v-am văzut pe voi aplecaţi deasupra mea. Ce credeţi că s-a...?

— Maeştri! Aici, afară!

Răspunzând strigătului lui Anakin, cei doi Jedi se grăbiră în odăiţa din fundul prăvăliei şi de acolo prin uşa din spate, care rămăsese deschisă. Îl găsiră pe padawan îngenuncheat pe străduţa dosnică. Asfaltul era uscat şi acoperit cu un strat gros de praf. Semnele celor două seturi de urme de paşi erau perfect vizibile. Slavă Forţei, gândi Obi-Wan, că nu bătuse vântul.

— Sunt urme de ansioniani, rosti Luminara şi privi în ambele sensuri ale străduţei. În sine, asta nu demonstrează nimic.

Arătă numeroase alte urme ce se distingeau în praf.

— Multe picioare au trecut recent pe aici.

— Acestea însă pornesc chiar din pragul uşii, argumentă Anakin şi sunt foarte adâncite prin comparaţie cu altele. Este ca şi cum cei care au lăsat urmele acestea mai adânci ar fi cărat ceva. Privind în lungul pasajului adumbrit, adăugă: Toţi ansionianii au cam aceeaşi mărime... şi greutate.

— În prăvălie au intrat trei persoane, dar au ieşit numai două şi nici una dintre ele nu era om, încuviinţă aprobator Obi-Wan. Ai învăţat să zăreşti dincolo de aparenţe, Anakin. Fie să continui să procedezi mereu aşa.

Luminara strânsese puternic din pleoape. După un timp, deschise ochii.

— Nu-i pot percepe prezenţa nicăieri. Dacă a fost răpită, ar fi trebuit să-i pot distinge suferinţa. Nu simt însă nimic.

— Poate că este inconştientă, rosti Obi-Wan şi înaintă pe străduţă pentru a examina mai bine colţurile îndepărtate. Dacă au răpit-o doi băştinaşi, ar fi putut folosi aceeaşi metodă de a o ameţi pe care au utilizat-o asupra proprietarei magazinului.

— Sau ar putea să fie moartă, atrase atenţia Anakin.

În alte circumstanţe, printre alte persoane, comentariul său ar fi putut provoca anxietate sau mânie, totuşi nici Luminara şi nici Obi-Wan nu reacţionară. Fiind Jedi, pe ei nu-i ofensa obiectivitatea, indiferent cât de delicat ar fi fost subiectul.

Luminara fierbea totuşi lăuntric. Chiar dacă un Jedi nu trăda multe emoţii, aceasta nu însemna că ele nu existau.

— Este un oraş destul de mare. Cum o vom găsi? se strădui ea să-şi controleze furia.

— Am putea solicita sprijinul autorităţilor locale, sugeră

Anakin.

Obi-Wan clătină din cap.

— În această fază delicată a negocierilor, nu avem nevoie de aşa ceva. Nu putem mărturisi gazdelor noastre că unul dintre noi a dispărut şi că n-am putut face nimic pentru a împiedica incidentul. Dacă vom anunţa răpirea, câtă încredere crezi că vor mai avea ei în ceea ce percep ca omnipotenţa noastră?

— Pricep ce vrei să spui, maestre, încuviinţă Anakin înţelegător. Uneori sunt prea direct.

— Este una din problemele frecvente ale lipsei de experienţă, pentru care nu eşti vinovat. Revenind cu privirea la Luminara, Obi-Wan urmă: Trebuie s-o găsim noi înşine, indiferent în ce stare s-ar afla. Şi trebuie să ne grăbim, pentru ca nu cumva gazdele noastre ansioniane să simtă că este ceva în neregulă.

Luminara indică prăvălia.

— În primul rând, să obţinem o descriere cât mai detaliată a celor doi alwari care au fost aici în acelaşi timp cu Barriss. După aceea, cred c-ar trebui să ne despărţim şi fiecare dintre noi să investigheze câte o treime de oraş. Folosind prăvălia aceasta drept bază, vom cerceta cât putem mai mult – punând întrebări, oferind recompense şi străduindu-ne să percepem prezenţa lui Barriss.

— Maestre, rosti Anakin, crezi că înapoia acestei acţiuni se află aceleaşi persoane care le-au atacat pe maestra Luminara şi padawana Barriss când am sosit noi?

— Este imposibil de spus. Pe Ansion există atât de multe facţiuni care se războiesc între ele, încât ar putea fi vorba despre oricare dintre ele. Şi aşa cum ştii, aici sunt în joc şi interese extraplanetare. (Anakin sesiză că Obi-Wan, în felul său discret, era destul de nemulţumit.) Iar asta era tot ceea ce ne mai trebuia – să mărim temperatura spre un punct de inflamabilitate. Totuşi politica nu mai este importantă acum. Ceea ce contează este s-o găsim pe Barriss.

Nu adăugă „vie sau moartă”. Nu era necesar.

NEWSBLINK (Reţeaua de ştiri Coruscant)

- Nemrileo irm-Drocubac, reprezentant al planetei Tanjay VI, a murit ieri în urma coliziunii dintre aerocarul său şi un

vehicul care transporta echipamente grele, petrecută în Cvadrantul Sud, secţiunea 93 a suburbiei elitiste Bindai în care locuia. Anchetat la locul accidentului, pilotul transportorului a declarat că sistemul de ghidare internă al vehiculului său a suferit o defecţiune software nedetectată care a dus la coliziunea fatală. Investigatorii au încercat să verifice această afirmaţie, dar eforturile le-au fost îngreunate de avariile extinse suferite de ambele vehicule.

Reprezentantul planetei Tanjay, irm-Drocubac era însurat şi avea doi copii. Deşi activ în facţiunea secesionistă aflată în dezvoltare şi suspectat de simpatii vizavi de membrii extremişti ai mişcării respective, el a fost respectat de colegi şi colaboratori, ca şi de susţinătorii de pe planeta natală. În concordanţă cu tradiţia Tanjay, cenuşa îi va fi risipită mâine deasupra capitalei în care a locuit şi a muncit în ultimii cincisprezece ani ai vieţii.

Îndurerat, cancelarul Palpatine a anunţat că va citi personal necrologul.

(Sfârşitul transmisiunii; sfârşitul articolului)

5.

— Pentru o umanoidă tânără, atârnă mai mult decât m-aş fi aşteptat.

Kyakhta expiră sonor şi obosit, când el şi partenerul său aşezară sacul pe pat. Drept răspuns la mişcările dinăuntru, Bulgan deschise fermoarul etanş superior. Ridicându-se în capul oaselor, Barriss îşi scutură sacul pe umeri. Acesta îi căzu în jurul mijlocului şi, când se ridică în picioare, în jurul gleznelor. Gleznele îi erau legate laolaltă, iar mâinile încătuşate la spate. Fata privi iute în jos, apoi spre cei care o capturaseră şi se concentră asupra zâmbetului lui Kyakhta.

— Asta cauţi, ucenic?

Din tolba atârnată la şold, Kyakhta extrase centura ei

utilitară. Conţinea toate echipamentele personale ale lui Barriss, printre care comunicatorul şi sabia de lumină. Apropiindu-se târşâit, Bulgan o pipăi nesigur pe cea din urmă.

— Sabie Jedi. Dintotdeauna am dorit să-ncerc una.

Kyakhta îi smulse centura şi o lăsă să cadă înapoi în tolbă, ca pe un şarpe amorţit.

— N-o atinge, idiotule! Nu ţii minte că huttul ne-a prevenit să nu umblăm cu chestii de-astea? o sabie Jedi poate fi acordată câmpului electric personal al proprietarului. Încearcă s-o activezi pe asta şi probabil c-o să fie făcută fărâme. Împreună cu tine, tălâmbule!

— Ou, aşa-i, Bulgan a uitat. Se întoarse şi o mai examină o dată pe captiva lor. Nu-i mare lucru când te uiţi la ea, aşa-i? Aş putea s-o rup în două cu uşurinţă.

— Doar fizic, replică Barriss şi, neputând să fugă ori să gesticuleze, se aşeză pe pat. În mod evident, ştiţi cine sunt şi ce reprezint. Vă daţi seama că, chiar acum, în timp ce vorbim, trei Jedi mă caută cu înverşunare şi că nu vor fi deloc încântaţi când vor afla ce s-a întâmplat?

Kyakhta râse, iar Bulgan chicoti pe înfundate.

— Lasă-i să caute. Nu te vor găsi aici, zise el şi arătă spre pereţii înalţi şi netezi din jur. Este un loc sigur şi oricum n-o să rămâi mult timp.

Rostind cuvintele acelea, îşi reaminti să acţioneze dispozitivul de la centură.

— Alţii au fost deja anunţaţi. O să vină şi-o să te ia de pe capul nostru. După aia, noi o să fim mai bogaţi şi-o să scăpăm şi de tine.

Optând să nu comenteze afirmaţia, fata continuă pe un ton mai scăzut:

— Ce vreţi de la mine, voi sau cei pentru care lucraţi?

Cei doi alwari schimbară priviri.

— Nu-i treaba noastră, răspunse în cele din urmă Kyakhta. Treaba noastră a fost să te prindem. Treaba noastră nu-i să punem întrebări. Întorcându-se să părăsească odaia, adăugă: Acum o să comunic succesul nostru. De abia aştept. Bossban nu credea c-o putem face, mormăi el îndreptându-şi spinarea. O să fie o surpriză plăcută. Mă gândesc chiar-şi rânjetul i se lăţi – să-l las s-aştepte niţel, înainte să-i spun.

Îşi înghionti tovarăşul.

— Fii cu ochii pe ea, Bulgan. Ai grijă să nu te păcălească cu viclenii Jedi.

— Nu te teme, Kyakhta, răspunse celălalt alwar şi, gârbovit, dar alert, se instală pe o banchetă vizavi de tânăra legată. Bulgan o să fie foarte atent.

Barriss se uită cum unica uşă a încăperii se închise greoi înapoia lui Kyakhta. Un clic sonor urmă după ieşirea acestuia. Fără sabia Jedi nu putea să străpungă bariera, iar modul limitat în care stăpânea ea Forţa nu era suficient pentru a-i îngădui s-o penetreze mintal. Era întemniţată până ce prietenii o puteau localiza. Nu se îndoia câtuşi de puţin că aveau s-o facă. Singurul lucru care o nelinişte era factorul temporal. Aveau oare să beneficieze de timp suficient înainte ca ea să fie transferată din locul acesta şi predată necunoscuţilor care-i organizaseră răpirea? Un lucru era cert: creierul operaţiunii era probabil mai nemilos şi mai competent decât cei doi ansioniani relativ simpli la minte.

Pe măsură ce timpul se scurse, aşteptă ca paznicul ei să obosească sau să plece. Nici una dintre speranţe nu i se împlini. În plus, oricât de mult s-ar fi străduit, îi era imposibil să-i influenţeze mintea. Se gândi că asta se putea datora faptului că, potrivit tuturor indicaţiilor existente, nu exista prea multă minte care să poată fi influenţată. În felul acela s-ar fi putut explica şi motivul pentru care nici ea, nici maestra Luminara nu-i percepuseră intenţiile ostile.

Se folosiseră de proprietara leşinată pentru a-i distrage atenţia. Necăjită pe sine, deoarece căzuse într-o cursă atât de simplă, Barriss îşi reprimă iritarea tot mai mare. Mânia nu era decât alt tip de distragere, unul pe care în prezent nu şi-l putea permite.

— Poate că Bossban dă bonificaţie la Kyakhta şi Bulgan, reflectă cu glas tare păzitorul ei. Sabia Jedi ar fi frumoasă. După aia Bulgan merge acasă şi-o arată la clan. Aşa l-ar primi pe Bulgan înapoi. Şi dacă cineva se-mpotriveşte – schiţă un gest de retezare cu un braţ masiv – Bulgan îi taie capul!

— Vorbeşti cu drag despre bossbanul tău, rosti Barriss făcând efortul conştient de a lăsa impresia că pare cât mai neajutorată şi resemnată. Cine este acest individ remarcabil?

Un surâs se lăţi lent pe chipul temnicerului.

— Padawana vrea să-l păcălească pe Bulgan. Nu ţin vicleniile Jedi. Poate că Bulgan şi Kyakhta sunt mai înceţi la minte, dar asta nu-nseamnă că sunt proşti.

Ridicându-se de la locul său, avansă greoi, până ajunse lângă fata aşezată; era o făptură cu piept lat şi chel în vârful capului, care prezenta o masă ameninţătoare de muşchi şi oase, neobişnuit de solidă pentru un ansionian.

— Crezi că Bulgan este prost?

— Nu am spus şi nici nu am gândit asta, răspunse ea liniştitor şi alwarul se retrase. Am văzut însă la tine altceva despre care sunt sigură că-i adevărat.

Ochii băştinaşului mătăhălos se mijiră primejdios.

— Ce este? Ai grijă, padawană umană! Bulgan nu se teme de tine.

— Mi-am dat seama de asta. Ceea ce pot însă vedea şi simţi în feluri pe care nu ţi le poţi imagina este că atât tu, cât şi tovarăşul tău suferiţi de dureri... şi probabil că aţi suferit de multă vreme.

Ochiul căprui presărat cu scântei aurii al lui Bulgan se holbă mai mult ca de obicei.

— De unde... de unde ştii asta?

— Pe lângă educaţia Jedi generală, mulţi dintre noi avem propriile noastre specializări în domenii care ne atrag în mod deosebit. Eu practic tămăduirea.

— Dar eşti om. Nu eşti ansionian.

— Ştiu, încuviinţă ea pe un ton blând, asigurător... convingător. Din cauza aceasta nu-ţi pot vindeca spinarea bolnavă şi nici nu-ţi pot oferi o proteză pentru a-ţi înlocui ochiul lipsă. Dar durerea din mintea ta este similară cu cea pe care o simt aproape toate făpturile înzestrate cu raţiune care au sânge cald. Ea este determinată de anumite tipuri de leziuni şi funcţionări neurale incorecte. Este ca şi cum dacă cineva ar încerca să asambleze un calculator foarte complicat şi i s-ar pune la dispoziţie toate materialele şi componentele necesare, totuşi n-ar fi chiar sigur cum să le conecteze pe toate laolaltă. De aceea face ceva care nu-i chiar perfect. Înţelegi ceva din ce-ţi spun, Bulgan?

Alwarul încuviinţă încetişor.

— Bulgan nu-i prost. Bulgan înţelege. Haja, chiar aşa simte Bulgan tot timpul. Că nu-i bine asamblat. Aplecându-şi uşor capul pe un umăr, o fixă pătrunzător cu singurul său ochi sănătos: Padawana poate să schimbe asta?

— Nu-ţi promit nimic, dar pot să-ncerc.

— S-alungi durerea din cap, rosti paznicul ei depunând în mod vădit un efort mintal considerabil. Să nu mai fie durere aici, continuă el frecându-şi fruntea cu palma deschisă. Asta ar fi ceva important. Ceva chiar mai important decât creditele.

Efortul de cugetare extinsă îi epuizase resursele intelectuale limitate şi o privi iarăşi încruntat.

— De unde ştie Bulgan că se poate-ncrede în tine?

— Îmi dau cuvântul meu de padawană, de elevă a artelor Jedi şi de om care şi-a dedicat viaţa înaltelor lor idealuri... şi deprinderii talentelor de tămăduitor.

Şovăind evident, temnicerul trase aer adânc în piept, privi circumspect spre uşă, apoi reveni către fată.

— Încearcă să-l repari pe Bulgan. Dar dacă-ncerci vicleşuguri, o să...

— Ţi-am dat cuvântul, îl întrerupse ea oprindu-i ameninţarea. Şi apoi, unde m-aş putea duce? Uşa este încuiată şi baricadată pe dinafară. Sau nu ţi-ai dat seama că eşti închis aici împreună cu mine? fără zâmbet, adăugă: Amicul tău nu-şi asumă riscuri.

— Ne-a-ncuiat? Alwarul îşi frecă ţeasta pleşuvă, trecând cu mâna de la frunte spre spate, acolo unde în mod normal ar fi trebuit să existe coama de păr închis la culoare. Bulgan nu-nţelege, declară el.

Barriss profită imediat de portiţa oferită.

— Neînţelegerea vine de la durerea care te însoţeşte permanent. Bulgan, dă-mi voie să încerc să te ajut. Te rog! Dacă dau greş, nu te va costa nimic. Şi chiar dacă reuşesc, mă puteţi ţine oricum aici, fiindcă uşa este zăvorâtă pe dinafară.

— Aşa este. Padawana rosteşte adevărul. Ou, încearcă.

Privindu-l drept în ochi, ea schiţă un gest din cap spre

Încheieturile legate.

— Trebuie să mă dezlegi. Pentru a face aşa ceva, am nevoie de mâini.

Bulgan deveni brusc prudent.

— De ce? Viclenii Jedi?

— Nu. Te rog, ai încredere în mine, Bulgan. Aici sunt în joc lucruri mult mai importante decât viaţa mea sau decât mărimea viitorului tău cont în credite. Ai auzit de mişcarea secesionistă?

Ansionianul făcu un gest negativ.

— Bulgan ştie numai de mişcarea picioarelor. Căzu pe gânduri, după care mormăi: Lui Kyakhta n-o să-i placă.

După aceea păşi şovăitor înapoia lui Barriss şi-i trecu un desigilator peste încheieturi, iar legătura mată care le strângea laolaltă se dizolvă instantaneu, descompunându-se în celuloză, catalizator şi apă. Recunoscătoare pentru că avea mâinile libere, fata îşi masă ferm încheieturile. În vreme ce circulaţia îi revenea în braţe, îi făcu semn alwarului să se apropie.

— Vino aici, Bulgan, rosti cu blândeţe.

El o făcu, cu capul plecat, târşâindu-şi tălpile ca un copil care se apropie de mama sa. Padawana îşi reaminti că era vorba despre un copil foarte puternic şi foarte periculos. Nu trebuia să-i ceară să-şi plece şi mai mult capul, fiindcă spinarea cocoşată îl adusese deja într-o poziţie favorabilă. Întinzând ambele braţe cu palmele în jos, Barriss îi cuprinse cu blândeţe flancurile capului, având grijă să nu-i acopere orificiile auriculare. Îi simţea pielea caldă la atingere, întrucât temperatura normală a corpurilor ansionianilor era cu câteva grade mai mare decât a oamenilor. Închise ochii şi începu să se concentreze.

O pulsaţie porni să gonească prin ea, pe măsură ce focalizarea i se îngusta. O durere agonizatoare, de durată, pe care, prin concentrare şi cunoştinţele dobândite, o transformă în propria ei durere. Se lăsă să se deschidă spre exterior, către durere, învăluind-o cu sedativul liniştitor reprezentat de personalitatea ei interioară armonizată. În interiorul neuronilor vătămaţi ce dădeau rateuri şi constituiau sursa durerii permanente a ansionianului, Forţa impuse o realiniere subtilă a ţesuturilor, o modificare aproape imperceptibilă, dar esenţială din punct de vedere fiziologic.

Stătu aşa, ţinându-l pe Bulgan, vreme de două minute, în tăcere; tămăduitor şi pacient, legaţi împreună în contopirea misterioasă, impenetrabilă şi reciprocă, comprehensibilă numai pentru alt maestru al artelor tămăduitoare Jedi. De abia după ce simţi totul normal, natural şi bine, ea îşi îngădui finalmente să

se retragă din starea vulnerabilă în care îi plasase pe amândoi.

Deschise ochii şi îşi privi temnicerul. Ceva se schimbase acum în el – o modificare vagă, dar evidentă, a ţinutei corpului, o scânteie în ochii anterior opaci. Bulgan se îndreptă puţin, într-atât cât i-o îngăduia spinarea ruptă şi permanent îndoită şi se uită încet în jurul odăii.

— Cum te simţi? întrebă Barriss în cele din urmă, când nu auzi nici un cuvânt din partea lui.

— Cum mă simt? Bulgan se simte... eu mă simt bine. Foarte bine. Încleştă în pumni mâinile cu câte trei degete şi le ridică spre tavan, exclamând: Realmente excepţional şi remarcabil de bine! *Haja, jaha, ou, ou!*

Micul dans pe care începu să-l execute, punctat prin repetate înălţări de braţe în văzduh, ridică şi starea de spirit a fetei, în concordanţă cu bucuria alwarului.

Apoi Bulgan se opri, coborî mâinile şi i se adresă pe un ton cu totul diferit de cel folosit până atunci:

— Dar tu eşti tot prizoniera mea, padawană.

Când umerii fetei se gârboviră, el rânji, dezvelind dinţii ascuţiţi ai ansionianilor.

— Pentru încă vreun minut.

— Vrei să spui...?

Intenţia lui deveni clară, atunci când porni spre ea cu o elasticitate a pasului care nu existase anterior şi se aplecă, trecând desigilatorul peste legăturile gleznelor. Acestea se dizolvară instantaneu şi Barriss putu să se ridice. Cu picioarele amorţite de strânsoare, s-ar fi prăbuşit, dacă Bulgan n-ar fi prins-o în braţele lui puternice.

În clipa aceea dinspre uşă răsună un clic şi Kyakhta pătrunse în odaie.

Ar fi o minciună demnă de un colector financiar expert în impozite să se afirme că alwarul fu doar surprins de scena pe care o zăriră ochii lui protuberanţi. Vederea padawanei dezlegate era în sine alarmantă. Vederea padawanei, prăbuşită fără a opune rezistenţă, în braţele partenerului lui era un spectacol ce constituia o enigmă imposibil de descifrat. Dacă primele cuvinte pronunţate de Bulgan nu aveau să fie exact cele cuvenite, Kyakhta era pregătit să se repeadă afară şi să-i zăvorască înăuntru.

Din fericire, inocentul Bulgan se găsea acum într-o stare cerebrală care-i îngădui să rostească ceea ce trebuia.

— M-a reparat, îl informă el simplu şi direct pe tovarăşul său şi se ciocăni cu vârfurile degetelor în tâmplă. M-a reparat. Te poate repara şi pe tine.

— Nu promit nimic, îi avertiză Barriss pe amândoi.

— Ce să repare? Kyakhta făcuse deja un pas precaut înapoi. Nu sunt defect. Ce vrei să spui – „să mă repare”?

— Aici, la etaj. Bulgan îşi atinse iarăşi capul cu mâna. Nu mai am dureri în minte. Ştiu că şi tu suferi de aceeaşi problemă, bunul meu prieten. Las-o să te vindece cu tămăduirea Jedi.

Încă un pas îndărăt. De acum ar fi putut ieşi din odaie. Ar fi fost floare la ureche să se repeadă pe coridor, să trântească uşa şi să sigileze zăvorul. Totuşi... ce se întâmplase cu Bulgan în decursul absenţei sale? Se întrebă Kyakhta. Nu lipsise foarte mult timp. Doar câteva minute, iar acum bunul, onestul şi tâmpul lui tovarăş cu care împărţea exilul şi dizgraţia vorbea ca un consilier municipal! Ba nu, se corectă el. Nu ca un consilier.

Ca un adevărat nomad alwari – independent, sigur pe sine şi liber.

Trei degete ezitară în vecinătatea uşii. Padawana nu schiţă nici un gest pentru a-l opri, deşi el simţea că ar fi putut s-o facă.

— Ce-i aiureala asta despre „tămăduirea Jedi”?

— A făcut-o cu mine. Mi-a reparat capul, mintea. Nu mă mai doare, Kyakhta! Pot să gândesc din nou limpede. Gândurile mele n-au mai fost atât de libere de când eram copil şi-am fost azvârlit de pe suubatar. Glasul i se reduse la nivelul unei şoapte: A fost aceeaşi azvârlitură, descălecarea nereuşită care mi-a rupt spinarea, m-a lipsit de lumina unui ochi... şi mi-a vătămat mintea.

— Dar eu...

Kyakhta rămăsese fără cuvinte. Înaintea dovezilor, înaintea chipului prietenului său, era silit să accepte o realitate aparent incredibilă.

Exista însă şi o altă realitate care trebuia înfruntată şi foarte repede. Jedi se apropia lent de el, întinzând braţele dezlegate.

— Îngăduie-mi să te ajut, Kyakhta. Îţi fac aceeaşi promisiune pe care i-am făcut-o şi lui Bulgan. Indiferent dacă voi

putea sau nu să te ajut, voi rămâne prizoniera voastră.

Asta era adevărat, îşi dădu seama Kyakhta. Chiar şi fără legăturile care-i fuseseră scoase, el şi tovarăşul său continuau să controleze situaţia. Numai ei cunoşteau calea de ieşire din clădirea în care se afla celula. Numai ei puteau trece fata pe lângă santinelele exterioare şi barierele de securitate. Desigur, poate că un Jedi n-ar fi avut mari probleme cu asemenea obstacole, dar o padawană aflată încă în instruire...

Neîndoios, padawana reuşise un miracol cu Bulgan. Ar fi putut oare să îndepărteze durerea similară care-l chinuise pe Kyakhta pe toată durata existenţei sale de adult, să alunge valurile regulate şi bubuitoare de agonie ce-i străpungeau zilnic creierul? N-ar fi meritat măcar o simplă încercare, dacă nimic altceva?

— Dă-i drumul, se adresă fetei şi o avertiză imediat: Dacă-i o viclenie, s-ar putea ca bossbanul să nu te mai capete nevătămată!

Fără să-i bage în seamă ameninţarea, padawana se întinse şi se ridică puţin pe vârfuri pentru a-şi aduce palmele pe flancurile capului său, apoi îl trase către ea. Îi simţi pe piele degetele reci şi prea multe, dar altfel atingerea era inofensivă. Ba chiar, liniştitoare.

După câteva momente, clipea spre fată cu aceeaşi înţelegere uluită care, nu cu mult timp în urmă, îl copleşise pe tovarăşul său. Spre deosebire de Bulgan, el nu-şi ridică braţele în aer pentru a dansa în cerc, ci făcu o plecăciune. Efectuat de un ansionian, gestul era extrem de graţios şi suplu.

— Îţi datorez sănătatea mintală, padawan. Acum înţeleg limpede că, dacă nu ai fi intervenit tu, durerea cu care am trăit de atâta vreme ar fi dus iute la nebunie reală şi, în cele din urmă, la moarte.

Îi întoarse spatele şi-şi îmbrăţişă camaradul cu care împărţise atâtea suferinţe. Braţele sale lungi cuprinseră umerii laţi ai lui Bulgan, iar capul pleşuv şi cel cu coamă se legănară împreună în exultare entuziastă şi reciprocă.

Imaginea fericită a celor doi ansioniani pe care izbutise să-i vindece o mulţumi pe Barriss... totuşi, în sine, nu ducea la eliberarea ei de aici sau la revenirea alături de prieteni.

— Mă numesc Barriss Offee, rosti ea şi maestra mea este

Luminara Unduli, cavaler Jedi. Cu cât o vom găsi mai repede, cu atât va fi mai bine pentru mine şi, bănuiesc, mai sigur pentru voi. În mod cert, cel care v-a angajat nu va fi încântat să afle de întorsătura neaşteptată a situaţiei.

— Bossbanul Soergg! exclamă Bulgan.

De îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, privi întrebător către tovarăşul său, însă Kyakhta nu părea neliniştit de destăinuirea aceea.

— De acum nu mai contează, Bulgan. Tocmai am trimis vestea succesului nostru la cartierul lui general. Altcineva va trebui să-l informeze despre modificarea planurilor. Am trecut de partea acestei femele şi acum ea va trebui să ne salveze de Soergg, în loc ca noi s-o predăm în mâinile lui. O privi interogativ: Poţi face asta? Îţi solicităm acum protecţia, fără de care noi doi, cei care stăm acum înaintea ta fără de clan, vom fi cu certitudine hrană pentru shanhi înaintea primei raze de soare de mâine.

— Scoateţi-mă întreagă de aici, spuse ea cu un surâs rezervat şi vă pot promite recunoştinţa a doi Jedi şi un padawan... alături de îndatorarea mea personală. Porni cu pas energic spre uşa deschisă: Asta este o asigurare suficientă pentru aproape orice locuitor al galaxiei.

— Este interesant, murmură Bulgan pe când îşi urma tovarăşul şi fosta captivă spre ieşire, felul în care o gândire limpede îţi îmbunătăţeşte perspectiva asupra vieţii. Pentru prima dată după mult, mult timp, încep să mă consider din nou ca fiind un individ, nu o ţintă jalnică de glume şi umor nemilos.

— Eu nu te-am considerat niciodată aşa, prietene, îi vorbi Kyakhta încetişor pe când urcau silenţios scara spiralată.

— Ba da, ai făcut-o, replică Bulgan, totuşi nu te învinuiesc pentru asta. N-a fost vina ta. Totul pornea din minte.

— Aşa se întâmplă cu majoritatea invectivelor gratuite.

Simţindu-se extrem de vulnerabilă fără centura utilitară, Barriss sui după Kyakhta pe trepte.

— Unde-i echipamentul meu?

— În magazie. O să-l luăm înainte de a pleca.

În magazie se afla un paznic dorun, care stătea într-un scaun adânc scobit, conceput special pentru a-i găzdui spinarea lată. În tentaculele gemene ţinea un lector oval. Ambii ochi

pedunculari se rotiră către Kyakhta, când alwarul apăru pe scară.

— Ce face prizoniera?

Kyakhta ridică din umeri cu un gest plictisit, iar Bulgan se ivi în urma lui pe trepte. Barriss rămase mai jos pe scară, ascunzându-se privirii.

— Tace. O stare neobişnuită pentru o femelă umană – cel puţin, aşa mi s-a spus.

— Pun prinsoare că de acum s-a resemnat cu soarta ei.

Dorunul reveni la vizionarea lectorului. Nici unul dintre globii lui oculari independenţi nu-l observară pe Bulgan apucând un scaun gol şi ambii se închiseră, când puternicul alwari îl izbi cu scaunul în cap.

— Repede!

Kyakhta introduse o parolă de la o tastatură, apoi scotoci în sertarul care se deschise imediat după aceea şi scoase centura utilitară a lui Barriss. Fata observă cu uşurare că sabia Jedi nu dispăruse. În timp ce-şi trecea centura în jurul mijlocului, îl văzu pe Kyakhta atingând un dispozitiv micuţ fixat la brâu.

— Ce-i acela?

— Trebuie să ţinem legătura la intervale regulate, explică jalnic alwarul, altfel murim. Frecându-şi ceafa, continuă: Bossban Soergg ne-a implantat explozibili, pentru a se asigura că-i vom urma ordinele.

Barriss emise un sunet vulgar pentru o padawană.

— La ce să te aştepţi din partea unui hutt? În nici un caz nu-l putem lăsa să ne ia urma. Ia lăsaţi-mă să văd.

Kyakhta şi Bulgan se apropiară ascultători. Scoţând un scaner de la centură, fata îl trecu lent peste zona indicată de pe ceafa lui Kyakhta. Nu fu greu să descopere dispozitivul implantat. Sub piele, imediat în dreapta coamei, exista o proeminenţă perceptibilă.

Examinând afişajul scanerului, Barriss tastă o serie de numere, trecu din nou instrumentul peste gâtul alwarului, după care repetă procedura cu Bulgan. Satisfăcută, porni cu precauţie spre uşa exterioară.

Kyakhta o urmă, continuând să-şi pipăie umflătura de pe ceafă.

— Explozivul este tot acolo.

Cu mintea limpezită sau nu, era în mod firesc neliniştit de prezenţa explozivului.

Barriss examină strada de afară. Din câte vedea, traficul părea normal.

— L-aş fi putut extrage, explică ea, dar prefer s-o fac aşa cum se cuvine şi n-am la mine instrumentele respective. De aceea, m-am mulţumit să dezactivez detonatoarele. Acum sunt inofensive, totuşi ar fi bine să ne mişcăm iute. Poate simplul fapt că le-am dezactivat îl va alerta pe cel care le monitorizează pentru bossbanul vostru că s-a petrecut ceva în neregulă. Presupun că ne putem aştepta la o reacţie rapidă.

— Să-i dăm drumul, atunci.

Trecând pe lângă ea, Bulgan deschise uşa şi păşi nepăsător pe stradă. Kyakhta îl urmă împreună cu fosta lor prizonieră.

— Eu zic să mergem în piaţa centrală, propuse Barriss, la prăvălia de unde m-aţi răpit. Căutându-mă, tovarăşii mei se vor despărţi şi-şi vor începe investigaţiile de acolo.

Atingându-şi comunicatorul de frecvenţă protejată de la centură, preciză:

— Imediat ce vom ajunge la o distanţă sigură de locul acesta, îi voi anunţa asupra destinaţiei noastre, a rutei şi a faptului că sunt sănătoasă. Ca şi despre modificarea intenţiilor voastre, le zâmbi.

— Mai exact ar fi modificarea minţilor noastre.

Bulgan vedea acum cu ochi noi toate lucrurile ce-i fuseseră familiare până atunci. Poate că padawana făcuse inofensiv pachetul letal implantat în gâtul său, totuşi existenţa lui continua să-l frământe.

— Ar trebui să scăpăm cât mai repede de ăsta.

— O vom face, îl asigură Barriss pe când dădeau colţul străzii şi pătrundeau într-o arteră mai aglomerată; prezenţa atâtor făpturi în jurul lor îi relaxă încordarea. Până atunci, vom spune pur şi simplu tuturor celor cu care ne întâlnim să aibă grijă ce vorbesc cu voi, deoarece aveţi personalităţi explozive.

Înainte de tratamentul primit din partea padawanei, Bulgan s-ar fi holbat de-a dreptul tâmp faţă de remarca respectivă. Acum atât el, cât şi prietenul său, Kyakhta, simţiră plăcerea să poată râde de glumă.

Era genul de plăcere care le fusese refuzat prea mult timp.

***

Destul de tulburat, Ogomoor simţea că, mai devreme sau mai târziu, Bossbanul Soergg avea să se plictisească să-şi mai audă majordomul aducându-i veşti proaste. Când urma să se întâmple asta, Ogomoor ştia că ar fi fost bine să fie pregătit s-o ia la goană... sau cel puţin să se îndepărteze cât mai mult de raza de acţiune a cozii masive şi puternice a huttului.

— Dispărută...

Soergg stătea întins pe divanul pentru siestă din dormitorul său. Fusese cufundat în odihna de după-amiază când Ogomoor, împins de urgenţa situaţiei, se simţise îmboldit să-l trezească.

— Intrată în pământ. Şi cu cei doi imbecili.

— Nu ştim dacă ei o însoţesc, Măreţule. Ştim doar că ea lipseşte, la fel ca alwarii. Paznicul spune că a fost atacat din spate, probabil de către unul dintre ei. De ce ar fi decis pe neaşteptate alwarii să se alăture padawanei?

— Cine ştie?

Huttul icni, ridicându-şi trupul deformat de pe divan şi coborându-l pe podea. Imediat, o pereche de minusculi slujitori geril începură sarcina odioasă de a ferchezui conformaţia de limax. Soergg îi ignoră şi-şi fulgeră din privire majordomul.

— Înapoia acestei întâmplări adulmec duhoarea tertipurilor Jedi.

— Dispozitivele care ar fi trebuit să asigure loialitatea celor doi răpitori...?

Ogomoor lăsă întrebarea neterminată.

— *Pagh!* Le-am activat imediat cum m-ai anunţat de cele întâmplate. Fie că imbecilii sunt acum descăpăţânaţi, fie că a intervenit altă scamatorie Jedi.

Soergg înaintă greoi, cu gerilii agăţaţi de trupul lui masiv şi continuând să-i îngrijească neobosit pielea. Etalând un curaj pe care nu-l simţea, Ogomoor nu se clinti. Ştia că propriul său cap continua să-i rămână pe umeri numai pentru că el mai prezenta o valoare pentru hutt.

— Anunţă toată lumea interlopă din Cuipernam – toţi derbedeii, criminalii şi infractorii. Ofer o mie de credite republicane oricui mi-o aduce înapoi pe blestemata de

padawană vie sau capul unui Jedi mort. Iute! S-ar putea să mai avem o şansă s-o interceptăm înainte să se alăture tovarăşilor ei.

— Ascult şi mă supun, Bossban.

Simţindu-se atât de uşurat că primise voie să plece, încât nu se mai temea de un glonţ în spate, Ogomoor se răsuci şi o luă la fugă neprotocolar din dormitor, scoţând pe drum comunicatorul şi activându-l.

Înapoia sa, gerilii îşi astupară instinctiv nările, când diformul lor stăpân îşi eliberă dezgustul într-o modalitate extraordinar de înfiorătoare şi urât mirositoare.

Ceea ce Ogomoor nu ştia era că stăpânul său intimidant trebuia acum să-şi anunţe eşecul unei persoane mult mai importante decât huttul. Soergg nu se temea de persoana aceea... dar o respecta. Aproape la fel de mult pe cât respecta creditele care erau vărsate în contul său local pentru a grăbi secesiunea Ansionului.

Se întrebase adesea cine se afla înapoia celui care plătea. Desigur, răspunsul nu era cu adevărat important, ci importante erau creditele. Pe hutti îi interesa prea puţin politica, cu excepţia cazurilor în care aceasta le slujea interesele imediate. Pentru Soergg nu conta câtuşi de puţin dacă Ansion şi planetele de care era legată prin intermediul tratatelor şi pactelor rămâneau în cadrul Republicii sau o părăseau.

Aşa cum nu-l interesa nici dacă Republica avea să fie înlocuită de altă formă de guvernare, deocamdată nevăzută şi neamintită.

6.

Nimeni nu fu surprins când Luminara o găsi prima pe Barriss şi pe noii ei aliaţi. Se întâlniră în mijlocul unei pieţe comerciale secundare şi cei doi alwari se uitară cu interes la maestra şi padawana care se îmbrăţişară fără sfială. Preocupaţi de îndeletnicirile zilnice, vânzătorii şi cumpărătorii din jur le ignorară deopotrivă.

— Cine sunt aceşti doi localnici solizi?

Luminara îi privi pe alwari cu interes şi Kyakhta se simţi sfredelit de ochii de Jedi. Dintr-un motiv inexplicabil, începu să se foiască de pe un picior pe celălalt.

— Răpitorii mei, maestră, răspunse Barriss şi, văzând expresia de pe chipul Luminarei, izbucni în râs: Nu-i judeca prea aspru. Amândoi sufereau de infirmităţi cerebrale. Ca răsplată pentru că i-am vindecat, m-au ajutat să evadez.

— O evadare temporară, mă văd silit să-ţi reamintesc, Barriss, spuse Bulgan, care se străduia să privească peste capetele mulţimii din piaţă în căutarea semnelor unui posibil atac. Aş fi gata să-mi pun la bătaie ultimul credit că, în chiar clipa în care v-aţi bucurat de această reîntâlnire fericită, Bossban Soergg trimitea o sumedenie de asasini în urmărirea noastră a tuturor.

— Atunci trebuie să ne grăbim să plecăm. Scoţând comunicatorul de la centură, Luminara vorbi scurt, ascultă o replică, vorbi iarăşi şi-l puse înapoi. Obi-Wan şi Anakin se grăbesc să ni se alăture. Ne vom întâlni la fântâna din partea opusă a pieţei.

Puse braţul după umerii padawanei ei şi porni cu Barriss într-acolo.

— Mă bucur că ai avut ocazia să-ţi utilizezi în misiune talentele în arta vindecării, totuşi, pe viitor, aş dori să încerci să-ţi găseşti alte subiecte pentru a practica, nu nişte răpitori. Ar trebui să fiu supărată pe tine fiindcă ai căzut aşa uşor în plasă, dar sunt prea fericită să te văd sănătoasă şi revenită printre noi pentru a mă înfuria.

Trebuiră să aştepte doar puţin pe treptele fântânii arteziene înainte ca vederea unei mantii fâlfâind prin mulţime să anunţe sosirea lui Obi-Wan. Anakin îl urma îndeaproape. Ambii o salutară pe Barriss potrivit etichetei Jedi tradiţionale: oficial, totuşi cu afecţiune.

Bulgan îi privi în tăcere şi abia după ce formalităţile se încheiaseră, cuteză să întrebe, în timp ce alunga cu mâna un pekz cu aripi verzi care-l bâzâia întruna:

— Acum ce vom face?

Luminara se întoarse către el.

— Am stabilit cu Uniunea Comunităţilor un acord pentru a încheia pace cu alwarii, dacă aceştia vor fi de acord să le cedeze

orăşenilor un procentaj din terenurile lor. În schimb, orăşenii vor accepta să le asigure alwarilor diverse bunuri şi servicii de înaltă tehnologie şi nu vor încerca să se amestece sau să influenţeze în orice alt mod vechiul şi preţuitul mod de existenţă al alwarilor. Fiecare facţiune o va respecta pe cealaltă şi Senatul se va păstra, în măsura în care birocraţii o vor putea face, în afara Ansionului. La rândul ei, Ansion va rămâne în cadrul Republicii, ceea ce-i va garanta printre altele independenţa economică şi politică faţă de Ghilda Comercială. Ansion nu va deveni, preciză ea pe un ton aspru, alt caz Naboo.

Kyakhta îşi scărpină pielea dezgolită a gâtului, având grijă să nu zgândărească explozibilul implantat acolo.

— Mi se pare complicat.

— Aşa este, încuviinţă Obi-Wan. Mult mai complicat decât este necesar. Dar aşa se desfăşoară lucrurile în ziua de azi.

— Crezi că alwarii vor accepta o asemenea propunere? întrebă Barriss, privindu-şi simultan prietenii şi mulţimea.

Cei doi nomazi schimbară o uitătură.

— Depinde de felul în care le este prezentată, decise în cele din urmă Kyakhta. Dacă puteţi convinge supraclanul cel mai important, Borokii, să accepte, celelalte îi vor urma exemplul şi vor proceda la fel. Aşa a fost întotdeauna printre alwari.

Luminara aprobă gânditor din cap.

— În cazul acesta, trebuie să le transmitem delegaţilor săi să vină în Cuipernam, ca să putem discuta direct.

Bulgan începu să râdă, apoi se opri când îşi dădu seama că Jedi vorbise cu toată seriozitatea.

— Nici o căpetenie borokii nu se va apropia la mai puţin de o sută de huu de Cuipernam sau de oricare alt oraş al Uniunii. Alwarii n-au încredere nici în orăşeni, nici în delegaţii lor. Spun asta în calitate de Tasbir din Hatagai de Sud. Deşi, sfârşi cu durere, în prezent sunt fără de clan.

Aplecându-se către Obi-Wan, Luminara îi şopti ceva la ureche. Jedi surâse şi încuviinţă, după care reveni spre noii prieteni ai lui Barriss.

— Dacă sunteţi fără de clan, declară ea sever, înseamnă că nu aveţi unde să mergeţi. Nu aveţi nici responsabilităţi şi nici un loc căruia să-i spuneţi „cămin”.

— Haja, aşa-i! exclamă trist Kyakhta. Cel fără de clan este

în acelaşi timp fără de rădăcini, ca tufişul de irgkul suflat de vânt peste prerie.

— În cazul acesta, continuă Luminara şi-i făcu cu ochiul lui Barriss, sunteţi liberi să lucraţi pentru noi şi să ne călăuziţi spre clanul Borokii.

— Ou, cred c-am...

Kyakhta se opri, clipi din ochi şi se holbă la Jedi. În acelaşi timp, buzele subţiri i se întredeschiseră uşor şi se depărtară treptat, dezgolind tot mai mult din albeaţa dinţilor.

— Vrei să spui... că ai accepta drept călăuze doi alwari fără de clan ca mine şi Bulgan? Chiar şi după ceea ce i-am făcut padawanei tale?

— Acela este un lucru din trecut, zise Luminara. În plus, Barriss a spus că de fapt n-a fost vina voastră şi că acum sunteţi vindecaţi. Eu accept verdictul ei în această privinţă.

— Călăuze pentru Jedi?! Noi?!

Lui Bulgan nu-i venea pur şi simplu să creadă schimbarea de noroc care se petrecuse într-o singură zi – de la calitatea de mercenari pentru un bălos slinos ca Bossban Soergg, la cea de călăuze pentru cavalerii Jedi.

Mereu prudent, Anakin se aplecă spre Obi-Wan.

— Maestre, crezi că-i înţelept să ne punem încrederea şi nevoile în asemenea indivizi?

Obi-Wan îşi ţuguie buzele.

— Nu percep nici un pericol dinspre ei.

— Nici Barriss n-a perceput, îi atrase atenţia perspicace Anakin, până n-au răpit-o.

— Asta s-a petrecut înainte să-i vindece. Cred că această pereche recunoscătoare ne va trata cu foarte multă atenţie. În plus, ei ne oferă un avantaj pe care nu am fi sperat să-l obţinem din partea orăşenilor. Fiind ei înşişi alwari, ar trebui să găsească drumul cel mai scurt şi să facă eventualele prezentări necesare la fel de bine, sau mai bine decât oricare alţii pe care i-am fi putut angaja din Cuipernam.

Anakin căzu pe gânduri.

— Maestre, la o analiză finală, toate relaţiile dintre fiinţele înzestrate cu raţiune se reduc la un tip sau altul de politică?

— Aşa consideră mulţi şi, de altfel, de aceea mă străduiesc permanent să deprinzi principiile fundamentale ale diplomaţiei.

Cine ştie? Poate că într-o bună zi îţi vor fi de ajutor şi în relaţiile personale, nu numai în cele profesionale.

Ideea respectivă fu de ajuns pentru a-l linişti pe padawan şi pentru a-l îndrepta pe un făgaş de reflecţii de cu totul altă natură. Cei doi Jedi discutară detaliile cu călăuzele lor, în vreme ce, laolaltă, părăseau piaţa aglomerată.

— În primul rând, declară Luminara, va trebui să vă scoatem blestematele de dispozitive de sub scalpuri.

— Ştiu un vraci care o poate face în câteva minute şi care nu se va teme acum, după ce au fost dezactivate, rosti Kyakhta şi-şi fulgeră spre Barriss dinţii imaculaţi şi ascuţiţi. Este un profesionist excelent, dar nu s-ar fi gândit niciodată să ne trateze... înainte. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să abată asupra lui mânia Bossbanului Soergg.

— Este bine, încuviinţă Luminara păşind pe lângă un trio de mielpi nomazi gârboviţi sub greutatea unor saci cu târguieli aproape la fel de mari ca ei. După aceea, putem să închiriem un speeder de teren şi să...

— Nu, nu! o opri Bulgan. Fără speedere de teren. Trebuie să luăm cu noi cât mai puţine specimene de tehnologie galactică. Alwarii sunt conservatori prin tradiţie. După cum ştiţi deja, disputa dintre ei şi orăşeni este legată în principal de diferenţele existente între tradiţiile stabilite cu mult timp în urmă şi noile moduri de viaţă şi de acţiune. Dacă doriţi să câştigaţi încrederea supraclanului Borokii şi să dovedeşti din capul locului că nu-i favorizaţi pe orăşeni, atunci trebuie să-i abordaţi cu respect faţă de tradiţie.

— Perfect, aprobă cu amabilitate Obi-Wan. Fără speedere de teren. Cum călătorim atunci?

— Pentru traversarea marilor prerii, există o sumedenie de animale de călărie corespunzătoare.

— Animale! se strâmbă Anakin.

Dintotdeauna, el se simţise mai în largul său printre maşinării. Dacă i-ar fi oferit timp destul şi acces la echipamente şi piese de schimb suficiente, ar fi putut construi un vehicul care să se comporte după voia lor. Însă băştinaşii fuseseră insistenţi – fără speedere de teren.

— De departe, cele mai bune sunt suubatarii, rosti Kyakhta cu un entuziasm palpabil. Dacă vă puteţi permite să-i

achiziţionaţi, suubatarii constituie modul preferat de călătorie al nobililor alwari. Cine apare într-o tabără călărind un asemenea animal este privit instantaneu ca o persoană de vază. Ca să nu mai zic că dovedeşte un gust deosebit.

Luminara căzu pe gânduri.

— Consiliul Jedi preferă să călătorim modest. Dispunem doar de fonduri limitate.

— Cred că am putea rezolva asta, interveni Obi-Wan. Ţinând seama de faptul că ni s-a cerut să rezolvăm cât mai repede cu putinţă cazul Ansion, nimeni n-ar trebui să obiecteze pentru unele cheltuieli suplimentare făcute în acest scop. Cu cât vom pleca mai repede din Cuipernam în căutarea supraclanului Borokii, cu atât vom avea şanse mai mari pentru un succes rapid şi cu atât vom fi mai în siguranţă cu toţii.

— A călări un suubatar este ca şi cum ai călări vântul!

Surescitat, Bulgan sări peste un crowlyn care picotea. După ce alwarul trecuse de fălcile sale largi, animalul legănă indiferent dintr-o labă şi-şi reluă moţăiala.

— Eu sunt campion la cursele de ataşe, strânse din umeri Anakin. Mă tem că nici un armăsar organic, indiferent cât de „nobil" poate fi considerat pe plan local, nu mă va impresiona prea mult.

Se înşela însă.

***

Dacă exista un detaliu important pe care progresul tehnologic să-l fi eliminat în general din mijloacele moderne de transport, acesta era mirosul. Pe de altă parte, mirosurile abundau în piaţa de animale, unde exista o varietate incredibilă de creaturi domestice care puteau fi călărite. Cei doi Jedi porniră cu călăuzele lor pentru a găsi armăsari corespunzători, iar padawanii rămaseră de pază.

— I-am cerut deja iertare maestrei mele pentru că am îngăduit să fiu răpită, spuse Barriss în timp ce ochii ei nu stăteau nici o clipă locului, privind fiecare vânzător şi cumpărător, fiecare proprietar şi dresor de animale ca reprezentând o ameninţare potenţială.

Deoarece de acum fusese amăgit o dată de aparenta tihnă a Cuipernamului, Anakin era la fel de alert. Stătea lângă fată, dorindu-şi ca ea să fi fost altcineva, însă manifesta respect politicos şi permanent faţă de curajul şi talentul ei deja confirmate.

— Nu trebuie să fii stânjenită. Şi eu am făcut destule prostii la viaţa mea.

— N-am spus c-a fost o prostie, îi întoarse ea spatele.

Anakin şovăi o clipă.

— Îmi cer scuze. Cumva, se pare că am început cu stângul relaţia noastră. Tot ce pot spune în apărarea mea este că am o mulţime de lucruri pe cap.

— Eşti un padawan şi este firesc să ai o mulţime de lucruri pe cap.

Zărind un seuvhat care venea drept spre ei, mâna fetei coborî la sabia Jedi. Şoferul viră însă şi degetele i se destinseră.

— Vreau să spun că sunt preocupat, insistă tânărul şi puse o mână pe umărul ei sperând că gestul nu avea să fie înţeles greşit. (Nu trebuia să-şi fi făcut griji.) Dacă n-aş fi fost, dacă mi-aş fi făcut treaba, aş fi fost mai atent la prăvălia în care ai intrat. Te-aş fi putut urma la timp pentru a-ţi împiedica răpirea.

— Vina a fost a mea, nu a ta. M-am făcut vinovată de faptul că mă gândeam numai la câte un lucru pe rând. În plus, adăugă ea imediat, dacă evenimentele s-ar fi desfăşurat altfel, n-aş mai fi putut să-i ajut pe cei doi nefericiţi alwari şi am fi căutat şi acum călăuze care să ne conducă spre acest clan. Aşa cum spune maestrul Yoda, în viaţă există nenumărate căi şi de aceea cel mai bine este să fim fericiţi cu cea pe care am decis finalmente să pornim.

— Ah, da, maestrul Yoda, spuse Anakin şi se cufundă iarăşi în gânduri.

În timp ce scruta mulţimea în depistarea unor eventuale probleme, Barriss arunca şi căutături ocazionale spre tovarăşul ei padawan. Anakin Skywalker era un individ greu de descifrat. Puterea clocotea în el. Puterea şi... altele. Îşi dădea deja seama că era mult mai complicat decât oricare altul alături de care se antrenase în Templu, iar asta în sine era neobişnuit. O dată ce fusese aleasă, calea unui Jedi era dreaptă şi lipsită de complicaţii, dar ea nu percepea deloc aşa ceva în Anakin

Skywalker.

— Spuneai că eşti preocupat, i se adresă în cele din urmă. Simt că este o preocupare lipsită de fericire.

— Serios?

Barriss nu putu decide dacă era sarcastic sau doar amabil, înapoia lor, Jedi şi călăuzele continuau să se târguiască pentru armăsari. Anakin se pomeni dorindu-şi ca ei să termine cât mai repede. Se simţea obosit de locul acesta şi de misiunea aceasta. Ce conta dacă Ansion sau chiar câteva zeci de planete aliate se desprindeau din Republică? Ţinând seama de starea actuală a guvernării galactice şi de corupţia şi confuzia dovedite ce domneau în Senat, cine le-ar fi putut învinovăţi? Actul lor putea sluji ca o chemare la trezire pentru restul Republicii, un avertisment de a pune lucrurile la punct, pentru a nu risca apariţia altora mai rele.

Erau gânduri intense pentru un padawan şi zâmbi în barbă. Obi-Wan se înşela. Uneori mă gândesc la starea lucrurilor, nu numai la mine.

— Serios, încuviinţă Barriss deloc intimidată de el. Ce anume te preocupă în asemenea măsură, Anakin Skywalker? De ce eşti întotdeauna atât de gânditor?

El se întrebă dacă să-i spună adevărul şi în cele din urmă decise să-i explice numai o parte. Făcu un gest larg din mână, cuprinzând piaţa de animale, străzile înconjurătoare, melanjul de ansioniani şi fiinţe extraplanetare, ca şi întregul oraş.

— De ce ne aflăm aici? Maestrul Obi-Wan a încercat să-mi explice, dar mă tem că nu sunt foarte predispus spre complexităţile politicii. Mi se par dificil de înţeles, ba chiar irelevante pentru viaţă. Încă din copilărie, am fost mereu o persoană mai degrabă directă.

O privi drept în ochi şi urmă:

— În locul unde am crescut şi în felul în care am crescut, nu rezistai mult dacă-ţi disipai energiile, dacă pierdeai vremea. Vrei să-ţi spun părerea mea sinceră despre misiunea asta?

Fata încuviinţă din cap, fără să-l scape din ochi.

— Este o pierdere de vreme. O treabă pentru diplomaţi care să pălăvrăgească, nu pentru Jedi.

— Am înţeles. Şi cum ai proceda tu, Anakin, dacă ai fi conducătorul delegaţiei?

El nu şovăi defel să-i răspundă.

— I-aş aduna pe conducătorii ambelor facţiuni, orăşeni şi nomazi deopotrivă, i-aş încuia pe toţi în aceeaşi încăpere şi le-aş spune că dacă nu fac pace într-o săptămână, Republica va trimite o forţă militară completă şi va prelua controlul direct al afacerilor interne ale planetei.

Barriss aproba încetişor, cu o expresie de seninătate iritantă pe chip.

— Şi cum ar replica Ghilda Comercială faţă de aşa ceva, ţinând seama de interesele ei extinse în acest Sector?

— Ghilda Comercială acţionează aşa cum este profitabil. Războiul cu Republica nu este profitabil, replică el şi păru convins de adevărul spuselor sale. Cel puţin lecţia asta am învăţat-o.

— Şi dacă, în urma acţiunii tale, Uniunea ansioniană a oraşelor şi aşezărilor îşi pune în practică ameninţarea şi se alătură mişcării secesioniste, iar celelalte planete care sunt aliate cu Ansion decid s-o urmeze...?

— Nu ar conta defel pentru viaţa de zi cu zi a populaţiei. Negoţul va continua şi viaţa cotidiană nu se va schimba pe planetele implicate, pufni Anakin.

— Eşti atât de sigur, încât ai fi gata să rişti mii de vieţi pentru a afla? Ce s-ar întâmpla însă cu alwarii, care nu agreează calea actuală a Uniunii? Oare Ghilda Comercială şi aliaţii ei nu i-ar penaliza necruţător?

— Ei bine, nu sunt sigur că...

Sub logica nemiloasă, zidul lui de certitudine începea să se fisureze.

Barriss îşi întoarse privirea de la el, revenind la studiul mulţimii tumultoase.

— Eu zic că ar fi mai bine să trimiţi doi Jedi şi pe padawanii lor pentru a încerca să repare lucrurile. Sunt mult mai puţin ameninţători decât o forţă militară şi în plus, este mai ieftin – adică ceva ce a încântat dintotdeauna Senatul.

— Argumentezi plauzibil, oftă Anakin, însă Ansion nu-i decât o planetă anonimă! Până şi Obi-Wan se întreabă dacă-i foarte importantă. Mi-a vorbit în privinţa asta de câteva ori şi mi-a spus de asemenea ce crede el că nu-i bine în prezent cu Republica în sine.

— Punctele de inflamabilitate, replică ea. Nu se poate să nu-ţi fi vorbit despre punctele de inflamabilitate şi despre necesitatea de a le distruge înainte de a se putea dezvolta în conflagraţii ce nu mai pot fi stăvilite.

— Interminabile.

Suspină resemnat şi reveni la supravegherea mulţimii alături de Barriss.

* * *

— Este un preţ corect.

Coama neguţătorului ansionian fusese pictată cu V-uri alternante de argintiu şi negru şi-i cobora pe spinare, dispărând îndărătul gulerului decoltat. Ochii bulbucaţi de culoarea lavandei îşi priveau clienţii inexpresiv, fără să trădeze nimic.

— Nicăieri în Cuipernam sau în Podişul Sorr-ul-Paan nu veţi găsi şase armăsari atât de splendizi, care să aibă atâta graţie şi atâtea calităţi! Nici la un preţ de trei ori mai mare!

— Nu exagera cu insistenţele, i se adresă Kyakhta. S-ar putea ca târguiala ta permanentă să le cadă greu la stomac stăpânilor mei.

Întorcându-se cu spatele la vânzător, coborî glasul şi, împreună cu Bulgan, discutară cu Jedi.

— Are dreptate, stăpână Luminara. Preţul pe care-l cere este corect. Poate niţel cam ridicat, dar animalele sunt într-o stare excelentă.

— Ştiţi ce-nseamnă să călăreşti asemenea armăsari?! exclamă Bulgan, abia putând să-şi stăpânească surescitarea.

— Îngăduiţi-ne să ne consultăm un moment.

Luminara îi lăsă pe cei doi alwari să-şi continue târguiala, deşi de acum aceasta nu mai era decât încercarea de a scădea sume infime din oferta finală a vânzătorului şi se apropie de Obi-Wan.

— Ce crezi?

Bărbatul privea în jurul pieţei, cu toate simţurile alerte după semnele unei posibile agresiuni.

— Zic că ar trebui să ne bizuim pe cunoştinţele călăuzelor noastre. După ceea ce a făcut padawana ta pentru ei, cred că s-ar păcăli mai degrabă pe ei înşişi decât să o tragă pe sfoară pe

Barriss. O privire peste umăr îi arătă că cei doi alwari continuau să discute agreabil cu stăpânul animalelor. În plus, eu însumi de abia aştept să călăresc unul dintre armăsarii aceia. Am sentimentul că în curând nu voi avea de ales decât să merg în avionete de sol vechi şi speedere de teren rablagite.

Ridicând ochii, examină cerul azuriu senin. Luminara se uită spre padawani.

— Între Barriss şi Anakin există încă tensiune.

— Da, oftă Obi-Wan, am observat şi eu. Totuşi se pare că se înţeleg mai bine după încercarea prin care a trecut ea. Barriss este o ucenică excepţională. Forţa curge puternic prin ea.

— Aşa este, dar altfel se petrec lucrurile în tânărul Anakin. Padawanul tău este un torent sălbatic de munte, plin de energie înăbuşită care trebuie canalizată.

— A început anormal de târziu educaţia Jedi şi a fost crescut de mama lui până la o vârstă mai mare decât a ucenicilor obişnuiţi.

Luminara privi din nou în direcţia padawanilor.

— Îşi cunoaşte mama? Este o legătură pe care, în mod obişnuit, ucenicii Jedi n-o aduc cu ei. Cauzează o mulţime de complicaţii şi dificultăţi potenţiale.

— Ştiu. Acesta ar fi fost un motiv suficient ca să nu-l accept, dar el fusese luat de maestrul meu, Qui-Gon Jinn, ale cărui dorinţe înaintea morţii am jurat să le îndeplinesc. Printre alte probleme ce trebuiau rezolvate după moartea sa, a fost şi aducerea în rândul Ordinului şi educarea acestui tânăr neobişnuit de impulsiv.

— Şi cum a mers? se interesă femeia curioasă.

Obi-Wan îşi mângâie barba cu un aer absent.

— Adesea este plin de impetuozitate, ceea ce este îngrijorător. Uneori se lasă purtat de nerăbdare, ceea ce este periculos. A răzbătut totuşi prin multe, a supravieţuit şi este pasionat să studieze ştiinţa Jedi. Există domenii în care excelează, de exemplu duelul cu sabia de lumină. De asemenea, este un pilot înnăscut. Nu are însă vreme pentru complexităţile istoriei sau diplomaţiei, iar politica îl scârbeşte realmente. Cu toate acestea, perseverează. Este o trăsătură pe care, bănuiesc, o moşteneşte de la mama lui, pe care Qui-Gon a cunoscut-o, dar numai pentru scurt timp, ca fiind o femeie tăcută, însă dotată cu

multă voinţă.

Ea încuviinţă gânditor.

— Dacă există cineva care să poată transforma un asemenea material refractar, deşi plin de calităţi, într-un Jedi desăvârşit, bănuiesc că numai tu poţi fi acela, Obi-Wan. Mulţi deţin cunoaşterea, însă puţini au şi răbdarea necesară.

— Cred că şi tu ai putea s-o faci.

Ea îl privi deschis. Faţă în faţă, cei doi Jedi se cercetară cu atenţie. Fiecare întrevedea în celălalt ceva diferit, dar valoros. Fiecare întrevedea ceva aparte, chiar excepţional. Când în cele din urmă îşi feriră ochii, o făcură în acelaşi timp.

Obi-Wan se întoarse şi merse să discute cu alwarii care se târguiau cu blândeţe. Femeia se uită după el prelung şi contemplativ, apoi reluă examinarea mulţimii.

La îndemnurile lui Obi-Wan, Kyakhta şi Bulgan încheiară negocierile pentru cele şase animale. La greabăn, măreţii suubatari erau de trei ori mai înalţi decât un om. Aveau şase picioare cu degete lungi şi late, ce păreau nelalocul lor la creaturi destinate alergării prin ţinuturi deschise acoperite de iarbă. Când Anakin îi atrase atenţia lui Kyakhta asupra acestei aparente neconcordanţe evoluţioniste, alwarul izbucni în râs.

— Vei vedea pentru ce sunt ele, padawane!

Trăgând de hăţurile duble, îşi întoarse fără efort armăsarul recent achiziţionat.

Şaua uşoară, dar cu capitonaj foarte gros, era fixată între umerii frontali şi mediani. Între umerii mediani şi cei posteriori, pe a doua curbură a spinării, avea să fie legat un balot mare cu provizii. Acestea fuseseră de asemenea negociate şi plătite, iar acum erau încărcate pe animale de către ajutoarele negustorului.

— Hrana, apa şi accesoriile au fost alese şi achitate, stăpână Barriss.

Bulgan îşi vârâse picioarele încălţate în cizme în scările care se aflau de o parte şi cealaltă a gâtului suubatarului, neatârnând în jos pe flancuri, aşa cum se obişnuia în general. Curbura lină a şeii dinapoia sa îi ţinea ca într-un leagăn spinarea cocoşată.

— Ahhhh... *haja!* continuă el cu evidentă plăcere. Când stau aşa, îmi reamintesc multe.

Urmând instrucţiunile lui Kyakhta, Luminara încălecă propriul ei armăsar. În ciuda înălţimii acestuia, nu întâmpină nici o dificultate, în primul rând, fiindcă stătuse ghemuit, aşteptându-şi călăreţul, iar în al doilea rând fiindcă avea un corp îngust şi zvelt. Motivul existenţei şeii deveni imediat clar. Fără ea, ar fi trebuit să stea direct pe linia vertebrelor proeminente.

— *Elup!* lătră Kyakhta.

Suubatarul îşi îndreptă pe rând câte o pereche de picioare, începând cu cele din faţă: frontalele, medianele şi apoi posterioarele. Acum era limpede motivul pentru arcul înalt cu care şaua din piele se curba înapoia călăreţului. Fără un sprijin în spate, unghiul sub care se ridica armăsarul ar fi făcut-o pe Luminara să se rostogolească înapoi, căzând pe pământ.

Deşi blana scurtă şi moale a fiecărui animal avea alt model de dungi verde-închis, toţi cei şase suubatari aveau pielea de aceeaşi culoare arămiu-deschis. Combinaţia avea să le permită să se contopească în ţinuturile de prerie, în ciuda mărimii lor şi a vizibilităţii din depărtare. Deoarece se aşteptase ca suubatarii să fie creaturi ierbivore rumegătoare tipice, Luminara fu surprinsă să afle că, de fapt, erau omnivore, capabile să supravieţuiască prin consumarea unei mari diversităţi de produse. Fălcile lungi şi înguste erau articulate în partea inferioară, permiţând deschiderea unui bot enorm, chiar dacă strâmt, care putea să înghită dintr-o dată fructe sau prăzi neaşteptat de mari. Cei patru canini frontali protuberau deasupra şi dedesubtul fălcilor, conferind animalelor un aspect ameninţător şi contrazicând natura lor blândă.

— Desigur, preciză Bulgan citindu-i gândurile, aceştia sunt domesticiţi. Se ştie că suubatarii sălbatici pot ataca şi distruge caravane întregi.

— Atunci m-am liniştit.

Legănându-se într-o parte şi alta pe spinarea armăsarului său răbdător, Anakin se lupta să-şi menţină echilibrul. Kyakhta văzu că avea probleme şi se apropie de el.

— Ai o poziţie prea verticală, stăpâne Anakin. Lasă-te pe spate în viann, suportul şeii. Aşa, aşa! Acum picioarele ţi se vor ridica în mod firesc în scările frontale.

— Dar din poziţia asta nu pot să văd prea bine, se plânse padawanul, străduindu-se să se ţină de hăţurile duble.

— Cred că ne aflăm suficient de sus pentru a vedea orice ar fi important, îi spuse Obi-Wan lăsându-se pe spate în şa de parcă ar fi călărit aşa dintotdeauna. Consideră acesta un alt episod neaşteptat al educaţiei tale.

— Aş fi preferat să fiu educat în ultimul model de speeder de teren, mormăi Anakin.

Kyakhta avusese însă dreptate. Cu cât se lăsa mai mult pe spate, încredinţându-se arcului învăluitor al şeii, cu atât se simţea mai stabil şi mai sigur călare. Poate că n-avea totuşi să fie chiar atât de rău.

Se putea încrede oare într-un animal extraterestru straniu? Fără îndoială, suubatarii erau creaturi frumoase, cu ochi protuberanţi presăraţi de punctuleţe argintii, o singură nară fremătătoare şi ţeste netede. Urechile le erau lipite de cranii şi, spre deosebire de ansionianі, nu aveau coame. Blana dungată, scurtă şi deasă, evoluase pentru a oferi izolare maximă şi în acelaşi timp rezistenţă minimă la vânt. Cozile erau de lungimea picioarelor şi la fel de subţiri ca şi animalele în sine. Toate caracteristicile anatomice ale suubatarilor indicau o singură finalitate, viteza.

— Toată lumea este gata?

Ţinând fără efort hăţurile armăsarului într-o singură mână, Kyakhta întoarse capul spre tovarăşii lui. Bulgan îi făcu semn că fusese încărcat şi ultimul balot de provizii.

— Atunci să-i dăm drumul şi să-i găsim pe borokii!

Revenind cu privirea înainte, alwarul îşi lovi armăsarul pe gâtul neted şi strigă ascuţit:

— *Elup!*

Suubatarul păru că se desprinde de pe sol, dar în realitate se lansase pur şi simplu în galopul solicitat de călăreţul său. Luminara observă cu încântare că galopul cu şase picioare era extraordinar de lin; practic, de abia simţea scuturături sau zdruncinături. Lăsată pe spate în viannul şeii, cu picioarele lungi şi puternice vârâte până la jumătatea gambei în scările înalte din piele, privi oraşul zburând pe lângă ea. Pietonii lenţi trebuiau să se ferească alarmaţi din calea lor.

Mai curând decât s-ar fi aşteptat, goniră pe sub arcul înalt al Porţii Govialty din oraşul vechi şi se treziră pe drumul de pământ care ducea spre vest. Kyakhta apăru alături de ea. Deşi

avea impresia că atinseseră o viteză foarte mare, Luminara observă că armăsarul alwarului nu gâfâia.

— Te simţi confortabil, stăpână Luminara? strigă călăuza lor pentru a se face auzită.

— E minunat! răspunse femeia în acelaşi mod. Parcă aş zbura pe un nor de mătase dramassiană!

După ce ieşiseră dintre zidurile oraşului, erau expuşi la vântul aproape constant care înconjura permanent planeta. Aerul rece vâjâia pe lângă obrajii ei, despicat de ţeasta lungă, îngustă şi uşor triunghiulară a suubatarului, ca prova unei corăbii.

Aruncă o privire îndărăt şi o văzu pe Barriss ţinându-se cu disperare de hăţuri, în vreme ce expresia lui Anakin alterna între hotărâre încruntată şi panică adolescentină. Luminara ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi fost necuviincios. Cât despre Obi-Wan Kenobi, el stătea senin în şaua gofrată, cu braţele încrucişate pe piept şi ochii închişi. Hăţurile fuseseră prinse de oblânc. Femeia se gândi cu uimire că părea la fel de bine să fi stat într-un fotoliu de la clasa întâi dintr-un pachebot interstelar. Cunoscuse mulţi Jedi, dar niciodată pe unul atât de calm în faţa neaşteptatului.

— Kyakhta! strigă ea spre călăreţul alături de care galopa. Este foarte bine că am părăsit atât de repede oraşul, dar nu te îngrijorează că ne vom epuiza armăsarii? Galopul nu-i va obosi repede?

— Să-i obosească? Să-i epuizeze? o privi el întrebător, apoi pricepu. Ou, n-ai înţeles. Este însă firesc. Nici unul dintre voi n-a mai văzut un suubatar, cu atât mai puţin n-a mai călărit unul.

Scoţându-şi din scări picioarele subţiri, Kyakhta se ridică pe şaua animalului care alerga şi privi înapoi în direcţia din care veniseră, ţinându-se de vârful viannului pentru a-şi menţine echilibrul.

— Nu ne urmăreşte nimeni, totuşi sunt sigur de un lucru: Bossban Soergg nu va trece cu buretele peste cele întâmplate. Se aşeză înapoi, îşi reluă poziţia de călărie şi surâse femeii: Stai confortabil?

— Mi se pare o poziţie aproape naturală. Îţi repet – mă încântă.

El execută echivalentul ansionian al unei încuviinţări din

cap.

— Atunci n-are rost să mai pierdem vremea.

Ridicând glasul din nou şi eliberându-şi picioarele din scări, se aplecă iarăşi în faţă şi răcni:

— Elup!

În acelaşi timp, îşi lovi armăsarul puternic cu călcâiele, atingându-i simultan ambii umeri.

— În numele Forţei! exclamă Anakin şi bâjbâi cu disperare după ceva de care să se ţină.

Barriss începu să râdă nebuneşte, iar acceleraţia bruscă îi propulsă înapoi gluga şi faldurile mantiei, ca pe nişte flăcări bătute de vânt. Obi-Wan catadicsi să deschidă ochii.

Se părea că până atunci suubatarii merseseră doar la trap, iar la comanda lui Kyakhta, începură să gonească cu asemenea viteză, încât cele şase picioare parcă nici nu atingeau pământul. Atunci când o făceau, cele şase degete lungi, puternice şi cu gheare de la fiecare picior se înfigeau în solul bătut şi-l azvârleau îndărăt. Treizeci şi şase de degete propulsau fiecare suubatar cu o asemenea iuţeală, încât, pentru moment, Luminara, extrem de bine dispusă, simţi că i se taie răsuflarea.

Ceea ce nu era defel surprinzător, deoarece de acum întrecuseră vântul.

* * *

Mult înapoia lor, o adunătură pestriţă de haimanale, brute şi cuţitari se adunase pe creasta zidului oraşului prin a cărui poartă plecaseră reprezentanţii Consiliului Jedi şi călăuzele lor. În depărtare se putea distinge foarte vag un nor de praf, care se risipea deasupra ţinutului format din coline scunde şi unduitoare acoperite de iarbă. Lui Ogomoor i se părea un nor de gaz toxic.

— Ei trebuie să fie, rosti majordomul şi se întoarse către varvvanul mătăhălos de lângă el. Adună-ţi trupa – pornim după ei.

— La viteza aia? Ai auzit ce-au zis cei din piaţă. Călăresc suubatari. Ba chiar, armăsari pursânge.

Îndărătul lor, ceilalţi membri ai cetei de asasini strânşi în grabă începuseră să murmure.

— Vom lua o aeroplatformă. Nici un suubatar nu poate

întrece o aeroplatformă.

— Ca viteză n-o poate întrece, de acord, dar ca manevrabilitate... Varvvanul îşi apropie chipul de al lui Ogomoor. Ai încercat vreodată să-ncolţeşti un alwari care călăreşte un suubatar bun? Este un mod rapid de a muri.

— *Bcistasi!* exclamă nervos Ogomoor. Cum vrei... în afară de o aeroplatformă, ce te-ar convinge să-mi asculţi ordinul şi să porneşti după cei şase?

Varvvanul căzu pe gânduri şi se frecă la un ochi, studiind fuioarele răzleţe care se mai întrevedeau din îndepărtatul nor de praf.

— Arme de calibru greu, declară el în cele din urmă.

— Nu fi idiot! se răsti Ogomoor. Nici chiar Bossban Soergg nu poate face rost de asemenea arme în Cuipernam! Există limite pe care nici el nu le... urk!

Prinzându-l de guler pe majordomul care se zbătea, varvvanul îl ridicase de pe sol şi-l ţinea în aer.

— Să... nu... mă... faci... idiot!

Înţelegând că furia şi nemulţumirea ar fi putut să-i copleşească latura mai binevoitoare, Ogomoor se grăbi să-l calmeze pe mercenar.

— A fost doar o exclamaţie de nemulţumire... n-a avut o tentă personală... te rog, poţi să mă laşi jos acum şi... poţi să-ţi retragi globii oculari? Se preling...

Varvvanul îl puse jos cu un şuierat. Aranjându-şi jacheta, Ogomoor se întoarse şi privi cu regret spre colinele îndepărtate înapoia cărora dispăruse prada sa.

— Oricum, de ce-ţi faci griji? Străinii sunt conduşi de doi idioţi fără de clan!

Punându-şi pe umăr carabina compresoare, varvvanul şuieră din nou şi-i întoarse spatele majordomului. Rasa lui era curajoasă, chiar neînfricată... dar, în ciuda afirmaţiei lui Ogomoor, deloc idioată.

— Asta spui tu, însă eu şi asociaţii mei ştim doar ce vedem. Iar noi vedem patru străini şi două călăuze care nu călăresc ca nişte idioţi fără de clan. Începu să coboare treptele spre străzile oraşului, adăugând peste umăr: Călăresc ca nişte alwari.

Simţindu-se atât de frustrat încât nu-şi mai găsea cuvintele, Ogomoor îşi îndreptă atenţia de la mercenarii inutili la

întinderea nesfârşitei prerii aflate dincolo de Cuipernam. Se întrebă unde ar fi putut găsi nişte asasini gata să-i asculte ordinele. Unde putea găsi creaturi dispuse să lupte cu Jedi? Unde ar fi putut găsi genul de ajutor de calitate care părea că-i este refuzat la fiecare colţ?

Şi, cel mai important dintre toate, unde putea găsi pe altcineva care să-l anunţe pe Soergg că Jedi şi padawanii îi scăpaseră iarăşi şi se aflau dincolo de capacitatea sa de a-i ajunge?

Spre marea lui surprindere, Soergg îi ascultă în tăcere raportul.

— Am ajuns iarăşi prea târziu, comentă el. Punctualitatea este cartea de vizită a asasinului de succes.

— Nu am putut face nimic, Bossban. Cei pe care-i angajasem au refuzat să pornească pe urmele cavalerilor Jedi.

— Da, da, mi-ai spus, flutură Soergg din mână. Ziceai că au pornit călări pe suubatari. Ţinând seama de asta, nu mă surprinde lipsa de entuziasm a jalnicilor tăi lefegii. Îşi frecă bărbia uriaşă şi carnea undui ca dejecţia sulfuroasă a unei răsuflători termale extrem de puturoase. Mai întâi o asasinare ratată, apoi o răpire ratată. De acum, Jedi sunt cu ochii-n patru.

— Nu pot fi luaţi prin surprindere, adăugă inutil Ogomoor.

— Poate că nu. Ochii imenşi de forma fantelor priveau dincolo de majordom, spre locuri îndepărtate. În nici un caz de către noi.

— Nu înţeleg, stăpâne.

Soergg nu răspunse. Continua să fixeze locul acela îndepărtat, clocind gânduri hutte.

7.

Preria nesfârşită care acoperea mare parte din uscatul Ansionului nu era doar frumoasă, ci de-a dreptul magnifică. Cel puţin aşa considera Luminara. Barriss fusese de acord cu ea, iar Obi-Wan era impresionat, totuşi nu comenta. Ca de obicei, Anakin îşi dorea să fi fost altundeva, dar se abţinea să repete asta mai mult de o dată pe zi.

— Acum un an şi-ar fi deplâns situaţia de două-trei ori

zilnic, îi spuse Obi-Wan în seara aceea Luminarei. Cred că este un semn de maturizare.

În apropiere, Kyakhta şi Bulgan instalau tabăra, pregăteau mâncarea şi fierbeau ceaiul. Dincolo de ei, destul de departe, cei şase suubatari splendizi fuseseră lăsaţi liberi peste noapte. Cu picioarele pliate sub trupurile puternice şi zvelte, armăsarii graţioşi păşteau iarba ce creştea din abundenţă în jurul lor.

Preriile de pe Ansion nu erau simple întinderi nesfârşite şi neîntrerupte de iarbă. Fluvii capricioase brăzdau şesurile galben-verzui şi coline unduitoare întrerupeau monotonia terenului. Suprafeţe întinse erau acoperite de păduri formate din arbori ciudaţi, întrepătrunşi şi ciuperci brahiale. Crestele mai înalte erau osemintele unor vechi cratere vulcanice. Peisajul era straniu, o combinaţie bizară de geologii diferite asamblate laolaltă într-un chip pe care Luminara nu-l mai întâlnise până atunci.

— De ce este mereu atât de stresat?

Rezemându-se de viannul şeii, pe care călăuzele o descătărămaseră şi coborâseră de pe armăsarul ei care acum rumega, femeia muşcă din batonul nutritiv cu aromă de alune şi aşteptă să fiarbă ceaiul.

Flăcările focului din centrul taberei se reflectau din ochii lui Obi-Wan.

— Te referi la Anakin? Aşa cum se întâmplă în asemenea cazuri, motivele sunt mai multe. De exemplu, el se simte obligat să exceleze în orice. Trăsătura aceasta este în principal produsul copilăriei lui aspre, foarte diferită de a padawanilor obişnuiţi. În plus, duce dorul multor lucruri.

— Oricine se instruieşte pentru a deveni Jedi ştie că va trebui să facă sacrificii.

Obi-Wan încuviinţă din cap.

— Se teme că nu-şi va mai revedea niciodată mama, pe care o iubeşte foarte mult.

— Aceea a fost o greşeală majoră. Pruncii sensibili la Forţă trebuie să fie îndepărtaţi din familiile lor înainte de a se putea dezvolta asemenea ataşamente periculoase şi de durată. Pentru o clipă, tonul Luminarei deveni visător. Uneori mă întreb ce face propria mea mamă, chiar în clipa aceasta, în timp ce noi discutăm aici? Mă întreb dacă şi ea gândeşte aceleaşi lucruri

despre mine.

Rămase cu privirea pironită în preria care se cufunda în întuneric, apoi urmă:

— Dar tu, Obi-Wan? Tu te gândeşti vreodată la părinţii tăi?

— Am prea multe alte lucruri la care să mă gândesc. În plus, fiecare Jedi căruia i se încredinţează un ucenic devine un fel de părinte. Fiind un astfel de părinte-surogat, nu mai ai timp pentru gânduri personale. Când apar totuşi asemenea sentimente, mă trezesc gândindu-mă la cei care m-au învăţat sau la maestrul Qui-Gon – nu la părinţii mei naturali. Uneori... uneori mă întreb dacă nu cumva obiceiul Jedi de a lua pruncii din familiile lor pentru a-i educa este greşit.

— Dovada stă în succesul sistemului. În această privinţă nu se poate îndoi nimeni.

— Cred că nu, făcu el şi continuă surâzând uşor: Un Jedi nu ar fi un adevărat membru al Ordinului dacă nu ar pune sub semnul întrebării sistemul, alături de toate celelalte.

Luminara privi în dreapta ei, spre partea opusă a taberei.

— Poate că Anakin al tău are multe cusururi, dar în nici un caz nu duce lipsă de curiozitate. Crezi că-şi va mai revedea mama vreodată? întrebă ea meditativ.

— Cine poate şti? Dacă ar fi după el, răspunsul ar fi da. Viaţa nu curge însă aşa cum vrea el, tot aşa cum nici direcţiile viitoarelor mele drumuri nu pot fi cele dorite de mine. Noi mergem acolo unde ne trimite Consiliul. Asemenea întrebări ar fi mai bine să i le adresezi maestrului Yoda, nu mie. Zâmbi din nou mucalit: întreabă-l pe el dacă se gândeşte la părinţii lui naturali.

Femeia nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Părinţii maestrului Yoda! Acum vorbim realmente de preistorie. Continuă pe un ton redevenit serios: Se spune că în prezent maestrul Yoda are griji mult mai importante pe cap.

— Permanent, nu numai în prezent, surâse şters Obi-Wan. Iar secesiunea care clocoteşte înăbuşit ocupă un loc de seamă printre grijile acelea. Urmează apoi alianţele schimbătoare şi imprevizibile din Senat. Cât despre Anakin, el se gândeşte şi la altele decât la mama lui. Pot să-i simt clocotul interior, totuşi, atunci când i-l menţionez, el refuză să accepte până şi existenţa acestor perturbări. Este ciudat felul în care este gata să pună sub semnul întrebării validitatea a tot ceea ce-l înconjoară, dar

nu şi a propriilor incertitudini.

— Aha...

Aplecându-se, Luminara luă cana autoîncălzitoare cu ceai ansionian fierbinte. Băutura era neagră şi dulce, cu izul distinct al câmpiilor deschise. Ajunsese să-şi dea seama că aici totul avea gustul preriei.

— Ţinând seama de stările lui conflictuale puternice, crezi cu adevărat că poate deveni un Jedi complet?

— Nu ştiu. Realmente, nu ştiu. I-am promis însă maestrului Qui-Gon că voi face tot ce pot în acest scop. În privinţa asta am intrat chiar în dezacord cu maestrul Yoda în faţa Consiliului. Da, am şi eu îndoieli, totuşi promisiunea rămâne promisiune. Dacă Anakin reuşeşte să-şi înfrângă demonii interiori, va fi un Jedi de seamă şi judecata maestrului Qui-Gon se va justifica.

— Şi tu? Care-i judecata ta, Obi-Wan?

— Eu încerc să nu emit judecăţi, spuse bărbatul ridicându-se şi scuturându-şi mantia de praf. Anakin ştie că are probleme. Eu îl învăţ, îl sfătuiesc, îl ascult când are nevoie să se destăinuiască. În cele din urmă însă, doar Anakin poate să decidă ce va deveni. Cred că el ştie asta, însă refuză s-o accepte. Doreşte ca eu sau altcineva să îndrepte totul – de la situaţia mamei lui la situaţia galaxiei.

Surâsul i se lărgi uşor.

— Aşa cum poate că ai remarcat, poate fi foarte încăpăţânat atunci când este vorba despre ceva ce-şi doreşte.

— Aş prefera să folosesc termenul „ferm”.

Luminara coborî cana de la buze. Aburul se înălţă dinăuntru, unduind lent în faţa chipului ei, înceţoşând liniile clare ale tatuajelor de pe bărbie.

— Care-i principala lui problemă? se încruntă ea. Mama? Ritmul autoimpus al educaţiei Jedi?

— Dacă aş fi ştiut răspunsul la întrebările acestea, aş fi încercat să-l vindec. Părerea mea este că-i vorba despre ceva îngropat mult mai adânc. Atât de adânc, încât nici el însuşi nu-l conştientizează, într-o bună zi va ieşi la suprafaţă. Obi-Wan se întoarse şi se îndepărtă, adăugând: Am senzaţia că, atunci când se va întâmpla, vor fi nişte momente foarte interesante.

— Este o senzaţie care emană din Forţă? strigă femeia după el.

— Nu, privi el peste umăr şi mai surâse o dată. Este o senzaţie care emană din Obi-Wan Kenobi.

Luminara rămase singură doar pentru o clipă. Ţinându-şi cana între palme, Barriss se aşeză lângă ea. Privirea padawanei îl urmări pe Jedi, care se depărta.

— Despre ce discutai cu Obi-Wan, maestră?

Luminara se lăsă pe spate, rezemându-se în curbura confortabilă a viannului. Din partea opusă a taberei, un suubatar lătră spre una dintre cele două semiluni care atârnau pe cer precum cerceii furaţi de la o regină detronată.

— Nimic important pentru tine, draga mea.

Nemulţumită de răspuns, dar înţelegând că asta însemna că nu trebuia să mai insiste, Barriss lăsă capul pe spate şi cercetă bolta nopţii. Scânteind de stelele îndepărtate, cerul nu era pătat de nori sau de corupţie. Spre deosebire de Republica bătrână şi şchioapă, reflectă ea îngrijorată.

— Sunt foarte multe stele, maestră. O mulţime de sisteme planetare, iar numeroase găzduiesc propriile lor specii de făpturi înzestrate cu raţiune, culturi şi atitudini... Unele fac parte din Republică, altele sunt independente, altele nu sunt încă explorate sau descoperite. Îmi doresc să văd cât mai multe dintre ele.

Ochii ei coborâră şi-i întâlniră pe ai Luminarei.

— Este unul dintre principalele motive pentru care îmi place să fiu Jedi.

Luminara izbucni în râs. Râsetul ei nu era blând şi reţinut, aşa cum s-ar fi putut aştepta cineva, ci robust, chiar surprinzător de sonor. Expresia chipului fetei deveni mai serioasă.

— Te simţi singură, maestră?

Sorbituri încete se auziră dinspre buzele vopsite întunecat, care savurau ceaiul înviorător. Încântătoarea şi indiscreta Barriss nu-şi tăinuise niciodată curiozitatea înapoia vălului falselor subtilităţi.

— Padawană, toţi Jedi se simt singuri, într-un grad mai mare sau mai mic. Vei afla asta destul de repede. Diferenţa stă în gradul de singurătate. Unii se simt mai confortabil decât alţii într-o viaţă ascetă. Regulile deţin o anume flexibilitate. Pur şi simplu, trebuie s-o găseşti.

Barriss privi dincolo de foc.

— Asta încearcă Anakin să facă? Să găsească flexibilitatea?

Luminara aprecie în gând sensibilitatea fetei. Padawana ei avea să fie un tămăduitor de excepţie.

— Este cert faptul că el caută ceva. Răspunsuri la întrebări pe care nici măcar nu le-a formulat deocamdată. Rămâne de văzut dacă va putea găsi suficiente răspunsuri pentru a-l face fericit. Am discutat cu Obi-Wan despre asta. Nici el nu are certitudini. Ştie doar că padawanul lui are un potenţial enorm.

Barriss se sculă.

— Potenţialul neîmplinit mi se pare potenţial inexistent.

Din poziţia în care se tolănise, Luminara privi cerul nopţii.

— Nu te grăbi să judeci. Unii dintre noi suferă de incertitudini mai mari decât alţii. Într-o luptă, aş prefera să-l am pe Anakin Skywalker alături de mine mai mult decât pe oricare alt padawan pe care l-am cunoscut.

— Într-o luptă, da, maestră. În alte ocazii...

Nu-şi termină ideea, ci se răsuci şi porni spre culcuşul ei.

Luminara privi după padawană. Oare ea însăşi fusese cândva atât de frământată, atât de bântuită de incertitudini? Lăsându-se pe spate, cercetă din nou stelele. Erau într-adevăr foarte multe, reflectă, repetând în gând observaţia lui Barriss. Fiecare sistem stelar avea propriile sale probleme, fiecare individ care locuia acolo avea propriile sale speranţe şi temeri, triumfuri şi deznădejdi. Poate chiar în clipa aceea zeci sau sute de fiinţe înzestrate cu raţiune stăteau sub cerul liber, contemplau noaptea şi se întrebau dacă şi alţii simţeau ceea ce simţeau ele, privind peste anii-lumină în căutarea iluminării. Sperând...

Sorbi ultimele picături de ceai şi puse cana jos. Munca unui Jedi nu se încheia niciodată, indiferent dacă era vorba despre convingerea unor consilii planetare recalcitrante, aşa cum era Uniunea ansioniană, să accepte raţiunea şi să lupte pentru menţinerea Republicii, ori despre consilierea unor suflete tulburate. Poveri suficiente pentru orice individ. Ea putea să abordeze situaţiile critice şi ştia că Obi-Wan putea s-o facă de asemenea. Într-o bună zi, acelaşi lucru se va putea spune şi despre Barriss Offee. Cât despre Anakin Skywalker, asta rămânea de văzut.

Potenţial, spusese Barriss. Existase vreodată alt cuvânt atât de încărcat de conflicte? Cât despre fericirea viitoare a lui Anakin, unde scria că trebuie să fii fericit pentru a-ţi îndeplini cu succes misiunile Jedi? Mulţumit, da. Receptiv, cu siguranţă. Dar „fericit”? Ea era fericită?

Focalizează-te asupra sarcinii curente, îşi spuse cu fermitate. Iar sarcina curentă nu era de a-i satisface curiozitatea ucenicei, nici de a încerca să-l înţeleagă pe straniul padawan Anakin Skywalker, ba nici măcar de a susţine ţelurile şi idealurile Republicii. Nu, sarcina curentă era de a se odihni bine peste noapte, în absenţa unui pat confortabil. Întorcându-se pe o parte, se înveli până la gât în pătura termosensibilă, închise ochii şi-şi îngădui să lunece într-un somn profund şi alinător, în care până şi un Jedi putea, pentru scurt timp, să-şi abandoneze în mod deschis şi liber toate responsabilităţile.

***

Majordomul fu impresionat, totuşi reţinut. Planul Bossbanului Soergg fusese destul de inteligent, dar succesul era departe de a fi garantat. Admira însă unele aspecte ale planului şi o recunoscu, păstrându-şi criticile pentru sine. Izbânda lui se baza pe validitatea unor ipoteze despre nomazi, iar despre aceştia Ogomoor ştia cu certitudine un singur lucru: în privinţa lor, nimic nu era cert.

În acelaşi timp, planul nu implica riscarea propriului său cap un aspect pe care-l aplaudă din toată inima, chiar dacă numai în gând. De aceea, trecu imediat la implementarea lui. Exista o probabilitate însemnată de a nu reuşi, întrucât se baza exclusiv pe recomandările unor persoane din exterior, dar, fiindcă se părea că Soergg avea încredere în opiniile lor, Ogomoor nu avea alternativă decât să le urmeze.

Dacă avea succes, desigur bossbanul urma să obţină tot ce-şi dorea, fără să-şi fi asumat vreun risc personal. În asta consta eleganţa şi frumuseţea planului. Ba încă şi mai bine, atunci când adevărul avea să se afle, el ar fi adâncit şi mai mult prăpastia deja existentă între orăşenii Uniunii şi locuitorii câmpiilor. În momentul acela, nimeni şi nimic n-ar mai fi putut împiedica Ansionul să se separe de Republică, cu toate consecinţele la

care bossbanul era atât de doritor să se ajungă.

Personal, Ogomoor nu vedea care ar fi fost importanţa secesiunii. Pentru el nu conta deloc dacă Ansion făcea sau nu parte din Republică. Pe el îl interesa exclusiv mărimea şi integritatea transferului de credite.

Cu puţin noroc, dacă totul se derula aşa cum fusese plănuit, într-o săptămână sau două ar fi trebuit să aibă rezultatele dorite.

***

Apa era lată, adâncă şi limpede, iar curentul nu i se păru ameninţător Luminarei. Călărind alături de ea, Kyakhta îi permise suubatarului său să-şi coboare capul pe distanţa considerabilă până la pământ, pentru a înhăţa câteva guri din iarba zekka pătată, plus doi coleaci similari rozătoarelor. Sfărâmarea eficientă a acestora oferi un fundal sonor pentru cuvintele călăuzei.

— Râul Torosogt! anunţă el cu mândrie. Am făcut un timp bun până aici. După ce-l vom traversa, ne vom găsi cu adevărat în ţinutul alwarilor. Dincolo de apa aceasta nu mai există nici o aşezare. Nu mai poate fi găsită „Uniunea" arogantă şi criticantă.

— În cât timp vom ajunge la Borokii? întrebă femeia.

Pupilele negre o priviră din ochii protuberanţi, întunecaţi.

— Este imposibil de spus. Borokii are păşunile sale tradiţionale, dar, ca orice clan, se deplasează mereu.

— Păcat că nu-i putem detecta cu un droid cercetaş, care după aceea să le marcheze locaţia cu o baliză aeriană, observă Anakin dinapoia lor.

Kyakhta îşi arătă dinţii ascuţiţi în direcţia padawanului.

— Alwarii au ales să păstreze multe tradiţii, dar sunt gata oricând să folosească lucrurile noi care nu le contrazic obiceiurile. Deoarece au avut dintotdeauna arme, sunt încântaţi să utilizeze altele, mai bune. S-ar folosi de ele pentru a doborî imediat orice dispozitiv trimis pentru a-i monitoriza.

— Aha!

Anakin acceptă explicaţia fără discuţii. Oare când, se întrebă el, voi învăţa să văd dincolo de aparenţe! Deşi absenţa aptitudinii respective era excelentă pentru un pilot în cursele de

ataşe, nu-l ajuta câtuşi de puţin ca Jedi.

Grupul porni din nou, cu armăsarul lui Kyakhta scuipând oscioare în timp ce mergea.

— Aceasta este problema cu care se confruntă delegaţii Uniunii. Cum pot ei să încheie tratate şi să facă negoţ cu alwarii, dacă nici un clan nu rămâne destul timp în acelaşi loc pentru a demara discuţiile? În acelaşi timp, legislaţia Republicii protejează drepturile tradiţionale ale nomazilor. Nu-i de mirare că oraşele se gândesc să se unească pentru a se alătura mişcării secesioniste. Dacă ele reuşesc să scoată Ansionul din cadrul Republicii, atunci se vor putea ocupa de alwari după cum vor crede de cuviinţă.

— Alwarii cred însă că prezenţa noastră aici are rolul de a susţine revendicările Uniunii, replică Luminara.

Kyakhta o privi cu o inteligenţă care n-ar fi putut să fie suspectată înainte de a fi fost vindecat de Barriss.

— Principala voastră sarcină aici nu este de a acţiona pentru rămânerea planetei în Republică?

— Ba da, răspunse femeia fără şovăială.

— Atunci alwarii au tot dreptul să pună sub semnul întrebării mijloacele prin care optaţi să vă atingeţi scopul. Vor şti că prioritatea voastră n-o reprezintă ei şi interesele lor.

— Acelaşi lucru îl susţin şi delegaţii Uniunii, oftă obosită Luminara. Vezi tu, Kyakhta, ambele tabere sunt deja unite prin suspiciunea lor comună în privinţa motivaţiilor noastre. Nu-i tocmai o temelie fermă pentru înţelegerea reciprocă, dar reprezintă un început.

Panta care cobora de la ultimele smocuri de iarbă spre marginea râului nu era atât de abruptă încât să oprească un copil care s-ar fi deplasat de-a buşilea, cu atât mai puţin suubatarii uriaşi. Grupul se opri pe mal, iar călăuzele studiară curentul, căutând locul cel mai bun pentru traversare. În cele din urmă, Bulgan înaintă, dar Kyakhta le făcu celorlalţi semn să rămână pe loc.

— Torosogt este adânc, însă Bulgan crede c-a găsit un banc de nisip destul de apropiat de suprafaţă pentru ca suubatarii să traverseze mare parte din lăţimea apei, mergând pe el. După banc, vom înota.

Luminara se apleacă în faţă în şa.

— Cred că tuturor ne-ar prinde bine o baie.

— Nu, nu, zâmbi Kyakhta grăbindu-se să corijeze neînţelegerea. Noi nu vom înota, ci ne vor purta suubatarii. Ignorând distanţa considerabilă până la sol, se aplecă mult şi arătă picioarele mediane ale armăsarului: Vezi, blana este scurtă, dar coboară pe picioare şi între degete. Având şase picioare şi degete lungi, suubatarii sunt înotători foarte buni.

Luminara trebui să recunoască faptul că imaginea suubatarilor înotând nu-i trecuse prin minte. Aşa cum atrăsese atenţia Kyakhta, şase picioare urmau să ofere suficientă propulsie.

Avu timp să completeze imaginea aceea, în timp ce Bulgan avansă. La jumătatea albiei, alwarul se întoarse în şa şi flutură din braţ. Apa îi trecuse deja de genunchi, în ciuda faptului că se afla atât de sus pe suubatar. Luminara se întrebă cât de adânc era râul de cele două părţi ale bancului de nisip „apropiat de suprafaţă”. Pronunţă cât putu de distinct, „Zlup!” spre armăsarul ei şi se pomeni înaintând în tandem cu Kyakhta.

Nivelul apei crescu gradat, până ajunse la picioarele vârâte în scări. Întrucât suubatarul ei era mai înalt decât al lui Bulgan, nu se udă, însă Barriss şi Anakin nu fură la fel de norocoşi. Îi putea auzi pe amândoi mormăind încetişor înapoia ei. Cât despre Obi-Wan, atunci când apa ajunse la picioarele sale, le trase pur şi simplu afară din scări şi se aşeză turceşte pe şa. Un spectator din exterior ar fi putut jura că toată viaţa călărise suubatari.

Bulgan îi aşteptă să-l ajungă din urmă, apoi porni mai departe. Urmă o senzaţie fugară de cădere, urmată de o ridicare bruscă şi femeia îşi dădu seama că suubatarii nu mai păşeau. În mod interesant, înotul lor era chiar mai lin decât galopul remarcabil. Pe când vâsleau fără efort spre înainte, îşi menţineau capetele lungi şi înguste imediat deasupra undelor. Asta nu însemna totuşi că nu depuneau nici un efort. Fornăitul singurei nări largi era perfect audibil.

Apa care-i lovea uşor labele picioarelor şi gambele era rece şi înviorătoare. Privind sub suprafaţa ei, Luminara văzu roiuri de gândăcei acvatici cu corpuri hidrodinamice şi o mulţime de picioruşe care urmau siajul creat de armăsar. Gândăceii de lungimea unui deget îşi pliaseră pe flancuri numeroasele

membre, pentru a-şi conserva energia.

Tocmai îşi focaliza privirea asupra malului opus, când armăsarul lui Bulgan devie în mod brusc la dreapta. Cei doi alwari emiseră în acelaşi timp două înjurături diferite şi-şi scoaseră armele. Mâna femeii coborî automat la sabia Jedi, dar, oricât ar fi cercetat, nu putea zări nimic care să semene cu un duşman.

Pe neaşteptate, propriul ei suubatar fu propulsat violent în lateral. Dacă picioarele nu i-ar fi fost vârâte ferm în scări, probabil că ar fi fost aruncată din şa. În ciuda concentrării, Luminara era conştientă de tot ce se întâmpla în jurul ei şi mai ales de strigătul ascuţit de avertizare al lui Kyakhta – „gairki!”. Ce era un gairki se întrebă ea.

Pentru ca după aceea un bot buburos şi diform, verde-măsliniu, să apară din apă, mult prea aproape de piciorul ei stâng şi curiozitatea să-i fie instantaneu satisfăcută.

Presărat de proeminenţe şi protuberanţe, botul gairkului nu semăna cu vreunul pe care-l văzuse vreodată. Era lipsit de orice simetrie. Buzele groase şi răsfrânte păreau că se mişcă pe toată faţa acoperită de pielea cu aspect zgrunţuros. Deasupra buzelor căscate se ridica o pereche de ochi verde-cenuşii, mari şi bulbucaţi. Ridicând sabia, femeia lovi către monstruozitatea borcănată care trăia pe fundul apei, dar aceasta plonjase deja sub unde, înainte s-o fi putut atinge. Altă creatură hidoasă apăru la distanţă relativ mică.

Luminara se pomeni înecată, nu de apă, ci de vacarm. Zumzetul săbiilor Jedi se adăuga mugetelor suubatarilor care loveau din picioare şi muşcau din boturi, zbieretelor tovarăşilor ei şi trosnetelor intermitente ale blasterelor călăuzelor. Ştia că ar fi trebuit să fie mai speriată, sau cel puţin să fi simţit un grad mai accentuat de nelinişte.

Lucrul cel mai straniu dintre toate era faptul că, din câte îşi putea da seama, gairkul nu avea dinţi.

Dacă nu erau animale carnivore, de ce atacaseră călăreţii care traversau râul? Se bazau pe alt mecanism, mai puţin evident, pentru prinderea şi devorarea prăzii? Atunci când armăsarul ei se cabrase brusc, pentru a lovi cu ambele lui picioare anterioare dotate cu gheare un gairk care-i tăiase calea, ea văzuse că botul fiarei nu era îndeajuns de larg pentru

a înghiţi cu totul un om. Nu zărise totuşi un sistem pentru muşcat, nici gheare ascuţite şi nici măcar ţepi potenţial otrăvitori. Cu toate acestea, Kyakhta şi Bulgan îi tratau de parcă ar fi fost înarmaţi cu colţi şi gheare teribile.

Brusc, auzi un ţipăt. Răsucindu-se în şa fără a mai ţine seama de propria ei siguranţă, privi îndărăt, la suubatarul lui Barriss. Era tot în urma ei, menţinând poziţia pe care o avusese când începuseră să traverseze râul. Exista o singură diferenţă.

Şaua gofrată era goală.

Barriss apăru la suprafaţa apei nu departe, lesne vizibilă în valuri, deoarece îşi agita sabia activată. Kyakhta blestemă violent şi Luminara sesiză în clipa aceea că padawana era purtată în josul râului mult mai rapid decât ar fi fost în stare curentul leneş. Îi spuse asta lui Bulgan, care strigă disperat:

— Sunt gairkii! Ei o târăsc!

— O târăsc? se contorsionă chipul Luminarei. Cu ce? Nu au mâini?

În loc de răspuns, călăuza deschise gura, formând din buze un cerc mare. Simţindu-se pe neaşteptate îngheţată nu numai de apa râului, Luminara înţelese.

***

În clipa în care o zărise pe Barriss azvârlită de pe suubatar şi purtată în aval, Anakin pornise după ea. Acţiunea fusese complet instinctivă. Tânărul ştia că dacă rolurile ar fi fost inversate, padawana ar fi fost cea care ar fi înotat din răsputeri pentru a-l prinde din urmă. Când văzu că ea se îndepărta în mod inexplicabil, dar constant, îşi dublă eforturile. Era un înotător puternic şi se îndrăgostise de sporturile acvatice atunci când fusese silit să rămână în interior, în lunile de iarnă. Nu după mult timp se apropie de fată într-atât încât să se poată face auzit prin strigăte.

— Ai păţit ceva? Cum te simţi?

— Udă! strigă ea. Sunt udă fleaşcă.

— Poţi să înoţi cu mine spre mal?

Ridică un braţ şi arătă locul unde ceilalţi începuseră deja să iasă pe malul opus.

— Mă tem că nu pot. Situaţia este... absorbitoare.

În faţa privirii lui nedumerite, Barriss indică în jos cu mâna liberă şi adăugă:

— Vorbesc literal.

Anakin trase aer adânc în plămâni şi plonjă sub suprafaţă. Apa limpede precum cristalul nu-i împiedica aproape deloc vederea. Văzu că fata bătea cu putere din picioare, fără însă ca eforturile acelea s-o îndrepte în direcţia dorită. Înapoia ei în râu se găsea un singur gairk, cu botul larg căscat şi branhiile dilatate la maximum. Absorbea apa sub forma unui curent constant şi o evacua prin branhii, creând astfel un efect de sucţiune cu care o târa pe Barriss în aval. Ieşind la suprafaţă, tânărul îi făcu un gest liniştitor.

— Nu te speria. Rezolv eu.

Îşi umplu plămânii cu aer, se afundă din nou şi înotă direct spre creatură, ignorând picioarele fetei pe lângă care trecu.

Gairkul nu încercă să se ferească. Nici nu trebuia s-o facă, deoarece padawanul se pomeni interceptat. Privind în spate, văzu nu una, ci trei creaturi care se poziţionaseră îndărătul său. Boturile diforme nu semănau între ele, însă când fură alăturate, maxilarele de forme diferite se potriviră laolaltă ca piesele unui puzzle. Acum aplicau efectul de sucţiune asupra lui... la unison. Li se alătură un al patrulea gairk şi Anakin se simţi tras inexorabil înapoi, către botul întunecat şi unificat. Îl surprinse, aşa cum o surprinsese pe Luminara mai devreme, faptul că nu aveau colţi. Nu aveau nevoie de colţi. Reunindu-şi capetele pentru a spori efectul de sucţiune, ei îşi inhalau practic prada.

Metoda nu era complicată. Răsturnau călătorii de pe animalele mari ce nu puteau fi înghiţite, aşa cum era suubatarii, îi târau apoi în aval, îndepărtându-i rapid de posibilele ajutoare, după care-i ingerau fără grabă. Atât doar că el şi Barriss nu erau nişte rumegătoare lipsite de ajutor. Nevoia de aer începuse totuşi să devină imperativă. Oricât ar fi lovit din picioare, Anakin constată că-i era imposibil să se elibereze din forţa aspiraţiei cvadruple. Ce-i spusese Obi-Wan în atâtea rânduri? Dacă nu poţi înfrânge furtuna, lasă-te purtat de ea.

Răsucindu-se, lovi din picioare iarăşi, dar nu pentru a se îndepărta de atacatori, ci pentru a se propulsa către aceştia. Boturile întunecate se căscară, anticipând înghiţirea prăzii. Lipsa de oxigen începuse să-i înceţoşeze vederea tânărului, atunci

când se apropie îndeajuns pentru a putea lovi cu sabia. Cu trupurile sfârtecate, cei patru gairki reuniţi se separară şi sucţiunea exercitată asupra padawanului încetă. Anakin bătu din picioare, îndreptându-se spre suprafaţă cu ultimele molecule de oxigen rămase în plămâni, ieşi deasupra apei cu un horcăit şi inhală recunoscător aerul proaspăt. În apropiere o zări pe Barriss înotând, nu spre malul din apropiere, ci către el.

— Ai păţit ceva? întrebă ea.

Părea iritant de calmă.

— Veneam, icni tânărul ştergându-şi apa de pe faţă, ca să te salvez.

— Apreciez gestul, răspunse Barriss politicos şi continuă să calce apa, dar, de fapt, nu mă găseam în pericol.

Conştient de faptul că maestrul său şi cele două călăuze priveau de pe mal, Anakin se sili să-şi înghită prima replică ce-i sosise pe buze.

— Nu păreai ca şi cum n-ai fi fost în pericol. Erai târâtă în aval.

— Ştiu. A durat niţel până m-am putut răsuci ca lumea, astfel ca să-l pot lovi pe gairk. Ochii fetei îi sfredeliră fără să clipească pe ai lui, în timp ce ea îşi dezactivă sabia şi o prinse la centură. Ai fi putut rămâne pe suubatar. M-ai auzit strigând după ajutor? Te-am rugat să vii după mine?

— Am înţeles, răspunse el scurt şi sec. Acum, după ce te cunosc mai bine, îţi promit că nu va trebui să-ţi faci griji că aşa ceva se va mai întâmpla vreodată.

Porni să înoate spre mal şi Barriss se menţinu cu uşurinţă alături de el.

— Nu mă-nţelege greşit, îi spuse fata. A fost un gest galant şi apreciez că ai fost gata să-ţi rişti pielea pentru mine. Chicoti încetişor, mult mai stăpânit decât maestra ei şi adăugă: Ca să nu mai amintesc că ai fost gata să te uzi leoarcă pentru mine.

— Asta chiar c-am făcut-o, mormăi Anakin înotând lin pe o parte. Înoţi bine...

— Forţa este cu mine, râse ea din nou. Facem întrecere până la Mal?

— Ori...

Înainte de a fi putut spune „când”, ea ţâşnise ca un ţipar. Anakin fu cât pe aici s-o ajungă, dar degetele lui Barriss atinseră

nisipul malului cu o clipă mai devreme.

Doi Jedi cu feţe solemne îi aşteptau să-i ia în primire.

— Cu siguranţă, făcu Luminara ţinând mâinile în şolduri, voi doi sunteţi un spectacol fascinant. Ce s-a întâmplat, Barriss?

— Vina îmi aparţine, îşi feri ochii fata. M-am aplecat prea mult într-o parte, ca să încerc să văd ce se întâmpla în faţă, m-am dezechilibrat şi am căzut. Apoi ceva a început să mă tragă de spinare şi de haine şi am constatat că eram purtată în aval. Mi-am dat seama că era o creatură acvatică, dar, când căzusem din şa, mantia se înfăşurase în jurul meu. Eram complet udă şi am avut probleme în a mă descâlci, ca să ajung la sabie.

— Foarte bine, padawană, încuviinţă Obi-Wan şi-şi întoarse atenţia spre celălalt ucenic. Tu ce scuză ai, Anakin?

Foindu-se de pe un picior pe celălalt într-un gest de nervozitate pe care mama sa l-ar fi identificat imediat, padawanul bolborosi stânjenit:

— M-am dus s-o ajut. Când am ajuns la ea, am înţeles că n-avea nevoie de ajutorul meu. Dar nu-mi dădusem seama de la început. Ridică fruntea şi-şi privi deschis maestrul. Nu m-am putut bizui decât pe ceea ce-mi spuneau simţurile. Ele mă anunţau că Barriss căzuse în apă şi putea să aibă nevoie de ajutor. Regret dacă am făcut ceva greşit sau dacă am încălcat altă regulă Jedi insondabilă.

Obi-Wan rămase tăcut şi inexpresiv mult timp... pentru ca apoi să surâdă larg.

— Nu numai că n-ai încălcat nici o regulă, padawan, ci ai procedat exact aşa cum trebuia. Nu aveai nici o modalitate prin care să cunoşti starea tovarăşei tale. În astfel de circumstanţe, calea cea mai înţeleaptă este întotdeauna să presupui că s-ar putea ca ea să aibă nevoie de ajutor. Mai bine mustrarea unui prieten viu, decât iertarea unuia mort.

Pentru o clipă, Anakin păru nesigur. Complimentele din partea lui Obi-Wan erau la fel de rare ca şi fulgii de zăpadă pe Tatooine. Când înţelese ce voia să spună şi când văzu că atât Barriss, cât şi Luminara îi surâdeau încurajator, tânărul se relaxă finalmente. Oricum, nu avea alternativă. Nu-i uşor să stai încordat, când şiroieşti din cap până în picioare. Demnitatea oricui este afectată în mod jalnic când este ud până la piele, cu hainele îmbibate de apă şi atârnând pe trup moi ca nişte alge.

— Am vrut doar să ajut, murmură el fără să-şi dea seama că aceea fusese mantra lui încă din copilărie.

— Ajută-te chiar pe tine, zise Obi-Wan, scoţându-ţi hainele ude şi îmbrăcându-le pe cele de schimb. Se întoarse, privi iarba unduitoare care urma linia malului râului şi continuă: Vântul nu-i mai cald aici decât în partea cealaltă şi aş prefera să nu te îmbolnăveşti.

— Voi încerca să nu mă îmbolnăvesc, maestre.

— Bine. Obi-Wan rămase uitându-se cu ochii mijiţi la cerul fără nori. Nu avem timp de pierdut cu bolnavii, indiferent cât de educativă ar fi experienţa respectivă.

Anakin şi Barriss se dezbrăcară, în timp ce maeştrii lor le despachetau bagajele personale şi se uscară la soare. Cele două călăuze se îngrijeau de suubatarii răbdători şi-i studiau pe oameni cu interes ştiinţific.

— Haja, exclamă Bulgan încetişor, uită-te la ei! N-au coame normale. Doar un smoc de blană pe creştetul capului.

— N-au nici dinţi buni pentru a muşca, adăugă Kyakhta. Numai pietricelele alea albe şi scurte, ca nişte dăltiţe.

Bulgan mângâie un suubatar care se odihnea, iar acesta pufni apreciativ şi împunse puternic cu botul în palma călăuzei.

— Uită-te la degetele lor! Sunt prea scurte pentru a fi bune la ceva. Iar degetele de la picioare sunt complet inutile!

— Şi au prea multe, constată Kyakhta. Câte cinci la fiecare membru, aproape la fel de multe ca ale unui suubatar! Dacă le-ai vedea, ai crede că sunt mai apropiaţi de animale decât de făpturile gânditoare. Clătină din cap în lateral, cu gestul specific ansionianilor. Asemenea deficienţe te întristează.

Bulgan pufăi prin unica sa nară.

— Poate să fie un lucru bun. Seniorilor Borokii le va fi imposibil să nu-i compătimească. Sentimentul de milă este întotdeauna un punct bun pentru începerea negocierilor.

Tovarăşul lui nu era la fel de sigur.

— Ori asta, ori îi vor considera nişte orori care contrazic ordinea naturală a lucrurilor şi vor porunci să fie ucişi.

— Ar fi bine să nu-ncerce aşa ceva! Clipind din unicul său ochi sănătos, Bulgan se simţi cuprins de indignare. Le datorăm lor, cel puţin lui Barriss, restabilirea minţilor noastre.

— Ca să nu mai amintesc de faptul că, adăugă Kyakhta

frecându-şi zona în care braţul drept artificial se unea cu carnea şi pielea, dacă ei vor muri prematur, nu vom mai fi plătiţi pentru această călătorie.

Continuând să-i privească pe străinii de planetă, se întrebă dacă el şi Bulgan ar fi avut destul timp să sape în mal, în căutarea unor scoici vaoloi. Vaoloi fierte ar fi însemnat un supliment delicios la cina lor.

Bulgan scoase un sunet înfundat şi-şi aranjă petecul de pe găvanul orb.

— Aş fi gata să sacrific toată plata noastră în schimbul vieţii unui prieten.

Pleoapele grele ale lui Kyakhta coborâră pe jumătate.

— Bulgan, amice, poate că Barriss nu şi-a încheiat vindecarea Jedi asupra ta. Poate c-ai avea de câştigat, dacă ai căuta şi alt tratament.

— Nu contează. Apucându-l drăgăstos de sub bărbia ascuţită pe suubatarul pe care-l mângâiase, Bulgan coborî mâna, îl prinse de hăţuri şi porni să-l conducă spre iarba cea mai bună. Oricum, spuse el, nimeni nu va muri în această călătorie. Suntem alături de Jedi.

— În privinţa asta, nu te pot contrazice.

Însă chiar în timp ce vorbea, Kyakhta îşi reaminti cât de uşor fusese răsturnată în apă femela Barriss de către gairkul agresiv şi se pomeni întrebându-se cât de duri şi de rezistenţi erau de fapt străinii pe care îi călăuzeau ei doi.

***

— Cred că ştii c-au plecat.

Ogomoor se destinse în scaun. Era un apartament frumos, luxos mobilat şi utilat. Un apartament cuvenit pentru şederea de durată a unui demnitar. Actualul său proprietar îşi umplu un pahar înalt cu un lichid rece, de culoarea lavandei. Fără să vrea, Ogomoor se înfioră. Ce dorinţă perversă explica plăcerea oamenilor pentru băuturile care aveau temperatura gheţii?

Delegatul Uniunii schiţă un gest spre el.

— Îţi pot oferi un pahar? Este o recoltă excelentă, perfect fermentat.

Ogomoor zâmbi în maniera oamenilor şi refuză politicos.

Percepea răceala sticlei, chiar de la depărtarea la care se afla.

Ridicând din umeri, omul lăsă sticla, îşi ridică paharul şi sorbi. Ogomoor simţi cum măruntaiele i se înfioară prin empatie.

— Ştiu că au plecat. Toţi ştim. Au plecat pentru a încerca să stabilească un acord cu alwarii. Ce şanse crezi că au?

— Cred că sunt deja morţi. Au plecat de câteva zile şi nu s-a auzit nimic despre ei, zise Ogomoor şi se foi inconfortabil în scaunul conceput pentru oameni, în care nu-şi putea aranja coada scurtă.

— Este în firea cavalerilor Jedi să nu vorbească decât dacă au ceva important de spus. Şi pentru că veni vorba, se tolăni omul pe canapea, de ce te afli aici?

— În interesul grăbirii unei decizii esenţiale pentru viitorul planetei. Viitorul meu. Viitorul vostru. Viitorul tuturor cetăţenilor.

— Spune, îl îndemnă delegatul sorbind din pahar.

Ogomoor se aplecă înainte şi se simţi uşurat, când coada îi fu eliberată de sub şezut.

— Când au sosit Jedi, Consiliul Uniunii era pe punctul de a vota dacă Ansionul se va retrage sau nu din Republică.

— Ştiu. Omul nu era încântat şi Ogomoor simţea că măcar acela era un semn bun. Ăsta-i Senatul! Întotdeauna trimite unul sau doi Jedi, când propriile sale directive obtuze sunt ignorate. Aşa-i trebuie! Ai crede că de-acum ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva.

— Aceşti Jedi n-au nici o legătură cu Ansion, insistă Ogomoor. Cei de pe planeta asta, colonişti şi băştinaşi deopotrivă, au acţionat întotdeauna independent şi în interesul propriu.

Delegatul ridică paharul într-un toast ironic.

— Pentru Republică, din care deocamdată facem toţi parte! Regret, Ogomoor, dar independenţa noastră are şi ea o limită.

— Nu şi dacă ne desprindem din Republică. Alţii se vor alătura exemplului nostru.

— Da, suspină omul. Am citit clauzele scrise cu litere mărunte în tratate. Ele ne fac mai importanţi decât dacă am fi altfel. De aici provine şi atenţia cavalerilor Jedi.

— Cum intenţionezi să votezi?

Ogomoor se străduise din răsputeri să nu pară prea interesat, însă tentativa lui nu-l păcăli pe delegat.

— V-ar plăcea să ştiţi, nu? Tu, stăpânul tău hutt şi asociaţii lui din comerţul galactic.

— Este adevărat, Bossban Soergg are mulţi prieteni, încuviinţă ansionianul privindu-l fix. Nu toţi se ocupă de comerţ.

Expresia delegatului, destul de cordială până atunci, deveni iritată.

— Mă ameninţi, Ogomoor? Tu şi limaxul ăla supraponderal pe care-l numeşti stăpân?

— Câtuşi de puţin, replică iute ansionianul. Dimpotrivă, mă aflu aici ca să-mi arăt respectul, respectul bossbanului meu... şi al asociaţilor lui. Ca locuitori ai planetei, toţi suntem îngrijoraţi de viitorul Ansionului. Surâse iarăşi. Doar pentru că aici au sosit doi Jedi, nu înseamnă că ar trebui să rămânem încremeniţi, copleşiţi de veneraţie.

— Ce vrei să spui? miji ochii omul.

Ogomoor schiţă un gest de indiferenţă.

— De ce ar trebui Uniunea să stea pur şi simplu locului şi să aştepte întoarcerea cavalerilor Jedi? Să presupunem, de exemplu, că ei nu mai revin din prerie. Au plecat să încerce să-i influenţeze pe alwari, dar să presupunem că alwarii îi influenţează pe ei.

Expresia delegatului dovedea că nu se gândise la posibilitatea aceea.

— Dacă Jedi nu se întorc... sau dacă se întorc schimbaţi... Vrei să spui că după ce vor sta de vorbă cu alwarii, ar putea fi convinşi să favorizeze punctul lor de vedere?

— N-am spus deloc aşa ceva, îşi mută privirea în altă parte Ogomoor. Atât doar că, în absenţa cavalerilor Jedi, nimic nu poate opri Consiliul Uniunii să avanseze, în loc să stea locului. Chiar aşa, să nu fim oare cu nimic mai presus de nişte prunci plângăcioşi, care stau cu braţele încrucişate şi aşteaptă acţiunile unor extraplanetari... indiferent dacă sunt sau nu Jedi?

Încuviinţând lent din cap, omul îşi termină paharul printr-o sorbitură lungă.

— Ce vrei să fac?

— Să convoci din nou sesiunea Consiliului, pufni Ogomoor prin nara sa largă. Să votaţi! Dacă Jedi obiectează faţă de rezultatul votării, n-au decât să depună o plângere la Senat. Ansionul are deja un guvern liber de influenţe exterioare. Ce ar

fi rău în votare?

— Ar putea fi anulată de Senat.

Ogomoor aprobă înţelegător, dar replică:

— După ce au fost exercitate, voturile sunt mai greu de anulat. Dacă Jedi ar fi aici, atunci ar exista un motiv pentru a nu se trece la vot. Dar... ei nu sunt aici. (Indică fereastra şi, prin implicaţie, şesurile din depărtare.) Au plecat. Iar plecarea a fost opţiunea lor.

Delegatul rămase tăcut multă vreme. Când, în cele din urmă, ridică ochii spre vizitatorul său, în glas i se simţi şovăiala.

— Nu va fi uşor ceea ce vrei. Mai ales armalatul va obiecta şi ştii bine cât de încăpăţânată poate fi rasa asta.

— Timpul învinge încăpăţânarea, făcu Ogomoor un gest semnificativ. Cu cât Jedi vor rămâne mai mult timp departe de Cuipernam, cu atât mai mult va fi erodată încrederea membrilor Consiliului în abilităţile lor. Bossbanul meu şi prietenii lui se bazează pe cunoscutele tale puteri de convingere.

— Încă... nu ştiu, murmură omul evident şovăitor.

— Eforturile tale nu vor fi neapreciate. Ogomoor se ridică, fericit că putea să abandoneze scaunul inconfortabil. Mai gândeşte-te. Potrivit bossbanului meu, în Republică se petrec schimbări. Schimbări mai presus de orice ne putem imagina noi doi.

Trecând pe lângă gazda sa şi îndreptându-se către uşă, se aplecă şi rosti cu glas scăzut:

— Sunt sigur că va fi cel mai avantajos să fim de partea schimbărilor... nu în tabăra adversă.

Omul nu-şi conduse musafirul spre ieşire. Nu mai avea timp, deoarece era copleşit de prea multe lucruri la care să se gândească.

8.

Atacul gairkului nu avusese urmări neplăcute, reflectă Luminara când porniră a doua zi dimineaţă prin prerie. Ba poate fusese chiar un lucru bun, alertându-i asupra faptului că, deşi îi lăsaseră în urmă pe cei care organizaseră răpirea lui Barriss,

Ansionul prezenta destule pericole proprii.

În timp ce ea şi Obi-Wan călăreau învăluiţi în seninătatea ce-i caracteriza pe Jedi maturi, padawanii erau mai puţin calmi. Incidentul cu gairkii îi tulburase. În ciuda poziţiei confortabile, cocoţaţi la înălţime pe spinările suubatarilor, mult deasupra solului ierbos, ei continuau să privească tot ce se mişca de parcă ar fi fost o ameninţare potenţială. Luminara observă reacţiile lui Barriss cu amuzament, dar nu făcu nici un comentariu. Nimic nu se compara cu experienţa directă, de pe teren, pentru a învăţa un padawan aflat în plină dezvoltare când să ţâşnească şi când să acţioneze.

Cât despre Anakin, uneori părea aproape nerăbdător pentru un nou atac, ca şi cum ar fi dorit ocazia de a se face remarcat. Obi-Wan amintise de abilitatea lui în luptă cu sabia Jedi, dar Luminara ştia că o parte a abilităţii respective o reprezenta recunoaşterea momentului când să nu foloseşti arma. În acelaşi timp, îi venea greu să-l critice. Anakin dorea teribil de mult să impresioneze şi să facă plăcere.

Stolul de ongun-nur se dovedi o lecţie excelentă. Apăruse coborând dinspre vest, aidoma unor baloane, întunecând cerul cu aripile lor enorme. Oricine ar fi putut crede că giganticele creaturi zburătoare cu ciocuri lungi ca nişte florete şi ochi galben-strălucitori reprezentau o ameninţare. Văzându-le cum încep să coboare în picaj, Anakin îşi trase sabia de la brâu, dar n-o activă, iar Barriss se asigură că putea scoate sabia în orice clipă.

Stolul se apropie treptat, fără să încerce să ocolească suubatarii care înaintau în salturi. Degetul arătător al lui Anakin mângâie nervos comutatorul de activare al săbiei sale. Nemairezistând, Barriss dădu pinteni armăsarului şi înaintă până lângă Luminara.

— Maestră, n-ar trebui să facem ceva? indică ea stolul care se apropia. Făpturile acelea, indiferent ce ar fi ele, vin drept spre noi.

Luminara îi făcu semn să privească nu către ongun-nur, care coborau în picaj, ci spre Kyakhta.

— Priveşte călăuzele noastre. Ţi se par neliniştite?

— Nu, maestră, dar asta nu înseamnă că nu le este teamă.

— Draga mea, trebuie să studiezi mai mult fiinţele din jur.

Observă-i pe băştinaşii inteligenţi de pe oricare planetă şi vezi felul în care reacţionează ei înaintea unor pericole posibile. Încrede-te în propriile tale simţuri. Desigur, rămâi alertă. Pe de altă parte, însă, nu este nici necesar să sari direct la concluzii. Ridicând un braţ, Luminara arătă stolul întunecat care ajunsese aproape de ei. Doar pentru că ceva este mare şi are un aspect ameninţător, nu înseamnă că este şi periculos. Priveşte felul în care le loveşte vântul.

Barriss văzu că era adevărat. În ciuda dimensiunilor mari, ongun-nur erau purtate de vânt, nu se foloseau de el. Creaturile se năpusteau spre călători, neintenţionând să-i atace, ci sperând că ei se vor feri. În ultima clipă, imensele zburătoare izbutiră să-şi modifice unchiul de picaj suficient pentru a trece pe lângă călăreţi. O făcură însă în ultima clipă, iar Barriss şi Anakin se pomeniră trăgându-şi involuntar capetele între umeri. În acelaşi timp văzură că aripile aveau fragilitatea hârtiei şi că trupurile uriaşe nu erau umflate de muşchi, ci de aer. Ongun-nur mergeau acolo unde le purta vântul, neputând să i se împotrivească. Zărindu-i pe suubatari şi pe călăreţii lor îndreptându-se către ei, probabil că membrii stolului fuseseră mai înspăimântaţi de aceştia decât invers.

Fusese un episod instructiv, a cărui lecţie Barriss o fixă, ca întotdeauna, în memorie. Din clipa aceea, ea fu mai atentă la reacţiile călăuzelor decât la fenomenele de pe cer sau din iarbă. În mod similar, se simţi justificată în a-şi spori vigilenţa atunci când Kyakhta şi Bulgan începură să încetinească şi să se îndrepte în şei.

Ajunseseră în vârful unei coline şi se pomeniră privind în jos, spre o depresiune a preriei în care se formase un lac destul de mare, însă puţin adânc. Cu excepţia centrului, lacul era acoperit de un stuf albăstrui-pătat şi poliarticulat. La una dintre extremităţile lacului se afla o tabără nomadă. Într-un ţarc temporar se găseau dorgumi domesticiţi şi awiquozi mai mari, cu cocoaşă. Fumul se ridica deasupra caselor pliante, construite din materiale compozite, importate de pe alte planete. Fiecare casă era acoperită cu plăcuţe de material anamorfic, care transformau lumina solară abundentă pe Ansion direct în energie electrică.

Luminara şi Obi-Wan se opriră de o parte şi cealaltă a lui

Kyakhta şi Bulgan. Călăuzele se aplecară în faţă, pentru a privi pe lângă capetele armăsarilor şi examinară tabăra.

— Borokii? întrebă Luminara plină de speranţe.

— După stilul taberei, aş zice mai degrabă că-i vorba despre Yiwa, răspunse Kyakhta, din Qiemo Adrangar. Nu este un clan minor, ca Eijin sau Gaxun, dar nici un supraclan ca Borokii sau Januul.

— Dacă dispun de energie electrică, se miră Obi-Wan examinând casele cu plăcuţe solare, de ce mai au nevoie de focuri?

— Aşa cere tradiţia, replică Bulgan şi-şi răsuci trupul diform pentru a-l privi cu ochiul său sănătos pe călăreţul de alături. De acum, Jedi ar trebui să ştie cât de importantă este tradiţia pentru alwari... şi pentru succesul misiunii voastre.

Obi-Wan acceptă cu eleganţă reproşul blând. Orice corectare sporea tezaurul de cunoştinţe. Era ceva pentru care trebuia să fii recunoscător, nu iritat.

— Vin să ne întâmpine, arătă Kyakhta. Yiwa este un clan mândru. Membrii săi sunt mereu în mişcare, într-o măsură chiar mai mare decât mulţi alwari. S-ar putea să ne ofere veşti despre Borokii, dacă vor dori s-o facă.

— Şi de ce n-ar dori? întrebă direct Luminara.

Bulgan clipi din unicul ochi.

— Yiwa sunt foarte sensibili, gata oricând să se simtă jigniţi.

— Atunci ne vom strădui să ne comportăm cât mai bine, încuviinţă Obi-Wan şi se întoarse în şa. Ce părere ai, Anakin?

— De ce vă uitaţi toţi la mine? se încruntă nesigur padawanul.

Yiwa urcară panta lină, călărind pe sadaini. Scunde şi robuste, animalele cu patru picioare aveau capete rotunde cu patru ochi. Spre deosebire de suubatari, urechile lor erau lungi şi înalte, puternic evazate în partea superioară. Prin comparaţie cu suubatarii iuţi a căror principală caracteristică era viteza pe distanţe lungi, sadainii se defineau prin rezistenţă şi capacitate de transport. Când văzu lumina soarelui strălucind roşiatic prin membranele auriculare puternic irigate, Obi-Wan se gândi că urechile acelea remarcabile slujeau pentru detectarea shanhilor care se apropiau pe furiş, dar şi a altor atacatori potenţiali ai cirezilor clanului.

Grupul care le ieşise în întâmpinare încetini pasul. Erau alcătuit dintr-o duzină de indivizi, împodobiţi cu gătelile specifice barbarilor. Zurgălăii făuriţi în casă şi colţii lustruiţi, proveniţi de la exemplare ale faunei mai puţin benigne de pe Ansion, alternau cu discurile pâlpâitoare colorate şi cu cele mai recente luminescente importate de pe planetele Republicii. Călăreţii aveau coamele vopsite într-o explozie de culori şi modele, iar pielea spână de pe flancurile ţestelor le era tatuată în modele ansioniane tradiţionale complicate. Aspectul lor combina, plin de viaţă, patriarhalul şi modernul – exact ce ar fi fost de aşteptat pe o planetă ca Ansion.

Doi aveau comunicatoare şi, neîndoios, ţineau legătura permanent cu tabăra, în timp ce alţi câţiva etalau în mod deliberat arme deloc primitive.

Beneficiind de avantajul şeii mai înalte, Kyakhta îşi îndemnă suubatarul doi paşi înainte şi se prezentă pe el şi pe tovarăşii săi. Yiwa ascultară neclintiţi. După aceea, unul dintre ei, care purta o mantie croită din două piei de shanh tărcate în arce, înaintă cu sadainul său ornat în acelaşi fel. Ochii lui roşu-castaniu bulbucaţi trecură cu suspiciune de la alwari la extraplanetari. Luminara se aşteptase ca primele vorbe să fie adresate ei sau oamenilor care o întovărăşeau, dar se înşelase. Cursul intens de dialecte locale, primit de ea şi de ceilalţi imediat înainte de plecarea spre Ansion, îşi dovedi acum utilitatea. Idiomul Yiwa era aspru, însă nu neinteligibil.

— Sunt Yiwa Mazong. De ce alwarii fără de clan călăresc suubatari?

Kyakhta înghiţi un nod şi Obi-Wan fu şocat de uşurinţa şi iuţeala cu care fusese intimidată călăuza până atunci încrezătoare în sine.

— Cerem înţelegerea ta, nobile Mazong. Fără să fi fost vina noastră, eu şi prietenul meu – îl indică pe Bulgan – am fost siliţi să apucăm calea surghiunului. Am suferit mult şi abia recent ne-a fost redată sănătatea, dar nu şi clanul, de către aceşti înţelepţi şi generoşi străini de planetă. Ei sunt reprezentanţii Republicii galactice şi au venit să trateze cu supraclanul Borokii.

Aplecându-se în dreapta, Mazong scuipă cu un gest deliberat la picioarele suubatarului lui Kyakhta. Animalul masiv nu se clinti. Anakin se încordă, însă, văzând că maestrul lui

părea să fie relaxat, se strădui să degajeze şi el aceeaşi impresie.

— Surghiunirea voastră rămâne necunoscută pentru noi. De ce ar trebui să vă credem, ori să vă invităm să beneficiaţi de ospitalitatea noastră?

— Dacă nu pe noi, răspunse Bulgan, atunci o puteţi face pentru prietenii noştri. Ei sunt cavaleri Jedi.

Yiwa se foiră la auzul numelui şi Luminara îşi aminti ce li se spusese în Cuipernam. Chiar dacă nomazii alwari aleseseră să-şi continue modul tradiţional de viaţă, asta nu însemna că ar fi fost primitivi sau că n-ar fi cunoscut înlesnirile moderne. Comunicatoarele, casele cu energie solară, carabinele blaster şi revolverele pe care le etalau reprezentau tot atâtea dovezi în această privinţă.

Mazong duse pavăză la ochi palma cu trei degete şi îi privi pe oameni. Din cauza naturii protuberante, convexe, a ochilor lor, ansionianii nu puteau să-i mijească. De fapt, aşa cum descoperise Luminara în piaţa din Cuipernam, atunci când un om, sau altă creatură care-şi putea apropia pleoapele, schiţa gestul mijirii ochilor, orice ansionian aflat îndeajuns de aproape pentru a-l observa făcea o grimasă evidentă. Ideea de a închide parţial pleoapele inducea în ei aceeaşi reacţie pe care ar fi avut-o oamenii siliţi să asculte pe cineva zgâriind cu unghiile o tablă de scris.

— Am auzit despre Jedi, zise Mazong şi reveni cu mâinile pe cercul de metal flexibil care trecea prin proeminenţa cartilaginoasă situată deasupra unicei nări a sadainului său. Se spune că sunt fiinţe onorabile. Spre deosebire de mulţi dintre cei pe care-i slujesc.

Când nici un om nu reacţionă înaintea provocării neaşteptate, Mazong mârâi aprobator.

— Dacă sunteţi în căutarea unui supraclan, de ce-i tulburaţi pe yiwa cu prezenţa voastră?

Îndărătul lui, tovarăşii săi se foiră aşteptând răspunsul.

— Ştiţi cum umblă borokii şi cum ar reacţiona dacă ar fi urmăriţi de maşinării.

Kyakhta încleştă mâinile pe hăţurile suubatarului, menţinându-l nemişcat.

Mazong râse şi câţiva yiwa zâmbiră.

— Le-ar doborî din ceruri, împreună cu oricine ar veni după ele.

— Haja, încuviinţă Bulgan. De aceea, îi căutăm în felul respectat dintotdeauna. Arătă comunitatea de lângă lac. O tabără frumoasă însă, ca de obicei, doar temporară. Aşa este întotdeauna pentru yiwa, ca şi pentru toţi alwarii. În călătoriile voastre recente, aţi întâlnit vreun membru al supraclanului?

O femelă magnific împodobită avansă cu sadainul şi şopti ceva la unul dintre orificiile auriculare ale lui Mazong. Indicând înţelegerea, conducătorul Yiwa reveni cu ochii către străini.

— Acesta nu este un loc pentru conversaţie. Veniţi în tabăra noastră. Vom mânca, vom sta de vorbă şi vom socoti nevoile voastre.

Privind pe lângă călăuze, se uită direct în ochii Luminarei.

— Albastru este o culoare plăcută. Nu se ştie însă dacă şi persoana care o poartă este la fel.

Se întoarse şi-şi îndemnă sadainul la galop. Răcnind şi agitându-şi armele, membrii clanului îl urmară.

Călătorii porniră după ei cu pas mai reţinut.

— Nu pare foarte promiţător, maestră.

După ce se obişnuise cu straiele sobre ale ansionianilor urbani, Barriss era captivată de aspectul intenţionat sălbatic al celor din clanul Yiwa.

— Dimpotrivă, padawană, negustorul bun ştie că dacă-şi strecoară un picior dincolo de prag înainte ca servomotoarele să fi trântit uşa, a câştigat jumătate din bătălia vânzării.

Fură conduşi într-un spaţiu central tranzitoriu, care fusese creat prin plasarea a şase case într-un semicerc deschis spre lac. Copii râzând şi ţipând apărură parcă din senin şi flancară grupul, în vreme ce tinerii de vârsta echivalentă lui Anakin şi Barriss îi priveau cu evidentă invidie pe padawani. Anakin se strădui din răsputeri să-şi înăbuşe orice sentiment incipient de superioritate. Era una dintre problemele sale permanente, pe care Obi-Wan se chinuise să i-o identifice în destule ocazii.

Suubatarii lor fură preluaţi pentru a fi îngrijiţi, cu murmure de admiraţie pentru armăsarii de rasă. Luminara se îngrijoră pentru o clipă în privinţa proviziilor de pe animale, dar Kyakhta o linişti.

— Stăpână, acum suntem musafiri oficiali. A fura orice de la

noi ar însemna încălcarea străvechilor tradiţii de ospitalitate. Hoţul ar fi alungat definitiv... dacă nu chiar aruncat la shanhi. Nu te teme pentru lucrurile tale.

Ea îi puse o mână pe braţ.

— Iartă-mă că nu m-am încrezut în tine, Kyakhta. Ştiu că dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare, ne-ai fi spus.

O parte din stuf fusese retezat de pe malul lacului, pentru a oferi o privelişte clară peste suprafaţa lină a apei. Sfere mici de puf negru ţâşneau printre plantele acvatice, piuind ca nişte alarme defecte. Pe pământ fuseseră întinse rogojini împletite cu artă, pe care erau aşezate perne înalte. În timp ce adulţii reveniră la ocupaţiile lor, iar copiii ale căror coame de abia începuseră să mijească priveau în tăcere de la o distanţă respectuoasă, Mazong şi două sfătuitoare se aşezară cu picioarele încrucişate în faţa musafirilor. Se servi mâncare şi băutură. Luminara sorbi o dată din lichidul verde-închis pus înaintea ei şi imediat se înecă din cauza gustului puternic condimentat, îngrijorată, Barriss veni lângă ea.

Mazong rânji, pufni şi în cele din urmă fu nevoit să-şi ducă mâna cu degete lungi la gură, pentru a-şi camufla râsul tăcut. Sfătuitoarele nu avură nici ele mai mult succes în a rămâne indiferente. Gheaţa fu spartă şi nimeni nu avu habar că Luminara tolerase fără dificultate lichiorul local puternic, dar simulase reacţia respectivă tocmai în scopul de a-şi destinde gazdele.

Desigur, faptul că horcăise stânjenitor nu însemna că obţinuse instantaneu prietenia şi ajutorul lor.

O sfătuitoare, o femelă vârstnică a cărei coamă ca un arc triumfător încărunţise complet, se aplecă înainte.

— De ce v-am ajuta să găsiţi supraclanul?

Întrebarea anticipată îi îngădui lui Obi-Wan să prezinte scopul venirii lor pe Ansion. Yiwa ascultară în tăcere, aplecându-se ocazional pentru a ciuguli sau a bea ceva de pe masa frugală.

După ce Jedi termină, sfătuitoarele discutară între ele, apoi îi şoptiră ceva lui Mazong. Acesta aprobă din cap şi reveni la oaspeţi.

— Precum tuturor alwarilor, spuse el, nu ne plac motivaţiile orăşenilor şi suntem mereu bănuitori în privinţa lor, chiar dacă toţi derulăm afaceri cu Uniunea. Ceea ce doriţi voi ar schimba

pentru totdeauna relaţiile de pe planeta noastră.

Ridică o mână, oprind comentariul Luminarei.

— Acesta nu este totuşi un lucru neapărat rău. Timpul le schimbă pe toate şi alwarii înşişi trebuie să se adapteze. Înainte însă de a accepta vreodată s-o facem, trebuie să avem garanţii că ne vor fi protejate drepturile privind modul nostru tradiţional de viaţă. Reprezentanţii Senatului ne-au mai vizitat planeta, dar în ei nu avem şi nu vom avea niciodată încredere. Cât despre Jedi – şi o privi iarăşi fix pe Luminara – am auzit că sunt altfel. Cinstiţi. Nobili. Dacă ne puteţi dovedi acest lucru, astfel încât să ne declarăm satisfăcuţi, ne vom simţi destul de siguri pentru a vă îndrepta spre supraclanul Borokii.

Luminara şi Obi-Wan discutară în şoaptă, în vreme ce călăuzele şi padawanii îi priveau. După aceea, femeia rosti:

— Nobile Mazong, spune ce doriţi de la noi şi, dacă va fi în puterea noastră să o facem, nu vom pregeta.

Exclamaţii de satisfacţie răsunară dinspre conducătorul clanului şi sfătuitoare. „Ce fel de dovadă doresc?” Se întrebă Barriss. „Ce fel de asigurare puteau oferi nişte extraplanetari unor băştinaşi pentru a-i convinge de realitatea bunelor lor intenţii?”

Deloc surprinzător, fu ceva la care nu se aşteptase deloc.

Mazong se ridică şi făcu un gest spre tabără.

— Diseară vom avea un ospăţ aşa cum se cuvine, dar şi un spectacol. La alwari se obişnuieşte ca divertismentul să fie oferit de oaspeţi. Nu am auzit niciodată ca reprezentanţii Senatului vostru să binevoiască s-o facă. Pentru noi asta înseamnă că nu au suflete. Dacă Jedi ne pot arăta că ei, ca şi yiwa, au suflete, vom considera că ei deţin ceea ce le lipseşte politicienilor lor.

Barriss rămase cu gura deschisă. Spre surprinderea ei, Luminara surâdea aprobator.

— Suntem de acord, nobile Mazong, dar trebuie să te previn că arta nu este primul dintre talentele stăpânite de un Jedi. S-ar putea ca spectacolul nostru să vi se pară mai puţin rafinat decât al oaspeţilor voştri obişnuiţi.

Aproape binevoitor, Mazong înaintă şi-şi aşeză palma pe capul femeii. Degetele lungi ajungeau până la ceafa ei.

— Indiferent ce anume veţi oferi va avea calitatea noutăţii. Deocamdată însă am o singură întrebare care m-a nedumerit

din clipa în care aţi sosit.

Ridicând ochii la conducătorul Yiwa, Luminara se simţi prea puţin îngrijorată.

— Care este aceasta?

— De ce, întrebă el deschis, îţi tatuezi bărbia şi buza inferioară, în loc de creştetul capului, aşa cum este cuvenit?

***

Extrem de curioasă despre tot ce o înconjura, pe Luminara o surprinseră razele pâlpâitoare emanate de baghetele luminescente portabile dispuse în jurul spaţiului central care juca rol de piaţetă publică. Nu se sfii să-l întrebe pe Mazong despre ele.

— Dacă doreşti, prietenii mei şi cu mine vă putem repara dispozitivele de iluminat. Schema lor de funcţionare este destul de simplă.

— Dar nu este nimic de reparat la ele, păru derutat Mazong.

Femeia şovăi, apoi urmă:

— Ar trebui să emane o lumină constantă.

Reacţia conducătorului Yiwa o surprinse. Acesta izbucni în râs şi zise:

— Ou, ştim asta, înţelept şi scrutător Jedi. Noi însă ne amintim şi cinstim aşa cum se cuvine căile strămoşilor noştri, care puteau ţine asemenea adunări numai la lumina torţelor.

Luminara pricepu brusc. Baghetele luminescente fuseseră modificate în mod deliberat, pentru a simula pâlpâitul torţelor. Se părea că în clanul Yiwa estetica retrogradă avea întâietate faţă de funcţionalitatea ultramodernă. Se întrebă dacă şi la supraclan aveau să găsească acelaşi respect faţă de ritualuri.

Mantia termosensibilă o ferea de răcoarea serii şi de vântul omniprezent, atunci când luă loc alături de Obi-Wan şi de padawani. Mazong se aşezase în apropiere, iar îndărătul său se aflau bătrânele sfătuitoare. Se părea că aproape tot clanul se îngrămădise în jurul spaţiului deschis. Sute de ochi ansioniani bulbucaţi sclipeau în lumina baghetelor luminescente. În capătul opus al taberei, dorgumi indolenţi şi awiquozi iritabili mârâiau şi şuierau, străduindu-se să-şi găsească un loc cât mai bun alături

de sadainii hipersensibili. Câteva şuiere mai groase, aidoma aburilor ţâşnind într-o saună, indicară locaţia suubatarilor.

Pentru a doua oară de când sosiseră, fură întinse mâncăruri şi băuturi, dar în cantităţi copioase. Deoarece testaseră deja hrana yiwa, oaspeţii constatară că elementele individuale ale banchetului generos îşi pierduseră o parte din caracterul exotic. Felurile de mâncare erau aduse direct din bucătăriile de campanie ultramoderne de către şiruri de tineri yiwa înveşmântaţi în straiele cele mai bune rezervate pentru primirea musafirilor. Kyakhta şi Bulgan stăteau ca nişte monarhi, încă nevenindu-le să creadă pe de-a-ntregul norocul de care avuseseră parte. Graţie vindecării săvârşite de Barriss şi dărniciei cavalerilor Jedi, într-un interval incredibil de scurt, ei ajunseseră la foarte mare depărtare de statutul de vagabonzi fără de clan.

Patru yiwa aşezaţi produceau un fel de muzică. Doi dintre ei cântau la instrumente tradiţionale construite manual, în timp ce colegii lor mai tineri optaseră pentru echipamente electronice. Rezultatul era o îmbinare între sublim şi vaietele de moarte ale unui porgrak. Luminara constată că era atât captivată, cât şi scandalizată.

Muzica fu singurul divertisment. După cum ştia, spectacolul urma să fie dat în scurt timp de oaspeţii clanului. Dacă avea să fie considerat acceptabil, exista speranţa ca ei să primească răspunsuri utile la întrebările lor. Dacă eşuau, aveau să fie nevoiţi să caute altă sursă, mai predispusă în a le oferi informaţii despre actuala locaţie a supraclanurilor.

În cele din urmă mesenii se săturară. Scârţâiturile spiralate dinspre cvartetul de yiwa se stinseră, pierzându-se în vastitatea nopţii din prerie. Aspirând prin tubul subţire ca un ac al unui stuicer bulbucat, Mazong se întoarse plin de nădejde spre musafirii săi.

— Acum, prieteni, a sosit timpul să ne arătaţi că Jedi nu au doar abilitate, ci şi esenţă interioară, spre deosebire de reprezentanţii marelui, dar insensibilului, Senat.

— Dacă pot sugera..., începu Kyakhta, însă conducătorul îl opri cu un gest energic.

— Nu poţi sugera nimic, rătăcitor fără de clan. Yiwa rămân nesiguri în privinţa voastră. Revenind cu privirea la Jedi, le

surâse: Fiţi liniştiţi, indiferent cât de prost aţi evolua, nu vă vom mânca. Nu am păstrat chiar toate tradiţiile.

— Este bine de ştiut, murmură Obi-Wan.

Nu-l preocupa dacă el şi tovarăşii săi aveau sau nu să fie consideraţi acceptabili pentru consum, ci îl neliniştea lipsa de informaţii. Dacă yiwa refuzau să-i ajute, ar fi putut să piardă săptămâni bune căutând supraclanul Borokii. În acel răstimp, era imposibil ca gâlcevitorii şi potenţialii secesionişti din cadrul Uniunii să stea cu braţele încrucişate.

De asemenea, era important ca tot ceea ce făceau ei să fie apreciat de gazde şi în acelaşi timp să nu ofenseze vreunul dintre obiceiurile lor enigmatice şi strict respectate. Necunoscând detaliile acestora, Jedi puteau doar să acţioneze, rămânând cu ochii în patru la orice indicaţie de posibilă insultă adusă clanului Yiwa.

— Voi începe eu, rosti brusc Barriss şi se sculă în picioare.

Înaintând în centrul spaţiului deschis, care fusese acoperit cu un covor proaspăt de nisip din cuarţ fin luat de pe plaja lacului, padawana se răsuci cu faţa la prietenii ei. Spectatorii yiwa se foiră. Ce avea să facă femela aceea cu ochi turtiţi, degete multe şi fără coamă? Nimeni nu aştepta cu mai multă curiozitate decât Anakin.

Luminara schiţă un gest de încurajare spre fată. Încuviinţând din cap, Barriss coborî braţul şi trase sabia de lumină de la brâu. Instantaneu câţiva yiwa înarmaţi îşi căutară armele. Văzând că ceilalţi oaspeţi rămâneau aşezaţi cu calm, Mazong făcu un gest liniştitor către gărzile alarmate.

Sabia lui Barriss sclipi orbitor în văzduhul rece şi nemişcat al nopţii. Fata ridică arma ca o verticală de lumină şi zumzetul uşor se auzi peste murmurele aprobatoare ale yiwa care priveau. Nu-i tocmai o reprezentaţie dinamică, reflectă Anakin, dar în tot cazul o imagine frapantă. Se întrebă dacă gazdele lor aveau să considere că adoptarea unei posturi era suficientă pentru a le satisface cerinţele.

Apoi Barriss începu să se mişte.

Lent la început, deplasându-se de la stânga la dreapta şi înapoi, după aceea în faţă şi îndărăt, paşii ei descriseră în nisip un model care reprezenta cele patru puncte cardinale. Yiwa înţeleseră imediat ce anume onora fata prin mişcările ei şi, în

calitate de popor nomad, o apreciară în mod deosebit. Padawana se mişcă mai iute şi mai iute, sporind gradat viteza salturilor până ce sărea de la un punct la altul de parcă ar fi dansat pe trambuline ascunse. În tot acest timp, menţinea verticală sabia care strălucea, ca pe un far rectiliniu care străpungea bezna. Risipa de energie a execuţiei ei era dovada antrenamentelor intense şi Anakin decise cu admiraţie că depăşea cu mult nivelul antrenamentelor Jedi uzuale.

Tocmai când se părea că nu se va putea mişca mai rapid, Barriss începu să rotească sabia. Spectatorii icniră încetişor şi se auziră primele şuierături şi fluierături de admiraţie reală.

Pentru Anakin era o revelaţie, deoarece până atunci nu se gândise niciodată la convenţionala sabie Jedi ca fiind altceva decât o armă. Nu-i trecuse nicicând prin minte că, în afara arenelor de duel, putea fi de asemenea un obiect prin care se putea crea frumosul. În mâinile lui Barriss, sabia se transforma dintr-un instrument letal într-unul de o splendoare radiantă.

Rotit cu rapiditate, în timp ce padawana continua să parcurgă cele patru puncte cardinale, fasciculul de energie spectrală înşela ochii, determinându-i să vadă un inel solid de lumină deasupra capului fetei. Barriss porni să coboare sabia, creând un disc lucitor mai întâi în dreapta, apoi în stânga. Sărind de la nord la sud, ridică genunchii la piept şi trecu raza săbiei pe sub picioare, atrăgând icnete ascuţite de surprindere şi stupoare din partea audienţei. Repetă de câteva ori săritura periculoasă. Privind cu aceeaşi atenţie ca orice yiwa, Anakin ştia că dacă ea ar fi greşit înălţimea săriturii sau amplitudinea loviturii şi-ar fi putut reteza cu uşurinţă gleznele. O eroare mai mare ar fi putut duce la pierderea unui braţ, a unui picior... sau a capului.

Letalitatea potenţială a dansului sporea semnificativ suspansul şi strălucirea evoluţiei. Pentru final, Barriss sări drept spre Mazong, execută o tumbă dublă, învârtind întruna sabia în faţa ei şi ateriză în genunchi la mai puţin de o lungime de braţ de conducătorul clanului. Spre meritul său, Mazong nici măcar nu tresări, însă ochii săi nu se desprinseră nici o clipă de pe lama de energie rotitoare.

Un alt fragment de cultură alwari le fu dezvăluit oamenilor, când clanul îşi demonstră aprobarea nu numai prin şuierături şi fluierături, ci printr-un concert de pocnete emise de articulaţiile

falangelor degetelor lor lungi şi suple. Valuri de asemenea trosnete se revărsară peste piaţetă. Mazong discută în şoaptă cu sfătuitoarele.

Gâfâind din greu, Barriss îşi dezactivă sabia, o prinse la centură şi reveni lângă tovarăşii ei. Aplecându-se către ea, Luminara îi murmură:

— Excelentă demonstraţie, padawană, deşi ultimele figuri au fost realmente periculoase. N-aş fi fost încântată să te readuc în Cuipernam în bucăţi.

— Am mai exersat figurile acestea, maestră, răspunse Barriss evident încântată de sine. Ştiu că sunt periculoase, dar dorim să facem o impresie cât mai puternică asupra acestor alwari, ca să ne ajute.

— Retezarea unui membru ar fi făcut cu adevărat o impresie puternică, comentă Luminara şi, zărind dezamăgirea de pe chipul fetei, se întinse şi o strânse în braţe. N-am vrut să te critic. Te-ai descurcat bine şi sunt mândră de tine.

— La fel sunt şi eu, aprobă Obi-Wan apoi privi în dreapta spre tânărul gânditor de lângă el. Este rândul tău, Anakin.

Padawanul tresări din introspecţie.

— Eu urmez? Dar, maestre, eu nu pot să fac aşa ceva. N-am fost antrenat pentru asemenea lucruri. Sunt un luptător, nu un artist. Nimic din ce aş putea face nu s-ar apropia nici măcar pe departe de reprezentaţia lui Barriss.

— Nu trebuie să se apropie, explică Obi-Wan răbdător. Mazong ne-a explicat clar că doreşte să vadă dacă noi toţi... dacă fiecare dintre noi are un suflet. Asta înseamnă că şi tu trebuie s-o dovedeşti, Anakin.

Tânărul îşi muşcă buza inferioară.

— Presupun că nu ajunge să jur că am unul, aşa-i?

— Cred că nu, replică sec Obi-Wan. Ieşi în centru, Anakin şi arată-le ceva din sufletul tău. Ştiu că ai aşa ceva. Forţa abundă în frumuseţe. Foloseşte-o!

Şovăielnic, Anakin se sculă din poziţia cu picioarele încrucişate. Conştient de privirile numeroşilor ochi, ansioniani şi umani, înaintă încet spre centrul cercului de nisip. Ce ar fi putut face pentru a convinge făpturile acelea asupra naturii sale intime, pentru a le arăta că şi el era o fiinţă simţitoare la fel ca Barriss care păruse că sfida gravitaţia? Trebuia să facă ceva.

Maestrul său fusese insistent.

Nu dorea să se afle aici, în cercul acesta de lumină, în mijlocul unui loc uitat de lume de pe o planetă uitată de lume. Dorea să fi fost pe Coruscant, sau acasă, sau...

Unica amintire care era mai presus de toate celelalte eliberă ceva. Ceva din copilăria lui, având trăsăturile simplităţii: un cântec lent, trist şi melancolic, dar plin de afecţiune pentru ascultător. Mama i-l cântase adesea, atunci când banii erau puţini şi vânturile deşertului urlau biciuind pereţii locuinţei lor sărăcăcioase. Ea ar fi apreciat cuvintele acelui cântec, pe care Anakin se străduise să i-l cânte de asemenea în numeroase ocazii. O astfel de ocazie nu mai avusese de mulţi ani, de când o părăsise, pe ea şi planeta lui natală.

Acum îşi imagină că mama era aici, că stătea în faţa lui, surâzându-i cald cu chip mângâietor şi încurajator. Fiindcă nu era însă aici, pentru a cânta împreună cu el, pentru a-i reaminti cuvintele, Anakin era silit să apeleze numai la amintiri.

Închipuindu-şi că mama stătea acolo, în faţa lui, totul începu să pălească: Mazong, care aştepta răbdător, spectatorii yiwa, camarazii lui, până şi maestrul Obi-Wan. Rămaseră doar ea şi el. Ei doi, alternând strofe, cântându-şi unul celuilalt, aşa cum făcuseră când Anakin era copil. Cântă tot mai puternic şi mai încrezător, cu glasul ridicându-se peste briza permanentă care sufla întruna prin tabără.

9.

Melodia simplă, dar înălţătoare, din copilăria sa se rostogoli peste audienţa atentă, reducându-i la tăcere pe copii şi făcându-i pe sadaini şi suubatari deopotrivă să ciulească, pe jumătate adormiţi, urechile în direcţia pieţii centrale. Pluti liberă şi puternică peste lac şi prin stufăriş, pentru a se pierde finalmente în vastitatea preriei nordice. Nici unul dintre yiwa care ascultau nu înţelese vreun cuvânt, însă puterea vocii tânărului şi ardoarea cu care cânta reuşiră perfect să-i transmită singurătatea. De fapt, nici chiar puterea şi ardoarea nu erau necesare. Deşi cântecul omului diferea complet de propriile lor

armonii mai stridente, el reuşise, ca atâtea forme muzicale, să străpungă barierele interspecii.

Anakin avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că terminase. Clipind din ochi, îşi cercetă publicul. După aceea începură fluierăturile, şuierăturile şi trosnetele coordonate ale falangelor. Ar fi trebuit să fie încântat, dar se grăbi să-şi reia locul alături de maestrul său; cu capul plecat, îmbujorat la chip, străduindu-se şi nereuşind să-şi ascundă stânjeneala. Cineva îl bătu aprobator pe spate. Era Bulgan, cocoşat şi deformat, cu faţa strălucind de plăcere.

— Bune sunete, stăpâne Anakin, bune sunete! Ridică o mână spre un orificiu auricular şi adăugă: I-ai încântat pe toţi alwarii.

— A fost bine? se adresă Anakin şovăitor lui Obi-Wan.

Spre surprinderea sa, văzu că maestrul lui îl privea cu o aprobare neobişnuită.

— Exact atunci când mă gândesc că te-am descifrat, Anakin, mă surprinzi cu altceva. Nu avusesem habar că poţi să cânţi aşa.

— De fapt, nici eu nu aveam habar, zise timid padawanul. Am reuşit să-mi găsesc inspiraţia într-o amintire veche.

— Uneori aceasta este sursa cea mai bună, rosti Obi-Wan ridicându-se pentru a trece el însuşi în mijlocul scenei improvizate, încă un lucru interesant pe care poate că tu nu l-ai sesizat, când cânţi, glasul ţi se îngroaşă considerabil.

— Am observat asta, maestre, surâse Anakin şi ridică din umeri sfidător. Cred că vocea mea este încă în schimbare.

Îl privi pe mentorul său avansând încrezător. Oare ce avea să facă Obi-Wan pentru a le dezvălui lui yiwa ceva din sufletul său? Anakin era la fel de curios ca orice spectator. Nu-l văzuse niciodată pe Obi-Wan cântând sau dansând, pictând sau sculptând. De fapt, el simţea că Obi-Wan Kenobi, cavaler Jedi, avea o personalitate oarecum seacă. Desigur, padawanul o ştia prea bine, asta nu-i limita în nici un fel calităţile pedagogice.

Obi-Wan petrecu un moment pentru a-şi trece în revistă, mintal, cunoştinţele despre dialectul local şi asigurându-se că putea vorbi în idiomul Yiwa, după care îşi încrucişă braţele pe piept, îşi drese glasul şi începu să vorbească. Atâta tot. Nici un salt acrobatic, în stilul flamboiantei Barriss. Nici o declamaţie

eufonică de emoţie, ca Anakin. El pur şi simplu... vorbi.

Cu toate acestea, glasul îi suna ca o muzică.

La fel ca şi spectacolul cu sabia de lumină oferit de padawană, acesta fu o surpriză pentru Anakin. La început, el şi mulţi yiwa se foiră nerăbdător, aşteptând ceva mai expansiv, mai grandios. Dacă Jedi n-avea să facă nimic altceva decât să vorbească, atunci ei se puteau ocupa de altceva. Şi, într-adevăr, unii spectatori porniră să se îndepărteze. Dar pe măsură ce Obi-Wan continuă să vorbească, cu glasul ridicându-se şi coborând, ferm şi dulce, cumva la fel de atrăgător pe cât era de constant, ei reveniră, îşi reocupară locurile, privind şi ascultând, de parcă vocea în sine ar fi fost tot atât de hipnotică pe cât cel mai puternic soporific.

Obi-Wan ţesea o poveste care, ca toate poveşti le măreţe, începea destul de simplu. Ba chiar, nepromiţător. Dar pe măsură ce detaliile începură să iasă la iveală, pe măsură ce adevăruri profunde putură fi întrevăzute prin lentilele aventurii, fu imposibil ca vreun spectator să-şi mai părăsească locul. Oricât ar fi încercat, yiwa, tineri şi bătrâni, nu se puteau dezlipi de povestea spusă de Jedi.

Evident, exista un erou. Şi o eroină. Iar prezenţa celor doi năştea în mod inevitabil o idilă mişcătoare şi adevărată. Miza era însă mult mai mare decât sentimentele celor doi îndrăgostiţi. Soarta a milioane de fiinţe atârna în balanţă, vieţile lor şi ale copiilor lor depindeau de luarea deciziilor corecte, de opţiunea de a lupta pentru adevăr şi justiţie. În poveste existau sacrificii şi războaie, trădări şi revelaţii, lăcomii şi răzbunări şi, în cele din urmă, când soarta celor doi îndrăgostiţi atârnă incertă ca de un fir, mântuire. Mai departe de punctul acela, umilul povestitor nu putea să mai vadă, nu putea să mai spună, o mărturisire care smulse strigăte de frustrare nemulţumită din rândul audienţei.

Surâzând uşor, Obi-Wan întrebă dacă doreau realmente să audă cum se sfârşea totul. Corul de răcnete aprobatoare ce urmă deşteptă jumătate dintre animalele din ţarc. Anakin observă că până şi Mazong fusese absorbit de poveste şi ceruse vehement să afle finalul.

Ridicând braţele, Obi-Wan solicită şi obţinu o linişte atât de completă, încât se puteau auzi micii scărpinători îmblăniţi de pe

malul opus al lacului, care îşi frecau abdomenele de stânci. Cu glas deliberat stins, Jedi îşi încheie istoria; vocea lui nu se mai ridică nicicând, dar cuvintele se năpustiră mai repede şi tot mai repede, până ce spectatorii, aplecându-se în faţă pentru a auzi mai bine şi a nu scăpa nici un cuvânt, ameninţară să se prăbuşească toţi în nisip.

Când Obi-Wan oferi surpriza finală, strigăte de plăcere şi multe râsete apreciative răsunară din public, urmate de discuţii încinse despre povestea tocmai încheiată. Obi-Wan reveni tăcut la locul său şi se aşeză. Yiwa fuseseră atât de copleşiţi de cele auzite, încât uitară să şuiere, să fluiere ori să-şi trosnească falangele degetelor în semn de apreciere. Era lipsit de importanţă. Aplauzele nu mai erau necesare. Povestea spusă de Jedi trecuse dincolo de nevoia simplei aprobări, pătrunzând în tărâmul acceptării complete.

— I-ai vrăjit pe toţi, maestre, îngăimă Anakin neştiind ce să spună. Inclusiv pe mine.

Luând o mână de nisip de pe jos, Obi-Wan strânse dezarmant din umeri.

— Aceasta este puterea poveştilor, tinere padawan.

Anakin reflectă cu atenţie la vorbele acelea, aşa cum învăţase să facă cu orice cuvânt al mentorului său.

— I-ai ţinut pe toţi într-un suspans absolut. O descriere şi mai bună ar fi cu sufletul la gură. N-am întrezărit nici o clipă happy-end-ul şi nici nu m-am aşteptat la el. Toate poveştile tale au happy-end?

Azvârlind câteva grăunţe de nisip, Obi-Wan îl privi atât de brusc, încât tânărul tresări luat prin surprindere.

— Numai timpul poate spune asta, Anakin Skywalker. În poveşti, nimic nu este dat, miraculosul devine banal şi înveţi să te aştepţi la neaşteptat. Totuşi atunci când oamenii cu înţelegere şi bunăvoinţă se adună laolaltă, happy-end-ul este de obicei garantat.

Padawanul se încruntă nesigur.

— Mă refeream la poveste, maestre. Nu la realitate.

— Una nu este decât reflectarea celeilalte şi uneori este greu să spui care-i originalul şi care imaginea din oglindă. Din poveşti pot fi desprinse multe lucruri pe care istoria nu le poate învăţa. Obi-Wan zâmbi: Este ca şi cum ai prepara o prăjitură.

Foarte importantă este alegerea ingredientelor, cu mult înainte de a pune prăjitura în cuptor.

Înainte ca tânărul să fi putut comenta din nou, Obi-Wan reveni cu ochii spre centrul piaţetei.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, dacă doreşti. Acum însă trebuie să fim politicoşi şi să arătăm colegei noastre, Luminara, aceeaşi atenţie ca şi yiwa.

Nemulţumit, dar înţelegător, Anakin îşi desprinse privirea de la maestrul său, îndreptând-o către Luminara, care ajunsese în mijlocul scenei. Ştia prea bine că nu era cine ştie ce scenă. Iluminatul era slab, podeaua neregulată şi spectatorii ar fi fost măguliţi dacă i-ar fi numit nesofisticaţi, totuşi femeia pătrunse acolo ca şi cum ar fi păşit în cel mai faimos teatru de pe Coruscant. Amintise de două ori că simţea frigul purtat de vântul ce sufla peste prerie şi de aceea purta mantia ei lungă. Yiwa, care fuseseră uluiţi de acrobaţiile lui Barriss, înmuiaţi de cântecul lui Anakin şi vrăjiţi de povestea lui Obi-Wan priveau acum şi aşteptau să vadă ce va face ultimul oaspete.

Luminara închise ochii şi rămase aşa multă vreme. După aceea îi deschise, îngenunche şi ridică un pumn de nisip. Se sculă în picioare şi lăsă nisipul să i se cearnă printre degete. Prinse de vânt, grăunţele minuscule părăsiră palma femeii, descriind un arc albicios, scânteietor. După ce mâna i se goli, Luminara îşi frecă încetişor palmele laolaltă, pentru a le curăţa de firele de nisip rămase.

Unii yiwa începură să se foiască. Recunoaşterea politicoasă a mediului lor era ceva ce puteau să facă şi copiii cei mai mici din clan. Recunoaşterea era meritorie, însă nu reprezenta nici pe departe o iluminare. Cu certitudine, trebuia să vină şi altceva!

Într-adevăr, veni. Îngenunchind încă o dată, Luminara ridică al doilea pumn de nisip şi-l lăsă să se prefire printre degete. Mormăituri înfundate răsunară din mulţime. Îngrijorată, Barriss văzu că Anakin simţea aceeaşi confuzie şi incertitudine ca şi ea. În apropiere, Mazong se încruntă dezaprobator. Sfătuitoarele lui erau la fel de derutate. Numai Obi-Wan părea calm. Asta în sine, padawana o ştia perfect, nu însemna nimic. El părea întotdeauna calm.

Brusc, Barriss se aplecă înainte şi miji ochii. Ceva din felul

în care nisipul curgea dintre degetele maestrei ei era diferit, bizar. Avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama. Iar când pricepu, în ciuda a tot ceea ce ştia despre capacităţile Luminarei, gura i se căscă a uimire.

Nisipul zbura împotriva vântului.

Era nisip obişnuit, de pe plaja îngustă a lacului, dar în degetele delicate, însă în acelaşi timp puternice ale femeii, devenea parcă fermecat. Lumina baghetelor luminescente din jur sclipea în firele ce cădeau, transformând mica în oglinzi şi cuarţul în nestemate şlefuite. După ce ultimele particule părăsiră degetele Luminarei, ele îşi inversară direcţia. Strigăte înăbuşite de „Haja!” se ridicară din audienţă, când nisipul porni să se... înalţe.

Aducând cu un fragment dintr-o bobină, coloana de nisip începu să se înfăşoare în jurul Luminarei, închizând-o într-o spirală lent ascendentă. Aidoma unui şarpe ajuns la maturitate, altă coloană se ridică de pe sol şi o învălui a doua oară: Rotindu-se în direcţii opuse, spiralele scânteietoare de nisip se divizară în fire şi firişoare tot mai mici, până ce Luminara se găsi în interiorul unui înveliş format dintr-o mulţime de şnururi compuse din grăunţe neregulate, tocite de apă. Era ca şi cum ar fi fost înconjurată de treizeci de funii de diamante ce dansau.

Femeia începu ea însăşi să se rotească, la început lent, balansându-se pe un picior, în vreme ce cu celălalt se împingea, asigurându-şi propulsia. În timp ce efectua piruete, spiralele sclipitoare de nisip răspundeau acţiunilor ei, jumătate se roteau împreună cu Luminara, iar celelalte în sens invers. Deşi totul se realiza într-o tăcere absolută, Barriss avu impresia că auzea o muzică.

Luminara se învârti din ce în ce mai repede, întrecându-se cu nisipul care se înălţa. Forţa centrifugală îi îndepărtă marginea mantiei de picioare şi spiralele de nisip se îndepărtară şi ele, păstrând mereu distanţa. Jedi acceleră şi mantia i se ridică tot mai sus.

Un icnet colectiv irupse din public. Ca o volbură de mantie şi nisip, Luminara Unduli se desprinse lent de pământ. Continua să se rotească, iar tălpile se depărtară de sol cu mai bine de o lungime de palmă. Fără să-şi oprească mişcarea în jurul propriei axe verticale, femeia se aplecă spre înainte şi se dădu peste cap

şi se roti simultan, păstrându-şi poziţia relativ la sol. Era o demonstraţie de control al Forţei cum Barriss nu mai văzuse şi care îţi tăia răsuflarea.

Urmându-i mişcările, spiralele de nisip se rotiră o dată cu ea, până formară un glob semisolid de particule strălucitoare şi scânteietoare în jurul corpului aproape ascuns. Se auzi apoi un pufăit slab; sunetul unui nor care expiră. Luminara ateriză pe tălpi, cu braţele întinse şi picioarele depărtate la lăţimea umerilor. Cortina-sferă de nisip care se formase în jurul ei căzu pe sol. Coborând braţele, femeia înclină capul încă o dată şi reveni lângă prietenii ei. Când se aşeză, Obi-Wan o salută cu o uşoară plecăciune a frunţii.

— Mă declar impresionat. Cum te simţi?

— Ameţită.

Surâzând blând, Luminara clipi de câteva ori. În rest nu trăda nimic din ce simţea pe dinăuntru.

— Maestră, te rog... care-i secretul trucului cu rotirea? întrebă Barriss, dorindu-şi din tot sufletul să afle.

Întorcând capul spre padawana nerăbdătoare, Luminara murmură fără să deschidă buzele:

— Trucul, draga mea, este să nu vomiţi. Cel puţin, până nu ajungi cât mai departe de scenă.

Nu urmară nici un fel de aplauze. Nici fluierături, nici şuierături, nici trosnete sărbătoreşti ale falangelor. Câte unul, câte doi sau în grupuri de familie, yiwa se ridicară pur şi simplu de la locurile lor şi se îndepărtară, revenind la casele pliabile şi la focurile de acolo. Masculi înarmaţi se îndreptară către posturile de gardă, pentru a începe veghea nocturnă împotriva shanhilor şi a altor prădători care ar fi putut încerca să atace cirezile care dormeau. Mai curând decât s-ar fi aşteptat, doar vizitatorii mai rămaseră în piaţetă, alături de Mazong şi sfătuitoarele sale.

— Clanul acesta, începu conducătorul Yiwa, a găzduit multe spectacole oferite de mulţi oaspeţi, dar niciodată de când îşi reaminteşte cel mai bătrân dintre noi, ele nu au fost atât de diverse, de neaşteptate şi de remarcabile.

— Nu am avut ocazia să vă arăt cum jonglez, mormăi Bulgan dezamăgit, iar Kyakhta îl înghionti între coaste.

Mazong ignoră întreruperea, prefăcându-se că n-o auzise.

— Aţi îndeplinit mai mult decât cu brio partea voastră din înţelegere. Privi direct la Luminara şi spuse: Aş da mult să ştiu cum ai făcut ceea ce ai făcut.

— Şi eu, interveni Anakin încordat. Ar fi foarte util într-o luptă.

Întorcându-se spre gazda lor, Luminara se lansă într-o explicaţie a Forţei: ce era, cum o foloseau Jedi şi care îi era natura – atât partea întunecată, cât şi cea luminoasă. După ce termină, Mazong şi sfătuitoarele încuviinţară solemn din capete.

— Călătoriţi prin ţinuturi periculoase, declară el sumbru.

— O doză de pericol, replică ea, există întotdeauna în orice lucru care oferă multe. Aşa cum este şi acordul propus între Uniunea orăşenilor şi clanurile alwari. Când este însă tratată cu respect, Forţa este în esenţă un instrument al binelui şi acelaşi lucru poate fi adevărat şi în privinţa înţelegerii pe care sperăm s-o stabilim.

Mazong începu să discute cu sfătuitoarele. Barriss decise că cele două bătrâne păreau să se fi înseninat considerabil. Când conducătorul reveni în cele din urmă la oaspeţii săi, padawana îşi strânse mantia mai tare în jurul corpului. Deşi vânturile de pe Ansion tindeau să se reducă o dată cu căderea întunericului, ele nu încetau complet şi i se făcuse frig.

— Suntem de acord, gesticulă Mazong mărinimos către Kyakhta şi Bulgan. Vom oferi călăuzelor voastre indicaţii care vă vor permite să găsiţi cât mai repede supraclanul Borokii. Poate că ei doi sunt fără de clan, dar s-au ridicat mult pentru că şi-au ales asemenea stăpâni.

— În cât timp vom ajunge la Borokii? întrebă Obi-Wan.

— Asta nu poate fi estimat, răspunse Mazong şi se sculă, iar oaspeţii săi îl imitară. Borokii sunt tot alwari. Ei se pot afla în tabără, ca yiwa, dar, dacă sunt pe drum, va trebui să-i căutaţi. Noi putem să vă indicăm numai direcţia ultimei lor tabere cunoscute.

Zâmbi liniştitor şi adăugă:

— Nu disperaţi. Cu indicaţiile primite de la noi îi veţi găsi mult mai repede decât dacă aţi fi continuat să-i căutaţi pe cont propriu.

— Vă mulţumim pentru bunătate şi pentru ospitalitate, rosti Luminara.

El replică printr-un gest necunoscut femeii.

— Ne-aţi răsplătit mai mult decât era necesar. Ba chiar ne simţim ruşinaţi de suspiciunile noastre.

— Niciodată nu trebuie să ne scuzăm pentru excesul de precauţie, spuse Obi-Wan şi se întinse din tot trupul.

Un Jedi putea să reziste impresionant de multă vreme fără somn... dar prefera să n-o facă. Se simţea obosit. Toţi erau obosiţi.

Lui Anakin nu-i putea ieşi din minte spectacolul oferit de Luminara. Reuşita aceea îl preocupă cât timp se pregăti de culcare şi-l ţinu treaz până aproape de orele dimineţii. Crezuse că văzuse sau citise tot ceea ce putea fi realizat prin controlul Forţei, dar o dată în plus i se arătase cât de eronate îi fuseseră presupunerile. Nu-şi putea imagina volumul de studiu şi control necesar unei asemenea performanţe. Complexitatea ei, talentul necesar pentru a controla simultan propriul corp şi miile de fire individuale de nisip îi depăşeau puterea de înţelegere.

Deocamdată, gândi el stând întins pe spate în casa de oaspeţi. Deşi conştient de limitările sale actuale, încrederea în propriile lui abilităţi era neţărmurită. Era aceeaşi încredere care-i permisese să traverseze cu bine o copilărie dificilă, care-i adusese aptitudinile necesare pentru a stăpâni complexităţile reparaţiilor droizilor, care-l făcuse atât de valoros pentru ticălosul înaripat Watto şi-i îngăduise să participe la eliberarea planetei Naboo de jugul Federaţiei Comerciale. Era aceeaşi încredere care într-o bună zi avea să-i îngăduie să obţină orice ar fi dorit. Indiferent despre ce ar fi fost vorba.

***

A doua zi dimineaţă, când plecară, nu există nici un fel de ceremonie de despărţire. Nici un cor de tineri yiwa înşiruiţi pentru a le cânta în vreme ce se îndepărtau. Nici un şir de membri ai clanului călări care să-i escorteze spre nord, cu stindarde fluturând şi cornuri vuind. Reprezentanţii Consiliului Jedi aflară pur şi simplu direcţia în care trebuiau să continue, după care plecară.

Pe când se îndepărtau pe suubatarii odihniţi, Luminara îl întrebă pe Bulgan despre absenţa unei ceremonii de despărţire.

Alwarul chior de un ochi gesticulă sfios.

— Viaţa unui nomad este foarte ocupată, deşi greutăţile nu mai sunt la fel de multe ca în vechime. Nu există timp pentru a fi pierdut cu fleacuri. Animalele trebuie îngrijite, tinerii trebuie instruiţi, casele trebuie ridicate sau demontate în vederea plecării, bătrânii trebuie doftoriciţi, apa şi alimentele trebuie distribuite alwarilor şi animalelor deopotrivă. De aceea, ritualurile de felul celui de aseară joacă un rol atât de important. Distracţiile sunt necesare şi respectate, însă numai atunci când există timp pentru ele.

După ce călăriră o vreme în tăcere, adăugă:

— În tot cazul aţi lăsat clanului Yiwa o impresie favorabilă despre Jedi. Mâna lui cu degete prelungi flutură în direcţia celorlalţi suubatari: Toţi aţi lăsat o impresie foarte bună.

— Nouă înşine ne-a făcut plăcere, replică femeia. Rareori ni se cere să ne dezvăluim latura aceasta a personalităţii noastre. În majoritatea timpului, explicăm politica Republicii, o apărăm sau ne pregătim pentru aceste două tipuri de acţiuni. Crede-mă, adăugă ea cu îndârjire, puţini din galaxie ar înţelege mai bine decât un Jedi spusele tale despre viaţa nomazilor.

Călăuza încuviinţă cu gravitate, apoi se înveseli.

— Dar ca şi alwarii şi voi ştiţi să vă distraţi! Când Luminara nu-i răspunse, el adăugă pe un ton plin de speranţă: Nu-i adevărat?

Ea oftă şi-şi schimbă poziţia pe suubatarul care gonea în salturi.

— Câteodată nu sunt sigură. Există momente în care termenii distracţie şi Jedi par să se excludă reciproc. Amintindu-şi ceva, surâse: ţin minte însă o farsă pe care maestrul Mace Windu i-a jucat-o odată maestrului Ki-Adi-Mundi. Era vorba despre trei padawani şi despre numărul de ochi existenţi în odaie...

Începu să povestească episodul, iar Bulgan o ascultă atent şi interesat. Când Luminara termină, el nu putu decât să gesticuleze neajutorat şi chipul lui dovedi cazna de a încerca să priceapă insondabilul.

— Iartă-mă, stăpână Luminara, dar nu găsesc nimic amuzant în istoria ta. Cred că, poate, umorul Jedi este la fel de misterios ca şi puterea voastră, rosti el cu sinceritate. Poate că

trebuie să cunosc Forţa, pentru a înţelege umorul.

— N-aş crede asta...

Femeia călări o vreme în tăcere, după care pufni încetişor:

— Ei bine, mie mi s-a părut amuzant.

Continuau să meargă într-un tempo excelent. Moralul tuturor crescuse după întâlnirea cu yiwa cei indiferenţi, dar finalmente cooperanţi şi acum deţineau ceva despre care se putea spune că era o destinaţie specifică. Cel puţin, reflectă Barriss relaxându-se în şaua suubatarului, nu galopau fără ţintă prin preria vastă cu speranţa de a se ciocni accidental de supraclanul nomad. Instrucţiunile lui Mazong fuseseră destul de precise, deşi trebuiau să ţină mereu seama de avertismentul său potrivit căruia era posibil ca Borokii să fi pornit la drum. Padawana se întrebă în ce fel obiceiurile şi ritualurile supraclanului aveau să se asemene ori să difere de cele ale clanului Yiwa. Kyakhta îi spusese că între numeroasele clanuri alwari existau multe diferenţe.

Mergeau întins spre nord, când, pe neaşteptate, călăuzele îi anunţară să se oprească. Ridicându-se în picioare pe şa, Barriss scrută împrejurimile. În toate direcţiile, orizontul era identic, aşa cum fusese de câteva zile. Un covor nesfârşit de iarbă, câmpuri unduitoare de graminee native întrerupte rareori de pâlcuri de copăcei, câte o depresiune ocazională, conţinând apă sau noroi şi ridicături izolate de teren. Nici o clădire de nici un fel, nimic mai înalt decât un suubatar cabrat pe picioarele posterioare şi mediane. De aceea, fata se întrebă plină de curiozitate ce-i determinase pe Kyakhta şi Bulgan să se oprească... şi de ce păreau destul de neliniştiţi.

— Ce s-a întâmplat?

Luminara şi Obi-Wan avansară lângă călăuze. Cercetarea atentă a orizontului de jur împrejur nu-i lămuri mai mult decât pe padawanii la fel de derutaţi în privinţa motivului opririi.

— De ce ne-am oprit aici?

— Ascultaţi...

Amândoi alwarii se aplecaseră uşor în şei, străduindu-se în mod evident să audă ceva... dar ce?

Luminara şi tovarăşii ei amuţiră. Tăcerea era întreruptă doar de rumegatul silenţios al suubatarilor care mestecau vârfurile spicelor coapte de graminee sălbatice, foşnetul

permanent al vântului prin iarbă şi ocazionalul vaier plângăreţ al unui kilk care se furişa tiptil după artropodele cu cochilii moi.

Apoi femeia auzi. Foarte slab la început, ca o rudă îndepărtată a vântului însuşi. Spori treptat, un pârâit uşor care se apropia dinspre nord, din direcţia spre care se îndreptau ei. Se intensifică şi deveni un zumzet audibil, încă redus ca volum, dar crescând ameninţător în depărtare. Privind concentrată către sursa murmurului, Luminarei i se păru că distinge primele semne ale unui nor negru şi jos.

Suubatarii începură să se foiască neliniştiţi, dându-şi pe spate capetele cu linii ascuţite şi scurmând pământul cu picioarele anterioare şi mediane. Luminara se strădui să-şi controleze armăsarul. În acelaşi timp, ochii lui Kyakhta se holbară a înţelegere.

— Kyren! exclamă el temător.

— Iute, prieteni! Bulgan se ridică brusc în picioare pe şa şi privi cu disperare de jur împrejur. Trebuie să găsim adăpost!

— Adăpost? repetă Obi-Wan, rămânând calm, dar începând şi el să scruteze ţinutul din imediata apropiere. Aici?

— De ce trebuie să ne adăpostim? întrebă Barriss care, de acum, vedea şi auzea pâcla care avansa rapid. Ce este kyren?

Fără să se oprească din căutare, Bulgan îşi apropie armăsarul de al fetei.

— O zburătoare care cutreieră câmpiile de pe Ansion, migrând de la o regiune la alta după anotimpuri. Făcu un gest în jos: Când ierburile dintr-o regiune sunt coapte şi au spice în vârf, kyrenul îşi începe zborul, mâncând până este sătul. Atunci aterizează, pentru a se odihni şi împerechea. După ce puilor le cresc pene, porneşte din nou în zbor, în căutarea hranei.

Barriss clipi în direcţia umbrei difuze de la orizont.

— Ceea ce vine spre noi nu poate fi o singură creatură.

— Bineînţeles, încuviinţă Bulgan alarmat. Sunt mai multe.

— Tot nu pricep de ce vă speriaţi, se alătură conversaţiei Anakin. De ce ar trebui să ne temem de un stol de mâncători de spice? Sunt numai mâncători de spice, nu-i aşa? se grăbi el să adauge.

O expresie stranie apăru pe chipul călăuzei; stranie chiar şi pentru un ansionian cu ochi bulbucaţi, coamă lungă şi o singură nară.

— Da, spicele sunt hrana lor preferată. Dar după ce şi-au luat zborul, nu mai pot, sau nu mai vor, sau pur şi simplu nu-i mai interesează să-şi modifice cursul. De asemenea, nu se vor înălţa, pentru a trece peste un obstacol neaşteptat care le apare în cale.

Înghiţi un nod şi continuă:

— Sfarmă stâncile... Retează copacii... Trec prin orice creaturi vii, indiferent dacă sunt hootli, suubatari sau cicieni. Asta, desigur, dacă făpturile acelea nu pot cumva să-şi găsească o ascunzătoare ori să se ferească din calea lor.

— Hootli şi suubatari? repetă încetişor Barriss. Şi... oameni?

Cumva, nu fu surprinsă când Bulgan încuviinţă solemn din cap. Anakin duse mâna la centură.

— Avem săbii Jedi şi alte arme. Nu putem rămâne pe loc, pentru a ne apăra de ele? Oricum, cât de mari sunt?

Ridicându-şi mâinile cu degete lungi, Bulgan le plasă de o parte şi de cealaltă a capului.

— Cam atâta este deschiderea aripilor lor.

— Doar atât? se încruntă padawanul. Atunci nu-nţeleg de ce tu şi Kyakhta sunteţi aşa îngrijoraţi.

— Câte sunt? întrebă Barriss. Câte zburătoare sunt într-un stol obişnuit?

Călăuza îşi coborî mâinile şi o privi.

— Nimeni nu ştie. Nimeni n-a fost vreodată capabil să stea într-un singur loc timp suficient pentru a evalua un stol obişnuit. Arătă orizontul nordic care se întuneca rapid: Cred că stolul acela poate fi ceva mai mare decât unul obişnuit.

— Numeşte o cifră, zise Anakin a cărui mână dreaptă continua să zăbovească în preajma mânerului săbiei. Cu câte zburătoare din acestea s-ar putea să ne confruntăm?

Răsucindu-se în şa, Bulgan cercetă din nou orizontul.

— Numărul lor nu este teribil de mare, totuşi suficient ca să reprezinte un pericol serios, dacă nu găsim repede adăpost. Aş zice că nu sunt mai mult de o sută sau două sute de milioane.

Anakin luă mâna de lângă sabie.

— Sute de milioane? „Una sau două sute de milioane”?

Unicul adăpost vizibil era un trio de arbori wolgiyn izolaţi, parcă uitaţi de lume, în dreapta lor. De abia proiectau o umbră.

— Pe-aici!

Indicând în faţă şi în stânga, Kyakhta îşi îndemnă armăsarul. Jedi îl urmară, cu padawanii în ariergardă.

Barriss se strădui din răsputeri să-şi ascundă neliniştea. În loc să fugă de umbra care se apropia, se îndreptau exact către ea. Aflaţi pe traiectorii de coliziune, stolul de kyreni şi călătorii veneau rapid unii spre ceilalţi. Deşi nu văzuse în viaţa ei un kyren, fata spera că Kyakhta zărise ceva mai substanţial decât un miraj şi mai solid decât o speranţă vagă.

10

După două minute de galop, continua să fie imposibil să distingă kyreni individuali, dar ţipătul lor colectiv ajunsese să domine toate celelalte sunete din prerie. O haită de shanhi, care de obicei nu se temeau de nimic, gonea acum în direcţia opusă. Teribilele carnivore erau realmente îngrozite. Îngrozite de ceva care consumă spicele ierbii la micul dejun, reflectă Luminara. Un ierbivor înaripat şi mic, pe care l-ar fi putut ţine în palma unei mâini. Spectacolul oferit de shanhii înspăimântaţi nu putea fi deloc liniştitor. După cum li se spusese, îşi îndemnă suubatarul să galopeze mai iute, nedorind să rămână în urmă. Acelea erau instrumente ale naturii cărora nu li se putea opune nici chiar un maestru al Forţei. Un kyren – fără discuţie. O duzină – cu certitudine. Câteva sute – poate. Câteva mii? Dubios...

Însă o sută de milioane, indiferent despre ce creatură ar fi fost vorba, era un număr prea vast pentru a i se putea opune câţiva Jedi. Nici chiar dacă adversarii în chestiune erau nişte zburătoare micuţe, cu trupuri moi, care se hrăneau cu spice.

Când văzu, finalmente, locul spre care-i conducea Kyakhta, ţipetele colective a milioane de kyreni erau un asalt neîntrerupt asupra urechilor ei. Zburătoarele acopereau soarele, creând propria lor eclipsă, iar duhoarea pe care o răspândeau ameninţa să-i copleşească simţul deja potopit al mirosului şi s-o ameţească. Încruntându-se, femeia strânse hăţurile armăsarului şi-şi afundă puternic picioarele în scările înalte, orientate înainte. Cu o mână ridică un fald al mantiei peste faţă, pentru a se feri de praf şi miros.

— Haideţi! Pe-aici!

Mijind ochii în penumbra care începuse să pogoare, de abia izbuti să audă strigătul lui Kyakhta şi să vadă încotro îi conducea.

Conturându-se în întunericul din faţă şi înălţându-se deasupra ierbii, se distingea un conglomerat nebunesc de coloane şi stâlpi înclinaţi. Având culori ce variau între arămiu-deschis şi brun-închis, semănau mai mult decât orice cu nişte pietre funerare extraterestre care se ridicau în mijlocul şesului. Analogia nu era defel încurajatoare. De formă aproximativ conică, fiecare se termina printr-un vârf ascuţit. Nu toate erau perfect verticale. Unele se înălţau din sol sub unghiuri evidente, iar altele zăceau sparte şi sfărâmate, după ce se răsturnaseră într-o parte.

Ulterior, Luminara află că erau turnurile jijiţilor, creaturi micuţe ce trăiau în sol şi se hrăneau din sistemele extrem de vaste de rădăcini ale ierburilor. Turnurile erau construite din pietricele şi particule minuscule, unite laolaltă printr-un mortar natural secretat de lucrători jijiţi specializaţi şi slujeau pentru evacuarea aerului fierbinte din tunelurile subterane, răcorind ambientul imediat al jijiţilor. În acelaşi timp erau foişoare de observaţie, din care jijiţii cu ochi ageri puteau supraveghea preria înconjurătoare... după urmele oricăror semeni de-ai lor puşi pe pradă. Nu erau insecte, ci un soi de reptile mici, care trăiau în colectivităţi.

Acum, nu se mai zărea nici o santinelă jijită care să examineze atent şesul înconjurător cu ochii ca nişte fante roşii. Îi detectaseră de mult pe kyreni şi toţi jijiţii se retrăseseră în adâncuri, în vizuini complexe, la adăpost de stolul care se apropia.

Luminara trebui să se străduiască considerabil pentru a-şi încetini suubatarul care galopa, astfel încât să nu depăşească aglomerarea de coloane. Răcnind pentru a se face auzit, Kyakhta le arătă că trebuiau să se grupeze câte doi, deoarece nici cea mai mare dintre coloane nu putea adăposti eficient mai multe persoane.

Lui Obi-Wan nu-i plăcea ideea respectivă, dar nu aveau alternativă şi nici timp pentru dezbateri. Era adevărat, puteau rămâne toţi laolaltă, formând un singur grup pentru susţinere şi

asigurare reciprocă, dar asta ar fi însemnat să-şi priponească armăsarii separat, fără călăreţi care să-i controleze. Descălecară în grabă.

— Dacă vreun suubatar intră în panică, explică Bulgan apropiindu-şi gura de urechea Luminarei pentru a se face auzit, este posibil ca restul să-l urmeze. Asta-i valabil pentru toate animalele de turmă din prerie. Ele se bizuie pe reacţiile celor din jur pentru protecţie împotriva pericolelor. Dacă eşti o pradă potenţială, este mai bine să fugi decât să stai pe loc şi să evaluezi situaţia.

Strânse cu putere în mâini hăţurile propriului său armăsar şi continuă:

— Dacă nu rămânem alături de ei, i-am putea pierde. Ştiu că puteţi lua legătura cu Cuipernamul, indică el spre Obi-Wan, pentru a cere ajutor, dar nici chiar un speeder de teren blindat n-ar putea străpunge un stol de kyreni. Asta-i unica noastră şansă.

— Oricum, mă îndoiesc că am mai avea timp să cerem ajutor, spuse Luminara. Perfect, Bulgan! Ne despărţim.

Discutară situaţia rapid, fără cuvinte inutile. Oricât de mult ar fi dorit Luminara să stea cu Barriss şi Obi-Wan cu Anakin, era mult mai logic ca padawanii să facă pereche cu călăuzele experimentate. Cei doi maeştri aveau să-şi ducă suubatarii înapoia celui mai mare stâlp artificial. Deşi distanţa dintre coloane era mică, sentimentul de despărţire era disproporţionat de apăsător.

Imediat ce ea şi Obi-Wan izbutiră să-şi convingă animalele să se aşeze îndărătul coloanei brune, se adăpostiră ei înşişi, lipindu-se unul de celălalt la mijlocul pilonului conic. Hăţurile suubatarilor fuseseră trecute în jurul coloanei de piatră şi asigurate, aşa cum le arătase Kyakhta în fugă. După ce terminară, femeia nu se putu abţine să nu zâmbească. Inevitabil, tovarăşul ei o observă.

— Constat că ai găsit o sursă de amuzament în actuala noastră situaţie. Dacă nu este vorba despre ceva personal, nu mi-ar strica să mă distrez şi eu.

Reuşind cu greu să se facă auzită peste ţipetele asurzitoare ale maselor de zburătoare, Luminara încuviinţă din cap şi rosti:

— Am petrecut atâţia ani pentru a studia din greu

stăpânirea a diverse talente, am petrecut alţi ani traversând galaxia în toate direcţiile în slujba Republicii, am primit atâtea felicitări din partea egalilor şi iată-mă acum, mă bizui pe protecţia unui bolovan şi mă holbez la fundurile a doi armăsari extratereştri.

Lipindu-se cu spatele de piatra protectoare, Obi-Wan privi el însuşi perechea de crupe uriaşe şi în scurt timp descoperi că, în ciuda situaţiei disperate, surâdea fără să se poată abţine.

Cerul devenise la fel de întunecat ca un apus înnorat. Îndărătul celor doi Jedi ghemuiţi se auzi un pocnet slab şi înfundat. Fu urmat de altul, apoi de mai multe, în succesiune rapidă. După aceea stolul începu să treacă pe deasupra, iar pocnetele se transformară într-un zgomot permanent, surd, răpăit şi cumva lichid de cealaltă parte a coloanei. Luminara se pomeni mulţumindu-le în gând minusculelor creaturi săpătoare pe care nu le văzuse niciodată. Ingineria lor prin regurgitare oferise protecţie călătorilor şi-i ţinea în viaţă.

Dar pentru cât timp? zgomotul kyrenilor zburători care se loveau de coloană spori în intensitate, până ce conglomeratul de piatră şi salivă similar cimentului începu să vibreze înapoia lor. Cât de lung era stolul? Cât timp avea să dureze până trecea peste ei? Coloana lor şi cele care-i protejau pe tovarăşii lor aveau să reziste presiunii neostoite a sute, poate mii, de kyreni care o loveau mereu?

Zeci de milioane de forme negre se revărsau pe lângă ei cu viteză uriaşă şi indivizii erau imposibil de distins în aglomerarea de trupuşoare. Stolul era o masă ciclonică de aripi, ochi şi guri căscate. Ceva lovi glezna dreaptă a femeii şi ea se pomeni tresărind, în ciuda autocontrolului Jedi. Obi-Wan se aplecă şi ridică blând creatura care fâlfâia şi i se zbătea în palme. Cu aripile şi trupul zdrobit, aceasta mai zvâcni aproape un minut, după care rămase inertă.

Era neagră precum cărbunele şi avea patru aripi membranoase, două de mărimea palmelor umane, care ieşeau din zona coastelor şi două pe jumătate cât acestea, dispuse pe spate. Nu era de mirare că un kyren putea să zboare aşa mult timp, îşi spuse Luminara. Dacă era nevoie, putea să planeze pe aripile inferioare, propulsându-se cu perechea superioară. Fiecare aripă era decorată cu o pată galben-strălucitor, poate ca

ajutor pentru identificare în comunitatea ei, atunci când se afla în zbor. Nu avea picioare, doar o pereche de smocuri groase, care se întindeau pe toată lungimea abdomenului, aducând cu tălpicile unei sănii. Întrucât kyrenul îşi petrecea majoritatea timpului în aer, era evident că avea prea puţină nevoie de locomoţie pedestră.

Metoda de hrănire în masă a kyrenilor era evidenţiată prin gura lor, o deschidere largă, ale cărei margini superioară şi inferioară erau înzestrate cu creste identice dintr-o substanţă cornoasă. Kyrenii din partea de jos a stolului retezau vârfurile hrănitoare ale gramineelor fără să se oprească din zbor, cu crestele inferioare tăioase acţionând ca nişte minuscule secere zburătoare. Imediat ce se îmbuibau, ei schimbau locul cu semenii lor flămânzi care zburau deasupra sau înapoia lor. În centrul sau în partea superioară a stolului, zburătoarele care mâncaseră îşi digerau hrana fără a se opri. Norul de kyreni se mişca permanent, nu numai pe ruta de înaintare aleasă, ci şi în interiorul său.

Alt kyren apăru, fâlfâind şi ţopăind neajutorat pe pământ. Dacă ignorai mirosul neplăcut, erau cu adevărat nişte creaturi drăgălaşe, cu un aer cumva trist. Aplecându-se uşor în faţă, Luminara privi în dreapta ei, pe lângă Obi-Wan.

— Barriss! strigă ea. Eşti bine? M-auzi?

Strigătul i se pierdu în vuietul aripilor. Nimic nu se putea distinge prin torentul solid şi continuu de zburătoare; nimic nu se putea auzi prin ţipetele lor asurzitoare. Îşi aminti că Barriss era cu Bulgan. Luminara nu era totuşi foarte îngrijorată în privinţa ucenicei sale. În această misiune, Barriss dovedise că-şi putea purta singură de grijă, iar uşoara perturbare familiară din Forţă arăta că prezenţa ei vie continua să fie puternică. Atât doar că ar fi liniştit-o vederea siluetei fetei.

Celor doi Jedi ghemuiţi înapoia coloanei jijite li se păru că stătură acolo toată dimineaţa, dar în realitate se scurse puţin mai mult de o oră. Suubatarii se lipiseră unul de celălalt, căutând confort şi protecţie, cu capetele lungi şi înguste întinse jalnic pe sol. Kyrenii se revărsau din părţi şi de deasupra, prea concentraţi asupra păstrării unei traiectorii de zbor rectilinii pentru a coti câtuşi de puţin la stânga sau la dreapta, ca să ciugulească iarba culcată sub greutatea maxilarelor armăsarilor.

Coloana de piatră care reprezenta unica protecţie pentru oameni şi animale deopotrivă continua să vibreze sub impactul sutelor de trupuri sinucigaşe. Întrucât spaţiul aerian din jurul lor era ocupat, ticsit cu zeci de mii de semeni, kyrenii care se izbeau în coloană erau siliţi să se sacrifice din instinct, nu pentru că ar fi fost mânaţi de dorinţa sinuciderii în masă. Nu mureau fiindcă aşa voiau, ci pur şi simplu pentru că nu aveau încotro să se ferească. Văzduhul era supraaglomerat.

După un timp, sunetul corpurilor care izbeau stâlpul de piatră începu să scadă în intensitate, dar viscolul de forme negre nu-şi încetinise sau încetase vuietul. În cele din urmă, însă, până şi tumultul acela se diminuă. În curând, doar mii de kyreni mai treceau pe lângă coloană. Apoi sute. Cerul se lumină şi negrul lăsă loc din nou albastrului. Se zăriră câţiva nori. Privind în dreapta, Obi-Wan putu vedea iarăşi formele lui Barriss şi Bulgan, aşezaţi înapoia rezistentei paveze jijite.

După ce ultimele zburătoare trecuseră şi se puteau vedea fâlfâind nebuneşte din aripi spre sud, în încercarea disperată de a ţine pasul cu stolul principal, călătorii se ridicară din adăposturile lor şi se reuniră, veseli, dar în acelaşi timp solemni. Încordarea îi obosise, totuşi orice senzaţie de epuizare era mai mult decât compensată de uşurarea pe care o simţeau. Nimeni nu păţise nimic, deşi Anakin, mânat de curiozitate, fusese lovit în faţă, atunci când încercase să tragă iute cu ochiul îndărătul coloanei unde se adăpostise cu Kyakhta. O mică zgârietură pe frunte era unicul semn al întâlnirii, din fericire scurtă, cu kyrenii zburători.

Fusese o lecţie demnă de reţinut. Uneori pericolul sosea nu din partea celor puternici şi falnici, ci din partea celor mici şi ignoraţi.

Meticulozitatea cu care se hrănise stolul uriaş era remarcabilă. Singurele fire de iarbă care fuseseră culcate la pământ erau cele de sub suubatarii întinşi pe sol de călăreţii lor. Kyrenii nu aplecaseră nici măcar o parte din prerie. Toate firele rămăseseră perfect verticale, dar aproape toate fuseseră scurtate de spicele coapte. Cât se putea vedea cu ochiul liber, peste câmpie părea că trecuse cea mai mare şi perfectă maşină de tuns iarba.

În scurt timp deveni vizibil şi motivul pentru ceea ce, la

momentul respectiv, păruse o încetare prematură a izbirii kyrenilor de coloane. Înapoia fiecărui turn jijit se întindea către nord o linie perfect rectilinie, de înălţimea coloanei, alcătuită din sute de cadavre de zburătoare. După un timp, suficient de mulţi kyreni muriseră în urma impactului cu piatra rigidă pentru a forma în jurul coloanelor nişte amortizoare relativ moi, protectoare, care le izolaseră de restul stolului. Curios ca întotdeauna, Obi-Wan se aplecă, ridică un kyren, ţinându-l de o aripă inertă şi se răsuci spre Bulgan.

— Am impresia că stolurile acestea vaste ar fi o sursă excelentă şi imediat disponibilă de proteine pentru nomazii aflaţi în migraţie. Kyrenii sunt buni de mâncat?

Deşi nu avea decât un ochi, Bulgan izbuti să transmită un răspuns sugestiv prin expresia dezgustată a chipului. Kyakhta dezvoltă reacţia prietenului său.

— Chiar şi după gătire, kyrenul are gust de noroi fiert. E numai grăsime. Îl privi nesigur pe Obi-Wan: Jedi vrea să-ncerce?

Barriss se strâmbă şi scoase un plescăit de scârbă.

— Jedi preferă să înveţe multe lucruri pe pielea lor... totuşi există momente când este mai bine să accepte pur şi simplu înţelepciunea altora. Se întoarse către Luminara şi o privi uşor alarmată: Nu este aşa, maestră?

— Aşa este, în cazul de faţă, răspunse femeia fără ezitare. În plus, nu-mi este foame. Privindu-se din cap până-n picioare, examină efectele secundare ale obligaţiei de a sta timp de o oră sub milioane de kyreni ce trecuseră pe deasupra şi comentă: Am însă nevoie de o baie.

Nici Barriss, nici Anakin, ba nici chiar călăuzele nu ridicară vreo obiecţie faţă de observaţia aceea sinceră.

Mirosul era destul de neplăcut, dar înainte de a-şi relua călătoria se putură inspecta suficient de bine şi cele văzute nu erau defel încântătoare. Cel puţin, reflectă Luminara, mizeria era doar decolorantă, nu şi toxică. Cu toate acestea, descoperirea în ziua următoare a unui râu limpede care şerpuia printr-o vale puţin adâncă fu prea tentantă pentru a fi ignorată.

În vreme ce stăpânii lor pătrunseseră în apă – Anakin, Barriss şi Luminara alergând plini de încântare, iar Obi-Wan fără grabă şi mult mai demn – călăuzele descărcară proviziile şi bagajele de pe suubatarii răbdători. De abia după aceea,

Kyakhta şi Bulgan se alăturară oamenilor în râu, mânând înaintea lor armăsarii înalţi. Menţinându-şi boturile lungi deasupra apei, suubatarii merseră pe fundul albiei, până ajunseră chiar în centrul ei, afundându-şi astfel complet trupurile murdare şi îmbâcsite în curentul purificator.

Bipezii preferară însă zonele cu apă mai puţin adâncă, spălându-se şi flecărind relaxaţi. Luminara se desfătă în râul călduţ şi se întinse pe spate în nisipul încălzit de soare, după ce se curăţase cu atenţie, lăsând apa să-i mângâie cu blândeţe corpul obosit. Deşi erau antrenaţi să suporte condiţiile cele mai dificile, nu însemna că Jedi ar fi fost imuni la plăcerile ocazionale. Poate că nu se compara cu o baie de săruri aromate într-un hotel de prima mână de pe Coruscant, reflectă femeia leneş, în timp ce o creatură mică, albastră şi inofensivă ţâşni pe lângă ea prin apă, dar după câteva zile petrecute pe spinarea unui suubatar, faptul că stătea întinsă sub soarele puternic în îmbrăţişarea caldă a râului limpede aducea mult cu o fărâmă de paradis.

În apropiere se auziră râsete. Obi-Wan se poziţionase între cei doi alwari şi, utilizând Forţa, direcţiona un jet din apa râului pe flancurile a doi suubatari ce veniseră spre mal. Cu o expresie de pură încântare, animalele îşi legănau cu rapiditate capetele în sus şi în jos. Pielea de pe trupurile lor zvelte şi musculoase unduia sub presiunea înviorătoare a jetului de apă.

Ceva mai departe, Anakin şi Barriss încercau să-l imite, însă în loc să direcţioneze jeturi spre suubatari, cei doi padawani se stropeau reciproc cu jerbe de apă presurizată de Forţă. Luminara se ridică în capul oaselor, se rezemă în palme şi surâse. Dacă ar fi văzut maestrul Yoda în ce fel erau utilizate învăţăturile sale predate cu toată seriozitatea…

Uneori, se gândi, tu însăţi poţi să fii excesiv de serioasă.

Se întinse din nou în apă şi contemplă singurul nor alb şi scămos care traversa cerul de safir. Convinsă că tovarăşii ei erau preocupaţi şi că n-o privea nimeni, începu să încerce, mai întâi experimental, apoi cu tot mai mult entuziasm, să vadă cât de sus putea să proiecteze apa, folosindu-se de piciorul drept.

***

Mulţumită averii ei, preşedinta Ghildei Comerciale avea nenumăraţi servitori, mii de muncitori şi zeci de bodyguarzi. Numeroasele activităţi întreprinse de angajaţii ei acopereau galaxia civilizată, de la un capăt la celălalt al Republicii. Până şi cei mai aprigi rivali ai lui Shu Mai recunoşteau că era o persoană cu o inteligenţă şi perspicacitate neobişnuite. În general, avea nevoie de numai câteva minute pentru a evalua un oponent sau un prieten.

De exemplu, pe senatorul Mousul. Talentat, dar orgolios, loial, însă egoist, Mousul trebuia supravegheat permanent. Asta nu însemna că Shu Mai l-ar fi considerat nestatornic. Senatorul era implicat prea profund şi ar fi riscat prea mult, dacă ar fi abandonat totul acum. Shu Mai îl văzuse în plină acţiune în Senat. Mousul putea fi un orator hipnotizant, dar în afara Senatului, departe de poziţia sa oficială de putere, nu era decât un simplu ansionian... şi de aceea trebuia ţinut sub observaţie.

Important era faptul că ei doi aveau aceeaşi viziune asupra viitorului, asupra direcţiei în care se îndrepta Republica bolnavă şi şubredă. Adăugând perspicacitatea politică şi alianţele senatorului la resursele financiare şi mercantile ale Ghildei Comerciale, puteau izbândi în orice şi-ar fi propus. Dar nu deocamdată... Republica era încă puternică şi instituţiile ei de atâta timp statornicite nu erau chiar atât de slăbite, încât să fie ignorate.

În problemele politice, Shu Mai tindea să respecte părerea senatorului, deşi nu întotdeauna. Respecta opiniile asociatului ei, la fel cum Mousul credea că preşedinta Ghildei Comerciale îi asculta cu atenţie sfaturile. Ceea ce senatorul nu izbutea să înţeleagă uneori era faptul că el ocupa de departe poziţia mai puţin importantă în relaţia lor reciprocă. Expert în măgulirea colegilor politicieni, Mousul se mulţumea s-o lase pe Shu Mai să trateze cu necunoscutul ale cărui interese le reprezentau ei doi.

Ambarcaţiunea pe care se relaxau acum plutea în derivă pe lacul Savvam, o superbă întindere de apă de sorginte artificială, ca toate caracteristicile Coruscantului. Era un loc de relaxare privat pentru nababi, străjuit de arbori şi flori manipulate genetic care înfloreau tot anul, umplând văzduhul cu o sută de parfumuri diferite. Şi alte ambarcaţiuni pluteau lin în apropiere: unele mai mari decât a lui Shu Mai, altele mai mici. Femeia ar fi

putut s-o aibă pe cea mai maiestuoasă dintre toate, însă prefera să nu atragă atenţia. Ei doi erau singurele fiinţe de la bord. Slujitorii organici aveau urechi, dar nu şi piloţii droizi.

— Susţinătorii noştri devin nerăbdători, rosti Mousul lăsându-şi pieptul scăldat în soarele ale cărui raze erau filtrate grijuliu de câmpul polarizat invizibil ce acoperea ambarcaţiunea. Cel mai mult mă nelinişteşte Tam Uliss. Cu el nu vom putea proceda tot atât de uşor pe cât am făcut cu nefericitul de Nemrileo.

— Nerăbdarea este o boală potenţial fatală, comentă Shu Mai şi, răsucindu-se spre stânga, luă pocalul spiralat cu băutură răcoritoare şi sorbi mulţumită. Potrivit spuselor tale, evenimentele de pe Ansion se desfăşoară într-un tempo previzibil şi rezonabil. Ceilalţi trebuie să înveţe să-şi controleze impulsivitatea.

— Să ştii că nu-i uşor să-i înfrânezi pe cei prinşi de fascinaţia unei idei noi.

Ridicându-şi pocalul, Shu Mai privi prin transparenţa lichidului dinăuntru, care colora lumina soarelui în auriu.

— Asta-i problema ta, prietene. Eu mă ocup de Ghildă, iar tu controlezi interesele politicienilor şi afaceriştilor locali. Vom acţiona doar atunci când este momentul potrivit.

Mousul se crispă faţă de ceea ce i se păruse că sunase ca un ordin. La exterior însă surâse şi încuviinţă din cap. Deocamdată, Shu Mai dirija totul. N-avea decât să-şi viseze visele de grandoare personală. Când Ansion urma să se desprindă de Republică şi Mousul să fie numit guvernator al Sectorului, raportul dintre ei avea să se inverseze. Atunci Shu Mai şi Ghilda aveau să-i solicite lui favoruri. O privi pe femeie fără să clipească.

— Aceşti Jedi complică lucrurile. Indiferent ce ar crede Uliss şi ceilalţi, nici o votare legitimă nu poate avea loc până nu se rezolvă problema lor. Ţin legătura permanent cu agentul nostru de acolo şi chiar ieri am fost asigurat că vor fi neutralizaţi.

— Ar fi bine ca lucrurile să stea aşa, suspină încet Shu Mai şi se lăsă pe spate în şezlong. Ce minunat ar fi dacă i-am putea convinge pe Jedi să gândească la fel ca noi. Totul s-ar simplifica teribil de mult.

— Nu se va întâmpla una ca asta. Mousul amestecă în

pahar cu un deget şi activă alte narcotice temporizate, care erau eliberate treptat în băutura sa. Jedi nu pot fi corupţi.

Preşedinta Ghildei Comerciale strânse din umeri.

— S-ar putea ca unii să nu fie chiar atât de fermi pe cât crezi.

— Ce vrei să spui? clipi repede Mousul spre tovarăşa sa de conspiraţie.

— Timpul va revela totul. Până atunci, evenimentele de pe Ansion se vor derula cu propriul lor ritm. În această vreme, noi trebuie să aşteptăm şi să-i convingem şi pe alţii să procedeze la fel.

Sorbi prelung din băutura ei care nu conţinea narcotice.

Mousul mormăi ceva nedesluşit, apoi amuţi. Persoanele din lumea afacerilor, ca nepoliticosul Tam Uliss, nu înţelegeau pur şi simplu situaţia. Perfect adevărat – viaţa era trecătoare şi fereastra de oportunitate pentru a reuşi lucruri măreţe era efemeră – totuşi nu trebuiau să se grăbească. Dacă acţionau prea devreme, riscau să piardă totul. Dacă Uliss şi ceilalţi ar fi fost răbdători, viitorul le-ar fi fost oferit pe o tipsie de aur.

Dedesubtul celor doi, care se relaxau, complotau şi se bronzau sub soarele binefăcător al Coruscantului, mii de fiinţe inferioare trudeau în uriaşele clădiri întreţesute, înalte de două sute de niveluri, al căror acoperiş era lacul cunoscut sub numele Savvam.

***

Dacă n-ar fi fost chestiunea minoră a misiunii lor, călătorii ar fi optat să petreacă încă o zi şi o noapte în locul de tabără bucolic şi liniştit. Din păcate, ca întotdeauna, timpul nu avea îndurare şi misiunea îi obliga să pornească la drum.

Urmând ruta sugerată de yiwa, ajunseră la un lanţ de dealuri înalte care se întindea neîntrerupt peste orizontul nordic. Kyakhta şi Bulgan nu le cunoşteau denumirile, dar câteva erau aproape îndeajuns de înalte pentru a fi numite chiar munţi. Aveau versanţi cu pante line şi coaste izolate din piatră presărate de crevase şi grote erodate de apă, însă nu reprezentau obstacole pentru picioarele lungi ale suubatarilor. Ca să economisească timp şi să nu-şi obosească armăsarii, călătorii aleseră să continue drumul prin unul dintre defileurile

şerpuite ce traversau lanţul de dealuri. Nici unul nu era foarte abrupt, fiind mai degrabă vâlcele decât canioane. Eroziunea, reflectă Luminara, tocise de mult timp munţii aceia bătrâni.

Călărind alături de Kyakhta, observă vigilenţa neaşteptată a călăuzei.

— Vezi ceva care te nelinişteşte, Kyakhta?

— Nu, stăpână Luminara, dar alwarilor nu le plac ţinuturile acestea. Noi preferăm şesurile plate şi ierboase, spaţiile deschise... Fiind născuţi pe preriile întinse, nu ne simţim în largul nostru în locuri strâmte. Indicând panta lină şi acoperită cu iarbă din stânga, explică: Mintea îmi spune că există puţine ascunzători, ochii îmi spun că nu se întrevăd pericole, totuşi inima îmi este plină de griji care mi-au fost inoculate din copilărie, când coama mea nu era decât o fâşie de puf imatur ce-mi cobora pe spate. Suspiciunile vechi mor greu.

Examinând acelaşi versant, femeia încercă să-l îmbărbăteze.

— Dacă te linişteşte cu ceva, nici eu nu văd vreo sursă probabilă de necazuri.

Dar asta nu însemna nimic altceva decât că sursa nu putea fi văzută. Doar percepută.

Vuind prin dealurile ondulate, vântul omniprezent al Ansionului era amplificat de efectul natural de pâlnie al văilor şi fisurilor ce se îngustau. Viteza lui nu atinse puterea unei vijelii, dar crescu suficient pentru a-i sili pe călători să-şi acopere gurile şi nasurile cu ţesături protectoare.

Brusc, Bulgan se ridică vertical în şa. Sau, cel puţin, pe cât de vertical i-o permitea spinarea cocoşată. Obi-Wan ghici că zărise ceva, dar nu apucă să întrebe despre ce era vorba.

— *Chawix!* exclamă alwarul.

Oprindu-şi suubatarul, începu să privească agitat înjur. Auzind răcnetul de avertizare al prietenului său, Kyakhta îşi întoarse imediat armăsarul către cea mai apropiată grotă pe lângă care trecuseră.

— Intraţi aici, iute!

Nereuşind să distingă nici o primejdie, Luminara se grăbi totuşi să-l urmeze. De abia avu timp să-şi coboare suubatarul în genunchi, pentru a descăleca şi călăuza apăru înaintea ei.

— Rămâi pe loc, stăpână Luminara, spuse el şi, privind

peste umăr, făcu o grimasă când ceva ţâşni pe lângă deschiderea grotei. Cred că suntem în siguranţă aici, însă dacă mergi mai departe, s-ar putea să fii lovită de o rafală de vânt.

— Şi ce-i primejdios în asta?

După ce-şi coborî ţesătura protectoare de pe faţă, Luminara privi afară. Nu se vedea absolut nimic, doar vâlceaua îngustă pe care o traversaseră şi panta ascendentă a dealului din partea opusă.

— Ai putea să fii lovită de o pală de vânt care poartă un chawix.

Obi-Wan se alăturase Luminarei în examinarea vâlcelei aparent nevătămătoare.

— Ce fel de animal este chawixul?

— Nu este un animal, explică Kyakhta, ci o plantă.

Călăuza se întoarse şi se lăsă pe vine. Apropiindu-se de deschiderea grotei şi de primele pietricele ale văiugii scăldate în soare, se întinse pe burtă şi le făcu semn să-l imite.

Lungiţi pe sol, văzură cum pe lângă ei trecură ţopăind mai întâi câteva, apoi zeci de smocuri mari, formate din ramuri aidoma unor funii, întreţesute în moduri incredibile. Extrem de uşoare şi propulsate de vântul permanent care sufla prin trecătoare, ele izbeau solul, ricoşau în văzduh şi parcurgeau o distanţă apreciabilă înainte de a cădea iarăşi pentru a-şi relua salturile aeriene.

— Nu-i bine să fii lovit de un chawix, rosti Bulgan care se târâse până lângă Jedi, urmat de padawani.

— Îmi dau seama de ce ar fi neplăcut, comentă Barriss.

Era interesată de fenomen, dar deloc încântată. Târâtul prin noroaie extraterestre nu reprezenta una dintre distracţiile ei favorite.

— Nu-nţeleg însă, adăugă tot ea, de ce ar trebui să intrăm în panică.

— Poate că prietenii noştri se tem ca unul dintre ei să nu lovească un suubatar în faţă, reflectă Anakin şi-şi duse palma la ochi ca pavăză împotriva luminii puternice şi a prafului, uitându-se la baloturile din fibre care ţopăiau pe lângă adăpostul lor din stâncă. Se pare că ar avea spini.

În timp ce priveau, un membibi ieşi din vizuina sa aflată de partea opusă a văiugii şi porni împotriva vântului, căutând să

ajungă la alt bârlog. Micul insectivor patruped era spân, cu piele alburie pătată, coadă lungă ca un şfichi de bici şi un rât proeminent pe care-l purta deasupra solului la o lăţime de un deget.

Zburând prin văzduh, propulsat aleatoriu de vânt, un chawix rotitor coborî din înalt şi căzu chiar pe spinarea membibiului care se grăbea prin vâlcea. Luminara se aşteptase ca planta să ricoşeze, aşa cum făcuse până atunci din valea stâncoasă. Nu se întâmplă aşa.

Simţind apropierea vieţii, chawixul extinse peste o duzină de spini de diverse lungimi, de la cei cât o unghie la cei cât un deget, ca o felină care îşi scoate ghearele din teci. Străpuns de numeroasele stilete din lemn, membibiul scoase un zbieret înăbuşit şi căzu pe o parte, zvâcnind din labe. După două minute, încetă orice mişcare.

Chawixul, fixat prin spinii intraţi adânc în carnea animalului, începu să se hrănească din leş. Aflaţi în siguranţa adăpostului din peretele opus al defileului, călătorii văzură cum spinii albi pătrunşi în membibi începură să-şi schimbe culoarea, întunecându-se pe măsură ce sugeau carnea lichefiată a victimei lor.

— Prin urmare, chawixul este o plantă carnivoră care se foloseşte de vânturile de pe Ansion pentru a se deplasa, concluzionă Obi-Wan care, după ce se retrăsese prudent în fundul grotei, rămăsese cu privirea aţintită asupra văii. Nu cred că o pereche de ochelari antivânt ar oferi o protecţie prea mare.

— În tot cazul, atrase atenţia Luminara, membibiul a murit rapid.

De lângă ea, Bulgan mormăi aprobator.

— Spinii conţin un venin foarte puternic, care acţionează asupra nervilor. Pentru chawix, nu contează dacă-i un membibi sau o persoană. De altfel, nici pentru venin nu contează.

— Mai întâi, kyren, acum chawix. Ambele sunt exemple ale subzistenţei formelor de viaţă pe baza vânturilor constante şi relativ puternice, care le ajută să se hrănească. Luminara clătină din cap, înţeleg acum motivul pentru care o zi fără vânt pe şesurile planetei ar însemna un motiv de sărbătoare pentru ansioniani.

— Am fi mai în siguranţă în aşezări şi oraşe, recunoscu

Kyakhta, dar n-am fi la fel de liberi. Şi n-am mai fi alwari.

— Aş prefera să trăiesc în libertate printre pericolele preriei, zise Bulgan, decât în siguranţă într-o casă strâmtă şi urât mirositoare din Cuipernam. Iar oraşele au pericolele lor.

Prietenul lui şuieră cunoscător.

— Pe şesurile deschise nu există hutti. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd pe Soergg asaltat de câteva duzini de chawix zburători.

— Burdihanul ăla de grăsime ar hrăni o întreagă pădure de chawix, completă energic Bulgan. Dacă s-ar hrăni cu el, ar ajunge înalţi cât copacii!

— Huttul acesta, Soergg, rosti Luminara, v-a trimis s-o răpiţi pe Barriss. V-a spus vreodată în ce scop?

Cei doi alwari schimbară o privire.

— Pe atunci minţile noastre funcţionau altfel, dar nu cred c-a menţionat vreodată scopul.

Bulgan confirmă răspunsul prietenului său.

— Noi am crezut că voia să obţină o răscumpărare. De obicei acesta este motivul unei răpiri, nu?

— Nu întotdeauna, zise femeia şi privi în stânga ei. Obi-Wan?

Bărbatul părea şi mai gânditor ca de obicei.

— Ştim că există indivizi care ar dori să eşuăm în misiunea noastră şi cărora le-ar plăcea teribil să vadă cum Ansion şi aliaţii săi se separă de Republică. Mai întâi aţi fost atacate tu şi Barriss, apoi ei doi au primit ordin s-o răpească.

— Nu neapărat pe ea, preciză Bulgan arătând spre padawană. Ni s-a spus să luăm pe oricare dintre ucenicii voştri.

Obi-Wan făcu un gest de indiferenţă.

— Este acelaşi lucru. Un hutt n-ar îndrăzni să se ridice împotriva Ordinului, decât dacă acţiunea respectivă i-ar aduce un profit considerabil. În felul acesta se ajunge la întrebarea interesantă legată de identitatea persoanei care l-a plătit pe Soergg să organizeze răpirea şi probabil şi atacul asupra voastră.

— Nu avem nici o dovadă că huttul ar fi fost implicat în acea privinţă, îi atrase atenţia Luminara. Totuşi pare îndeajuns de logic.

El încuviinţă din cap.

— După ce a încercat de două ori să ne oprească, pare firesc să repete tentativa. Va trebui să fim foarte atenţi când vom reveni în Cuipernam.

— Ai ridicat problema celui care l-a angajat pe hutt, Obi-Wan, rosti Luminara şi, privind ultimii chawix rostogolindu-se prin faţa refugiului lor, îşi examină amintirile. În rândul secesioniştilor există mulţi indivizi puternici. Este clar că unii dintre ei au devenit mai îndrăzneţi decât restul. Dacă am putea afla cine l-a tocmit pe Soergg, am putea deţine destule date ca să-i acuzăm în faţa Senatului. Ar fi o lovitură grea pentru ei.

Obi-Wan suspină încet.

— Luminara, tu ai mai multă încredere decât mine în Senat. În primul rând, Senatul va desemna un grup de lucru care să studieze acuzaţia. După aceea, grupul de lucru va redacta un raport. Raportul va fi studiat de o comisie. Comisia va elabora un comentariu bazat pe raport. Comentariul va fi amânat până când Senatul îşi va putea găsi timp să voteze în privinţa raportului. În funcţie de rezultatele votării, vor urma recomandări... dacă nu cumva se va vota expedierea raportului înapoi la comisie pentru a mai fi studiat o dată.

O privi deschis şi adăugă:

— Până atunci este perfect posibil ca Ansionul şi aliaţii săi să se fi desprins de Republică, să-şi fi format propriul lor guvern, să fi purtat un război civil, să fi dizolvat şi refăcut alianţele. Ar trebui să avem o viaţă la fel de lungă ca maestrul Yoda pentru a vedea rezultatul final.

Stând în apropiere, Anakin ascultase tăcut discuţia celor doi Jedi. Ştia că maestrul Obi-Wan avea dreptate. Dacă prezentai ceva Senatului, nu se realiza nimic concret. Decise că aceea era direcţia în care excelau Jedi, să treacă la fapte fără să-şi mai facă griji privind aprobările nesfârşitelor, gălăgioaselor şi ilogicelor dezbateri din Senat. În orice clipă ar fi preferat lama pură a săbiei de lumină faţă de cuvintele zăpăcitoare.

Se îndepărtă puţin de ceilalţi, se rezemă de peretele de stâncă şi privi lipsit de interes către plantele ucigaşe care continuau să se reverse prin văiugă. Numărul lor se redusese şi în scurt timp aveau să poată porni iarăşi la drum. Observându-i izolarea, Barriss se apropie de el.

— Nu ţi se par interesante plantele carnivore şi otrăvitoare

propulsate de vânt? Puţini s-ar plictisi atât de repede de minunile de pe alte planete.

— Nu-i vorba despre asta, Barriss, replică Anakin îndreptându-se şi îndepărtându-se de perete. Mă gândeam la alte lucruri. Cred că sunt pur şi simplu nerăbdător să terminăm o dată misiunea asta. Indică defileul din bărbie: De exemplu, dacă am avea un speeder de teren, n-ar trebui să ne facem griji despre asemenea întâlniri cu chawix. Poate că kyrenii ar fi fost într-adevăr o problemă, dar nu şi chawix.

Duse o mână la spate şi încheie:

— Şi nici nu m-ar mai durea atât de rău fundul.

Padawana îşi ascunse zâmbetul.

— Şaua nu ţi se potriveşte?

— Foarte puţine de pe planeta asta mi se potrivesc. Aş fi dorit să fiu altundeva.

— Ciudată planeta aceea – „Altundeva”. Am auzit multe despre ea.

— Acum râzi de mine, se schimbă el la faţă.

— Nu, nici vorbă, insistă fata deşi tonul şi expresia chipului ei erau ambivalente. Atât doar că uneori cred că eşti niţel prea egocentric pentru a fi un Jedi. Te focalizezi cam prea mult asupra a ceea ce-i bun şi esenţial pentru Anakin Skywalker, nu asupra a ceea ce-i important pentru colegii tăi şi pentru Republică.

— „Republică”, repetă el şi arătă către cei doi Jedi care stăteau de vorbă cu călăuzele. Ar trebui să-l auzi pe maestrul Obi-Wan cum vorbeşte uneori despre Republică, despre cele ce se petrec în Republică şi în guvernarea ei...

— Te referi la mişcarea secesionistă?

— La ea... şi la altele. Nu mă înţelege greşit. Maestrul Obi-Wan este un Jedi adevărat. Oricine poate să vadă asta. El crede în tot ceea ce simbolizează Ordinul Jedi şi în tot ceea ce fac cavalerii Jedi. După cum văd eu lucrurile, asta-i cu totul altceva decât a crede în guvernarea actuală.

— Guvernele se schimbă permanent. Ele sunt un organism mutabil, zise Barriss continuând să privească fascinată afară, la chawixul care consuma fără grabă ultimele rămăşiţe ale nefericitului membibi. Şi ca orice organism viu, cresc şi se maturizează permanent.

— Sau ca orice organism viu, mor şi sunt înlocuite de altele. A crede în Republică nu-i totuna cu a crede în Senat.

— Oh, da – rezervaţia aceea ticsită de indivizi lăudăroşi şi demagogi!

Tânărul o privi, brusc surprins.

— Crezusem că nu erai de acord cu mine.

— În privinţa Republicii şi a ceea ce reprezintă ea? Nu, nu sunt de acord cu tine. Totuşi politicienii nu sunt Jedi şi nici Jedi nu sunt politicieni. Noi dăm socoteală în faţa Consiliului Jedi, directivele lui ne conduc şi până ce asta nu se va schimba, mă tem că nu-ţi pot împărtăşi cinismul privind starea Republicii.

— Tu ai fost crescută în alt mediu decât mine. N-ai văzut lucrurile pe care le-am văzut eu şi nu simţi genul de pierdere pe care-l simt eu.

— Asta-i adevărat, recunoscu ea imediat şi tonul i se înmuie, transformându-se din agresivitate în curiozitate. Cum este să-ţi cunoşti propria mamă? Să fii crescut de ea?

Anakin trecu pe lângă Barriss, pornind spre ceilalţi.

— Este un sentiment de pierdere pe care îmi vine greu să ţi-l descriu. Poţi să ştii doar că-i dureros. Este preferabil să nu cunoşti durerea aceea, Barriss. Nu te supăra pe mine, însă este o chestiune foarte intimă. Chiar şi Jedi au dreptul la micile lor intimităţi. Chiar şi padawanii, se sili el să zâmbească. Oricum asta s-a petrecut în urmă cu mult timp. Să vedem acum dacă iscusitele noastre călăuze cred că ne-am putea relua drumul.

Fata l-ar fi întrebat mai multe, dar el avea dreptate. Nevoiţi să convieţuiască ocazional pentru perioade lungi, Jedi şi padawani deopotrivă aveau nevoie şi de intimitate. Chiar dacă Barriss era curioasă, ea trebuia să respecte lucrul acesta. În timpul pe care-l petrecuseră împreună pe Ansion, Anakin nu făcuse nimic care s-o determine să-i suspecteze competenţa. În privinţa educării Jedi, era la fel de loial şi capabil ca orice alt padawan pe care-l cunoscuse... chiar dacă niţel cam încăpăţânat. O nedumereau însă problemele lui personale, dilemele interioare cărora doar ocazional le îngăduia să iasă la suprafaţă, unde puteau fi percepute de alţii.

Barriss nu dorea să se certe cu el, ori să-l acuze. Dorea să-l ajute. Dar pentru ca să-l poată ajuta, tânărul trebuia să fie deschis. Dacă nu neapărat faţă de ea, atunci faţă de Obi-Wan. În

mod limpede, în mintea lui existau ţeluri mai măreţe decât dorinţa de a face o treabă bună şi, finalmente, de a deveni cavaler Jedi.

Poate că, o dată cu trecerea timpului, ar fi ales să i se confeseze mai mult. Până atunci, ea avea să se străduiască să-i monitorizeze emoţiile schimbătoare şi să fie alături de el, dacă simţea nevoia să stea de vorbă şi cu altcineva decât cu mentorul lui. Până atunci, avea să rămână enigmatic pentru fată. Barriss porni să se alăture celorlalţi. Despre Anakin putea să afirme cu certitudine un lucru – era unic. Unicitatea aceea îi oferea o temelie pe care să construiască, însă, dacă spera să fie vreodată promovat ca Jedi, trebuia să-şi clarifice incertitudinile interioare.

Până atunci padawana nu cunoscuse niciodată un Jedi sfâşiat de conflicte. Dar, la urma urmelor, nu cunoscuse nici vreunul care să fi fost crescut de mama sa.

11.

Revărsarea de chawix nu dură mult. Atât doar cât călătorii să îmbuce ceva, să-şi potolească setea şi să se odihnească pentru scurt timp, după care se pregătiră de plecare. Când fu pe punctul de a sui în şaua armăsarului, Barriss observă creatura care scotocea prin balotul de provizii legat pe a doua curbură a spinării suubatarului. Încremeni, surprinsă pe moment de imaginea neaşteptată.

Făptura aducea mult cu un ansionian obişnuit. Ochii strălucitori şi convecşi, statura bipedă şi degetele lungi şi agile de la mâini şi picioare erau identice, dar în locul coamei înguste care să coboare din creştetul capului pe spinare pentru a se sfârşi printr-o codiţă, intrusul acesta era complet acoperit de o blană scurtă, deasă, maro-închis şi bej, cu dungi galben-murdar. În locul unui ciot, coada sa era lungă cât braţul.

Lucrul cel mai interesant era faptul că ajungea cu capul de abia la centura padawanei.

— Stai! strigă ea în grai ansionian.

Cu ambele braţe încărcate cu trei cutii de alimente învelite

în folie flexibilă, intrusul surprins ridică ochii ca răspuns la strigătul ei neaşteptat. Emiţând un scheunat sfidător, se răsuci şi sări jos de pe spinarea suubatarului indiferent. Fără ezitare, Barriss ocoli iute armăsarul. Dacă făptura necunoscută ar fi rămas locului, ar fi fost încolţită în fundul grotei, iar dacă fata n-ar fi izbutit s-o prindă şi ea ar fi fugit afară, ar fi fost perfect vizibilă şi astfel uşor de urmărit, pe pantele ce se ridicau de o parte şi cealaltă a defileului.

Când trecu prin faţa animalului, suubatarul ridică botul, o adulmecă leneş, apoi închise ochii şi reîncepu să moţăie. Barriss se aşteptă să vadă hoţul lipit de stâncă, ori repezindu-se spre vâlcea. În loc de aşa ceva, văzu o pereche de tălpi care dispăreau sub o proeminenţă de piatră din fundul grotei în care se adăpostiseră.

O privire iute aruncată peste umăr îi arătă că tovarăşii ei pălăvrăgeau sau se pregăteau de plecare. Dacă micuţul hoţoman crezuse că se putea ascunde într-o văgăună, se înşela amarnic. Barriss nu se lăsa păcălită atât de uşor. Se lăsă în patru labe şi porni după el. Dacă l-ar fi putut apuca de un picioruş, era convinsă că l-ar fi putut târî înapoi.

În mod neaşteptat, gaura se deschidea într-o fisură care pătrundea în deal. De deasupra răzbătea lumină. În clipa aceea, Barriss şovăi. Încolţirea creaturii într-o fundătură era una, dar urmărirea ei printr-un canion îngust de lungime necunoscută era cu totul altceva. Pe de altă parte, aveau nevoie de absolut toate proviziile, iar fiecare secundă de ezitare creştea distanţa dintre ea şi hoţ.

Decisă să nu-l lase să scape, se ridică în picioare şi porni în fugă după el. Dacă fisura din deal avea să se ramifice în mai multe pasaje, avea să fie nevoită să oprească urmărirea şi să se întoarcă, înfrântă, la tovarăşii ei. Pe de altă parte, dacă se termina printr-un perete orb undeva nu departe, l-ar fi încolţit definitiv pe banditul îmblănit.

În mod evident săpat în stâncă de apa curgătoare, coridorul acela îngust o ajută, fiindcă nu se ramifica. Deşi iute de picior, intrusul era încetinit de povara furată, astfel încât nu reuşi nici măcar o clipă să dispară complet din raza vizuală a fetei. Ba chiar, Barriss se apropiase considerabil, când el se răsuci brusc pentru a o înfrunta. Ţopăind în sus şi în jos, începu să reverse

asupra ei o serie de ţipete furioase pe care padawana se strădui să le traducă. Dialectul era mai dificil de descifrat decât limbajul comparativ sofisticat al orăşenilor, decât idiomul vorbit de Kyakhta şi Bulgan, sau chiar decât varianta primitivă folosită de nomazii yiwa.

— Înapoi-înapoi! Pleacă-pleacă! Lasă-mă-lasă-mă!

Pe lângă exclamaţiile acelea directe, existau multe fraze individuale rostite cu viteza unei arme automate, care se dovedeau mai presus de capacitatea de interpretare a fetei, dar al căror sens general putea fi dedus din gesturile vag obscene care le însoţeau. Analizându-le cu atenţie, Barriss nu credea că ar fi fost măgulitoare. Cu toate acestea, imprecaţiile şi insultele n-o neliniştea.

O neliniştea însă duzinile de comentarii şi ţipete emise de semenii hoţului, care de acum acoperiseră marginile de sus ale coridorului. Zbierând şi vociferând, ei o gratulau cu epitete incredibil de inventive, în timp ce tovarăşul lor rămase locului, ba chiar afişă o postură de triumf inconfundabil.

Aspectul lor era tot atât de surprinzător, pe cât era de neaşteptat, în ciuda staturii reduse, a ochilor proporţional mai mici şi a blănii care le acoperea integral trupurile, similitudinile cu rasa ansioniană dominantă erau evidente. În mod clar, micul hoţ şi tovarăşii săi constituiau o ramură distinctă a speciei lui Kyakhta şi Bulgan, o mlădiţă genetică de pigmei. Deja, Barriss le recunoscuse limba ca derivând din cea ansioniană. De asemenea, observă că nu existau doi care să aibă acelaşi model al blănii.

Într-adevăr, fi sura-cori dor se termina printr-o fundătură. Atât pentru hoţ, cât şi pentru urmăritoarea lui. El însă avea de partea sa o mulţime de aliaţi. Padawana se gândi că tovarăşii ei nu ştiau că se afla în încurcătură, ba, mai rău încă, nu ştiau nici măcar unde se găsea. Maestra Luminara n-avea să fie mulţumită. Ducând mâna cu prudenţă spre sabia Jedi, Barriss speră din tot sufletul că va fi în viaţă pentru a-i primi reproşurile.

— Ha-ha-hi-hi! răcni hoţul cu energie şi entuziasm necontenit, sărind cu însufleţire în sus şi în jos. Tooqui te-a păcălit-păcălit! Cheală mare, te-am prins! Ochi înguşti! Duhoare lipicioasă! Acum ce mai faci?

Barriss ştia prea bine că acţiunile ei aveau să depindă întru

totul de ceea ce urmau să întreprindă camarazii hoţului. Oare aveau s-o urmărească de sus, dacă s-ar fi retras lent prin coridor, pe acelaşi drum pe care venise? Sau aveau să-şi piardă imediat interesul faţă de padawană, preferând să coboare şi să se lupte între ei pentru o părticică din prada colegului lor încununat de succes?

Răspunsul sosi sub forma unei grindini de pietre. Nici una dintre pietre nu era foarte mare, dar pentru a-şi pierde cunoştinţa ar fi fost îndeajuns să recepţioneze între ochi un bolovan cât un pumn. Reacţia ei fu pur instinctivă, rezultat al nenumăratelor antrenamente Jedi. Ridică un braţ şi se focaliză cât putu de mult.

Pietrele izbiră pereţii coridorului strâmt. Altele loviră solul lângă tălpile lui Barriss. Nici una însă n-o atinse. Padawana era prea concentrată asupra devierii proiectilelor pentru a se mai întreba cât timp va putea rezista tirului în felul acela. Sudoarea începuse să i se brobonească pe frunte. Nu-şi putea permite să-şi risipească energia, strigând după ajutor. Oricum, ţinând seama de coturile coridorului şi de distanţa pe care o parcursese, se îndoia că ţipetele i-ar fi fost auzite.

Rămăsese pe cont propriu.

În afară de pericolul extrem de real, încerca un sentiment straniu. Era prima dată când fusese atacată în timp ce era singură, exceptând răpirea din Cuipernam. Deoarece aceea nu implicase nimic mai ameninţător decât un spray soporific, asaltul respectiv fusese relativ inofensiv. Acum însă era ceva cu totul diferit. Creaturile care zbierau şi gesticulau deasupra ei se străduiau din răsputeri să-i crape ţeasta.

„Oare nu oboseau niciodată?” se întrebă fata. Încordarea începea să-şi spună cuvântul. Se simţea tot mai ameţită de efort. Dacă ei vedeau sau simţeau că Barriss slăbea, s-ar fi putut să-şi dubleze eforturile.

Dacă ar fi fost doborâtă, era perfect posibil ca nimeni să n-o mai poată găsi. În absenţa unui trup, dispariţia şi probabilul ei deces ar fi fost mult comentate. Cei pe care îi cunoscuse sau alături de care studiase aveau s-o deplângă, întrebându-se ce i se întâmplase pe îndepărtata planetă Ansion, care jucase pe neaşteptate un rol atât de esenţial în politica galactică.

Tocmai când se simţea pe punctul să leşine de tensiune,

bombardamentul încetini, apoi se opri complet. Deasupra ei, creaturile n-o mai atacau, ci discutau pline de însufleţire. Ocazional, câte una indica spre ţinta lor, încolţită dedesubt. În clipele respective, Barriss se strădui să radieze un aer de totală încredere, ba chiar de indiferenţă. Durerea din tâmple începuse să se diminueze. Văzu cum un atacator îl îmbrânci pe altul. Două încăierări izbucniră între aruncătorii de bolovani – nu se distingea decât o ceaţă de degete lungi – care loveau şi pumnişori furioşi. Se părea că agresorii se separau rapid în facţiuni rivale.

Sperând că-şi amintea suficient de mult din cursul intensiv de lingvistică şi continuând să rămână atentă după eventualii ţintaşi dornici de a-şi mai încerca norocul cu o piatră, fata lăsă capul pe spate şi rosti sonor:

— Ascultaţi-mă!

Surprinşi, certăreţii încetară imediat scandalurile. Câteva zeci de chipuri cu ochi mari se răsuciră în jos, către padawană.

— Nu-i nevoie să ne luptăm. Prietenii mei şi cu mine nu vă dorim răul. Noi nu suntem de pe planeta aceasta, de pe Ansion. Suntem oameni şi am dori să fim prieteni. Aţi înţeles? Prieteni.

Întorcându-se puţin, Barriss arătă în direcţia din care venise.

— Doi dintre tovarăşii mei sunt Jedi. Eu şi un băiat suntem padawanii lor... ucenicii lor. De asemenea, avem cu noi două călăuze alwari.

Ar fi trebuit să se oprească după ce amintise originea lor. La menţionarea călăuzelor, creaturile micuţe reîncepură să ţopăie şi să urle, deşi, observă Barriss, nu chiar la fel de gălăgios ca înainte. Se chinui să priceapă ceva din strigătele ce se suprapuneau.

— Alwari urâm!

— Alwarii răi, răi, răi!

— Nu alwari aici!

— Alwari ucide!

— Alwarii pleacă, pleacă!

Câţiva se aplecară şi luară alte pietre.

Fata ridică ambele braţe.

— Vă rog să m-ascultaţi! Cei doi alwari care călătoresc cu noi provin din altă parte a planetei şi sunt fără de clan! Ei se află

complet sub ordinele mele şi ale prietenilor mei şi nu vă vor face nici un rău. Vrem doar să fim prieteni!

Pietrele nu fură lăsate din mâini... dar nici azvârlite spre ea. Făpturile cocoţate pe marginile superioare ale coridorului îşi reluară gâlcevile. Barriss decise că dacă n-ar fi existat beligeranţa aceea lipsită de inhibiţii, ele ar fi fost destul de atrăgătoare, mai ales prin diversitatea blănurilor care le acopereau integral trupurile. În cele din urmă scandalurile se potoliră, fără să înceteze totuşi complet. O creatură cu blană sură, în mod evident mai vârstnică, se aplecă peste marginea fisurii pentru a o examina pe fată.

— Eşti o făptură ciudată. Ce este „cavaler Jedi”?

— Ce este „om”? exclamă altul, întrerupându-l.

Brusc, Barriss fu asaltată nu de o cascadă de pietre, ci de întrebări. Luptându-se cu vocabularul ei limitat, se strădui pe cât putu să le răspundă tuturor.

Între timp, hoţul care declanşase confruntarea rămăsese cu spatele la peretele din capătul fundăturii, strângând în mâini prăzile care se dovedeau voluminoase pentru el.

— Haja... şi eu. Şi Tooqui?

Încercă să ridice un pachet masiv cu alimente deasupra capului, dar nu izbuti decât să-l scape peste piciorul drept. Mult mai interesaţi acum să pună întrebări străinei înalte, camarazii lui îl ignorară. Tooqui aruncă din mâini poverile şi începu să ţopăie mânios, agitând degetele lungi încleştate în pumni spre cei adunaţi deasupra.

— Ascultaţi! Cu mine vorbiţi, nu cu urâta cu ochi ca mărgica! Jaja, capete proaste şi gălăgioase, cu voi vorbesc! Eu sunt – Tooqui! Ascultaţi!

În furia lui necontrolată, cauzată de faptul că era ignorat de semenii săi, mai că nu ricoşa din pereţii apropiaţi ai coridorului.

Barriss continuă să răspundă tovarăşilor curioşi ai hoţului, în măsura în care i-o îngăduia cunoaşterea limitată a graiului lor. Află că se numeau gwurrani, că populau grotele şi tunelurile ce sfredeleau dealurile acelea şi că-i urâseră dintotdeauna pe nomazii alwari.

— Nu toţi nomazii sunt răi, le spuse padawana. Alwarii sunt ca toate făpturile. Printre ei sunt şi buni şi răi. Nici rasa mea, oamenii, nu diferă. Buni şi răi există printre toţi.

— Nomazii îi ucid pe gwurrani, o informă un pigmeu. Ca să nu fie ucişi, gwurranii trebuie să trăiască aici, în dealuri.

— Nu şi nomazii noştri, replică Barriss. După cum v-am spus, ei vin de foarte, foarte departe. Sunt sigură că în toată viaţa lor n-au făcut nici un rău gwurranilor. Poate că nici măcar n-au văzut pe vreunul dintre voi.

Chiar în timp ce rostea cuvintele acelea, spera din toată inima în adevărul lor. Era greu să şi-l imagineze pe meditativul Kyakhta sau pe blândul Bulgan dovedind vreodată o asemenea ostilitate iraţională faţă de o specie cu care se înrudeau, chiar şi în starea pe care o avuseseră înainte de a-i vindeca.

— De ce nu veniţi să vedeţi cu propriii voştri ochi? Să ne întoarcem împreună şi să-i cunoaşteţi pe prietenii mei. O să dăm o petrecere. Puteţi să gustaţi unele alimente care să vă placă.

Atacatorii ei schimbară priviri interesate.

— Petrecere? murmură unul cu speranţă.

— Alimente? exclamă altul.

— ... nimeni n-ascultă? (După ce irosise destul timp lovindu-se de pereţi, gwurranul care-şi spunea Tooqui îşi pierduse răsuflarea şi energia.) Vă vorbeşte Tooqui. Pe Tooqui îl cunoaşteţi. Tooqui, care...

Aruncându-şi cu scârbă prăzile obţinute cu atâta trudă, hoţul se aşeză pe podeaua de pietriş a coridorului şi expiră adânc.

— Oh, moojpuck! Nimănui nu-i pasă. Bandă de gwurrani idioţi şi cretini!

Îndreptând un deget acuzator spre Barriss, se strădui să-şi recapete tonul ascuţit al vocii.

— Vina-i numai a ta, străină cu cap mic şi buze mari! Suceşti vorbele şi-i faci pe prieteni să-l uite pe Tooqui. Te urăsc!

Fata porni către hoţul demoralizat. Pe muchiile de deasupra lor, gwurranii amuţiră brusc. Cât despre vorbăreţul Tooqui, văzând cum se apropie de el străina de două ori mai masivă decât el, ridică repede un pachet cu alimente şi se retrase cât putu de mult.

— Păstaie urâtă cu picioare lungi, stai departe de Tooqui! Tooqui se bate cu tine! Tooqui te ucide!

Oprindu-se, ea arătă pachetul pe care gwurranul îl ţinea cu stângăcie într-o poziţie de aruncare.

— Nu cred c-o să mă poţi omorî cu câteva pachete de budincă energetică deshidratată.

Pentru a-şi reduce în cât mai mare măsură aspectul intimidant, se lăsă în genunchi şi-şi aduse faţa cât putu de aproape de nivelul lui Tooqui. Îşi asuma un risc. Concentrându-se asupra hoţului, nu-i putea vedea pe tovarăşii săi înarmaţi cu pietre de deasupra. Dacă aceştia ar fi început s-o bombardeze în timp ce-i vorbea, nu ar fi fost în stare să se apere. Dar, aşa cum Luminara îi spusese deseori, este greu să reuşeşti ceva valoros fără să-ţi asumi nici un risc.

Padawana habar nu avea că, în chiar clipa aceea, pe îndepărtata planetă Coruscant, un grup de indivizi extrem de puternici şi foarte decişi se confrunta cu exact aceeaşi problemă deşi, pentru ei, miza era incomparabil mai mare.

— Nu vreau să te rănesc, Tooqui, vorbi fata. Vreau să fim prieteni.

Indică din cap spre semenii lui, care se înşirui seră pe marginile superioare ale coridorului. Unii continuau să ţină bolovani în mâinile cu trei degete micuţe, dar puternice. Barriss se strădui din răsputeri să nu-şi trădeze nervozitatea.

— Vreau să fim prieteni cu toţii.

Gwurranul şovăi, conştient de faptul că membrii tribului său le urmăreau cu deosebit interes confruntarea.

— Nu-l răneşti pe Tooqui? Nu eşti furioasă pe el?

Barriss îi surâse încurajator.

— Dimpotrivă, te admir pentru ceea ce ai făcut. Îmi închipui că nu toţi gwurranii ar fi la fel de îndrăzneţi pentru a încerca să fure în plină zi de la o ceată de călători străini înalţi şi puternici, ca mine şi camarazii mei.

Deşi era încă nesigur şi continua s-o privească precaut, hoţul coborî pachetul cu hrană şi se desprinse de lângă perete.

— Jaja, asta-i adevărat. Nimeni nu-i aşa curajos sau isteţ ca Tooqui.

Înaintă încă un pas şi adăugă:

— Tooqui este cel mai curajos gwurran.

— Nu mă îndoiesc, răspunse ea ascunzându-şi surâsul. De fapt, cred că eşti o persoană destul de prietenoasă.

Gwurranul se supără imediat şi se strădui să se înalţe cât mai mult pe vârfuri, pentru a fi impunător. În felul acesta,

ajungea cu faţa cam la nivelul abdomenului padawanei.

— Tooqui nu este prietenos! Tooqui este cel mai feroce ucigaş de inamici ai gwurranilor!

— Sunt convinsă de asta, încuviinţă fata şi întinse mâna pentru a-i mângâia blana de pe frunte.

Gwurranul se retrase de lângă ea şi scutură mânios din cap, străduindu-se să-şi netezească la loc blana zbârlită.

— Nu face asta! Nu-l atinge pe Tooqui!

După ce-şi netezise şi aranjase blana cu grijă, o fulgeră cu ochii săi bulbucaţi tiviţi cu portocaliu.

— Tooqui are multă demnitate.

— Îmi cer iertare, spuse Barriss şi-şi coborî mâna ofensatoare cu palma în sus. Acum, dacă noi doi vom fi prieteni, Tooqui şi dacă vrei să te alături petrecerii, va trebui să înapoiezi ceea ce ai luat.

Hoţul privi incert cele trei pachete cu alimente.

— Ca să le fure, Tooqui a muncit din greu.

— Crede-mă pe cuvânt, nu v-ar fi plăcut oricum. Cel puţin, în nici un caz înainte de a fi rehidratate în mod corespunzător. Dacă vii cu mine, voi avea grijă să fii primul care le va gusta.

— Primul? Tooqui va fi primul? Unica lui nară adulmecă pachetul căruia nu-i dăduse drumul din mână. Tooqui va fi întotdeauna primul.

Asta n-ai decât s-o crezi tu, hoţoman mic.

— De acord, atunci? Vii cu mine, suntem prieteni şi dăm o petrecere?

Gwurranul oscilă numai o clipă. După aceea, cu un gest de încredere, puse mai întâi un pachet de alimente în braţele fetei, apoi şi pe celelalte două.

— Tooqui acceptă să se alăture ţie, declară el şi lăsă capul pe spate, privindu-şi tovarăşii cocoţaţi la înălţime. Acum este bine-bine. Tooqui spune că străina nu-i periculoasă. Toţi gwurranii pot coborî fără frică. Mergem să vedem ce ne pot oferi străinii urâţi şi afurisiţi de pe altă planetă.

Zâmbind în barbă înaintea bravurii etalate de micuţul brigand, Barriss aşteptă până ce toţi gwurranii ciripitori şi agili ca nişte păianjeni coborâră iute pe pereţii coridorului pentru a li se alătura. Ignorând laudele lui Tooqui, se împinseră şi se înghesuiră pentru a ajunge cât mai aproape de fată, pipăindu-i

labele picioarelor, braţele dezvelite şi îmbrăcămintea protectoare. Ea acceptă câteva minute curiozitatea lor inocentă, până ce ameninţă să devină mai indiscretă decât era pregătită să tolereze. Atunci îi îndepărtă cu blândeţe, se întoarse şi porni în lungul coridorului din stâncă, cu cele trei pachete de alimente atârnate pe umărul stâng, însoţită de întregul trib de gwurrani plini de energie, care flecăreau şi se înghionteau.

Degete subţiri, dar puternice, continuară să tragă de ea, în timp ce mergea, însoţite de un torent de întrebări.

— De unde vin oamenii?

— De ce sunteţi aşa caraghios de înalţi?

— Ce s-a întâmplat cu restul părului tău?

— Cum poţi să vezi cu ochi atât de mici şi turtiţi?

— Ce străluceşte aşa frumos la brâul tău?...

— Nu puneţi mâna aici, se răsti fata şi lovi uşor degetele care-i atinseseră centura.

Ideea unei săbii Jedi ajunse în mâinile unui gwurran nesupus, combativ şi niţel zurbagiu era mai mult decât neliniştitoare. În spaţiul strâmt al coridorului din deal, pălăvrăgelile sonore şi permanente ale pigmeilor erau asurzitoare.

***

— Este imposibil să fi dispărut ca prin farmec!

Pentru a zecea, sau poate a douăzecea oară, Luminara trecu în revistă lista de posibilităţi. Barriss ieşise de sub streaşina protectoare a grotei şi se rătăcise. Găsise ceva interesant şi se afundase printre dealuri. Un răpitor imens coborâse din văzduh şi o purtase în înălţimi. Avea necesităţi personale care durau mai mult decât era firesc.

Ultima ipoteză părea cea mai probabilă, dar, chiar acceptând o problemă gastrointestinală severă, padawana ar fi trebuit să fi revenit de acum. În cel mai rău caz, ar fi trebuit să-şi utilizeze comunicatorul. Faptul că n-o făcuse sugera mai multe explicaţii posibile. Dispozitivul era avariat... bateria lui se descărcase în mod inexplicabil... îl pierduse cumva de la centură şi chiar acum îl căuta pe dealuri sau... îi fusese luat fără voia ei. Luminara nu-şi putea imagina cine sau ce ar fi putut să fie

responsabil pentru ultima acţiune, dar în absenţa oricăror date clare, trebuiau examinate absolut toate posibilităţile.

Un zgomot o făcu să se întoarcă. Obi-Wan, Anakin şi Kyakhta reveneau din cercetarea pe care o întreprinseseră pe pantele din preajma micului lor refugiu.

— Nici o urmă pe nicăieri, rosti Anakin pe un ton îngrijorat. Oare să fi alergat, în loc să meargă cu pas normal?

— Asta ar depinde de circumstanţe, nu?

Luminara se sili din răsputeri să-şi alunge mânia şi sarcasmul din glas. Ştia perfect că absenţa lui Barriss nu avea nici o legătură cu Anakin, însă padawana era responsabilitatea ei. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva...

Anakin nu fu deranjat de tonul femeii, ci-şi păstră seninătatea. Nu era de competenţa lui să ia la rost un Jedi, nici chiar dacă acesta fusese nepoliticos fără motive. Deocamdată nu putea să riposteze cuiva ca Luminara Unduli, aşa cum ar fi făcut cu un egal. În curând însă... în curând...

Bulgan o privi pe femeie cu unicul său ochi.

— Stăpână Luminara, vom lua suubatarii şi vom cerceta în spirală dealurile şi văile din jur. în felul acesta, putem acoperi o suprafaţă mult mai mare. Poate că a căzut într-o dolină şi şi-a rupt un picior.

Îngrijorată, Luminara aprobă din cap cu un aer absent. Era adevărat, din şaua înaltă a unui suubatar ar fi avut o perspectivă mult mai bună decât cea disponibilă când mergeau pe jos. Implicaţiile ipotezei alwarului erau neliniştitoare. Dacă Barriss căzuse într-adevăr într-un puţ şi dacă acesta era destul de adânc şi fata îşi pierduse cunoştinţa, era posibil să n-o mai poată găsi niciodată.

În clipa aceea auziră glasul care-i saluta.

— Salut la toată lumea! Sunt aici!

Ocolind în grabă doi suubatari tolăniţi pe jos, călătorii văzură cum subiectul actualei lor îngrijorări apărea în patru labe de sub o proeminenţă ca o streaşină în stâncă. Gaura pe care o camufla aceasta era absolut invizibilă pentru oricine care n-ar fi stat drept în faţa ei şi nu s-ar fi aplecat pentru a privi sub proeminenţă.

— Barriss! Eşti sănă...

Pe măsură ce se apropia, Luminara încetini şi expresia i se

modifică rapid din îngrijorare alarmată în reproş nemulţumit.

— Unde ai fost, padawană? Te-am căutat peste tot. Şi... ai păţit ceva?

— Nu, n-am păţit nimic, zise fata ridicându-se în picioare, scuturându-se pe mâini şi întinzându-se. Vreau să vă prezint nişte prieteni noi.

Luminara nu fu singura care făcu doi paşi surprinşi îndărăt, când din coridorul camuflat se revărsă un veritabil potop de bipezi îmblăniţi şi gălăgioşi, care gesticulau energic. Într-o clipă, ei îi investigau pe camarazii lui Barriss cu acelaşi zel candid şi lipsă de discreţie pe care le dovediseră faţă de padawană.

— Suubatari! răcni unul cocoţându-se pe armăsarul lui Kyakhta.

Fulgerând de iritare, călăuza se năpusti într-acolo.

— Măi, piticule, dă-te jos de-acolo! Dă-te jos, imediat!

Aşezat pe umerii suubatarului nepăsător, gwurranul maro-albăstrui se strâmbă energic spre Kyakhta, care era scos din minţi.

— Myngwah nooglik, străin chel şi caraghios! Prinde-mă, prinde-mă!

— Fir-ai tu să fii...

Călăuza s-ar fi repezit după pigmeul batjocoritor, dar Luminara îl strigă:

— Lasă-l în pace, Kyakhta!

— Stăpână Luminara, dar este...

— Am zis să-l laşi în pace, deocamdată. Vino să faci cunoştinţă cu persoanele acestea.

— Persoane? Mormăi în barbă Kyakhta, conformându-se fără chef poruncii primite. Astea nu-s „persoane”. Sunt scormonitori prin pământ.

După ce Barriss explică motivele absenţei ei prelungite, Luminara fu îmbunată. Istoria padawanei era scurtă, dar interesantă.

— ... aşa l-am convins pe Tooqui să înapoieze tot ce luase de la noi şi să vină aici cu întregul lui trib. Barriss îşi privi şovăitor maestra. Le-am promis o petrecere.

— Padawană, se încruntă Luminara, nu ne aflăm într-o excursie turistică. Obi-Wan, tu ce părere ai?

Bărbatul căzu pe gânduri. După câteva clipe, pe

neaşteptate, surâse larg.

— Promisiunea unui padawan nu obligă un Jedi, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să fie respectată. Nu avem printre noi muzicieni şi, vorbind strict în numele meu, consider că am oferit deja destul divertisment în această călătorie. Putem însă, desigur, să le arătăm unele lucruri şi să-i lăsăm să testeze gustul mâncărurilor noastre. Poate că vor fi de acord să accepte ca, în locul unor cântece şi dansuri, să afle unele lucruri despre galaxie în general. Poate că va însemna suficient divertisment pentru această întâlnire, încât să-i confere calitatea de „petrecere”.

De fapt, nu conta ce anume făceau călătorii, deoarece gwurranii păreau să găsească amuzant absolut orice era legat de oameni. Indiferent dacă aceştia le arătau echipamente tehnice, dacă îşi expuneau pielea lor lipsită de blană, dar de culori diferite, sau dacă suprapuneau cinci degete omeneşti comparativ groase cu cele trei ansioniane subţiri, tribul era complet fascinat. Fără pic de tact, gwurranii se suiau peste tot: călători, suubatari moţăind şi baloturi de alimente deopotrivă. Nimeni însă nu mai încercă hoţii mărunte. Când o adolescentă încercă s-o şteargă cu un ambalaj de plastic, fu imediat mustrată de câţiva adulţi. Luminara fu mulţumită să vadă că se închegase o prietenie, chiar dacă nu o înţelegere completă.

Aceasta fusese stabilită doar între oameni şi gwurrani. Cei doi alwari iritabili priveau într-o tăcere îmbufnată, tolerând bufoneriile tribului, dar mai puţin decât entuziaşti, ba chiar în asemenea măsură, încât Luminara se simţi îmboldită să-i întrebe ce anume îi făcea să fie atât de reţinuţi.

— De ce atitudinea aceasta, prieteni? îi întrebă ea. Anterior aţi avut contacte neplăcute cu gwurranii?

— N-am mai văzut niciodată astfel de creaturi.

Kyakhta rămăsese lipit de suubatarul său care fornăia încetişor, de parcă s-ar fi temut ca o ceată de gwurrani să nu ridice pe umeri uriaşul animal şi să dispară cu el.

— Nu le cunosc rasa şi nici nu cred că vreau s-o cunosc.

— Alwarii se ţin departe de ţinuturile deluroase, adăugă Bulgan, aşa că nu-i de mirare că nimeni din clanul meu n-a întâlnit vreodată pe vreunul dintre ei.

— Dar nu sunt foarte diferiţi de voi, îi atrase ea atenţia. De

acord, sunt mai mici, iar asta ar trebui să însemne că prezintă o ameninţare redusă, atât şi nimic mai mult. Ce dacă ochii le sunt ceva mai mari prin comparaţie cu feţele decât ai voştri şi că, spre deosebire de alwari, sunt complet acoperiţi de blană? Vorbesc o variantă a graiului vostru şi arată şi acţionează ca membrii multor alte triburi pe care le-am văzut în Cuipernam.

— Nu sunt alwari, clătină din cap Bulgan care de obicei era echilibrat. Nu sunt decât nişte sălbatici mici şi ignoranţi.

— Aha, am înţeles.

Se întoarse pentru a privi încântarea gwurranilor atunci când Obi-Wan le demonstră modul de funcţionare al unei raţii alimentare cu autoîncălzire. Ţipete de încântare urmate de conversaţie animată se ridicară din mijlocul spectatorilor îmblăniţi.

— Prin urmare, reluă ea, alwarii sunt fiinţele educate şi sofisticate care privesc spre viitor, în timp ce aceşti gwurrani sunt ignoranţi primitivi?

Tăcerea călăuzelor fu un răspuns destul de elocvent.

Încuviinţând ştiutor, Luminara le privi pe rând.

— Nu tot aşa îi privesc orăşenii de pe Ansion pe alwari?

Kyakhta păru derutat. Cât despre Bulgan, chipul său se contorsionă, străduindu-se să priceapă conceptul. După aceea, îşi privi prietenul şi camaradul. Dacă pentru un alwari era posibil să arate ruşinat, ambele călăuze izbutiră lucrul acesta.

— Eşti un bun învăţător, stăpână Luminara, rosti Kyakhta ridicându-se din poziţia sa. În loc să strigi şi să ţipi, tu îi laşi pe aceia pe care îi înveţi să ajungă la adevăr pe propria lor cale, cu propriul lor pas.

Uitându-se dincolo de ea, atât el cât şi Bulgan îi priviră din altă perspectivă pe gwurranii incredibil de activi, dar buni la suflet.

— Poate că ai dreptate. Poate că sunt pur şi simplu curioşi, iar nu un trib care trăieşte din furat.

— Dă-le o şansă, nu ţi se cere nimic mai mult. La fel cum Barriss ţi-a dat o şansă ţie şi lui Bulgan.

— Pare corect.

Încuviinţând, Kyakhta se apropie de Obi-Wan pentru a vedea dacă-l puteau ajuta în demonstraţiile sale. Privindu-i pe cei doi alwari, Luminara simţi că reuşise o izbândă, chiar dacă

măruntă, în direcţia genului de toleranţă şi înţelegere care aveau să fie necesare pentru realizarea unui guvern planetar corect şi puternic.

Şi de asemenea pentru o Republică durabilă, îşi spuse ea, privind-o pe Barriss în acţiune.

— Dar noi nu suntem nomazi.

Padawana încerca să explice natura şi scopul cavalerilor Jedi unui grup mic de gwurrani atenţi, însă evident derutaţi.

— Ba sunteţi, replică o femelă. Chiar tu ne-ai spus ce fac Jedi: călătoresc tot timpul, merg de aici acolo şi după aceea dincolo, sunt mereu în mişcare şi nu rămân niciodată mult timp în acelaşi loc.

Privi spre compatrioţii ei pentru susţinere şi încheie:

— Asta înseamnă că sunt nomazi.

— Este adevărat că unii dintre noi par să nu poată prinde niciodată rădăcini, recunoscu Luminara, dar alţii trăiesc mult timp în acelaşi loc. De exemplu, dacă ajungi să faci parte din Consiliul Jedi, vei constata că-ţi petreci majoritatea timpului pe Coruscant.

— Ce este „Coruscant”? întrebă alt gwurran.

— Este altă planetă, la fel ca Ansion, explică Barriss.

Membrii tribului schimbară căutături derutate.

— Ce este „Ansion”? întrebă în cele din urmă unul cu naivitate.

Oftând resemnată, fata încercă pe cât putea mai bine să explice conceptul de sistem planetar. I-ar fi fost mai uşor s-o facă noaptea, când stelele străluceau pe cer. În mod evident, orizontul gwurranilor era mult mai limitat decât al alwarilor.

Mare parte din restul zilei acelea, în timp ce călătorii ar fi trebuit să galopeze printre dealuri şi prin preria care se întindea dincolo de acestea, fu petrecută pentru a-i educa şi amuza pe gwurrani, care erau extrem de pasionaţi în dorinţa lor de a învăţa şi de a explora fiecare obiect şi idee nouă. Luminara decise că ei aveau nevoie nu de o simplă vizită întâmplătoare, ci de o şcoală permanentă, care să-i aducă cel puţin la nivelul educaţional al nomazilor mai înalţi pe care-i dispreţuiau în asemenea măsură. Pornind din capul locului cu dezavantaje de natură fizică şi intelectuală, gwurranii aveau prin urmare nevoie de mai mult ajutor. Hotărî că după ce reveneau în Cuipernam,

avea să menţioneze cazul lor autorităţilor competente. În lipsa interesului local, în Republică existau societăţi şi organizaţii specific concepute pentru a ajuta grupuri etnice izolate, aşa cum erau gwurranii.

De asemenea, ea şi Obi-Wan deciseră că, în ciuda realei bunăvoinţe demonstrate de pigmei, căderea nopţii s-ar fi putut dovedi niţel prea ispititoare pentru cei mai apucători dintre ei. Ar fi fost de aceea mai bine să înlăture orice ocazie de fapte reprobabile, pornind la drum cât timp soarele se găsea încă sus pe cer. Era adevărat că grota din defileu oferea un loc de popas atrăgător, dar aveau să se poată descurca şi în preria deschisă.

Ca atare îşi luară rămas bun şi le promiseră gwurranilor că-i vor trimite pe alţii să-i înveţe şi ajute. Când întreprindeau ultimele pregătiri pentru plecare, Luminara simţi că cineva o trage de cracul pantalonului. Plecând ochii, zări un gwurran pe care-l recunoscu. Era Tooqui, hoţul cel întreprinzător şi neobişnuit de îndrăzneţ, pe care Barriss îl urmărise perseverent până la tribul său.

— Ce este, Tooqui? întrebă ea politicos. După cum ştii, suntem aproape gata de plecare.

— Tooqui ştie, încuviinţă el şi-şi lovi ambele palme cu degete lungi peste blana cu dungi castanii şi negre care-i acoperea pieptul. Tooqui este cel mai curajos gwurran. Cel mai bun luptător, cel mai deştept, cel mai frumos...

— Da, Tooqui, eşti un reprezentant superb al tribului tău, încuviinţă femeia absent în timp ce verifica legăturile pachetelor cu provizii de pe suubatarul răbdător. Sunt sigură că ei sunt foarte mândri de tine.

— Pifgah! exclamă el sonor. Gwurranii sunt toţi idioţi! N-au vise, n-au ţeluri, n-au obiective. Sunt fericiţi să trăiască în vizuini săpate-n dealuri.

Micuţul hoţ izbuti sarcina dificilă de a părea ţanţoş, în vreme ce stătea nemişcat.

— Tooqui vrea mai multe. Tooqui trebuie să aibă mai multe.

O fixă cu ochii lui bulbucaţi roşu-portocalii şi declară:

— Vreau să vin cu voi.

Luminara se opri brusc din verificarea curelelor. Se lăsă pe vine şi privi cu regret în ochii lui ficşi, foarte mari.

— Tooqui, spuse ea, nu poţi să vii cu noi. Ştii bine asta.

— Ce să ştiu? Nu ştiu, replică gwurranul deloc intimidat de femeia mult mai masivă decât el. Tooqui ştie doar ce poate să vadă. Văd că pe suubatarii cei mari aveţi loc destul pentru o persoană micuţă ca Tooqui. Eu mă lupt curajos şi nu mănânc mult. De obicei.

— Vrei să zici, zâmbi Luminara, că de obicei te lupţi curajos sau că de obicei nu mănânci mult?

Gwurranul făcu un pas îndărăt şi lovi furios cu piciorul în pământ.

— Nu răstălmăci cuvintele lui Tooqui! Eu nu sunt prost ca restul locuitorilor de vizuini! Tooqui este deştept-deştept.

— Într-atât de deştept încât să ne furi în timpul somnului? întrebă ea apăsat.

Punându-şi palma dreaptă pe faţă şi palma stângă pe ceafă, gwurranul declamă pe cât de sonor i-o permitea statura micuţă:

— Să se sfarogească Tooqui sub soare, dacă va lua vreodată o firimitură de la noii săi prieteni fără să-i întrebe! Să i se reverse măruntaiele pe pământ şi să piară de lângă el ca viermii-lipitori! Să-i ardă toate neamurile în focul ierburilor ce curăţă câmpiile şi...

— Bine, bine, izbucni Luminara în râs fără să vrea. Am înţeles ideea. (Avea totuşi impresia că Tooqui nu s-ar fi supărat realmente dacă unele dintre neamurile lui ar fi avut cu adevărat parte de un sfârşit prematur şi neplăcut). Eşti curajos şi cinstit, dar nu te putem lua cu noi. Aşa cum Barriss v-a spus deja, suntem angajaţi într-o misiune dificilă şi periculoasă şi nu dispunem de timp ca să avem grijă de musafiri.

— Tooqui îşi poartă singur de grijă! O să vedeţi. Tooqui nu se teme de pericole, strigă hoţul şi se lovi din nou în piept. Tooqui se hrăneşte cu pericole la micul dejun! Pot fi animal de companie.

— „Animal de companie”? repetă ea încruntându-se. Eşti o fiinţă inteligentă, Tooqui. Nu poţi să fii un animal de companie.

— De ce nu? Gwurranii ţin ca animale de companie yirani mici şi uneori omohţi. Ei capătă mâncare pe gratis, casă pe gratis, protecţie de shanhi şi alte creaturi care vor să-i mănânce. Mi se pare un târg destul de bun. Dacă sunt inteligent, aşa cum spui, atunci nu sunt destul de inteligent ca să aleg ce vreau să

fiu?

— Nu-i vorba despre asta, oftă Luminara căreia nici prin minte nu i-ar fi trecut că volubilul gwurran ar fi încercat s-o zăpăcească cu argumentaţii subtile. Atât doar că... n-ar fi pur şi simplu bine.

— Dacă sunt destul de inteligent ca să aleg, atunci ce n-ar fi bine? surâse el, dezvelind versiuni miniaturale ale dinţilor ascuţiţi pe care-i aveau şi călăuzele. Alegerea lui Tooqui cel inteligent este: vreau să merg cu voi, noii prieteni, ca animal de companie. Vreau să aflu despre Ansion, planeta ca o minge. Poate şi despre alte planete ca o minge. Vreau să învăţ multe şi apoi să mă întorc să-i ajut pe gwurrani.

Propunerea era nu numai raţională, reflectă Luminara, ci de-a dreptul nobilă... deşi fără îndoială Tooqui avea şi motivaţii personale. Cum l-ar fi putut împiedica? Jedi erau învăţaţi să folosească logica şi raţiunea pentru a-i combate pe aceia care nu aveau păreri similare cu ei, nu să încheie o dispută dificilă, proclamând: „Pentru că aşa am spus eu”.

— Jedi nu pot avea animale de companie, declară ea în cele din urmă exasperată.

— Unde scrie asta în regulamente, maestră?

Barriss intervenise în discuţie în momentul cel mai nepotrivit cu putinţă. Luminara îşi străpunse cu privirea padawana.

— Sunt convinsă că pe undeva scrie aşa ceva. Oricum, nu suntem echipaţi pentru a găzdui oaspeţi.

— Tooqui se echipează singur, replică gwurranul şi prinzând-o pe Barriss de mână zâmbi inocent. Vezi? Animal cuminte, da-da?

— Încetează, te rog! Revenind la verificarea finală a poverilor de pe suubatar, Luminara strânse, icnind, catarama unei curele. Barriss, dacă tu vrei să-ţi asumi responsabilitatea lui, atunci poate să vină. Dar dacă ne produci cea mai mică problemă, Tooqui, se răsuci ea şi-l fixă cu privirea, dacă ne încetineşti sau dacă ne îngreunezi activitatea indiferent în ce mod, atunci va trebui să te abandonăm. Ne despărţim fără alte comentarii şi n-ai decât să te întorci în dealuri. De acord?

Punându-şi iarăşi o palmă pe faţă şi una pe ceafă, gwurranul surescitat replică fără ezitare:

— Să putrezesc încet în apă stricată, dacă o să vă îngreunez! Să mi se înroşească toată blana şi să-mi vărs măruntaiele de boală! Să-mi mestec degetele de la picioa...

— Nu vreau să-i aud gura, se adresă Luminara exasperată către padawană. Şi ţine-l departe de mine.

— Va fi cuminte, zise fata şi se aplecă mângâind gwurranul pe creştetul îmblănit. Nu-i aşa, Tooqui?

— Cuminte pe cât poate fi un gwurran, replică el voios. Cumva, Luminara nu consideră deloc liniştitoare promisiunea aceea.

12.

Obi-Wan era indiferent, dacă nu amuzat pe faţă de ghiduşiile celui mai recent membru al grupului lor, în timp ce pe Anakin îl încânta în mod discret. Gwurranul era o persoană nouă cu care să stea de vorbă, chiar dacă vocabularul îi era limitat şi tindea să fie repetitiv. El şi Barriss aveau grijă pe rând de Tooqui, care, aşa cum promisese, necesita foarte puţină atenţie din partea celorlalţi. Energicul gwurran îi ajuta pe toţi, de la despovărarea suubatarilor, seara, la strângerea de lemne pentru focul de tabără şi până la învăţarea operării unor dispozitive simple, ca aprinzătorul şi filtrul de apă. Învăţa iute şi era doritor să afle tot despre toate. Sau „ot-tot”, aşa cum obişnuia să se exprime.

Numai călăuzele alwari erau nemulţumite de prezenţa lui. Nu-l repezeau realmente, fiindcă ştiau că asta nu le-ar fi plăcut cavalerilor Jedi, dar nici nu se străduiau în mod deosebit să-l înveţe câte ceva, ori să devină prieteni. Prăpastia dintre alwari şi gwurrani era inexplicabilă pentru Luminara, fiindcă cele două rase aveau în mod limpede un strămoş comun. Din punct de vedere fizic, ele difereau semnificativ doar ca dimensiuni şi pilozitate. Pentru cineva obişnuit să trateze zilnic cu reprezentanţi a diverse specii, care difereau mult mai radical ca aspect fizic, duşmănia continuă etalată de călăuze era greu de înţeles. Femeia spera că, umblând împreună, Kyakhta şi Bulgan aveau să fie finalmente obligaţi să-şi vadă într-o lumină mai favorabilă vărul mai mic.

În prezent, lumina reală nu era prea grozavă, deoarece soarele tocmai începuse să se ridice peste orizontul nordic. Era

acelaşi orizont spre care călăreau de atâtea zile – plat şi ierbos. O haită de shanhi îi urmărise o zi şi o noapte, dar, fiindcă nu simţise nici o slăbiciune în suubatari sau în călăreţii lor, abandonase şi se îndepărtase în căutarea unor prăzi mai abordabile.

— Ceva se deplasează dinspre est spre vest la orizont, anunţă Kyakhta.

Deşi abia se treziseră, toţi călătorii priviră imediat în direcţia respectivă. Obi-Wan îşi scoase electro-binoclul şi examină punctul indicat, încercând să obţină mai multe amănunte despre mişcarea îndepărtată.

— Borokii? întrebă Anakin plin de speranţe.

Coborând puternicul instrument de scanare, maestrul lui răspunse incert:

— Nu ştiu. Kyakhta şi Bulgan ne vor spune. Totuşi am impresia că nu sunt borokii. Din cele ce ni s-au spus, supraclanurile sunt ca Yiwa, ca toţi alwarii, adică nomazi crescători de vite.

Arătând orizontul, continuă:

— Indiferent cine ar fi cei de acolo, par mult mai avansaţi decât nişte simpli crescători de vite. Îşi îndemnă armăsarul să înainteze şi comentă: Sau, cel puţin, au ales să călătorească cu foarte multe bunuri materiale. Nu văd cirezi. Nici dorgumi, nici awiquozi, nimic, doar animale de atelaj. Asta înseamnă că, oricine ar fi, nu sunt borokii.

Aprecierea lui se dovedi corectă. Procesiunea care avansa în direcţia lor nu era supraclanul important pe care-l căutau. Nu numai că nu includea vite domesticite, aşa cum întâlniseră la Yiwa, ci, în plus, era incredibil de gălăgioasă. Când se apropie suficient, Bulgan identifică alaiul zgomotos şi zăngănitor.

— Este un clan Qulun, zise el. Qulunii sunt negustori şi operează liber atât între alwari, cât şi între orăşeni. Nimeni nu se dă în vânt după ei, totuşi sunt necesari pe şesuri, unde nu există prăvălii şi mijloace de comunicaţii. Adesea au lucruri interesante de vânzare.

— Ce acceptă la schimb? se interesă Obi-Wan.

Bulgan îşi trecu limba peste dinţii inferiori.

— În afară de bani? Tot felul de produse. Carne uscată, preparată de alwari din vite... Fructe şi legume din regiuni

îndepărtate ale Ansionului... Obiecte artizanale minunate, create în general de femelele clanurilor... Numai lucrurile cele mai bune.

Jedi încuviinţă din cap. într-o Republică saturată de banalitate, alimentele exotice erau produse foarte căutate şi acelaşi lucru se putea spune şi despre obiectele artizanale. Plictisiţi de bunurile fabricate pe bandă rulantă, bogaţii şi curioşii erau gata mereu să plătească preţuri considerabile pentru obiecte artizanale unice provenite de pe planete îndepărtate cu nume stranii.

— Uite, făcu Bulgan ridicându-se uşor în şa. Vin să ne salute.

Cei trei călăreţi care se desprinseseră din coloana principală se îndreptau direct către grupul de călători, care încetini vizibil pentru a se întâlni cu ei. În caz contrar, suubatarii i-ar fi depăşit cu uşurinţă pe puternicii, dar mult mai scunzii, sadaini, îndepărtându-se rapid. Mergând paralel cu armăsarii lui Barriss şi Luminara, cei trei quluni zâmbiră larg şi fluturară energic din braţe, în semn de salut. Era o întâlnire considerabil mai puţin tensionată decât cea anterioară, cu clanul Yiwa. Qulunii nu etalau arme în mod ostentativ şi nu-i priveau suspicios pe străini. Asta nu însemna însă că ochii lor nu alergau în toate părţile, după cum sesizară Jedi. Negustorilor nu le scăpă nimic, cu atât mai puţin baloturile ticsite de provizii ce erau fixate pe spinările secundare ale suubatarilor.

Călărind cu Barriss şi deplasându-se permanent înainte şi înapoi pe toată lungimea suubatarului de la cap la coadă, Tooqui revărsa un şuvoi permanent de bolboroseli abia auzite.

— Ciudate făpturi sunt astea. Tooqui n-a mai văzut aşa ceva. Gwurranii nu le cunosc. Lăsând capul pe spate, adulmecă aerul preriei cu unica sa nară lătăreaţă şi observă: Miros altfel decât alwarii.

— Şi arată altfel, încuviinţă padawana. Straiele lor, harnaşamentul sadainilor, până şi felul în care le este organizată caravana diferă mult de ceea ce am văzut la yiwa. Tu ce crezi, Tooqui?

Înflăcărarea gwurranului nu se diminua niciodată.

— Altă hrană pentru mintea lui Tooqui. Alte lucruri noi care să fie aflate şi învăţate.

— Dacă vorbeşti-vorbeşti permanent, n-o să te poţi concentra asupra acelor lucruri noi şi nici eu. Ce-ar fi să taci o vreme?

— Tooqui să tacă? Două lucruri care nu merg laolaltă.

Gwurranul se aşeză aproape de fată, ocupând un spaţiu minim pe marginea şeii şi continuă:

— Dar stăpâna porunceşte, aşa că Tooqui trebuie să asculte. Tooqui este mereu un animal de companie cuminte, zâmbi el.

— Sarcasmul nu-i una dintre calităţile pe care mulţi oameni doresc să le găsească la „animalele de companie”.

— Ei au de pierdut-pierdut.

Totuşi, aşa cum îi ceruse Barriss, gwurranul îşi ţinu gura şi, în ciuda efortului evident, se mulţumi să-i privească pe quluni în tăcere.

Cu excepţia straielor lor, mult mai ţipătoare, doi dintre călăreţi ar fi putut să treacă neobservaţi printre yiwa. Nu însă şi cel care era în mod evident conducătorul lor. Individul generos dăruit de la natură îşi supunea la eforturi evidente sadainul. Spre deosebire de camarazii săi, sau de Kyakhta, el nu avea o coamă care să coboare din creştetul capului pe spate. Privindu-l, Luminara bănui că ţeasta netedă era rezultatul unui bărbierit deliberat, nu o pleşuvie naturală ca în cazul lui Bulgan. În felul său, craniul care lucea în soarele dimineţii era la fel de distinctiv ca şi statura impozantă, care nu-l împiedica să călărească plin de graţie pe animalul vizibil împovărat.

— Bun venit, străini de planetă! Qulunii vă urează bun sosit!

Luminara se strădui să-şi amintească câte astroporturi existau pe Ansion. În mod clar, negustorii aceştia, sau cel puţin conducătorul lor, vizitase unul sau mai multe din ele şi avusese ocazia de a cunoaşte făpturi înzestrate cu raţiune provenite din alte părţi ale Republicii.

— Vă mulţumim pentru întâmpinare, replică oficial Kyakhta. Ne îndreptăm spre nord.

— Ne-am dat seama, încuviinţă liderul voinic şi execută o plecăciune care sfidă în mod spectaculos gravitaţia, evitând aparent în ultima clipă să cadă de pe armăsarul său. Mă numesc Baiuntu şi sunt neguţătorul-şef al acestei facţiuni a clanului

Qulun. Ce caută în ţinuturile nordice un grup de străini de planetă alături de alwari?

Apreciind faptul că fusese descris ca alwari, Kyakhta replică cu amabilitate:

— Pe borokii.

— Borokii! Ce caută străinii de planetă la supraclan?

Aplecându-se uşor în afara şeii sale, Obi-Wan răspunse printr-o întrebare, ignorând-o pe a neguţătorului.

— Ne puteţi ajuta?

— Poate că da, poate că da.

Renunţând simultan la hăţurile sadainului şi la curiozitatea sa, şeful îşi deschise larg braţele groase. Luminara îl privi fascinată. Baiuntu era primul ansionian cu adevărat trupeş pe care-l vedea.

— În seara asta veţi cina cu noi. Qulunii sunt întotdeauna încântaţi să aibă companie. Chipurile noi înseamnă veşti noi.

— Şi potenţiali clienţi noi, îi murmură Anakin lui Barriss, deşi n-aş zice că ăsta ar fi un motiv pentru a nu sta de vorbă cu ei.

— Nu depinde de noi.

În ciuda faptului că se prefăcea neinteresată, Barriss spera că maeştrii vor fi de acord cu invitaţia neguţătorului-şef. Ar fi fost altă ocazie de a afla lucruri noi despre societatea ansioniană... şi în plus mâncarea avea să fie proaspătă.

Obi-Wan şi Luminara nu văzură nici un motiv pentru care să nu se oprească şi să petreacă seara alături de comercianţii tumultoşi. Atâta timp cât fiecare parte rămânea în banca ei, se putea păstra securitatea şi exista posibilitatea ca qulunii să le poată îngusta şi astfel iuţi, căutarea evazivilor borokii. Spre surprinderea lui Barriss, Tooqui rămase în apropierea ei în loc să rătăcească peste tot. Din motive cunoscute doar de el, continua să fie anormal de tăcut, vorbind numai atunci când în preajmă nu se afla nici un qulun. Când padawana îl întrebă despre cauza neobişnuitei sale tăceri, îi replicase ca de obicei:

— Qulunii cred că Tooqui este animal de companie prost-prost. Este o poziţie bună pentru negoţ.

— Nu ne aflăm aici pentru a face negoţ, zise ea şi-l privi prevenitor. Ne aflăm aici pentru a ne face prieteni şi, eventual, pentru a afla mai multe despre locaţia supraclanului. Asta-i tot.

Gwurranul păru jignit.

— Tooqui nu vrea multe. Ceva de mâncare, poate, sau jucărioare pentru gwurranii mici, sau arme simple cu care să-i sperie pe gwurranii răi.

— Nu contează asta, i se adresă Barriss ferm. Poţi să vorbeşti cu ei sau să taci, asta-i opţiunea ta. Dar, nici o vorbă despre negoţ. Animalele de companie, adăugă ea apăsat, nu se ocupă de negoţ.

— Nu, dar o fac stăpânii lor, replică el fără ezitare. Poate că dacă animalul de companie prost şi amuzant face giumbuşlucuri distractive pentru stăpână, Barriss va cumpăra în semn de recunoştinţă un flecuşteţ pentru bietul-bietul Tooqui?

— O să mă mai gândesc, zise fata.

Dădu pinteni armăsarului ei, grăbindu-l şi-l sili astfel pe gwurran să tacă şi să se concentreze asupra menţinerii echilibrului.

Aflat plin de importanţă în fruntea grupului, Baiuntu îi conduse pe oaspeţi spre vârful crestei unde îşi făceau tabără qulunii. Casele autoconstruibile depliau deja pereţi şi acoperişuri, în timp ce adolescenţii instalau preocupaţi echipamente de încălzire şi condensatori de apă atmosferică. Contrafişe automate asigurau structurile temporare, care erau concepute să fie montate şi demontate zilnic, ca adăpost împotriva vântului permanent. Minunat decorate cu emailuri, oglinzi pictate şi multe alte zorzoane, două dintre structurile acelea îi atraseră atenţia Luminarei chiar înainte să fi fost complet asamblate.

— Prăvălii pentru expunerea mărfurilor, răspunse Bulgan la întrebarea ei nerostită. Cu cât mai atrăgătoare, cu atât mai bine.

Trecu o palmă peste ambii ochi, în echivalentul ansionian al clipirii şmechereşti dintr-un ochi şi continuă:

— Ameţeşte clientul – acesta este unul dintre preceptele clanului Qulun. Clienţii orbiţi acceptă multe.

Femeia călărea relaxată pe şaua bine capitonată, cu suubatarul înaintând fără efort.

— Vrei să spui că qulunii înşeală în afaceri?

— Haja, nu, stăpână Luminara. Ei sunt ca orice alţi negustori, indiferent dacă au o prăvălie în oraş sau dacă sunt

mereu pe drumuri, ca aceştia de pe prerie. Unii sunt pe deplin onorabili, pe când alţii sunt nişte bandiţi ordinari. Nu poţi spune că ai negociat vreodată cu adevărat, până n-ai negociat cu ei. Pentru mulţi neguţători, dubios şi inteligent au înţelesuri ce se pot înlocui permanent.

— Nu suntem într-o expediţie de cumpărături, aşa că n-ar trebui să conteze, spuse ea şi, ridicându-se uşor în şa, cercetă câmpia înconjurătoare. De ce s-au oprit aici? Nu mi se pare că ţinutul ar forfoti de clienţi.

Alwarul făcu un gest nepăsător.

— Vor deschide numai două din multele lor prăvălii. Neîndoios, speră că nişte cumpărători vor apărea din iarbă verde.

Emise un chicot din râsetul ansionian de acum familiar şi, pentru a-şi sublinia veselia, trosni de câteva ori din încheieturile falangelor.

— Fără să deschidă o prăvălie sau două, probabil că qulunii nu s-ar simţi în largul lor. De teamă să nu piardă până şi măcar un singur client potenţial, n-ar mai închide ochii toată noaptea.

Felul în care fură întâmpinaţi contrasta fără doar şi poate cu primirea pe care le-o oferiseră yiwa, care iniţial fuseseră neîncrezători. Deşi armele erau purtate în mod vizibil, nu erau îndreptate în direcţia nou-sosiţilor. Suubatarii căpătară locul de cinste în ţarcul clanului şi primiră imediat apă şi hrana cea mai bună. Luminara se trezi condusă împreună cu prietenii ei spre o uriaşă structură portabilă, capitonată la interior cu covoare groase, perne autoreglabile şi felurite accesorii pentru confort pe care nu te-ai fi aşteptat să le găseşti în mijlocul şesurilor nordice de pe Ansion. Orice ar fi cerut şi qulunii le puteau oferi, le era adus... gratuit. Obi-Wan nu fu surprins de dărnicia aceea, de fapt nu teribil de ieşită din comun. Asemenea tactică era un mod universal de a-i ispiti pe potenţialii cumpărători.

Barriss şi Anakin nu se preocupară de aceste aspecte, preferând să lase detaliile întâlnirii pe seama maeştrilor şi-şi îngăduiră să se destindă şi să se bucure de mâncărurile şi băuturile exotice, de statuetele încântătoare din fibre luminoase şi de imaginile miniaturale parfumate care dansau în bucle permanente prin încăpere. Pe de altă parte, Tooqui părea neobişnuit de reţinut. Micuţul gwurran era încântat în mod clar,

apelând fără ezitare, la fel ca prietenii săi oameni, la abundenţa de luxuri, totuşi, înconjurat de atâţia străini înalţi şi neobişnuit de energici, era precaut în mişcări şi-şi ţinea părerile pentru sine.

Baiuntu era în culmea încântării fiindcă avea musafiri dinafara planetei.

— În decursul negocierilor mele am cunoscut mulţi străini de planetă, le povesti el în seara aceea pe când se relaxau în confortul casei de oaspeţi.

— În Cuipernam? întrebă Anakin, mestecând ceva verde-albastru, cărnos şi delicios.

— În Cuipernam, se lăudă gazda lor, dar şi în Doigon sau Flerauw. Câţiva din rasa voastră şi multe alte rase interesante. Îşi puse mâinile dolofane cu degete lungi pe pântecul impunător. Cred că neguţătorii sunt în sine o rasă. Forma lor exterioară nu are nici o legătură cu comerţul. Qulunii au înţeles asta din prima clipă când o navă de pe altă planetă a coborât aici ca să facă negoţ.

În vreme ce vorbea, azvârlea în gură un fel de seminţe purpurii, pe care le spărgea zgomotos de cerul gurii. Observând că păreau că se mişcă înainte de a dispărea în gâtlejul negustorului-şef, Anakin decise să nu mai întrebe ce erau. Curiozitatea Jedi era apreciată, dar existau şi ocazii în care era preferabil să dovedească reţinere.

— Simţi aşadar că qulunii au beneficiat de pe urma faptului că Ansion face parte din Republică? întrebă Luminara încurajator.

— Prefer să discut afaceri în loc de politică, se strâmbă gazda lor, dar, deoarece ai întrebat, răspunsul este „da”.

— Şi cei din clanul tău gândesc la fel? făcu Obi-Wan sorbind o băutură dulce, caldă şi înviorătoare.

— Asta nu ştiu. Cei mai mulţi nu sunt atât de sofisticaţi ca Baiuntu în asemenea privinţe. Orice qulun adevărat va jura credinţă celui despre care crede că-i va aduce cel mai mare câştig.

— Prin urmare, qulunii pot fi cumpăraţi, comentă Anakin.

Obi-Wan îşi privi încruntat padawanul, dar tânărul se mulţumi să ridice din umeri, fără să vadă nimic nelalocul său în întrebarea aceea. De acum mentorul său ar fi trebuit să ştie că

el era un individ direct.

În tot cazul, gazda lor nu se ofensă.

— Orice neguţător poate fi cumpărat, tânărul meu prieten, mare şi neîmblânit. Asta-i natura afacerilor, nu? Pentru quluni, loialitatea nu-i decât o simplă marfă. Deocamdată suntem încântaţi să vedem că Ansion este reprezentată în Republică. Cât despre ce anume ne va aduce ziua de mâine... cine sunt eu să ştiu?

Icnind de efort, Baiuntu se lăsă pe spate, rezemându-se pe un maldăr de perne. O sumedenie de senzori minusculi comandară servomotoare la fel de mici, pentru a rearanja toate pernele şi a-i oferi confortul necesar.

— Oricum este un răspuns onest, murmură Luminara către Barriss. Bănuiesc că nu ne-am putea aştepta la altceva din partea unor asemenea indivizi. Ei trăiesc pur şi simplu în conformitate cu tradiţiile lor.

— Pe planeta aceasta se pare că tradiţia înseamnă totul.

Padawana gustă alta dintre multele băuturi ce-i fuseseră puse în faţă. Ca tot ceea ce încercase până atunci, era delicioasă. O mişcare întrezărită în dreapta o făcu să întoarcă ochii. Micuţul ei prieten se îndrepta spre uşă.

— Tooqui, unde te duci?

— Prea multă lumină pentru Tooqui. Prea multă vorbă-vorbă. Mă duc la plimbare. Mă-ntorc mai târziu.

— Bine, încuviinţă ea şi, după o clipă de gândire, adăugă: Să nu furi nimic.

El îi răspunse printr-un gest al cărui înţeles Barriss ar fi cerut să-l afle, dacă gwurranul n-ar fi dispărut deja. Unul dintre paznicii aflaţi în faţa intrării încercă să-l reţină, dar Tooqui era prea iute şi dispăru în noapte, prin tabără.

Barriss căzu pe gânduri. I se părea niţel curios că gărzile încercaseră să-l oprească pe Tooqui. Imediat după aceea însă se destinse şi se lăsă pe spate pe perne. Probabil că-şi făceau griji ca nu cumva să umble hai-hui şi să dea de necazuri. Cunoscându-l pe micuţ, nu putea decât să fie de acord cu gazdele lor.

O femelă înveşmântată foarte cochet şi cu o coafură complicată aduse o casetă elegantă, plină cu flaconaşe fragile cu dopuri etanşe. Sticluţele erau tăiate din pietre preţioase

naturale şi nu semănau două între ele. Veşmântul femelei îi lăsa spatele complet gol într-un decolteu larg în formă de V, dezvăluindu-i total coama aurie cu dungi negre până la ciotul scurt al cozii. În blana vizibilă fuseseră întreţesute cu măiestrie arcuri sclipitoare şi paiete emiţătoare de lumini. La indicaţia lui Baiuntu, ea se aplecă şi prezentă conţinutul casetei lui Obi-Wan şi Luminarei.

— Esenţe din districtul lacurilor Dzavak, aflat mult spre apus de aici, anunţă cu mândrie negustorul-şef. Nu veţi găsi aşa ceva nicăieri în Cuipernam. Sunt gata să le pun la bătaie împotriva celor mai fine parfumuri care pot fi găsite în toată Republica. Gesticulă încurajator dintr-o mână dolofană: Haideţi, haideţi! Încercaţi-le! Paluruvu – lichidul violaceu din ultimul flacon – este cu totul excepţional. Două picături de esenţă pură amestecate cu apă limpede vor obţine o sticlă mare de parfum din cel mai scump.

Rânji larg.

— Poate că alwarii sunt nomazi din prerie, dar nu sunt necivilizaţi. Ca şi qulunilor, le place luxul. Esenţele acestea sunt printre produsele noastre cele mai vândute. După zile întregi petrecute pe şesuri printre cirezi de vite şi animale de povară, un cuplu alwari înstărit este recunoscător pentru ocazia de a îmbunătăţi miresmele din locuinţa sa.

Luminara mirosi câteva extracte diferite. Toate erau minunate, dar, aşa cum spusese Baiuntu, paluruvu era cu totul excepţional.

— Superb, declară ea trecând caseta lui Obi-Wan.

Acesta testă mai superficial esenţele, totuşi fu nevoit să admită că egalau orice întâlnise pe Coruscant sau pe oricare altă planetă la fel de sofisticată din Republică.

Până ce caseta ajunse la Barriss şi Anakin, încăperea era scăldată într-un amalgam spectaculos de parfumuri, care anihilau complet orice urme de iz animal dinspre ţarcuri sau de mirosuri de quluni asudaţi după o zi de marş. Luminara ridică ochii şi-l văzu pe Baiuntu căscând cu poftă. Dacă se gândea bine şi ea se simţea destul de moleşită. Fusese cu adevărat o zi lungă. Se pregăti să se ridice de pe perne şi să anunţe retragerea ei şi a tovarăşilor de drum. Acela fu primul indiciu că ceva nu era în regulă.

Nu se putu îndrepta.

De fapt, nu putea nici măcar să stea în capul oaselor. Muşchii ei subţiri şi vânoşi păreau să se fi transformat în gelatină, înmuindu-se în pernele şi pilotele care o sprijineau. Capul îi plutea şi femeia se simţea ca şi cum s-ar fi topit şi scurs în podea. Ochii care i se înceţoşau rapid îl zăriră pe Obi-Wan sculându-se şi încercând să scoată sabia Jedi. Degetele lui strângeau zadarnic aerul în vecinătatea mânerului. Chiar dacă ar fi reuşit s-o desprindă de la centură şi s-o activeze, n-ar fi avut cu cine să se lupte. Gazda lor sforăia deja sonor, cu degetele încrucişate peste pântecul neobişnuit pentru un ansionian. Slujnica superbă care le prezentase parfumurile zăcea în apropiere, complet adormită la picioarele neguţătorului-şef.

— Ceva-i... Barriss!

Încercând să strige, Luminara nu emise decât o şoaptă şuierată. Padawana n-o auzi. Stătea răşchirată pe divanul ei cu perne, cu gura întredeschisă. Nu departe, Anakin Skywalker era cu faţa în jos, la o lungime sau două de corp de ieşirea încăperii. O încăpere ale cărei uşi, văzu Luminara printr-o pâclă care se îndesea tot mai mult, fuseseră închise ferm, fără să-şi fi dat seama. Pentru a-i ţine pe ei înăuntru? Se întrebă femeia. Sau pentru a nu permite ieşirea combinaţiei ameţitoare şi unduitoare de parfumuri? Înţelese că ar fi însemnat unul şi acelaşi lucru.

Paluruvu nu numai că incita simţul mirosului, gândi ea ameţită, ci conţinea şi un sedativ puternic, care o toropea pe ea şi pe ceilalţi. Dar dacă rezultatul fusese premeditat, de ce s-ar fi supus Baiuntu şi slujnica aceloraşi efecte ce induceau somnul? Străduindu-se să se târască spre uşă, Luminara încercă să-şi tragă arma de la brâu. Efortul fu zadarnic. Creierul ei nu mai părea capabil să stabilească un contact cu degetele.

În apropiere, Obi-Wan căzu în genunchi şi se uită la ea. Chipul îi era inexpresiv, drogat. Pe când îl privea, ochii bărbatului se închiseră şi el se prăbuşi într-o parte. În capătul opus al încăperii, Kyakhta şi Bulgan sforăiau sonor în maniera ansioniană de acum familiară, şuierând şi fluierând. Exercitând un efort uriaş, Anakin Skywalker se ridică în picioare şi se năpusti spre uşa închisă. Prin ceaţa tot mai deasă care-i

îmbâcsea mintea, Luminara se minună de tentativa lui. Decise că tânărul avea un rezervor imens de voinţă.

Din păcate, toată voinţa aceea fu cheltuită în străbaterea drumului până la uşă. Când o lovi, picioarele lui Anakin abia mai puteau să-l ţină vertical. Uşa vibră, dar rămase fermă. Padawanul se retrase, duse mâna la sabia Jedi, se roti lent şi buimac, apoi se aşeză. Ochii i se închiseră şi căzu în lateral. Acum Luminara rămăsese singura fiinţă lucidă din încăpere.

Desigur, îşi spuse, Baiuntu şi slujnica s-ar fi putut supune în mod deliberat acţiunii parfumului imobilizator. Cum ai fi putut cel mai bine să câştigi încrederea cuiva pe care doreai să-l otrăveşti, altfel decât ingerând tu însuţi aceeaşi otravă? Asta sugera cel puţin că narcoza nu era mortală. Baiuntu putea fi genul de individ care să se alăture victimei sale în somn, dar nu în moarte.

Luminara înţelese acum totul cu claritate. Fuseseră ademeniţi şi făcuţi inofensivi, dar în ce scop... ce se intenţionase? Neîndoios, în scurt timp alt qulun avea să deschidă uşile, să aştepte ca pâcla tranchilizantă din interior să se disipeze, după care să-i ajute pe conducătorul lor şi pe slujnica inconştientă. Cât despre ceea ce avea să se întâmple cu „oaspeţii” clanului nu putea decât să speculeze. Speculaţii pe care Luminara nu le mai putea urmări spre o concluzie logică, deoarece se simţea vlăguită, epuizată şi pe moment nimic nu putea fi mai bun, nimic nu putea fi mai atrăgător decât somnul.

O părticică din mintea ei îi răcnea să rămână trează, să stea alertă. Luptându-se cu efectele parfumului, reuşi să ridice capul de pe perne, într-un ultim gest de sfidare. Până şi antrenamentele Jedi puteau fi învinse. Poate nu de forţa braţelor, însă o sabie de lumină era inutilă împotriva delectabilei, atotpătrunzătoarei şi irezistibilei miresme a esenţei paluruvu...

13.

— Uite-l pe micul dyzat din vizuină! Prinde-l! Tooqui nu ştia de ce-l urmăreau cei doi quluni, dar nu zăbovi pentru a afla.

Ambii purtau arme bizare, necunoscute şi chiar dacă el nu ştia ce erau sau ce puteau face, decise instantaneu că ar fi fost mai bine să nu aştepte pentru a vedea. Oare ce se întâmplase şi schimbase toată situaţia?

Probabil ceva rău. În mod normal, stăpâna Barriss n-ar fi îngăduit ca el să fie urmărit în felul acesta de către quluni furioşi, care răcneau cu ochii ieşiţi din orbite. Ultima dată când o zărise, ea şi prietenii ei neasemuit de interesanţi se relaxau în tovărăşia neguţătorului-şef. Toţi păreau să se înţeleagă de minune.

Într-adevăr, neguţătorii erau quluni, nu alwari, totuşi făceau parte dintre locuitorii şesurilor, nu ai dealurilor. Poate că, la urma urmelor, nu puteai avea mai multă încredere în ei decât într-o ceată de alwari hoinari şi băloşi, snigvoldi cu cirezi de dorgumi.

În cazul acesta, stăpâna Barriss putea fi de asemenea în primejdie. Ea şi învăţătorii ei erau foarte puternici, dar nu erau zei. Nu erau la fel de puternici ca Miywondl, vântul, sau Kapchenaga, tunetul. Erau simple făpturi din carne şi oase. Mai mari decât gwurranii, poate şi ceva mai inteligenţi, totuşi din carne şi oase. Puteau fi răniţi şi ucişi. Qulunii erau tot din carne şi oase, iar asta însemna că ei cunoşteau multe moduri de a ucide.

Totuşi dacă cineva fusese ucis, el ar fi auzit cu certitudine. Din câte văzuse, stăpâna Barriss şi camarazii ei nu erau indivizi care să se lase doborâţi fără luptă. Fuseseră cumva înşelaţi? În nopţile întunecate, pe coridoarele triburilor se povesteau multe istorii despre trucurile pe care negustorii vicleni le foloseau asupra musafirilor nebănuitori.

Ceva luminos şi fierbinte îi pârli creasta coamei şi Tooqui acceleră, fugind pe cât de repede putea s-o facă. Deşi qulunii aveau picioare mai lungi, erau obişnuiţi cu călăria şi negoţul, în vreme ce, dacă exista un lucru pe care gwurranul ştia să-l facă şi-l făcea bine, acela era alergatul. Feţe turtite îl priveau din locuinţele pliante bizare. Alertaţi de hărmălaie, câţiva dintre ocupanţii lor încercară să-l prindă. Tooqui îi eschivă pe toţi, ca şi cum ar fi jucat un joc de blo-bi cu prietenii. Acesta nu mai era însă un joc. Fierbinţeala luminoasă sfârâi din nou pe lângă el, ratându-l complet de data asta, iluminând pentru o clipă cerul

nopţii de deasupra lui.

Apoi Tooqui ieşi din tabără şi goni fără să se oprească prin preria deschisă. Iarba înaltă îi încetinea oarecum înaintarea, dar în acelaşi timp îi era de folos, camuflându-l. Crezu că se afla în siguranţă... până auzi tropăitul picioarelor de sadain, apropiindu-se iute din spate.

— Pe-aici! răcni un qulun. Am văzut dyzatul luând-o pe-aici!

„Nu sunt un dyzat!” Ar fi dorit Tooqui să se întoarcă şi să zbiere, dar era suficient de isteţ pentru a şti că momentul de sfidare prostească l-ar fi putut costa viaţa. Privi disperat în jur, căutând o ascunzătoare, însă aici nu existau dealuri familiare, nici fisuri sau crevase prietenoase, în care să se facă pierdut. Vocile urmăritorilor se apropiau. Dintr-o clipă în alta aveau să ajungă lângă el. Înapoia sa, noaptea fu aprinsă de alte scamatorii mecanice achiziţionate de neguţători din oraşe. Tooqui se întrebă dacă avea să supravieţuiască pentru a vedea cu ochii săi unul dintre locurile acelea vrăjite, misterioase şi ticsite de făpturi, pe care doar câţiva gwurrani le vizitaseră vreodată.

În clipa aceea zări vizuina de kholot a cărei intrare era doar atât de mare cât să poată pătrunde. Gâfâind din greu, se strecură prin deschidere şi porni să coboare panta pe burtă. Qulunii aveau oare să se gândească să-l caute şi sub pământ, sau numai la suprafaţă? Tunelul se lărgi uşor, îngăduindu-i să se târască mai iute şi, când se deschise într-o vizuină ovală, cam de trei ori mai mare decât el, Tooqui ştiu că ajunsese la capăt. Înăbuşite de stratul gros de sol de deasupra, strigătele şi exclamaţiile qulunilor păreau mai îndepărtate ca în realitate. Ar fi fost o ascunzătoare perfectă... dacă n-ar fi existat o complicaţie.

Era deja ocupată de o familie de kholoţi.

Tooqui încremeni. Kholoţii se hrăneau cu iarbă, spice şi frunze, nu cu gwurrani. Cel puţin, aşa spera el. Cei doi adulţi cu boturi turtite şi acoperiţi de o blană ţepoasă verde-măsliniu îl priveau precaut. Din fericire, în vizuină nu existau pui. Dacă ar fi existat, probabil că Tooqui n-ar fi ajuns atât de departe. Adulţii erau aproape la fel de mari ca el, însă, din păcate, colţii lor erau mult mai solizi, incisivi laţi şi puternici, care puteau reteza smocuri groase de iarbă. Dacă proprietarii lor cu boturi cârne ar

fi avut chef s-o facă, ar fi putut reteza cu aceeaşi uşurinţă şi nasul lui Tooqui.

Îşi ţinu răsuflarea, când ei se apropiară, amuşinând şi mormăind şi încercă să nu tremure prea tare, în timp ce-l adulmecară de jur împrejur, prin toate părţile. Cu ochii strâns închişi, se strădui să-şi imagineze că era o bucată de rahat de dorgum, care se rostogolise întâmplător în bârlogul lor. Tropăiturile sadainilor şi strigătele călăreţilor continuau să răzbată de sus. Tooqui nu ştia cât timp va mai putea rămâne nemişcat.

Cu un ultim pufnet dispreţuitor, pe care, altădată, Tooqui cel îngrozit l-ar fi putut considera o insultă, perechea de kholoţi trecu pe lângă el şi porni să suie prin tunel. Reacţia lor era mai mult decât bizară. În nici un caz gwurranul nu putea să duhnească atât de urât, încât să-i determine să-şi părăsească vizuina. După aceea însă îşi aminti de timpul petrecut în casa de oaspeţi a qulunilor, unde fusese scăldat în mirosuri străine şi arome stranii. În mod evident, o mare parte din ele îi intrase în blană, astfel încât nu numai că-i alungase pe kholoţi, dar şi îi împiedicase să-l muşte. Aparent, rumegătoarele subterane deciseseră că ceva care mirosea urât avea şi un gust rău.

De sus se auzi un strigăt de aţâţare, urmat de un pocnet ascuţit şi de ţipătul de durere al unui kholot. Ieşind din vizuină, acesta fusese confundat cu gwurranul de către o patrulă de quluni. De îndată ce nefericitul ierbivor fu identificat, alt qulun izbucni într-un râs amuzat pe seama camaradului său cu nervii sensibili. Răsucindu-se în spaţiul strâmt, Tooqui scoase capul prin tunel şi ascultă cu atenţie.

— Ajunge! S-a făcut târziu şi sunt obosit. Nu-mi pasă ce zice Baiuntu.

— Şi eu zic la fel, declară hotărât alt qulun. Să-i spunem că l-am prins şi l-am ucis pe fugar şi cu asta, basta.

— Oricum a rămas singur, fără hrană, apă sau provizii. Preria o să-i vină de hac.

Schimbul de replici fu urmat de tropăiturile a numeroşi sadaini care se îndepărtau cu iuţeală. Tooqui rămase totuşi pitit în bârlog, până când fu absolut sigur că putea să iasă fără griji.

Când o făcu în cele din urmă, obosit şi murdar, dar viu, nu se zărea nici urmă de hăituitori. Gwurranul găsi un bolovan şi se

cocoţă suficient de sus pentru a putea vedea peste vârfurile ierbii bătute de vânt. Qulunii ridicau tabăra şi o făceau în toiul nopţii. Îşi dădu seama că erau probabil foarte neliniştiţi în legătură cu ceva. După ştiinţa lui Tooqui, nici un nomad nu fusese observat vreodată ridicând tabăra în miezul nopţii.

Oare stăpâna Barriss şi prietenii ei mai erau în viaţă? Iar dacă nu erau, ce mai conta pentru el? Rămăsese singur, fără hrană, apă sau arme, la două zile de alergare de cel mai apropiat ţinut deluros al gwurranilor. Frecându-şi umerii pentru a se încălzi sub vântul rece al nopţii, Tooqui examină împrejurimile. Şesul deschis nu era un loc prielnic pentru un gwurran micuţ şi speriat! Orice foşnet îl crispa, orice impresie a unei mişcări îl făcea să tresară. Dacă pe aici existau shanhi, care urmăreau caravana neguţătorilor? Dacă i-ar fi simţit mirosul, n-ar fi rezistat nici cât un birru cu aripi de dantelă în mijlocul unei furtuni.

Chiar dacă ar fi dorit să le fie de ajutor prietenilor săi, nu putea face absolut nimic. Cel mai bine ar fi fost să pornească imediat spre casă. Dacă avea noroc, dacă găsea apă şi ceva de înfulecat pe drum, dacă nu era el însuşi înfulecat pe drum, în câteva zile ar fi putut să ajungă în ţinutul natal. Ar fi avut de povestit o aventură incitantă şi dramatică. Tinerii l-ar fi privit cu veneraţie, iar bătrânii, uneori dispreţuitori, ar fi fost nevoiţi să-i recunoască, chiar dacă fără chef, realizările considerabile. Pentru tot restul vieţii, ar fi fost un personaj mare-mare printre ai lui.

Şi totuşi... şi totuşi, mai era şi soarta stăpânei Barriss, care, în loc să-l împuşte ca pe un hoţ, îl făcuse prietenul ei şi-i luase partea atunci când îşi exprimase dorinţa de a călători în afara regiunii locuite în mod tradiţional de gwurrani. Oare nu asta făcea el chiar acum? Desigur, atunci când ceruse lucrul acela, nici prin minte nu-i trecuse posibilitatea unei asemenea întâmplări. Nimeni, nici chiar Barriss, nu l-ar fi putut învinui fiindcă o ştersese către casă pe cât de iute îl puteau purta picioarele lui cu degete lungi.

Trebuie să aflu, decise în cele din urmă. Dacă nu putea face nimic altceva, trebuia măcar să afle ce se petrecuse. Dacă stăpâna Barriss şi ceilalţi fuseseră ucişi, putea porni spre casă cu conştiinţa curată. Pe de altă parte, dacă mai erau în viaţă...

Bănuia că dacă ei mai erau în viaţă, atunci propria lui viaţă urma să devină chiar mai complicată decât era în prezent. Încercă să-şi spună că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Nu le-o zisese chiar el oamenilor? Nu le zisese că Tooqui era cel mai curajos, cel mai aprig, cel mai isteţ, cel mai-cel mai dintre toţi gwurranii? La momentul respectiv, se întrebase dacă îl crezuse vreunul. În mod cert, Kyakhta şi Bulgan nu-l crezuseră, mizerabilii de alwari proşti-proşti, aroganţi şi fără de clan. I-ar fi plăcut să le vadă chipurile – dacă mai erau vii, îşi reaminti – când Tooqui, acelaşi Tooqui de care râseseră şi pe care-l luaseră peste picior, ar fi apărut pentru a le salva fundurile amărâte, urâte şi cu cozi scurte! Imaginea îi conferi dacă nu curaj, cel puţin tupeu.

Tooqui avea să le arate! Tooqui avea să le arate la toţi. Decis acum, se pregăti să urmărească clanul Qulun. Avea s-o facă din depărtare, aşteptând să vadă ce era de văzut, aşteptând să înveţe ce putea fi învăţat. Era exact aşa cum spusese. El era cu adevărat cel mai îndrăzneţ, cel mai rezistent, cel mai plin de resurse dintre toţi gwurranii!

Singur şi fără arme împotriva tuturor qulunilor, având drept companie doar sentimentul istovitor de neajutorare, ştia că va trebui să depăşească cu mult simplele lui lăudăroşenii.

***

Luminara îşi recăpătă finalmente cunoştinţa şi simţi că avea capul tot pe umeri, însă acela era cam unicul lucru bun de care putea fi sigură. Braţele îi fuseseră strâns legate la spate, iar picioarele erau de asemenea legate şi încă în trei locuri: glezne, genunchi şi coapse. Prin gluga moale şi permeabilă care-i acoperea capul, putea să detecteze doar faptul că era zi. Putea răsufla, dar numai pe nas, deoarece căluşul care-i fusese fixat în mod expert o împiedica să emită ceva mai elocvent decât un mârâit.

Fusese totuşi suficient pentru a căpăta mârâituri de răspuns din apropiere şi i se păru că-i recunoaşte pe Obi-Wan şi Barriss. Nu era sigură în privinţa lui Anakin, iar sunetele ansioniane înăbuşite şi ascuţite nu puteau proveni decât de la Kyakhta şi Bulgan. Evaluând tonurile diferite, ajunse în cele din

urmă la concluzia că şi Anakin se număra printre prizonieri.

Un glas care nu era înăbuşit de căluş reduse la tăcere mormăielile.

— Bună dimineaţa, stimaţi oaspeţi! Trebuie să vă mulţumesc pentru o seară care se va dovedi extrem de profitabilă. Pentru mine, desigur, nu pentru voi, chicoti mulţumit Baiuntu. Borokii pe care-i căutaţi se află la câteva zile de mers călare spre nord, dar nu veţi ajunge să-i întâlniţi. Clanul meu a pornit într-o călătorie lipsită de grabă spre oraşul Dashbalar, unde am încheiat întotdeauna afaceri bune.

Luminara îl auzea plimbându-se înainte şi înapoi prin faţa lor, afişându-şi triumful în mod ridicol înaintea unor prizonieri care nu-l puteau vedea.

— Sunt convins că vă întrebaţi ce se va întâmpla cu voi. Nu vă temeţi! Haja, nici prin cap nu-mi trece să vă fac vreun rău! A proceda astfel ar însemna să încalc cele mai elementare noţiuni de ospitalitate ale clanului Qulun.

Deşi nu-l zărea, Luminara îi putu percepe rânjetul.

— Există multe feluri în care veştile pot călători iute peste câmpii. Aşa am aflat, de pildă, de oferirea unei recompense importante, dacă revenirea în Cuipernam a unor extraplanetari ar fi întârziată cu două părţi dintr-un ciclu de reproducere. Extraplanetarii respectivi erau descrişi în detaliu. Vă puteţi aşadar închipui surpriza şi încântarea mea când aţi apărut, interesându-vă de supraclanul Borokii. Am fost mai mult decât fericit, când mi-aţi acceptat ospitalitatea. Acum veţi avea ocazia să vă bucuraţi mult timp de ea.

Femeia îl simţi apropiindu-se. Izul de mosc al trupului neguţătorului deveni mai pătrunzător şi tonul i se înăspri.

— Mi s-a spus să nu vă pricinuiesc nici un rău, ci doar să vă întârzii revenirea în oraş, dar vă avertizez: nu mă înfuriaţi, încercând ceva care mi-ar putea afecta profitul. În timpul călătoriei, vi se va asigura suficient confort, însă câţiva dintre cei mai buni quluni vă vor ţine permanent sub supraveghere. La primul semn al unui truc Jedi, făptaşul va fi împuşcat. Da, noi ignoranţii de pe şesuri ştim despre Forţă! Nu mă siliţi să fac ceva ce o să regretăm cu toţii.

Se îndepărtă de Luminara, care simţi cum rânjetul îi reapare pe chip.

— Ar dăuna reputaţiei clanului meu.

Undeva din apropiere, Anakin mârâi incomprehensibil prin căluş şi glugă.

— Vai, vai, făcu Baiuntu, din păcate nu pot înţelege nimic din aceste cuvinte, deşi cred că esenţa lor este destul de limpede. Sunt expert în esenţe, aşa cum cred că v-aţi dat seama de acum. Când va sosi ora mesei, veţi primi pe rând mâncare şi băutură. Credeţi-mă, respect talentele Jedi la fel de mult ca oricare altul. Nici unul dintre membrii tribului nu-şi va asuma vreun risc cu voi. În această privinţă, am avut grijă ca toate comunicatoarele pe care le-aţi avut asupra voastră să fie distruse. Astfel, chiar dacă aţi reuşi să vă eliberaţi, nu veţi putea să-i chemaţi în ajutor pe orăşenii vrednici de dispreţ, totuşi profitabili.

Neguţătorul se întoarse pentru a părăsi încăperea.

— În scurt timp, casa de oaspeţi, ultima care a mai rămas în picioare din tabără, va fi demontată şi pliată. V-a fost rezervat un transportor special. Regret că nu pot avea încredere în voi pentru a vă îngădui să vă bucuraţi de peisajul prin care vom trece, dar cel puţin veţi putea să-l mirosiţi. Bucuraţi-vă de briza răcoroasă a preriei, preţioşii mei musafiri! Şi, vă rog, încă o dată, fără tentative prosteşti de evadare. Le voi considera un afront personal.

De îndată ce unul dintre noi se eliberează, gândi furioasă Luminara, o să vezi tu ce afront o să încasezi. Se strădui să rămână calmă şi să-şi regăsească seninătatea. Orice Jedi ştia că furia afectează gândirea clară şi că răzbunarea este, în cazul cel mai bun, o irosire primitivă de energie.

Cineva nu dorea ca ei să revină prea repede în Cuipernam. Cât de mult însemna două părţi dintr-un ciclu de reproducere? Ce rost ar fi avut să-i ţină prizonieri, pentru ca apoi să-i elibereze? Înapoia ţesăturii care-i acoperea vederea, ochii ei se lărgiră uşor.

Consiliul Uniunii! Ea şi Obi-Wan le promiseseră membrilor Consiliului un acord cu alwarii. Dacă nu aveau să revină după o perioadă rezonabilă, poziţia celor în favoarea secesiunii urma să se consolideze. Aveau oare să voteze pentru secesiune fără să mai aştepte raportul cavalerilor Jedi? Ca orice politicieni, membrii Consiliului răspundeau în faţa electoratului. Ei n-aveau

să aştepte o veşnicie. Era chiar posibil să nu aştepte mai mult de două părţi dintr-un ciclu de reproducere.

Cu certitudine, cineva aprecia că aşa aveau să se deruleze evenimentele. Cine ar fi avut cel mai mult de câştigat din a-i opri pe Jedi să-şi încheie misiunea? Cine, în afară de secesioniştii deja decişi s-o facă? Cine pusese la cale atacul împotriva ei şi a lui Barriss şi organizase răpirea padawanei?

Deşi nările nu-i erau la fel de sensibile ca ale unui suubatar, era convinsă că adulmeca prezenţa îndepărtată a esenţei unui hutt.

După ce reveneau în Cuipernam, trebuiau să aibă o discuţie cu acel Soergg, gândi ea încruntată. O discuţie destul de dură. Pe Luminara o interesa în mod deosebit şi era sigură că interesa şi Consiliul Jedi, chestiunea mult mai importantă şi mai ameninţătoare a identităţii persoanei dinapoia huttului. Dar înainte de a se putea confrunta cu Soergg, trebuiau să se elibereze din captivitatea poleită a lacomilor neguţători Qulun... şi cât mai repede.

***

Tooqui privi din iarba înaltă cum qulunii ridicau tabăra. Casele şi cele două prăvălii pentru negoţ se pliară singure, mărfurile fură depozitate şi toate flecuşteţele nomazilor fură strânse cu grijă. În coada alaiului veneau sadainii fără călăreţi şi, mult mai important, cei şase suubatari ai noilor săi prieteni. Când caravana porni la drum, gwurranul o urmări din depărtare. Treptat, Tooqui deveni tot mai îndrăzneţ, apropiindu-se progresiv de convoi. Proximitatea îi permise să-i distingă pe nomazi, fără a fi el însuşi observat.

Recunoscu mai mulţi membri ai clanului, dintre care ieşea în evidenţă Baiuntu cel rotofei. Şeful qulunilor se afla în fruntea procesiunii, purtat pe o platformă decorată cu panglici colorate, ce pocneau sonor în bătaia permanentă a vântului ca nişte orgi de vânt manuale, stindarde şi reclame ţipătoare pentru mărfurile comercializate de clan. Tooqui era atât de ocupat cu supravegherea mişcărilor qulunilor şi cu pitularea sa, încât aproape că uită că-şi punea viaţa în joc.

Ţopăi însă de fericire, mai târziu, în după-amiaza aceleiaşi zile, când prietenii săi fură scoşi dintr-un transportor tras de opt

sadaini. Rând pe rând, ei erau expuşi la vânt, soare şi aer proaspăt, stând pentru scurt timp pe bancheta din faţă a vehiculului, pentru ca după aceea să fie escortaţi în interior. Tremurând de surescitare, Tooqui privi şi numără cu răbdare. Erau toţi – cei patru oameni şi cei doi alwari care vorbeau atât de dispreţuitor. Bazându-se pe ceea ce putea distinge din ascunzătoarea sa dintre ierburi, nici unul nu părea să fie vătămat. Aveau capetele acoperite cu glugi, purtau căluşuri şi erau legaţi îndeajuns de sigur pentru a împiedica până şi pe un Jedi să scape. Baiuntu fund-gras era un mincinos-mincinos şi un escroc, dar în nici un caz nu era nepriceput.

„Cum, în numele zeilor ploii, i-ar fi putut elibera?” se întrebă Tooqui. Mai întâi trebuia să se strecoare în tabăra lor, după care, cumva, să scape de paznicii quluni mai mari şi mai puternici decât el. Nu avea absolut nimic de care să se poată folosi ca armă, decât pietrele. Presupunând că izbutea să ajungă la transportor fără să fie observat şi că reuşea să scape şi de santinele, ar fi avut nevoie de timp pentru a-şi elibera cei patru prieteni şi poate şi pe alwari. În continuare, ei trebuiau să-şi recupereze bunurile personale şi suubatarii şi să dispară nevătămaţi în iarba înaltă a preriei. Zece Tooqui n-ar fi fost îndeajuns pentru aşa ceva, iar el era singur.

Ştia prea bine că nu câştiga nimic dacă-şi dorea mai mult. Gwurranii erau un trib tenace, care nu supravieţuise ţinutului inospitalier şi faunei ameninţătoare doar pentru că-şi dorise din răsputeri ca situaţia să fi stat altfel. Atunci când nu existau resurse, ei găseau substituenţi acceptabili sau îi inventau.

Asta era, conchise Tooqui. Trebuia să inventeze rapid ceva. Poate că raţiunea şi logica indicau un eşec inevitabil, dar Tooqui era capabil să compenseze statura micuţă cu un ego ieşit din comun.

Măcar pentru ca să nu se facă de râs cu propriile sale lăudăroşenii.

Numai dacă ar fi găsit şi o cale prin care să-i facă şi pe quluni să înţeleagă chestia asta!

Fiecare pas, fiecare înaintare greoaie a sadainilor leneşi pe care-i urmărea îl îndepărta tot mai mult de casă, de siguranţa dealurilor familiare şi de căldura tribului gwurranilor. Încercă să nu se gândească la depărtarea care-l separa de tot ceea ce

cunoştea. Apa nu reprezenta o problemă, deoarece ploaia se acumulase în bălţi mici şi în scobiturile solului preriei, dar trebuia să petreacă destul timp în căutarea hranei, iar apoi să se grăbească pentru a prinde din urmă caravana care avansa constant. O zi şi încă una trecură în felul acela. Obosit, murdar şi ducând dorul casei, reuşi totuşi să ţină pasul cu alaiul qulunilor.

Cu toate acestea, sosi încă o seară care nu-l apropiase de salvarea prietenilor săi mai mult decât fusese în noaptea când se ascunsese în vizuina kholoţilor. După lăsarea întunericului, vlăguit şi flămând, căută din nou adăpost de prădătorii ce rătăceau prin prerie şi se trezi nevoit să se îndepărteze tot mai mult de tabără. Regreta că nu mai beneficia de lumina dinspre stâlpii luminescenţi ai nomazilor, chiar dacă aceştia puteau fi zăriţi din depărtare, totuşi securitatea personală era mult mai importantă decât o strălucire veselă în beznă. Dacă nu avea să descopere o vizuină sau un copac înalt, trebuia să găsească nişte bolovani mari, între care să se poată ghemui înainte de a-şi permite să se odihnească.

În loc de aşa ceva, auzi doar nişte uruituri îndepărtate.

— Ou, pifgot! bolborosi Tooqui.

Ca şi cum situaţia nu i-ar fi fost destul de grea, avea să mai şi plouă. Ba chiar destul de puternic, judecând după izul din văzduh. Vântul se învolbura în jurul său, parcă brusc incert în privinţa direcţiei în care să apuce, iar izul umidităţii care se apropia se simţea puternic în aer. Kapchenaga vui în nord, anunţându-şi înaintarea prin lovituri repetate, îndreptate spre sol, ale Luminii-care-arde.

Înapoia gwurranului, tabăra se pregătea probabil pentru sosirea vijeliei, izolând îmbinările caselor, închizând ferm ferestrele, asigurând vitele şi strângând stindardele şi reclamele. Qulunii şi prizonierii lor puteau aştepta trecerea furtunii, în siguranţa şi căldura adăposturilor robuste, încălziţi de hrană caldă şi de termoradiatoarele importate de pe alte planete. Între timp, Tooqui, avea să fie norocos dacă putea găsi o vizuină uscată care să nu fi fost deja ocupată de un animal inospitalier.

Îşi continuă căutarea, ştiind că adăpostul cel mai bun ar fi fost o streaşină stâncoasă. N-ar fi fost la fel de cald ca într-o vizuină, dar probabilitatea ar fi fost oricum mai mică să fi fost

deja ocupată pentru noapte. Spre deosebire de alwari sau de oameni, gwurranul avea blana care să-i ţină cald. Cel puţin ploaia care se apropia i-ar fi camuflat mirosul, ferindu-l de carnivorele care bântuiau prin noapte.

În faţa lui, în semiîntuneric, se ridică un neaşteptat lanţ de dealuri. Exact la momentul potrivit, judecând după înteţirea vântului. Deja norii avansau iute pe cer, acoperind stelele şi lumina primei dintre lunile Ansionului care suia pe boltă. Tunetele se îndesiseră şi cele dintâi picături mari de ploaie loveau firele de iarbă. Clipind des, pentru a-şi îndepărta ploaia din ochi, Tooqui se îndreptă către o văiugă dintre dealuri. O sclipire a răsuflării lui Kapchenaga ilumină pentru o clipită cerul şi gwurranul îngheţă. Formele masive de care se apropia nu erau dealuri. Ştiu lucrul acesta nu numai din cauza a ceea ce întrezărise în fracţiunea de secundă de lumină, ci şi fiindcă dealul cel mai apropiat întorsese un ochi răuvoitor spre el.

Erau lorquali.

Fu atât de uluit, încât nu putu nici măcar să decidă dacă să se ghemuiască pe sol, să se întoarcă şi s-o ia la goană, sau pur şi simplu să leşine. Drept urmare, nu făcu nici una dintre acţiunile acelea. Rămase locului, holbându-se, în timp ce ploaia începu să se reverse. Zgomotul răpăielii pe iarbă era familiar şi liniştitor, dar nu contribuia cu nimic la alungarea ameninţării munţilor suspinători care se înălţau masiv în faţa sa.

Şocat, îşi dădu seama că fusese cât pe aici să pătrundă lipsit de griji printre ei.

Lorqualii erau, cel puţin din câte ştia gwurranul, cei mai mari locuitori ai şesurilor. Deşi în dreptul celor două perechi de umeri îi depăşeau doar cu puţin în înălţime pe suubatari, ei erau mult mai mătăhăloşi. Un singur adult avea greutatea a patru suubatari. Firele bej-castaniu ale blănii lor bizare şi rigide stăteau perpendicular pe trupuri, conferindu-le un aspect zbârlit. Şase proeminenţe osoase mari împodobeau craniile masive. În anotimpul de împerechere, sunetele masculilor adulţi care se izbeau cap în cap putea fi auzit de la mare depărtare pe prerie. Toate cele şase picioare se terminau printr-un număr egal de copite puternice: trei orientate spre înainte şi trei spre înapoi, într-o dispunere perfect adecvată pentru a susţine greutatea uriaşă a creaturii.

În contrast cu dimensiunile lor imense, lorqualii aveau numai doi ochi, comparativ mici, câte unul de fiecare parte a capului voluminos. Pe de altă parte, unica nară era îndeajuns de mare pentru a-i permite unui gwurran să se pitească înăuntru. Se afla la capătul râtului scurt şi flexibil care adulmeca necontenit aerul şi era permanent gata să anunţe un posibil pericol.

Tooqui ştia însă că nimic n-ar fi putut ameninţa cu adevărat o turmă de lorquali. Până şi puii, după ce împlineau două săptămâni, erau prea mari şi prea puternici pentru a fi puşi în primejdie de altceva decât de o haită de shanhi. De obicei, nu acceptau intruşi în mijlocul lor, dar acum îl ignorară pe gwurran, care îşi dădu seama că, strânşi laolaltă cum erau, îi preocupa mai degrabă furtuna care se apropia. În plus, ploaia slujea la camuflarea prezenţei sale, ascunzându-i mirosul propriu.

Fulgerele îşi înteţiseră frecvenţa, permiţându-i să vadă mai bine turma şi aprecie că era destul de numeroasă, deşi nu-i putea evalua mărimea completă. Nu putea să distingă nimic peste sau pe lângă un singur lorqual, cu atât mai puţin pe lângă cele vreo zece animale care se aflau imediat în faţa lui. Poate că ele alcătuiau toată turma, sau poate că înapoia lor exista altă duzină, cu capetele osoase lipite de flancurile şi picioarele posterioare acoperite cu blană ţepoasă.

În clipa aceea, îi veni ideea. Putea la fel de uşor să ajungă un erou sau să moară, dar, după trei zile de marş obositor prin iarba înaltă, peste regiuni de sol pietros sau noroi vâscos, era prima idee pe care o avea. Faptul că s-ar fi putut de asemenea să fie şi ultima atârna greu în gândurile lui Tooqui. Era foarte probabil să nu aibă succes.

Se aplecă şi începu să croiască un coş gwurran din firele de iarbă cele mai uscate pe care le putea găsi. Operaţiunea aceea era deprinsă din copilărie de toţi membrii tribului, aşa încât nu-i fu greu să lucreze pe întuneric şi degetele lui agile împletiră firele cu lipsa de efort dobândită de practica îndelungată. Înaintând lent şi precaut prin ploaie, pentru a nu le atrage atenţia lorqualilor hipersensibili, începu să caute altceva. În ciuda aversei, nu-i trebui mult să facă ceea ce dorise: să-şi umple coşul cu pietre rotunde şi suficient de mici pentru a fi prinse comod de degetele sale lungi.

Încheiase etapa mai simplă a planului său şi acum nu avea de ales decât să treacă la următoarea etapă, mult mai dificilă... şi mai primejdioasă.

Mergând la fel de încet şi prudent şi ştergându-şi adesea ploaia din ochii protuberanţi, se strădui să descopere un lorqual care să pară mai adormit decât ceilalţi. Pe întuneric şi ploaie, era imposibil s-o facă şi ştia prea bine că şi în timpul zilei ar fi fost la fel de greu. Un lorqual arăta şi se comporta la fel ca oricare altul. Dacă însă continua să şovăie, putea să abandoneze complet planul şi atunci cu ce s-ar fi ales?

Întrucât animalul cel mai apropiat părea un candidat la fel de bun ca oricare altul, se apropie de el cât de mult îndrăzni. Îşi trecu coşul cu pietre pe un braţ, prinse în mâini ţepii uzi ai blănii lorqualului şi trase de ei. Când creatura nu reacţionă, începu s-o escaladeze. Cu cât se apropia mai mult de vârf, cu atât îi sporea încrederea în şansele de a ajunge pe spinarea monstrului fără a fi călcat în picioare.

Ajunse într-adevăr deasupra şi se balansă cu grijă pe umerii mediani uzi de ploaie ai animalului. Străduindu-se să calce cât mai uşor cu putinţă, înaintă printre ţepii zbârliţi, care semănau destul de bine cu iarba preriei, până în şaua naturală dintre prima şi a doua pereche de umeri. Creatura tot nu reacţionase faţă de prezenţa lui. Îngheţat şi ud până la piele de ploaia care se revărsa în rafale, Tooqui constată că triumful său nu chiar lipsit de importanţă îl încurajase. Nu pierdu totuşi timpul pentru a se felicita. Ceea ce izbutise deocamdată nu reprezenta nimic prin comparaţie cu ceea ce rămăsese de făcut.

Stând în picioare înapoia cefei lorqualului, se încordă cât mai bine pentru a-şi păstra echilibrul, scoase o piatră din coş şi se pregăti. Nu trebui să aştepte mult. Doi stâlpi ai Luminii-care-arde sclipiră sub norii ce alergau pe boltă. Turma se foi neliniştită, mai agitată ca de obicei din cauza furtunii care de acum se dezlănţuise. Tunetul bubui. În clipa aceea, Tooqui ţinti cu atenţie şi azvârli prima piatră.

Îşi nimeri ţinta deasupra ochiului stâng. Emiţând un muget surprins de durere care sună ca un geamăt grav, lorqualul de lângă cel pe care stătea Tooqui se ridică şi-şi agită picioarele anterioare, menţinând perechea mediană şi anterioară ferm înfipte în sol. Un răget furios se ridică dinspre animalele strânse

în jurul său. O a doua piatră porni după prima şi lovi alt membru al turmei. Şi acesta tresări şi zvâcni din picioare. A treia piatră îl lovi drept în ochi pe lorqualul cel mai mare.

Turma începu să legene înainte şi înapoi, neştiind cum să reacţioneze. Printre animalele adunate în jurul gwurranului, panica porni să se răspândească aidoma unui val, cu undele de alarmă gonind spre periferia grupului. Tooqui continuă să azvârle pietre, agitând animalele aflate în raza lui. Mugetele şi vaietele sporiră întruna, acoperind până şi tunetele rostogolite pe cer şi răpăitul ploii.

Confuzi şi nesiguri, temători şi îngrijoraţi, lorqualii se izbeau unul de celălalt, tresărind la fiecare contact. Kapchenaga îi dădu o mână de ajutor gwurranului, expediind câteva săgeţi de Lumină-care-arde. La ultima din ele, cea mai apropiată, turma abandonă orice aparenţă de reţinere şi începu să se mişte. Mai întâi lent, apoi grăbind pasul. Cu ploaia curgându-i în ochi, Tooqui se strădui din răsputeri s-o îndrepte în direcţia cuvenită, prin pietre expediate cu precizie. După ce o aruncă şi pe ultima, prinse ţepii zbârliţi ai blănii cu ambele mâini şi se ţinu cu disperare, rugându-se pentru viaţa sa. Pentru viaţa sa şi a prietenilor săi. Oricum, nu mai avea de ales. Dacă ar fi încercat să coboare de pe giganticul lui armăsar, ar fi fost strivit ca un gândac. Dedesubt, solul vibra sub copitele lorqualului care iuţise pasul.

Tabăra qulunilor era tăcută şi cufundată în beznă, cu excepţia stâlpilor luminescenţi, care fuseseră activaţi pentru a dezvălui eventualii hoinari nocturni printre casele nomazilor. Tunetul bubui prin ploaie şi reverberă din nou.

Brusc, un planton sună din corn semnalul de alarmă, care fu urmat de altele prin toată tabăra. Nomazii se treziră; unii mai repede, alţii mai încet, frecându-şi ochii mari. În interiorul transportorului, Luminara încercă să bolborosească o întrebare prin căluş, dar nu izbuti să se facă înţeleasă. Simţea mişcări de jur împrejur, provenite dinspre camarazii ei, care, legaţi fedeleş, se străduiau să se ridice în capul oaselor. Realitatea perturbării nu putea fi contestată, deşi n-o percepea în Forţă... ci chiar în sol.

Încătărămându-şi de zor pantalonii largi, Baiuntu se deşteptase instantaneu şi răcnea ordine în toate direcţiile. În

jurul său, tabăra căzuse pradă unui haos. Nu aveau timp să înhame sadainii la transportoare, ba chiar de abia aveau timp să-i trezească pe toţi. Sub conducerea neguţătorului-şef, călăreţii începură să se coordoneze. Aveau o singură şansă de a salva toate mărfurile pentru care munciseră. Scoţând armele, se năpustiră în furtună, încercând să risipească turma de lorquali.

Ridicându-se deasupra vijeliei, ţipetele stridente ale sadainilor, călăreţilor călcaţi în picioare şi lorqualilor răniţi se amestecau, creând o cacofonie asurzitoare, aşa cum nu mai fusese auzită de mult timp în zona aceea a preriei. Un lorqual turbat, cuprins de panică, nu putea fi doborât de un singur proiectil, nici chiar provenit dintr-o armă modernă. Mai multe asemenea lovituri puteau totuşi răni grav, iar un tir concentrat putea sili un animal uriaş să-şi modifice direcţia de înaintare în speranţa de a evita să fie rănit. Pe măsură ce qulunii se deplasau înainte şi înapoi în faţa lorqualilor, trăgând selectiv şi producând cât mai mult zgomot, năvala acestora începu să se domolească. Fără să încetinească pasul, unele dintre giganticele creaturi cotiră dinaintea călăreţilor ce apăruseră în faţa lor şi deviară uşor către vest. Altele se desprinseră complet de turmă, preferând să tropăie spre est. Astfel divizată, majoritatea turmei trecu, mugind, de o parte şi cealaltă a taberei.

Totuşi mai mulţi lorquali, într-atât de isterizaţi încât nu mai simţeau împuşcăturile călăreţilor Qulun, continuau să gonească orbeşte drept înainte. Doi fură doborâţi de serii de rafale ale preţioaselor arme laser importate de clan. Alţi doi rămaseră însă în picioare şi în câteva secunde pătrunseră în tabără.

Imensele picioare cu şase copite striviră mărfuri şi structuri locuibile, fărâmând pereţii uşori din materiale compozite şi scoţându-i, urlând, în noaptea biciuită de ploaie pe cei care se ghemuiseră înăuntru. Capetele uriaşe încornorate se legănau dintr-o parte în alta, azvârlind în aer quluni şi animale. Înnebuniţi de spaimă, mânaţi de fulgere şi însângeraţi de împuşcături, lorqualii îşi croiră drum prin tabăra sfărâmată, zdrobită şi tot mai haotică.

În exteriorul transportorului prizonierilor nu mai rămăsese nici un paznic. La fel ca restul membrilor clanului, gărzile fugiseră în ajutorul prietenilor şi familiilor, disperate să salveze vieţi şi mijloace de trai. Căţărându-se pe partea frontală a

vehiculului, ud leoarcă, Tooqui pătrunse în transportor. În interiorul acestuia, stând în capul oaselor şi luptându-se să-şi dezlege legăturile, se aflau prietenii săi, aparent nevătămaţi. Se aşteptase de altfel să-i găsească întregi. Orice qulun demn de numele clanului său s-ar fi străduit din răsputeri să se asigure că bunurile din custodia sa nu erau distruse.

Tooqui căută un instrument cu care să lucreze şi care să fie mai puternic decât degetele lui şi descoperi echipamentele străinilor aranjate cu grijă şi etichetate într-o ladă neîncuiată, în compartimentul frontal al transportorului. Întinse mai întâi mâna către o sabie Jedi, apoi se răzgândi şi alese un cuţit alwari mic şi multifuncţional, care-i aparţinea lui Bulgan. Pe acesta ştia cum să-l folosească. Mâinile mici, dar puternice, trecură la lucru asupra legăturilor lui Barriss. Când gluga padawanei fu dată pe spate şi fata văzu cine-i salva, de abia mai ştiu ce să spună. Nici nu putea de altfel să rostească ceva, deoarece Tooqui îi eliberă mâinile şi gleznele şi abia apoi îi scoase căluşul.

— Tooqui spune adevărul, bolborosea gwurranul întruna. Tooqui este cel mai curajos dintre semenii săi. Cel mai puternic, cel mai aprig, cel mai înţelept...

— Şi cel mai vorbăreţ, îl întrerupse Barriss când în cele din urmă îi scoase căluşul.

Eliberată, descoperi că nu se mai putea mişca. Fusese strâns legată zile întregi şi muşchii ei sufereau acum de crampe, iar terminaţiile nervoase o furnicau. Antrenamentele Jedi o ajutară să-şi restabilească circulaţia mult mai rapid decât ar fi reuşit un prizonier neantrenat. Deşi ocupat până peste cap, Tooqui îi spuse unde se găseau echipamentele lor. Lucrând amândoi, îi dezlegară în scurt timp pe Obi-Wan, Luminara şi Anakin.

Ceva izbi cu putere în latura stângă a transportorului, aproape răsturnându-l. Un muget ca de stentor se auzi din exterior, răzbătând deasupra vântului şi ploii. Era însoţit de zbieretele răguşite ale qulunilor de-a dreptul disperaţi.

— Ce-a fost asta? întrebă Anakin, masându-şi picioarele pentru a le restabili circulaţia.

Chiar mai mult decât sabia sa, tânărul dorea să simtă între degete grumazul gros al unui anumit conducător qulun. Obi-Wan nu ar fi fost de acord cu asemenea gânduri, totuşi existau

momente în care Anakin era mai mult decât ispitit să ignore învăţăturile maestrului său. Acum era unul dintre acele momente. Nu-şi dorea decât să aibă ocazia de a-l sugruma pe Baiuntu, sacul de grăsime duplicitar şi ar fi fost mulţumit să se căiască pe îndelete după aceea.

— Lorquali, răspunse Tooqui retezând legăturile de la gleznele lui Kyakhta. Ca să se lupte-lupte cu Qulun, Tooqui avea nevoie de o armă mare. Ridică ochii într-atât încât să surâdă mândru: Turma de lorquali este o armă mare. Tooqui i-a mânat încoace.

Kyakhta se holbă spre gwurran.

— Ai mânat o turmă întreagă de lorquali spre noi? Ne puteau călca şi strivi în picioare!

Ca şi cum ar fi atestat validitatea observaţiei călăuzei, ceva se izbi cu putere pentru a doua oară de transportor.

— Alwari gură-mare, comentă Tooqui, poate c-ar trebui să ţină gura niţel închisă. Şi să stea nemişcat, altfel poate că Tooqui greşeşte şi-i taie degetele de la picioare.

— Ascultă, măi, pitic... ou, ai grijă ce faci acolo!

În câteva clipe, toţi erau liberi şi complet echipaţi. Cu sabia în mână, Luminara avansă precaut în compartimentul frontal al transportorului şi privi afară. Pilonii luminescenţi se clătinau în suporturi, iar quluni înspăimântaţi fugeau în toate direcţiile, în timp ce aversele de ploaie continuau să ascundă mare parte din scena vizibilă. Înălţându-se deasupra tuturor, se vedea trupul masiv al unui lorqual complet dezorientat şi foarte furios, care se legăna şi scutura din cap.

„În numele Forţei!” gândi ea. Dacă acela era un singur lorqual, cum trebuia să arate o turmă de asemenea creaturi? Privi în spate şi-l căută din ochi pe Tooqui, care continua să ţopăie la fel de energic ca întotdeauna.

— Tooqui, rosti ea, indiferent ce se va întâmpla de acum încolo, vreau să ştii că eu, Obi-Wan şi padawanii noştri te considerăm cu adevărat foarte curajos.

— Nu doar curajos. Curajos-curajos!

Gwurranul făcu un pas înainte, apoi se retrase grăbit, când capul lorqualului dezlănţuit proiectă în direcţia lor o cisternă de mărime considerabilă. Aceasta bubui, explodând la impactul cu solul şi contribui la rândul ei cu o revărsare de apă la torentele

mânate de vânt.

— Acum însă sunt niţel speriat.

— Ai toate motivele, spuse Obi-Wan şi veni lângă Luminara pentru a cerceta împrejurimile. Dacă suubatarii noştri n-au fugit sau n-au fost răniţi de lorquali, ar trebui să încercăm să ajungem la ei.

— Suubatarii nu vor păţi nimic, stăpâne Obi-Wan, rosti Bulgan dinapoia lui. Sunt prea valoroşi pentru quluni, ca să-i piardă. Sunt convins că au trimis santinele care să aibă grijă de ei şi să-i ferească de atacuri. Iar dacă stau laolaltă, suubatarii sunt suficient de mari pentru a fi ocoliţi chiar şi de lorquali.

Obi-Wan încuviinţă din cap.

— Prin urmare, ar trebui să ne ocupăm de câţiva paznici.

— Perfect, maestre, comentă Anakin aflat imediat înapoia mentorului său şi strânse mai tare mânerul săbiei. După ce am fost legat atâta vreme, mi-ar prinde bine puţină destindere... pardon, voiam să spun exerciţiu.

Barriss se încruntă către omologul ei.

— Anakin, eşti cumva adeptul răzbunării?

— Bineînţeles că nu, replică prompt tânărul. Atât doar că în momentul acesta nu am deloc dispoziţia necesară pentru a mă opri şi a discuta situaţia în mod politicos cu cineva care-mi stă în cale.

Ghemuiţi în transportor, aşteptară până ce drumul fu liber, după care orice dezbateri încetară. Conduşi de Tooqui, Luminara şi Obi-Wan, se strecurară afară din vehiculul care fusese zdravăn lovit şi se îndreptară spre periferia taberei Qulun. Pe drum se întâlniră cu puţini membri ai tribului, în general femele şi copii speriaţi, care se străduiau din răsputeri să se ferească din calea lorqualului înnebunit. Nu aveau nici timp, nici chef să-şi bată capul cu soarta evadaţilor.

Furia şi deruta se învolburau în jurul lor într-un haos sporit şi mai mult de vijelia care nu-şi redusese intensitatea, totuşi ajunseră fără incidente la ţarcul de la marginea taberei. Ghemuindu-se înapoia unui transportor de marfă perfect etanşat împotriva furtunii şi a intruşilor, examinară îngrăditura. Suubatarii lor se agitau nervos înăuntru. Luminara observă că baloturile cu provizii nu fuseseră deshămate de pe animale.

— Am văzut trei paznici... ba nu, patru, îi şopti încordată lui

Obi-Wan.

Bărbatul încuviinţă concentrat.

— Atâţia am văzut şi eu.

Ridică un braţ şi gesticulă tăcut.

Făcându-i semn lui Barriss s-o urmeze, Luminara ocoli transportorul, iar Obi-Wan şi Anakin porniră în direcţia opusă. Când se despărţiră, Barriss îşi aminti cuvintele padawanului. Expresia chipului său îi dovedea adevărul spuselor. Aflat aproape imediat înapoia lui Obi-Wan, Anakin părea că de abia aştepta ceea ce avea să urmeze.

Călăuzele alwari rămaseră împreună cu Tooqui lângă transportor. Privind în noaptea biciuită de vijelie şi hărmălaie, Bulgan îşi aminti brusc ceva. Se răsuci spre gwurran, se lăsă încetişor în genunchi şi-şi puse fruntea şi palmele pe solul ud şi rece, privind coama înnoroită şi pleoştită de ploaie, care se arcuia către cer. Înţelegând ce intenţiona prietenul său, Kyakhta îl imită, deşi mârâi, când execută plecăciunea tradiţională. Tooqui îi privi mulţumit.

— Bine, bine. Haide, ridicaţi-vă, prostovani fără minte.

Călăuzele se sculară, ştergându-se de noroi şi de apă.

— Tooqui acum face un târg cu voi, vorbi gwurranul cu ochii scânteindu-i în lumina fulgerelor intermitente. Nu-i mai spuneţi lui Tooqui sălbatic idiot şi Tooqui nu vă mai spune prostovani fără minte, cretini-cretini, tâmpiţi, imbecili...

Ştergându-şi apa din ochiul sănătos, Bulgan îl opri pe salvatorul lor în mijlocul tiradei.

— Am înţeles, Tooqui. Mi se pare un târg corect. Cotul lui ascuţit îl izbi pe camaradul său în coastele foarte curbate, ca ale tuturor ansionianilor. Nu-i aşa, Kyakhta?

— Haja, cred că da, mormăi celălalt fără chef.

Satisfăcut, pigmeul îmblănit reveni cu privirea spre ţarc.

— Aşa-i mai bine. Tooqui s-ar fi dus să ajute să-i aducă pe suubatari, dar Jedi l-au rugat să stea aici, să aibă grijă de voi doi.

Bulgan întinse braţul la timp pentru a opri degetele lungi ale lui Kyakhta să se înfigă în blana scurtă şi deasă a gwurranului.

***

Nediminuate de revărsarea ploii, razele puternice de lumină artificială erau proiectate spre laturile opuse ale ţarcului, ţesând mănunchiuri graţioase şi elegante de fascicule perfect vizibile prin întuneric şi furtună. Strecurându-se prin gard, Obi-Wan făcu un gest tăcut către cea mai îndepărtată dintre cele două santinele care păzeau latura aceea. Ambii quluni erau oţeliţi după ani de lupte cu prădători feroce şi clanuri jefuitoare. Aveau simţuri ascuţite şi excelente capacităţi războinice.

Primul care se întoarse îşi stăpâni surpriza la vederea celor doi oameni care se apropiau şi avu timp să ridice arma şi să tragă o rafală. Deviată de parada supranatural de rapidă a săbiei lui Obi-Wan, salva se pierdu în noapte. Înainte ca santinela să mai fi putut trage o dată, Jedi o doborâse.

La început Obi-Wan crezu că padawanul său avea probleme cu celălalt paznic. Când văzu însă că Anakin prefera să se joace cu el, se încruntă şi porni spre cei doi. Îndată ce îşi văzu maestrul apropiindu-se, Anakin îşi ucise adversarul cu o lovitură fulgerătoare în beregată. Qulunul se prăbuşi în iarba scurtă şi înnoroită.

Dezactivându-şi sabia, Obi-Wan se uită de la ansionianul mort la padawanul său. Un fulger le contură cu precizie feţele şi trupurile, fără a putea să lumineze însă şi încordarea dintre ei.

— Ce a fost asta, padawan? întrebă Jedi cu glas perfect inexpresiv.

— Nimic, maestre, replică Anakin cu o mască de inocenţă şi-şi prinse sabia la centură. Era mai iute decât crezusem.

Kenobi îşi privi elevul în tăcere, după aceea încuviinţă o singură dată din cap.

— Ai grijă, Anakin, ca data viitoare adversarul tău să nu fie încă şi mai iute. Trecând pe lângă el, îi adresă un gest scurt: Haide! Am pierdut deja prea mult timp aici.

Un fluierat ascuţit le aduseră pe Luminara şi Barriss lângă ei.

— Probleme? Întrebă Obi-Wan fără să se uite la Luminara, ci privind-o pe padawana ei.

Femeia clătină din cap. Apa îi şiroia pe faţă, iar picăturile rămâneau suspendate de buza inferioară tatuată.

— Au fost luptători buni, cu mai multă experienţă decât cei

care ne-au atacat în Cuipernam.

Indică din bărbie spre Barriss. Ridicând mâna stângă, padawana arătă o tăietură micuţă. Sângele picura din rană, dar ploaia o spăla şi avea să se închidă repede.

Anakin făcu un pas înainte şi o privi cu atenţie.

— Trebuie să-nveţi să te ţii la distanţă. Mai ales atunci când nu ştii cum este înarmat adversarul.

— N-am alonja ta, se răsti fata. Cred c-ai fi încântat să-mi arăţi unele şmecherii, nu?

— Nu, zise el spre surprinderea lui Barriss. Am încercat deja s-o fac. Într-un mediu mult mai umed ca acesta. Mai ţii minte?

Porni către suubatarul său, care scurma nervos pământul cu picioarele. Derutată, fata îl privi o clipă, apoi se îndreptă spre propriul ei armăsar. Decise că nu era momentul cel mai potrivit pentru a încerca să-l analizeze pe Anakin Skywalker sau personalitatea lui stranie. Se întrebă dacă avea să existe vreodată un moment potrivit.

În tăcere, grupul sui pe suubatarii agitaţi şi abia atunci Kyakhta şi Bulgan zăriră corpurile neînsufleţite ale celor patru santinele.

Animalul Luminarei se cabră nervos pe picioarele dindărăt şi mediane, iar femeia se luptă să-l controleze şi în acelaşi timp să-şi păstreze echilibrul în şa. Cu câteva săptămâni în urmă, cu siguranţă că ar fi fost azvârlită pe jos. O dată cu timpul venise însă experienţa, iar o dată cu experienţa venise încrederea. Recâştigându-şi controlul asupra suubatarului uriaş, îşi urmă călăuzele care îşi îndemnaseră armăsarii către nord. Dirijate de mâini ferme şi experte, animalele săriră cu uşurinţă peste bariera electrificată a ţarcului demontabil şi începură să gonească prin furtună. Undeva înainte se afla supraclanul evaziv şi etapele finale ale misiunii lor.

Soergg reuşise să-i întârzie în mod serios, dându-le graficul peste cap şi sperau doar ca întârzierea să nu fi fost exagerat de mare. Lăsând suubatarul s-o poarte în noapte, Luminara se rugă ca delegaţii Uniunii să-şi fi respectat promisiunea de a le aştepta întoarcerea înainte să treacă la votarea secesiunii. Din experienţă şi studii, femeia ştia că dacă s-ar fi trecut la vot, rezultatul ar fi fost aproape imposibil de anulat.

Înapoia lor, clocotind de furie, Baiuntu văzu ce se întâmpla

şi încercă să mobilizeze câţiva membri ai clanului. Speranţele sale de a organiza o urmărire fură însă năruite de spectacolul numeroşilor quluni intraţi în panică, care continuau să alerge fără noimă prin tabăra devastată de lorquali.

— Idioţilor! Potoliţi-vă! Veniţi-vă-n fire!

Cu sadainul cabrându-se şi fremătând sub el, neguţătorul-şef căută cu disperare să-l înfrâneze şi în acelaşi timp să adune un grup care să-i urmărească pe evadaţi. Preocupat de prizonierii care fugiseră în mod neaşteptat şi de pierderea recompensei pe care o reprezentau ei, nu zări ce se apropia de el. Sadainul văzu însă şi-l azvârli din şa, pentru a putea fugi.

— Mizerabil nenorocit...!

Răşchirat pe iarba năclăită de mocirlă, Baiuntu îşi ieşise de-a dreptul din minţi. Ce mai noapte! Şi cât de promiţător începuse... Se sculă cu greu în picioare, scuturându-şi zadarnic noroiul de pe haine. Privind în jur, văzu că rămăsese singur. Străinii dispăruseră, deşi nu-şi putea imagina în ce fel putuseră evada. Oare îi reţinuse suficient timp pentru a încasa răsplata promisă de hutt? Era o speranţă. Efortul de a-i fi întemniţat pe Jedi putea totuşi să fi fost meritoriu. Cât despre de trei ori blestemata turmă de lorquali, aceasta dispăruse finalmente şi, neîndoios, se refăcuse, nepăsător, undeva în sudul taberei pe care o transformase în haos. Iar el se găsea aici, în mijlocul preriei şi trebuia să plescăie prin noroi ca să revină în pat.

Îşi condusese totuşi clanul şi prin situaţii mai rele. Nu zadarnic căpătase reputaţia de conducător perspicace şi comerciant şiret. Aveau să vină şi alte zile şi alte oportunităţi pentru profit. Neguţătorul înţelept ştia cum să se resemneze în faţa pierderii la fel cum ştia să anticipeze câştigul. Totul depindea dacă-i întârziaseră pe extraplanetari suficient pentru a-l mulţumi pe neguţătorul din oraş. Porni agale spre lumina radiată de pilonii luminescenţi rămaşi intacţi ai taberei.

Ceva tuşi încetişor înapoia sa.

Ansionianul mai făcu un pas şi tusea se repetă. Răsucindu-se iute, cu degete tremurătoare, Baiuntu bâjbâi disperat în căutarea blasterului, o armă superbă pe care o achiziţionase la târgul anual din îndepărtatul Piyanzi. Nu găsi însă nimic.

Probabil că-i căzuse din toc atunci când fusese azvârlit de pe nenorocitul de sadain.

Aruncându-se în genunchi, ignoră mocirla şi ploaia şi începu să-şi caute cu frenezie arma. Ou, acolo era, în iarbă, nu departe de locul unde stătuse. Totul va fi bine acum, chiar dacă nu la fel de bine pe cât fusese în clipa apusului. Uşurat, întinse mâna către blaster. În acelaşi moment, un trio de ochi apropiaţi se materializă deasupra armei. Strălucind purpuriu şi ucigaş, era flancat de altă serie de trei ochi şi de alta... şi de încă una. Scrâşnind din dinţi, Baiuntu se năpusti spre blaster. Pentru un individ atât de masiv, era cu adevărat foarte, foarte iute.

Dar nu la fel de iute ca un shanh.

14.

Dimineaţa aduse cu ea schimbarea vremii, dar şi a perspectivei călătorilor. Spălată de furtuna de peste noapte, preria îşi etala prospeţimea purificării prin ploaie ca pe un strat de vopsea nouă şi strălucitoare. Soarele strălucea molcom, minusculi spărgători-de-seminţe înaripaţi ciripeau vioi, ţâşnind între iarbă şi tufişuri şi chiar imperturbabilii suubatari galopau cu o elasticitate tinerească în pasul lor sextuplu. Fără îndoială că şi călăreţii s-ar fi bucurat într-o măsură mai mare, dacă n-ar fi fost istoviţi de călătoria necontenită din noapte.

În acelaşi timp, aerul răcoros al dimineţii era fără doar şi poate înviorător. Stând în picioare pe şa şi menţinând un echilibru perfect în timp ce armăsarul său gonea în salturi, Obi-Wan începu să efectueze o suită de exerciţii de stretching. Padawanii îi priviră admirativ demonstraţia. Anakin ştia că dacă el ar fi încercat o asemenea cascadorie, s-ar fi cules din iarbă după numai câteva minute. Ceea ce făcea Obi-Wan necesita o coordonare perfectă, încredere deplină în propriile capacităţi şi nervi de oţel. Mentorul său era însă bine cunoscut ca un expert în stăpânirea tainelor complexităţilor neuromusculare ale corpului.

Călărind în imediata lui apropiere, Luminara îi arunca la răstimpuri câte o privire. Ar fi putut să-i imite perfect mişcările, dar prefera să se odihnească. Nu după mult timp, reveni cu atenţia la preria care se întindea în faţa lor. Existau una sau

două întrebări pe care trebuia să le pună neapărat călăuzelor. Îmboldindu-şi blând suubatarul cu gleznele, se îndepărtă de Obi-Wan şi se alătură ansionianilor.

Kenobi rămase astfel singur pentru a contempla ţinutul ierbos care se vălurea lin împrejur. Ca întotdeauna pe o planetă nouă, existau multe de studiat: geologia şi clima, dar şi fauna şi flora, aflate mult mai la îndemână.

Fără s-o ştie, era privit de Anakin. Padawanul îşi spunea că, în majoritatea cazurilor, gândurile maestrului erau imposibil de dedus. Oare acesta să fi fost destinul tuturor cavalerilor Jedi, să devină treptat solitari, retraşi şi distanţi? Privind-o pe tânăra care călărea alături de el, îi venea greu să-şi închipuie că o astfel de transformare melancolică ar fi putut s-o afecteze pe Barriss cea energică şi viguroasă. Padawana era plină de viaţă. De altfel, ca să fie cinstit şi Luminara Unduli era mult mai însufleţită decât Obi-Wan. Oare numai bărbaţii Jedi să fi fost sortiţi unor vieţi de nesfârşită şi solemnă introspecţie?

Îşi jură în gând că aşa ceva nu avea să se întâmple cu el. Indiferent ce i-ar fi adus viitorul, decise ca acesta să nu includă rezerva severă care părea să-l înconjoare pe maestrul Obi-Wan. Îşi reaminti apoi performanţa minunată şi plină de spirit a mentorului său, când povestise basmul în faţa clanului Yiwa, ai cărui membri fuseseră realmente subjugaţi. Îl judeca oare prea aspru pe Obi-Wan? Era oare vina acestuia că nu simţise niciodată genul de nelinişti ce-l determinau pe padawanul lui să privească ore la rând bolta nopţii şi să stea de vorbă în tăcere cu o stea îndepărtată? Toate învăţăturile primite îi repetaseră să fie milos faţă de lipsurile altora, aşa încât decise că până şi un ucenic putea fi milos faţă de maestrul său. În locul şi în clipa aceea, hotărî să nu uite asta niciodată când va avea dispute cu Obi-Wan.

Dacă voi uita vreodată acest legământ, încheie el cu fermitate, o să fie numai pentru că eu însumi nu voi mai fi ceea ce am ales să devin.

— Te-ai descurcat bine azi-noapte.

— Poftim? se încruntă Anakin şi, dându-şi seama că se afundase în gânduri, se strădui să surâdă larg spre tovarăşa lui de călătorie, amabilă, totuşi uneori exasperantă. În ce fel m-am descurcat bine?

Barriss se răsucise către el şi călărea fără efort de-a curmezişul şeii.

— Mă refer la evadarea de la quluni şi mai ales la neplăcutul episod al recuperării armăsarilor noştri. Am văzut ce ai făcut.

— Am făcut ceea ce mi-a spus maestrul Obi-Wan, replică el lipsit de interes. Ceea ce trebuia să fac.

— Este pentru a doua oară când te-am văzut luptându-te cu sabia. Eşti foarte puternic.

Cu un gest inconştient, fata îşi pipăi tăietura de la mână şi-şi spuse cu hotărâre că rana avea s-o înveţe să nu se relaxeze şi să coboare garda, nici chiar în faţa unui adversar care părea inferior.

— M-am antrenat mult, spuse Anakin în clipa în care suubatarul său sări, trecându-şi pe rând perechile de picioare, peste muchia sură a unui prag stâncos nu foarte înalt. Mulţi spun că poţi defini un Jedi după abilitatea de a se lupta cu sabia. Vreau ca această abilitate să-mi fie respectată. Respectul împiedică lupta.

— Privindu-te, zâmbi Barriss, aproape că-ţi vine să crezi că eşti un oponent pe măsura maestrului Yoda.

— Maestrul Yoda? clipi tânărul. Cred că glumeşti!

— De ce aş glumi despre aşa ceva? dispăru surâsul ei. Maestrul Yoda este considerat cel mai mare spadasin Jedi din toate timpurile. Să nu-mi spui că nu ţi-a predat nici o oră de duel?

— Nici vorbă, bineînţeles că mi-a predat duelul şi sunt de acord că-i un profesor excelent, de teorie a tehnicii duelului. Chiar dacă-i nevoie să se suie pe un podium, pentru ca elevii să-l poată zări... Are o dexteritate uimitoare, mai ales dacă ţii seama de lipsa de alonjă. Continuă pe un ton mult mai deschis: Dar acelea nu sunt decât nişte lecţii, Barriss. Teorii şi prezumţii. Chiar dacă maestrul Yoda predă arta duelului, nu este vorba despre lupte reale.

De data aceasta, în loc să-i răspundă imediat, fata căzu pe gânduri.

— Ce te face să crezi că maestrul Yoda n-a folosit niciodată sabia Jedi într-un duel adevărat?

Anakin fu cât pe aici să izbucnească în râs şi se stăpâni în

ultima clipă. Obi-Wan şi Luminara puteau să-l audă şi să se intereseze asupra motivului ilarităţii. Ştia prea bine că explicaţia lui nu avea să fie privită cu ochi buni de Obi-Wan, care, ca toţi Jedi, îl venera pe marele Maestru. Anumite subiecte, aşa cum îi repeta la nesfârşit mentorul lui, nu se cuveneau să fie tratate cu amuzament.

Asta nu însemna totuşi că avea să ignore întrebarea padawanei.

— Fii serioasă, Barriss, maestrul Yoda să se dueleze în mod real în afara sălilor de antrenament?! Chiar poţi să-ţi închipui o asemenea luptă?

Imaginile care-i năvăliră în minte erau una mai amuzantă decât cealaltă.

— Cu cine crezi că s-ar putea duela în mod rezonabil? Poate cu cineva de statura lui Tooqui, nu?

— La un Jedi, nu contează statura sau puterea care-i mişcă sabia, ci tăria inimii.

Anakin aprobă cunoscător.

— Mie dă-mi statură şi putere, iar tu n-ai decât să-ţi păstrezi inima.

Ştia prea bine că răspunsul lui se situa la limita blasfemiei, dar era curios cum avea să reacţioneze fata.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine să spui aşa ceva, Anakin Skywalker, zise ea cu mai mult calm decât s-ar fi aşteptat. Cum poţi să pui sub semnul întrebării îndemânarea maestrului Yoda?

— Nu-i pun sub semnul întrebării îndemânarea! Se răsti Anakin. Nu pot s-o fac, deoarece am participat la lecţiile lui. Nimeni nu-i mai rapid sau mai îndemânatic cu o sabie de lumină... într-o sală de antrenamente. Nu spun decât că predarea tehnicii duelului nu-i acelaşi lucru cu folosirea săbiei într-un duel adevărat. În plus, maestrul Yoda este... mă rog, nu este tânăr. Cât despre punerea sub semnul întrebării, un Jedi bun trebuie să pună totul sub semnul întrebării. Cel mai recomandabil este să fii perfect sigur.

— Mă bucur că gândeşti aşa, făcu ea. Înseamnă că niciodată nu va trebui să te îngrijorezi că ai fi făcut o greşeală.

— Toţi facem greşeli, replică padawanul şi ele ar trebui să fie prevenite tocmai de obiceiul de a pune totul sub semnul întrebării. Se lovi uşor cu vârful degetelor în piept şi continuă:

Eu pun sub semnul întrebării toate situaţiile şi lucrurile cu care mă confrunt. În prezent, multe planete pun sub semnul întrebării modul în care este condusă Republica. Ansion nu-i decât una dintre ele şi este urmărită cu atenţie de toate celelalte.

Barriss îl fixă cu privirea.

— Şi tu faci asta, Anakin şi tu pui sub semnul întrebării felul în care este guvernată Republica?

— Ar fi nefiresc dacă n-aş face-o, zise tânărul şi arătă peste capul suubatarului său. Până şi maestrul Obi-Wan are rezervele lui. Este vorba despre corupţie, despre direcţia în care a pornit guvernarea, despre direcţiile în care nu porneşte fiindcă devine tot mai înglodată în balivernele birocraţilor, sigur că o pun sub semnul întrebării. Tu n-o faci?

Îndreptându-se în şa, ea scutură concis din cap.

— Nu am timp de irosit în dispute politice. Ca padawană care se străduieşte să ajungă Jedi, am prea multe alte preocupări. Ele ar fi suficiente pentru oricine. Sau cel puţin aşa credeam... Îl fixă cu atenţie: Eşti norocos că mai ai timp să te preocupi de chestiunile galactice ale guvernării.

Şi de altele, ar fi vrut el s-o completeze, dar n-o făcu. Deşi faptul că fuseseră aruncaţi laolaltă în aceleaşi circumstanţe dificile, îi trezise o admiraţie lipsită de chef faţă de colega lui şi de talentele ei, continua să nu aibă încredere totală în Barriss. Era convins că orice i-ar fi spus, ar fi raportat imediat Luminarei, care i-ar fi zis după aceea lui Obi-Wan. Asta-i cu destăinuirile, gândi el. Mai bine să ţii unele lucruri pentru tine.

De fiecare dată când se angaja în asemenea confruntări verbale, i se consolida credinţa că el era cumva diferit. Diferit de Barriss, la fel de mult pe cât era de diferit de Luminara sau chiar de Obi-Wan. Mama îi spusese asta dintotdeauna. Ar fi dorit să poată sta de vorbă cu ea acum, să-i afle sfaturile înţelepte în diverse privinţe, dintre care nu cea mai neînsemnată era cea care ameninţa să-l mistuie. Călărind, se gândi că existase o vreme când oamenii crezuseră că o separare definitivă se realiza prin mutarea pe emisferele opuse ale planetei. Asta se petrecuse cu atâta timp în urmă, într-o epocă atât de îndepărtată, încât era aproape imposibil de imaginat, pe când distanţele erau socotite după lungimea fizică, nu după cea

temporală.

Peste noapte poposiră lângă unul din numeroasele pâraie ce brăzdau preria. Nu existase nici un semn că ar mai fi fost urmăriţi de clanul Qulun. Fie că acesta fusese afectat atât de serios de pe urma raidului nocturn al lorqualilor, încât fusese pus în imposibilitatea de a organiza o poteră, fie că Baiuntu decisese că nu merita să pornească în urmărirea unor indivizi care puteau contraataca fără să fie văzuţi.

— Mai există o posibilitate, observă Kyakhta când problema fu adusă în discuţie. Cu cât ne apropiem mai mult de Borokii, cu atât mai puţin este dispus un clan minor, ca Qulun, să rişte o intervenţie.

— Important este că pare să fim în siguranţă, rosti Obi-Wan mijind ochii spre soarele care apunea. Cu toate acestea, la noapte vom organiza plantoane. Pentru orice eventualitate.

Anakin fu fericit să-i vină rândul să stea de pază. Când Barriss veni să-l trezească, era târziu, după miezul nopţii ansioniane. Nu fu nevoie decât de o simplă atingere.

— Nimic de raportat, murmură ea ca să nu-i trezească pe ceilalţi.

În timp ce padawanul se ridica şi-şi trăgea cămaşa şi mantia, fata se strecură obosită în sacul de dormit, adăugând:

— Nu se vede mai nimic, dar se aud o sumedenie de mişcări prin jur. Noaptea-i plină de zgomotele creaturilor ce trăiesc în ierburi.

Anakin nu putea fi cert, dar i se păru că Barriss adormise înainte să fi închis realmente ochii.

Poziţia pentru santinelă fusese aleasă cu grijă de călăuzele alwari în locul cel mai ridicat din vecinătatea taberei lor, nefiind totuşi decât o măgură scundă, o simplă proeminenţă a terenului. Reprezenta însă punctul cel mai asemănător unui foişor de pază şi observaţie din apropierea pârâului. Găsind un loc confortabil şi ferm pe care să se aşeze, Anakin îşi începu paza de trei ore.

Cei mai mulţi oameni ar fi considerat schimbul de planton incredibil de plictisitor, dar nu şi Anakin. Crescut de un singur părinte, fără fraţi, el era obişnuit cu solitudinea. Pe o lungă perioadă din copilăria sa, maşinile îi fuseseră singurii tovarăşi. Se întrebă într-o doară ce se întâmplase cu droidul de protocol

pe care-l asamblase din diverse componente; greu de spus ce putuse face cu el Watto, negustorul înaripat şi gureş. Era curios cu ce se ocupa în prezent toydarianul cu nas imens şi se pomeni clătinând din cap la amintirea lui. Dacă exista o persoană care să aibă dreptul ca, la răstimpuri, să se poarte niţel mai ciudat, aceasta nu putea fi decât Anakin Skywalker. Care alta ar fi putut privi un toydarian lacom şi neobişnuit de mare ca fiindu-i făptura cea mai apropiată de un tată?

Exceptând dispariţia pereţilor, n-ar fi putut spune că exista o mare diferenţă între retragerea în spatele prăvăliei cu maşinării şi veghea solitară pe o prerie străină, sub un cer necunoscut. Una dintre cele două luni ale Ansionului se afla sus pe boltă, iar cealaltă abia începea să suie, două seceri ce sclipeau argintiu pe fundalul de catifea neagră, înrămate de o puzderie de stele aidoma unor diamante. Atât de multe lumi şi atât de multe întrebări... iar multe întrebări erau acum focalizate asupra planetei pe care se găsea tânărul.

Ceva foşni în iarba înaltă. Anakin privi imediat în direcţia respectivă, dar nu zări nimic. Aşa cum îi spusese Barriss înainte de a adormi, preria abunda în zgomote nocturne, foarte slabe, de furişare. Sub vârfurile mereu legănate ale ierbii sălbatice trăiau comunităţi întregi de animale mici, care nu se arătau niciodată la vedere sau la lumina zilei. Te puteai întreba ce fel de dezastru ar fi provocat o turmă de lorquali unor astfel de colonii ascunse.

Probabil nu foarte mare, gândi Anakin. În spaţiile deschise şi sălbatice ale şesurilor, natura se acomoda nevoilor celor mici şi mari deopotrivă, iar în privinţa aceasta, tribul gwurranilor constituia un exemplu perfect. Micuţul Tooqui era într-adevăr un tip foarte curajos. De acord, iritant şi exagerat de curios, dar atât de îndrăzneţ pe cât se lăuda. Fiindcă el însuşi fusese nevoit să-şi trăiască majoritatea vieţii bazându-se pe îndrăzneală, Anakin admira mult calitatea aceasta la alţii.

Trecu o oră înainte să audă iarăşi foşnete. Fiecare zi adăuga minimum alte două specii locale anterior neîntâlnite la catalogul lui, tot mai plin, de faună ansioniană, dar, din motive evidente, consemnarea creaturilor nocturne era considerabil mai redusă. Neavând nimic mai bun de făcut, padawanul decise că putea încerca să descopere sursa zgomotelor slabe din iarbă.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu se auzeau prea departe.

Se întoarse la stânga, se ghemui uşor şi începu să avanseze în preria înaltă. Trosnetele se auziră iarăşi, mai aproape. Decise că era un grup mic de animale băştinaşe, care strângeau de zor seminţele de iarbă la adăpostul nopţii. Ar fi fost interesant să vadă cum arătau. Cel puţin unul părea mărişor, poate chiar de dimensiunea lui Tooqui.

Surprins în mijlocul pândei, shanhul explodă din locul în care se tupilase. Nu mârâi, ci şuieră, ca atâtea exemplare ale faunei ansioniane. Şuieratul unui shanh nu aducea totuşi cu al unui alwari inteligent sau cu al unora dintre creaturile plăcute ce rătăceau pe vastele câmpii ale planetei. Era o rafală sinistră şi înfundată de aer – furie violentă manifestată sonor.

Labele frontale şi mediane loviră pieptul lui Anakin, răsturnându-l pe tânăr pe spate şi trimiţându-l la pământ. Într-o clipă fălcile mari şi pline de colţi ale shanhului i-ar fi sfârtecat beregata. Nu exista timp pentru a gândi, pentru a decide cum trebuia acţionat, pentru a reflecta asupra mişcării optime.

Când botul fiarei coborî, Anakin se rostogoli disperat în dreapta. Şirul superior de colţi zimţaţi şi curbaţi spre înapoi al prădătorului lovi solul, în loc de gâtul său. Furios, carnivorul zvelt şi musculos se întoarse către pradă, cu toate şase labele în mişcare, cu nara unică dilatată la maximum, cu ochii roşii, convecşi, plutind ca nişte luni minuscule şi palide pe fundalul masei întunecate a umerilor frontali ai shanhului.

Retrăgându-se pe călcâie şi coate, Anakin se strădui să focalizeze Forţa şi în acelaşi timp bâjbâi în căutarea săbiei Jedi. O smulse de la centură, o activă... şi îi fu zburată din mână de o labă cu trei gheare. Arma ateriză pe iarba din apropiere, căzu pe butonul de control... şi se dezactivă. Asta înseamnă, reflectă o părticică îndepărtată a minţii tânărului, să încerci să faci două lucruri simultan fără să ştii cum anume. Un adevărat Jedi le-ar fi putut face. În mod dureros, i se atrăgea din nou atenţia că mai avea foarte multe de învăţat.

Dacă nu întreprindea ceva rapid, posibilităţile lui de a mai învăţa aveau să se sfârşească în mod prematur.

Fără nici o armă, se ridică încet în picioare. Şuierând în aşteptare, shanhul îl privi, fără să clipească. Spre deosebire de padawan, nu era constrâns de nevoia de a gândi. Cu muşchii

încordându-se sub blana scurtă şi dungată, căscă botul şi sări.

Lipsit de singura lui armă fizică, Anakin recurse la cea care-i mai rămăsese. Concentrându-se aşa cum n-o mai făcuse în viaţa lui, ridică brusc o mână în faţă, cu degetele răşchirate şi se focaliză.

Controlul său asupra Forţei nu era încă suficient pentru a-i îngădui să proiecteze shanhul înapoi, totuşi acţionă cu destulă putere pentru a devia în lateral saltul ucigaş. Când fiara trecu pe lângă el, încercă să-l lovească cu ghearele frontale şi mediane. Un set de gheare brăzdă umărul padawanului, în ciuda faptului că se azvârlise într-o parte. Nu scoase însă nici un sunet.

Sângele şiroi imediat din umărul atins. Rana era dureroasă şi urâtă, dar nu adâncă. Furios şi derutat, shanhul ateriză pe toate cele şase labe şi se răsuci imediat pentru a ţâşni iarăşi. În momentul acela, Anakin plonjă către sabie. Degetele se strânseră în jurul cilindrului de metal şi, rămas pe burtă, porni să se întoarcă spre adversarul care şuiera întărâtat. Shanhul era un mascul mare, puternic, rapid şi flămând. Tânărul ştia că nu va avea timp decât pentru o singură lovitură. Însă, cu sabia Jedi, o singură lovitură ar fi fost suficient.

Pe când se întorcea, ceva îi izbi cu putere încheietura mâinii drepte, pironind-o de pământ. Strâmbându-se de durere, Anakin ridică privirea... şi se trezi uitându-se drept în a doua pereche de ochi roşii scânteietori. Aflaţi la nici o lungime de braţ, aceştia se îngustară, parcă sfredelind propriii săi ochi. Inima tânărului se prăbuşi în diafragmă.

Perechea shanhului sosise pentru a se alătura vânătorii.

O greutate enormă îi ateriză în spinare. Totul se derula prea rapid. Folosise Forţa împotriva shanhului, însă acum se confrunta cu două fiare. Dacă ar fi încercat să-l răstoarne pe masculul aflat pe spatele său, probabil că femela i-ar fi sfârtecat faţa şi gâtul. Dacă s-ar fi luptat cu ea, eliberându-şi mâna şi sabia, masculul ar fi avut timp să-i sfâşie spinarea cu ghearele ori să-l prindă cu fălcile de ceafă. Chiar în vreme ce variantele acelea i se perindau fulgerător prin minte, Anakin ştia că pierdea prea mult timp gândindu-se.

Shanhul mascul emise un şuierat crescător şi nemulţumit, care nu semăna cu nici unul dintre cele pe care le produsese până atunci şi greutatea sa dispăru de pe spatele padawanului.

Dintr-un motiv pe care Anakin nu-l putea şti, shanhul coborâse de pe el. Rămas cu un singur adversar, tânărul împinse cu Forţa, cât putu de tare. Mârâind surprinsă, femela fu propulsată în lateral, la câteva lungimi de corp depărtare. Cu braţul eliberat, padawanul activă sabia.

Ameţită, dar nescoasă din luptă, femela sări şi în mijlocul saltului fu întâmpinată de un arc descendent de lumină, care o lovi în ceafă. Se auzi un singur şuier ascuţit de surpriză şi durere, urmat de izul pătrunzător de carne arsă şi fiara se prăbuşi peste Anakin.

Încordându-şi toţi muşchii, tânărul se ridică în patru labe şi scutură de pe el greutatea inertă.

Masculul shanh mare se afla în apropiere, nemişcat, cu un firicel de fum înălţându-se din ţeasta carbonizată. Alături se găsea o siluetă familiară. Deşi nu foarte înaltă, forma aceea căpătă proporţii de gigant în ochii scăldaţi în sudoare ai lui Anakin. Imaginea uriaşă se topi în surâsul pe care femeia i-l aruncă, răsucindu-se fără grabă.

— Adesea sunetele mici ascund surse mari. (Purtând doar cămaşa de noapte, Luminara Unduli dezactivă sabia Jedi şi coborî braţul care o ţinea.) Un planton bun trebuie să asculte nu numai cu urechile, Anakin Skywalker. Realitatea abundă în camuflaje.

Gâfâind, padawanul se sculă în picioare şi-şi plecă fruntea cu un gest scurt.

— Îţi mulţumesc pentru viaţa mea, maestră Luminara.

Ea îi acceptă mulţumirile cu o încuviinţare imperceptibilă.

— Viaţa ta îţi aparţine, Anakin şi nu este a mea, pentru a ţi-o lua sau dărui. (Tânărului i se păru că zăreşte un licăr în ochii ei.) Eu te-am ajutat doar s-o păstrezi.

Apropiindu-se de el, îl surprinse, cuprinzându-l cu braţul după mijloc. Senzaţia mâinii ei era uluitor de relaxantă. Îi reamintea ceva ce aproape uitase.

— Haide, rosti femeia. Voi veghea eu pe restul plantonului tău.

— Trebuia să vii abia după o oră, protestă el.

Luminara îi azvârli din nou surâsul cald şi ştiutor.

— Dintr-un motiv straniu, sunt complet trează. Este în regulă, padawan. Consideră că aceasta a fost o altă experienţă

de viaţă. Una din care vei învăţa ceva... nu-i aşa?

Fusese o întrebare retorică, la care Anakin ştia că nu era obligat să-i asculte răspunsul. Cu toate acestea, o făcu.

— Când în toiul nopţii auzi sunetul activării unei săbii Jedi într-un loc straniu de pe o planetă stranie, ştii că lama n-a fost extinsă ca simplu amuzament. Cred că am ajuns în timp util la tine.

Simţindu-se mai bine cu fiecare pas, padawanul aprobă din cap.

— Dacă cineva va fi curios să mă întrebe, cred că-i pot spune tot ce doreşte să ştie despre felul în care shanhii cooperează la vânătoare.

— Probabil că ar fi mai mult decât ar dori să ştie cu adevărat.

Reveniseră deja în tabără şi femeia îşi desprinse braţul de pe mijlocul său.

— Du-te şi culcă-te, Anakin. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Sunt obişnuită cu asemenea episoade.

Ar fi fost o grosolănie din partea lui să protesteze. Anakin îşi găsi culcuşul şi mai degrabă se prăbuşi decât se întinse în el, fără să se mai sinchisească să se bage în sacul de dormit. În apropiere, Kyakhta şi Bulgan dormeau tun. O altă formă se mişcă puţin, trează, dar fără să se ridice de la locul ei. Aplecându-se peste Obi-Wan, Luminara îi murmură ceva la ureche; bărbatul ascultă cu atenţie, încuviinţă o dată şi se culcă. Anakin aşteptă mustrările ce aveau să urmeze. Din fericire, mentorul lui era îndeajuns de înţelept sau de sensibil ca să nu-i spună nimic. De fapt, nu mai era necesar nici un comentariu.

Asta n-o oprea pe Barriss să-l privească din culcuşul ei. Fata nu scoase nici un cuvânt, ci doar îl privi. Anakin rezistă cât putu de mult, adică un minut.

— Bine, bine, mormăi el. Haide, spune o dată!

— Ce să spun? întrebă ea inocent.

Expresia feţei ca şi vocea îi erau aproape răutăcioase.

— Ştii bine ce, făcu tânărul moşmondind nervos aşternutul. Că mi-am părăsit postul de planton... Că visam cu ochii deschişi în toiul nopţii... Că nu eram atent la ceea ce făceam... Orice vrei!

— Pur şi simplu, mă întrebam dacă ai păţit ceva.

Anakin îşi aminti de umăr. Furia faţă de propriile sale acţiuni îl făcuse să uite pentru moment de durere şi acum aceasta reveni, în plină forţă. Fu mulţumit de senzaţia de arsură şi se deschise înaintea ei, primind-o cu braţele deschise. O merita. Tot aşa cum merita orice condamnare cu care ar fi ales Barriss să-l răsplătească.

Fata nu intenţiona însă aşa ceva.

— Mă întreb dacă maestrul Yoda, care cunoaşte doar teoria tehnicii de luptă cu sabia Jedi, s-ar fi lăsat surprins în felul acesta.

Îi aruncă un ultim surâs, apoi se întoarse pe o parte şi-şi reluă somnul întrerupt.

O replică furioasă îi apăru imediat în minte padawanului, dar nu o rosti. Desigur, Barriss avea dreptate. Mai mult chiar decât dreptate, îi oferise altceva la care să se gândească, la care să reflecteze.

Răsucindu-se pe spate, Anakin făcu o grimasă înaintea durerii care-i fulgeră prin umăr şi privi situaţia din altă perspectivă decât o făcuse mai devreme în cursul nopţii.

Forţa implica mai mult decât simpla deplasare a obiectelor dintr-un punct în altul. Trebuia să fii întruna conştient de existenţa ei, nu doar în clipele de pericol. Forţa nu era o armură, prezentă permanent pentru a-i proteja pe cei care-i ştiau unele dintre căi. Ea răspundea numai faţă de eforturile conştiente, faţă de modul în care era înţeleasă. Îşi dădu seama că aceea era problema lui. El o conştientiza doar o parte din timp.

Îşi jură că asta nu se va mai întâmpla niciodată. De acum înainte, va fi totuna cu Forţa mereu, nu va mai aştepta ca ea să i se alăture. O dată în plus însă i se arătase cât de multe erau lucrurile pe care nu le cunoştea.

Din fericire, el învăţa repede.

15.

Nu se întâlniră în spaţiul oficial al primăriei municipale, ci în grădina locuinţei lui Kandah, una dintre delegaţii Uniunii care aveau să voteze în problema secesiunii Ansionului. Înconjurată

pe cele patru laturi de casa cu două etaje, grădina fremăta de flori şi fântâni arteziene. Ca şi clădirea, totul fusese cumpărat din profiturile pe care familia lui Kandah le acumulase în anii de comerţ. Profiturile acelea ar fi fost mult mai mari, reflectă femeia privindu-şi colegii delegaţi plimbându-se pe aleile întortocheate, dacă n-ar fi fost supuse taxelor arbitrare şi rechiziţionale ale Republicii.

Dacă totul mergea bine, obstacolele spre o bogăţie şi mai mare aveau în curând să fie înlăturate.

Grădina fusese concepută ca un loc de refugiu înaintea vacarmului şi agitaţiei oraşului de dincolo de ziduri, iar azi oferea o intimitate de altă natură pentru reuniunea delegaţilor şi asistenţilor lor. Cei din urmă fură treptat îndepărtaţi, până rămaseră numai principalii oficiali, care îşi purtară cu ei paharele cu băuturi răcoritoare şi întrebările, adunându-se lângă o fântână arteziană translucidă ce revărsa apă parfumată.

— Este prematur, rosti omul Garil Volune. N-au lipsit chiar aşa mult timp.

— Fii realist, îl contrazise un mascul ansionian. De acum ar fi trebuit să se întoarcă. Gesticulând spre strada principală aflată dincolo de grădină şi de locuinţă, adăugă: Ar fi trebuit să se întoarcă de câteva zile.

— Jedi nu ne-ar fi abandonat, insistă alt delegat. Nu le stă în fire. Chiar dacă tentativa lor de a-i convinge pe alwari ar fi eşuat, s-ar fi întors pentru a ne anunţa.

Delegatul Fargane, cel mai înalt şi mai cult dintre cei patru ansioniani prezenţi, îşi agită nervos pocalul.

— Au comunicatoare! Ar fi trebuit să ne contacteze. Este mai puţin important dacă-i vorba despre un succes sau un eşec, dar eu cer un minimum de politeţe de la cei care-mi doresc votul.

Emise un şuierat iritat prin singura lui nară şi adăugă:

— Accept să mi se arate dacă am greşit, însă nu-mi place să fiu ignorat.

Dominându-i pe toţi prin înălţime, Tolut oferi altă părere.

— Poate că au probleme cu comunicatoarele.

Volune îl examină neîncrezător. Micul delegat uman nu era deloc intimidat de armalatul mătăhălos.

— Cu toate patru?

Tolut schiţă un gest nervos. Nici pe el nu-l încânta absenţa oricăror mesaje din partea cavalerilor Jedi.

— Nu ştim dacă toţi au comunicatoare. Poate că au luat numai două cu ei. Două se pot defecta.

— Comunicatoarele nu se defectează cu una, cu două, rosti Kandah şi inspiră adânc. Dacă aceşti Jedi sunt pe atât de competenţi pe cât se vorbeşte despre Ordinul lor, aş fi crezut că ar fi avut cu ei piese de schimb sau chiar aparate de rezervă. Nu primim însă nici o veste de la ei.

— Probabil că au dat greş în ce intenţionau să facă şi, simţindu-se prea ruşinaţi ca să mai dea ochii cu voi, au părăsit deja planeta pentru a-şi anunţa superiorii despre eşec.

Toţi se întoarseră şi priviră în direcţia vorbitorului. Delegatul Tun Dameerd răspunse:

— Spre deosebire de noi, Ogomoor, tu nu eşti un reprezentant ales al poporului de pe Ansion, ci te afli aici doar ca invitat. Nu este de competenţa ta să comentezi despre desfăşurarea negocierilor.

— Care negocieri? ignorând superior mustrarea, Ogomoor lăsă paharul şi-şi desfăcu larg mâinile cu câte trei degete. Jedi au apărut aici şi v-au cerut să vă amânaţi votul în problema secesiunii, ca să poată cădea la o înţelegere cu alwarii, astfel ca toţi locuitorii planetei să continue să trăiască în limitările sufocante ale Republicii. Cu foarte multă amabilitate, voi aţi fost de acord să le oferiţi această şansă.

Se roti lent, astfel ca să-i poată privi pe toţi, pe rând.

— Care a fost rezultatul? Alte amânări, alte confuzii – situaţii pe care Republica ni le oferă de decenii. Dacă asta nu reprezintă o dovadă suficientă a faptului că este momentul unei adevărate schimbări, nu ştiu ce altceva aţi dori. Îşi ridică paharul cu un aer indiferent şi continuă: Desigur, aşa cum spuneaţi, mă aflu aici doar în calitate de observator. Ştiu însă că există mulţi care aşteaptă cu nerăbdare rezultatul votului vostru final. Un rezultat pozitiv.

— De pildă, bossbanul tău? făcu Volune privindu-l caustic.

— Evident, rămase netulburat majordomul, Soergg aşteaptă cu nerăbdare ziua în care el şi semenii lui vor putea desfăşura în mod deschis afaceri în această parte a galaxiei, fără să fie cocoşaţi sub povara oneroasă a regulamentelor şi

reglementărilor perimate ale Republicii.

— Nu ştiusem că un hutt se poate îndoi de spate, comentă ironic Dameerd.

Din rândul delegaţilor se înălţară râsete, totuşi Ogomoor observă că nu din partea tuturor. El şi bossbanul său aveau şi aliaţi printre ei.

— Puteţi glumi, observă Kandah pe un ton îngheţat, dar comerţul familiei mele şi afacerile celor care mi-au susţinut alegerea în această poziţie au avut mult de suferit din cauza inerţiei şi indiferenţei Republicii. Eu zic că este momentul să facem pasul înainte! Am pierdut destul timp! Să cerem să se voteze!

Fargane îşi ridică paharul.

— Kandah are dreptate. Sunt mândru de faptul că am putut trăi atât de mult, încât s-o văd şi pe-asta.

Volune strânse din buze şi clătină din cap.

— Sunt de acord că Republica şi-a pierdut busola. Sunt de acord că cererile noastre de a fi scutiţi de taxele şi legile oprimante sunt mult prea des ignorate. Totuşi Senatul a răspuns la plângerile noastre. Îşi privi pe rând colegii delegaţi şi urmă: Nu sunteţi de acord că, dacă Jedi pot stabili această pace între Uniune şi alwari, ar fi mai bine ca Ansionul să se afle sub jurisdicţia Republicii, decât în afara ei?

Discuţia care urmă fu scurtă şi animată. Tot Kandah fu cea care concluzionă:

— Evident, suntem de acord în această privinţă, rosti ea ignorând privirea de surpriză de pe chipul lui Ogomoor. Dacă n-am fi fost, am fi trecut la fapte şi am fi votat chiar în ziua sosirii cavalerilor Jedi. Noi însă nu am încheiat o pace cu alwarii. Nu avem nici măcar un acord. Şi cu fiecare zi care trece, asigurările de susţinere din partea malarianilor şi keitumiţilor se diminuează. Este esenţial să adoptăm o decizie în această privinţă.

În tăcerea care se lăsă, Volune propuse un compromis:

— Oricum, nu putem să votăm azi. Nu au fost demarate procedurile cuvenite. În calitate de reprezentant ales al electoratului meu, sunt de acord, deşi păstrez reţineri majore, să stabilim o dată la care să se voteze dacă ne vom separa sau nu de Republică.

Se întoarse către delegatul din dreapta sa.
— Propunerea mea îl satisface pe venerabilul Fargane?
Cel mai bătrân dintre ansionianii prezenţi tăcu, apoi înclină capul în semn de afirmaţie.
— Da.
Volune reveni spre ceilalţi.
— În cazul acesta, să stabilim o dată şi o oră, pe care să le respectăm cu stricteţe. Dacă Jedi se vor întoarce mai devreme, îi vom asculta. Dacă nu, vom trece la vot şi ei nu vor putea acuza pe nimeni pentru faptul că n-au dat nici un semn de viaţă.
Propunerea era prea rezonabilă pentru ca până şi Tolut să obiecteze, aşa încât armalatul contribui la acceptarea ei unanimă. Din partea sa, Ogomoor ştia că Bossban Soergg şi susţinătorii lui nu aveau să fie încântaţi. Data aleasă nu era chiar atât de aproape pe cât ar fi dorit, totuşi nu era nici foarte îndepărtată. Tolut putea să reprezinte o problemă, însă votul armalatului putea fi ignorat. După întrunirea de azi, Ogomoor putea să raporteze că, pe lângă Kandah, Fargane şi cel puţin încă un delegat aveau să voteze probabil în favoarea secesiunii. Voturile celorlalţi nu erau deocamdată o certitudine. Poate că înainte de votul efectiv avea să fie necesar transferul unor sume mari de credite în conturi bancare ce nu puteau fi urmărite, pentru a garanta desprinderea Ansionului de Republică.
Până atunci, el şi bossbanul lui nu mai aveau cine ştie ce griji. Asta pentru că, din toate punctele de vedere, Qulun Baiuntu se descurca excelent.

***

Călătorii care înaintau rapid sub soarele dimineţii încetiniră, când Kyakhta li se alătură. Călăuza pornise de unul singur înaintea grupului, iar acum revenea în galop, vizibil surescitat, cu ochii bulbucaţi scânteind.
— I-am găsit! anunţă el mândru, întorcându-şi suubatarul şi arătând cu braţul artificial. Sunt după următoarea colină.
— În sfârşit, murmură Luminara. Eşti sigur că sunt borokii?
— Nu mă pot înşela, stăpână Luminara, gesticulă hotărât alwarul. Este o tabără completă, oficială, cu stindardele fluturând. Supraclanul Borokii, cel mai influent clan alwari!
Imaginea era într-adevăr mai impresionantă decât se

aşteptase vreunul dintre ei. După ce fuseseră găzduiţi în popasurile nomade Yiwa şi Qulun, călătorii bănuiau că ştiau la ce se puteau aştepta. Nici una dintre întâlnirile anterioare nu-i pregătise însă pentru ceea ce le întâmpină ochii, când suubatarii trecură peste creasta colinei scunde.

În faţa lor se întindeau nu zeci, ci sute de structuri portabile recent depliate şi ridicate. Luminara se gândi că unele dintre ele, care erau dotate cu reţele energetice sofisticate pentru generarea curentului electric, ar fi avut nevoie de zeci de animale de povară care să le tracteze. Mii de borokii de toate vârstele roiau prin tabăra vastă şi complexă. Dincolo de campament, nenumărate vite păşteau liniştite, patrulate de ansioniani călări pe sadaini. Hărmălaia mugetelor şi răgetelor lor domina toate sunetele, aidoma unui uruit crescător. Aşa cum li se spusese, aici se găsea puterea supremă a alwarilor. Încotro se îndrepta Borokii, într-acolo aveau să urmeze restul alwarilor.

— Sureppi, răspunse Bulgan la întrebarea Luminarei legată de cirezi. Masculii sunt cei vineţii, cu gulere mai întunecate şi coarne răsucite, iar femelele sunt verzui şi ceva mai mari, dar fără gulere.

Stând perfect vertical în şa, femeia lăsă ochii să-i rătăcească peste panorama impresionantă.

— N-am mai văzut niciodată un animal cu trei ochi dispuşi în şir vertical, în loc să fie plasaţi pe orizontală.

— Ochiul cel mai de sus priveşte după prădătorii aerieni, cel median îi urmăreşte pe tovarăşii de cireadă, iar ochiul cel mai de jos cercetează solul în căutarea hranei şi obstacolelor, rosti Bulgan şi se foi în şa, răsucindu-şi puţin spre înainte partea feţei cu ochiul sănătos, aşa cum făcea mereu. În felul acesta, unui surepp nu-i scapă nimic.

— Am înţeles. Bănuiesc că este logic pentru un animal care stă nemişcat, dar presupun că au o vedere periferică jalnică.

— Este adevărat, încuviinţă călăuza, dar n-au nevoie de aşa ceva. Dacă ai aproape mereu alţi sureppi de o parte şi alta a ta, plus alţii în faţă şi în spate, nu mai este necesar să vezi în lateral. Doar în sus şi în jos.

— Şi cei care se află la periferia cirezii?

— Îşi pot întoarce capul pentru a privi în lateral şi se folosesc de simţul mirosului. De asemenea, pot să vadă şi pe

orizontală, deşi nu la fel de bine ca dorgumii sau awiquozii. Pentru că sunt foarte mulţi, sureppii sunt mult mai greu de atacat de prădători, ca shanhii, prin comparaţie cu dorgumii sau awiquozii, care de obicei pasc izolaţi unii de ceilalţi, la distanţe mari.

Bulgan îşi îndemnă armăsarul înainte şi suubatarul porni la pas.

— De aceea sunt preferaţi de clanurile bogate, ca Borokii.

— Pentru ce sunt buni? se interesă Barriss din apropiere.

— Pentru orice. Carne, lapte, piele, lână... Cândva din dinţii şi din coarnele lor se făceau unelte. Acum uneltele sunt importate, aşa încât dinţii şi coarnele se folosesc pentru obiecte artizanale scumpe. Zâmbind, adăugă: Sunt sigur că după ce vom intra în tabără, veţi vedea mostre din toate.

Aflat în frunte, Kyakhta îşi ridică braţul artificial.

— Ne vin în întâmpinare.

Deloc surprinzător, călăreţii borokii erau şase, acela fiind numărul pe care călătorii învăţaseră să-l recunoască drept semnificativ pentru toţi ansionianii. Erau mai bogat înveşmântaţi decât yiwa sau qulunii şi armurile lor uşoare scânteiau în soare. Doi călăreţi ţineau în mâini suliţe din carbonită compozită de import, în vârful cărora stindardele Borokii pocneau sonor în briza matinală. Pe lângă cuţitele lungi tradiţionale, alţi doi purtau pistoale laser malariane. În mod clar, văzu Luminara, cel puţin o parte din ceea ce auziseră despre supraclanuri se confirma. Borokii erau bogaţi şi aveau discernământ în a-şi folosi bogăţia.

Copleşit de curiozitate în ciuda rezervei sale înnăscute, conducătorul celor şase călăreţi îşi împinse înainte sadainul la fel de impresionant echipat, oprindu-se în faţa suubatarilor. Diferenţa considerabilă de înălţime dintre armăsarii lor îl făcea să privească în sus la necunoscuţi. Spre cinstea lui însă nu părea deloc intimidat. Luminara decise de asemenea că era prietenos în mod deschis... cel puţin aparent. În acelaşi timp femeia ştia prea bine că cei puternici îşi pot îngădui să fie mărinimoşi.

— Vă salut, străini de planetă şi prieteni!

Borokii îşi apăsă scurt o palmă pe ochi şi cealaltă pe piept, apoi urmă:

— Sunt Bayaar din Situng Borokii. Bine aţi venit în tabăra

noastră. Ce doriţi de la supraclan?

În timp ce Obi-Wan explica motivul sosirii lor, Luminara continuă să-i studieze pe borokii. Căutând cel mai mărunt semn al unei intenţii ostile, nu descoperi decât încredere în sine şi profesionalism. Spre deosebire de yiwa, de exemplu, alwarii aceştia nu erau suspicioşi sau temători faţă de străini. Nici nu aveau motive, ţinând seama de faptul că îndărătul lor se aflau mii de membri ai clanului, în acelaşi timp, asta nu însemna că ar fi fost leneşi sau indiferenţi faţă de potenţiale ameninţări. Conducătorul lor îl asculta politicos pe Obi-Wan şi ceilalţi stăteau cu un aer de superioritate în şei, dar ochii lor nu zăboveau nici o clipă.

Bayaar nu trebui să se retragă pentru a reflecta asupra unui răspuns, după ce Obi-Wan termină de vorbit.

— Nu este o problemă în care să mă pot pronunţa, zise el. Sunt doar o santinelă şi santinelele nu iau decizii de asemenea importanţă.

Obi-Wan surâse în felul lui vag şi atotştiutor şi aprobă uşor din cap.

— Fiind eu însumi un soi de santinelă, îţi înţeleg pe deplin poziţia.

— Vom transmite Consiliului Seniorilor vestea sosirii voastre, ca şi motivul pentru care i-aţi căutat pe borokii. Între timp, vă invit să mă urmaţi şi să vă bucuraţi de ospitalitatea Borokii.

Îşi întoarse cu un gest expert armăsarul şi porni să coboare panta lină spre tabăra animată şi ticsită. Divizându-se, celelalte santinele îi flancară pe călători. Luminara îşi dădu seama că era o escortă, destinată să cinstească, nu să ameninţe. Oricum, le-ar fi venit greu să fie ameninţători, ţinând seama de diferenţa mare de gabarit dintre sadainii lor şi suubatari.

Deosebirile dintre tabăra Borokii şi orice altceva întâlniseră Jedi până atunci erau remarcabile şi imediat evidente. Deşi complet mobilă, comunitatea fusese ridicată sub forma unui oraş cu aspect permanent, având străzi temporare şi zone rezidenţiale, comerciale şi destinate activităţilor productive, care constau în principal din prelucrarea carcaselor de sureppi, în vederea exportului. Nu era neaşteptat. Luminara ştia prea bine că toate structurile vizibile la tot pasul şi tehnologia

modernă trebuiau cumpărate.

Atraseră o mulţime de priviri, dar nici un comentariu nepoliticos. O dată în plus, femeia observă lipsa oricăror suspiciuni vizibile care deosebea întrutotul primirea aceasta de cea făcută de clanul Yiwa. Ţinând seama de puterea şi reputaţia de care se bucura supraclanul Borokii, la care se adăuga dimensiunea comunităţii de nomazi, aspectul respectiv nu era tocmai surprinzător. În mod clar, supraclanul se simţea în siguranţă şi-şi merita pe deplin poziţia importantă.

Aruncă totuşi o privire semnificativă spre Obi-Wan, când se opriră înaintea casei de oaspeţi. Ultima asemenea locuinţă în care fuseseră găzduiţi nu se dovedise foarte primitoare.

Sesizându-le îngrijorarea, Kyakhta se grăbi să-i liniştească:

— Ei nu sunt bănuitorii yiwa sau trădătorii quluni. Fiind destul de puternici pentru a nu se teme de provocările străinilor, borokii se simt în acelaşi timp în siguranţă pentru a-i primi cu braţele deschise. În plus, trebuie să-şi onoreze reputaţia de politeţe. Cred că vom fi în securitate aici, sfârşi el indicând clădirea din faţa lor.

Drept răspuns, Luminara îşi îngenunche suubatarul, coborî şi privi cum una dintre santinelele lui Bayaar îi luă armăsarul de hăţ şi porni cu el în josul străzii. Alţii se ocupau în mod similar de ceilalţi suubatari.

— Ce se întâmplă cu bagajele noastre? se interesă Anakin cu glas tare.

— Bunurile nu vă vor fi atinse, răspunse Bayaar fără să fie insultat de întrebare.

La urma urmelor, aceştia erau străini nu numai de clan, ci şi de planetă. Era de aşteptat să nu fie familiarizaţi cu căile Borokii. Încercând să decidă cine dintre Luminara şi Obi-Wan era conducătorul grupului, Bayaar constată că-i era imposibil s-o facă şi de aceea decise să li se adreseze amândurora.

După ce fusese informat despre natura scopului lor în contactarea supraclanului, încerca să-şi păstreze un ton neutru, deşi nu era optimist în privinţa aspiraţiilor străinilor.

— Voi transmite solicitarea voastră la Consiliul Seniorilor. Între timp, veţi fi găzduiţi confortabil şi veţi primi mâncare şi băutură.

— Crezi că vom fi primiţi în audienţă de Consiliul acesta?

Luminara era de-a dreptul fascinată de războinicul-santinelă demn, care până atunci dăduse dovadă atât de politeţe, cât şi de curiozitate. În nici un caz nu putea fi considerat un aliat, dar cel puţin i se părea simpatic.

— Nu pot să răspund la această întrebare. Nu sunt decât o santinelă.

Punându-şi palmele pe ochi şi pe inimă, Bayaar plecă, lăsându-i pe oaspeţi să aştepte răspunsul oficial. Luminara speră că acesta nu avea să întârzie mult. Consiliile de toate tipurile şi aparţinând tuturor speciilor aveau tendinţa nefericită de a tărăgăna lucrurile până la atingerea unui consens. Cu puţin noroc, borokii, obişnuiţi să fie mereu în mişcare, puteau fi mai prompţi.

Tot ceea ce văzură în următoarele ore dovedi puterea supraclanului. Hrana era mai bună, băuturile mai fine, ornamentele şi podoabele din casa de oaspeţi mai luxoase decât tot ce întâlniseră până atunci pe Ansion. Ca să recunoască cinstit, se simţiră excelent. După contactele şovăielnice cu clanurile Yiwa şi Qulun, era o uşurare să fie în stare să se poată relaxa într-un mediu plăcut şi să fie destul de încrezători că nu vor fi trădaţi şi atacaţi pe nepusă masă. Atât Kyakhta, cât şi Bulgan erau convinşi în această privinţă, însă Tooqui rămase la fel de prevăzător ca întotdeauna. Cât despre posibilul răspuns pe care aveau să-l primească din partea Consiliului Seniorilor, călăuzele nu puteau oferi nici o opinie.

Bayaar apăru cu mult înainte de lăsarea serii. Dacă rapiditatea cu care revenise era încurajatoare, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre veştile aduse. În cel mai bun caz, acestea puteau fi considerate ambigue.

— Veţi fi primiţi de Consiliu, îi anunţă santinela.

Un zâmbet larg apăru pe faţa lui Barriss.

— Am reuşit, atunci!

Auzind-o, Bayaar îşi întoarse atenţia către ea.

— Nu sunt pe deplin sigur despre ceea ce vrei să spui prin cuvintele acestea, dar cred că eşti prea curând încrezătoare. Am spus că veţi fi primiţi de Consiliu, dar nimic mai mult. Dacă nu v-ar fi primit, ar fi fost un semn de impoliteţe.

Obi-Wan se strădui să-i descifreze înţelesul vorbelor.

— Vrei să spui că ne va primi, dar că nu ne va asculta

propunerea?

Bayaar încuviinţă din cap.

— Pentru a vă asculta, tradiţia spune că trebuie să-i aduceţi Consiliului o ofrandă care a fost stabilită de Seniori.

— Ah, bine, atunci, se relaxă Obi-Wan. Ce anume ar mulţumi Consiliul? Avem acces la fonduri ce pot fi utilizate în scopuri financiare. Dacă este nevoie de ceva mai substanţial...

Îşi lăsă fraza neterminată.

— Consiliul doreşte să-i aduceţi un lucru mărunt, spuse Bayaar şi-şi plimbă privirea peste grupul de călători. (Deoarece până atunci întâlnise numai câţiva oameni, negustori, îl fascinau ochii lor mici şi mijiţi şi diferenţele foliculare dintre indivizi.) Doreşte ca unul dintre voi să aducă un smoc de lână din gulerul unui surepp alb.

— Asta-i tot? se miră Anakin.

Obi-Wan îi aruncă padawanului o privire de avertizare, dar foarte blândă. El însuşi era surprins de natura aparent nepretenţioasă a solicitării.

De aceea, fu imediat bănuitor.

— De unde putem cumpăra lâna aceasta?

— N-o puteţi cumpăra.

În mod evident, Bayaar nu se simţea în largul lui în postura de intermediar diplomatic şi era limpede că ar fi preferat probabil să se afle pe prerie, patrulând cu arma în mână alături de santinele.

— Potrivit tradiţiei, unul dintre voi trebuie să ia cu mâna un smoc de pe ceafa unui surepp alb, fără a folosi nici unul dintre minunatele instrumente de pe alte planete şi nici alte forme de ajutor, cum ar fi, de exemplu, suubatarii.

— Nu-mi place, se strâmbă Tooqui. Sunt prea mulţi sureppi şi au prea multe picioare mari.

Aplecându-se spre Anakin, Barriss îi şopti la ureche:

— Nici mie nu-mi place. Doar un smoc de lână? Pare prea simplu. Sureppii sunt animale domesticite şi nu poate fi greu să te ocupi de ele. Cât de dificil poate fi să-l prinzi pe unul şi să-i tai o bucată de lână din guler?

— Ştiu..., încuviinţă incert tânărul. Totuşi poate că asta este toată cerinţa. Fiind o tradiţie, nu înseamnă neapărat că trebuie să fie dificilă sau periculoasă.

— Vom afla asta în curând, arătă fata către maeştrii lor, care discutau încetişor între ei.

Desprinzându-se de lângă Luminara, Obi-Wan se adresă gazdei lor:

— Vom fi încântaţi să satisfacem cererea Consiliului. Şovăi, apoi urmă: Bănuiesc că putem lua lâna de pe un surepp din cireada Borokii şi că nu va trebui să căutăm un animal sălbatic.

— Aşa este. Aveţi voie să tăiaţi lâna din gulerul unui animal din cireadă.

— Atunci să nu mai pierdem timpul. Încă nu s-a întunecat. Eşti atât de amabil să ne conduci?

Bayaar suspină. În mod evident, străinii nu aveau habar ce li se cerea să facă. Haja, aveau să afle foarte repede!

— Urmaţi-mă!

Traversarea aşezării nomade fu interesantă şi Bayaar fu încântat să le arate lucruri deosebite şi să le ofere explicaţii. În scurt timp ajunseră la periferia comunităţii pline de forfotă şi priviră peste gardurile din cabluri electrice superconductoare recent montate, spre miile de sureppi. Cireada constituia un spectacol impresionant; animalele mugeau şi scânceau, în timp ce rumegau iarba înaltă. Păscutul laolaltă le asigura securitatea, chiar dacă le limita spaţiul de deplasare individual. Prinderea unui mascul şi tăierea unui smoc din gulerul său puteau necesita un Sprint sănătos din partea celui care avea să acţioneze, totuşi nu părea că ar fi vorba despre o lungă alergare pe câmpie. Exista o singură problemă. Consiliul ceruse un smoc de lână albă.

Blana zecilor sau sutelor de sureppi pe care-i puteau zări era în general fie vineţie, fie verzuie. Nu se vedea nicăieri vreun animal alb. Nici măcar unul verde-deschis. Luminara se grăbi să-i semnaleze observaţia lui Bayaar.

Gazda lor păru stânjenită.

— Nu eu fac legile. Eu sunt doar un intermediar pentru directivele Consiliului.

— Cum putem tăia lână albă de la un animal care nu există? Întrebă Obi-Wan, arătând cireada.

— Puteţi, spuse Bayaar. Sureppul albinos este un animal real şi în cireada Borokii există câteva exemplare.

Luminara miji ochii şi studie santinela care avea un aer

stingher.

— Aici sunt mii de animale care pasc. Cât anume înseamnă „câteva”?

Bayaar îşi feri privirea vizibil stânjenit.

— Există doi sureppi albinoşi.

Oftând adânc, Barriss se pomeni încuviinţând cunoscător.

— Ştiusem eu că părea prea simplu.

— Fără un mijloc de deplasare, nu văd cum am putea reuşi asta, rosti Anakin vizibil iritat.

Consiliul Borokii le ceruse vizitatorilor o sarcină aparent imposibilă. Demoralizat, tânărul se adresă lui Bayaar:

— Ce fac borokii cu cireada pe timpul nopţii? Indicând gardul electrificat care separa animalele de aşezare, continuă: Ceilalţi alwari pe care i-am întâlnit adună vitele peste noapte şi le ţin în ţarcuri temporare, pentru a le putea proteja mai bine de prădătorii nocturni.

Obi-Wan şi Luminara îl priviră aprobator şi padawanul se strădui să nu-şi trădeze încântarea.

— Şi borokii procedează în acelaşi fel, încuviinţă Bayaar, dar la o scară mai mare decât alţi alwari. Indică bariera care bâzâia încetişor: Ea îi ţine pe sureppi laolaltă pe timpul nopţii, în timp ce santinelele din exterior, dintre care fac parte şi eu, patrulează şi împiedică shanhii şi alţi prădători să se apropie de ţarc. Sureppii nu pot sări peste barieră, dar un shanh flămând o poate face.

— Ai spus „laolaltă”, rosti Luminara gândind rapid. Cât de aproape unul de celălalt înseamnă „laolaltă”?

— Foarte aproape, răspunse alwarul şi apropie palmele subţiri una de cealaltă gata să le atingă. Cam atât. Strânşi astfel unul lângă celălalt, sureppii se simt în siguranţă. Ei dorm în picioare.

Barriss studie cireada.

— Nici nu pot altfel, dacă sunt practic lipiţi între ei.

Luminara încuviinţă gânditor din cap.

— Dacă animalele sunt concentrate într-un singur loc, ar fi mult mai uşor să găsim albinoşii decât în timpul zilei, când cireada este risipită peste dealuri şi văi, ca acum. Se întoarse către santinela politicoasă, care aştepta fără să clipească şi întrebă: Cum reacţionează sureppii, când cineva merge printre

ei?

— Ştiu la ce te gândeşti, surâse Bayaar. Este o situaţie potenţial periculoasă. Poţi să umbli printre sureppii somnoroşi fără să-i sperii, dar trebuie să procedezi cu foarte multă grijă. Sunt animale sperioase, care intră uşor în panică. Dacă se simt deranjate, ameninţate sau pur şi simplu stingherite, dispoziţia şi felul în care reacţionează se pot schimba brusc. Oricine încearcă să meargă printre sureppi se poate trezi străpuns de coarnele unui mascul brusc iritat sau strivit între trupuri care se mişcă pe neaşteptate.

Obi-Wan îşi privi scurt camarazii, după care întrebă:

— Ne poţi spune ceva care să ne ajute să-i depistăm pe aceşti albinoşi rari? Obişnuiesc să stea împreună, sau într-o parte anumită din cireadă?

— Da, încuviinţă Bayaar. Din păcate, deoarece ies atât de mult în evidenţă, caută în mod firesc locul cel mai sigur – adică exact în mijlocul cirezii.

Privind miile de animale mari şi sănătoase care acopereau preria începând de lângă ei şi până la orizont şi probabil mai departe, Barriss încercă să se imagineze strecurându-se printr-o masă de trupuri fără a irita sau speria vreun surepp. Spre deosebire de optimismul anterior al lui Obi-Wan, padawana simţea că era de acord cu Anakin. Confruntată cu realitatea cirezii imense şi uşor de stârnit, sarcina care păruse atât de simplă la început părea tot mai mult de-a dreptul imposibilă. Dacă ar fi beneficiat de un speeder de teren, de un suubatar sau de orice alt mijloc de deplasare capabil să se ridice deasupra capetelor încornorate ale animalelor strânse laolaltă, ar fi putut îndeplini sarcina care li se ceruse, dar instrucţiunile Consiliului Seniorilor, aşa cum le fuseseră transmise de înţelegătorul Bayaar, fuseseră foarte explicite: nu putea fi utilizată nici un fel de tehnologie extraplanetară şi nici nu se putea recurge la armăsari pentru călărit. Nici suubatari şi nici chiar sadaini, care erau mai scunzi.

Era lipsit de importanţă, întrucât oricum nu aveau un speeder de teren. Forţa le-ar fi permis să se ridice pentru câteva clipe deasupra unei părţi limitate din cireadă, dar n-ar fi îngăduit levitaţia personală pe termen lung. Trebuia încercat altceva. Fata se strădui să se închipuie trecând de bariera electrificată şi

mergând spre centrul cirezii, printre mii de animale extrem de apropiate între ele, cu posibilitatea ca oricare să se întoarcă asupra intrusului. Un singur pufnet de alarmă s-ar fi putut dovedi suficient să le stârnească. Pătrunsă în adâncul cirezii, n-ar mai fi avut posibilitatea de a evita să fie călcată în picioare. Nepoftitul ar fi fost strivit de miile de copite şi de milionul de tone ale sureppilor.

Fata nu era singura în impas.

— Vom reveni aici diseară, înainte de apus; îl informă Obi-Wan pe Bayaar. Cel puţin, adăugă el în şoaptă, am avea mai multe şanse de reuşită în a localiza un albinos, când cireada este strânsă laolaltă pentru înnoptat.

— Deoarece nu avem voie să folosim tehnologie avansată, ne va trebui un cuţit Borokii, rosti Luminara cu un aer absent ca şi cum gândurile i-ar fi fost focalizate altundeva. Pentru a tăia lâna.

Reveniră în casa de oaspeţi şi discutară pe îndelete despre modalităţile prin care ar fi putut satisface solicitarea Consiliului. Cel mai practic ar fi fost să găsească un mod de a o ocoli, deoarece, aşa cum fusese formulată, îndeplinirea sarcinii era imposibilă. Diverse propuneri fură formulate, analizate şi abandonate la fel de rapid. Lăsarea serii nu-i găsi cu nici un pas mai aproape de o soluţie decât în clipa în care începuseră să discute.

Conduşi tot de Bayaar, reveniră lângă gardul ţarcului provizoriu. Spre nemulţumirea sa, santinela fusese desemnată pentru a se ocupa de oaspeţi şi de a le satisface toate nevoile. Nefiind un diplomat, borokiiul nu se simţea în largul lui într-o asemenea postură, dar se resemnase şi încerca să-şi joace rolul pe cât putea mai bine.

O sursă importantă a stânjenelii sale o constituia sarcina care le fusese repartizată străinilor. Bayaar constatase că-i simpatiza pe extraplanetarii cu ochi mijiţi. Nu i-ar fi plăcut să vadă pe unul dintre ei rănit sau şi mai rău, ucis sub copitele sureppilor, totuşi îi era imposibil să vadă cum ar fi putut ei îndeplini cerinţa Consiliului fără să se întâmple aşa ceva. Poate că, se gândi, vor recunoaşte pur şi simplu lipsa de speranţe a situaţiei, vor avea o întrevedere plăcută, însă lipsită de urmări, cu Seniorii şi-şi vor continua drumul.

Nu le putea descifra expresiile, necunoscute pentru el, dar chipurile călăuzelor lor nu-l făceau să creadă că străinii deţineau însuşiri fermecate care să le permită să îndeplinească misiunea.

Stând lângă cablurile gardului, călătorii studiau cu atenţie cireada de sureppi. Adunate laolaltă pentru noapte, animalele puternice şi mătăhăloase începuseră deja să se pregătească de culcare, ceea ce nu însemna însă că ar fi fost indiferente sau neatente la ce se întâmpla în jurul lor. Mugetul unuia singur ar fi fost suficient pentru a-i alerta pe toţi sureppii de un posibil pericol.

Aflând despre obligaţia impusă străinilor, mai mulţi borokii se strânseseră, sperând mai degrabă să vadă pe cineva strivit sub copite. Deşi era sub demnitatea unui luptător de rangul lui Bayaar, alţi membri ai clanului său nu şovăiră în a paria pe şansele de succes ale extraplanetarilor. Singura problemă era că aceia care pariau împotriva lor trebuiau să ofere cote foarte mari pentru a-i găsi pe alţii dispuşi să încheie pariul.

Bayaar se încruntă. Ce făcea femela înaltă? Scoaterea veşmintelor i se părea o modalitate stranie pentru a pătrunde în cireada de sureppi strânşi laolaltă. Dacă el ar fi trebuit să întreprindă tentativa sinucigaşă, ar fi preferat să poarte cât mai multe straturi de haine cu putinţă, pentru a se proteja de împunsăturile coarnelor, de copitele tropotitoare şi chiar de solul dur.

Femela termină de dezbrăcat, rămânând doar în lenjeria de corp. În lumina soarelui care amurgea, hainele acelea îi păreau de-a dreptul ciudate alwarului, dar, fără îndoială, erau perfect potrivite pentru o bipedă cu trup atât de bizar. Grija pentru oaspeţii săi era aproape întrecută de curiozitatea de a vedea ce intenţionau.

Obi-Wan privi în ochii colegei sale şi încercă s-o convingă să se răzgândească.

— Luminara, nu mi se pare o idee foarte bună.

— Nici mie, maestră, adăugă Barriss neliniştită.

Luminara încuviinţă şi se uită spre ultimul membru al micului lor grup.

— Tu ce crezi, Anakin? De când am propus ideea, nu te-ai pronunţat deloc.

Padawanul înalt nu şovăi să-şi ofere părerea.

— Eu unul n-aş putea s-o fac, asta-i cert. Mi se pare o nebunie.

— Dar tu ştii că nu sunt nebună, nu-i aşa, Anakin? surâse femeia.

El aprobă din cap.

— Când eram puşti, făceam o mulţime de lucruri care erau numite „nebunii”. Toţi m-au considerat „nebun” pentru că voiam să particip la cursele profesioniste de ataşe. Am făcut-o însă şi iată că sunt în viaţă. Îşi îndreptă uşor spatele. Forţa a fost cu mine.

— Norocul a fost cu tine, murmură Barriss înţepător, dar atât de încet, încât n-o putu auzi nimeni.

— Prin urmare, spuse Luminara, tu crezi că ar trebui să o fac?

Anakin şovăi.

— Nu eu sunt cel care decide. Dacă Obi-Wan este de acord...

Tăcu, fără să încheie fraza.

Femeia reveni cu atenţia la celălalt Jedi.

— Obi-Wan a spus deja că nu i se pare o idee foarte bună. Are el o idee mai bună?

Obi-Wan ezită o fracţiune infinitezimală, după care strânse uşor din umeri.

— Aş fi de partea lui Barriss în această privinţă... totuşi, nu, nu am o idee mai bună.

— Avem nevoie de smocul acela de lână, dacă dorim ca borokii să ne asculte.

— Ştiu, ştiu, încuviinţă Obi-Wan cu un aer nefericit. Luminara, eşti convinsă că o poţi face?

— Bineînţeles că nu, replică ea şi se asigură că-şi prinsese bine tăiosul cuţit Borokii de centura îngustă. Dar la fel ca tine, n-am o idee mai bună pe care s-o încerc. Asta a fost cea mai bună la care m-am putut gândi. Surâse liniştitor: Dacă n-o să vorbim cu Consiliul Seniorilor, nu-l putem convinge să determine restul alwarilor să fie de acord cu poziţia noastră.

— Dacă moartea ta ar putea convinge Consiliul asupra sincerităţii noastre şi a importanţei cu care Republica priveşte misiunea de aici, tot nu ar fi o garanţie că Seniorii vor fi de acord să ne asculte şi restul propunerilor.

— Atunci va trebui să găsiţi alte modalităţi de a-i convinge, replică Luminara şi-i puse o mână pe umăr. Forţa să fie mereu cu tine, Obi-Wan Kenobi, indiferent ce se va întâmpla în continuare.

Bărbatul se apropie de ea şi o strânse cu putere în braţe.

— Nu numai Forţa va fi cu mine, Luminara Unduli. Mă aştept ca şi tu să fii cu mine, încă destul timp. Arătă padawanii lor: Cred că n-ai fi în stare să-mi laşi în grijă nu unul, ci doi ucenici, aşa-i?

Zâmbetul ei se lărgi.

— Bănuiesc că ai reuşi să faci faţă încercării.

— Maestră... începu Barriss.

Întorcându-se, ea îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— Nu totul este asigurat dinainte, draga mea. Ştiu ce voi face eu, atât doar că nu ştiu ce vor face sureppii.

Luă mâna de pe umărul fetei, făcu doi paşi îndărăt, inspiră adânc şi încuviinţă din cap spre Bayaar.

Misiunea alwarului nu era de a încerca s-o oprească pe străină. Făcuse deja tot ce era posibil pentru a o avertiza asupra primejdiei pe care alesese s-o înfrunte. Ridică un braţ şi făcu un gest în dreapta. De lângă gard, operatorul care avea în grijă secţiunea aceea a ţarcului îi răspunse printr-un gest similar. Se auzi un sfârâit încet.

— Zona aceasta a barierei a fost dezactivată, anunţă Bayaar. Dacă doriţi într-adevăr să încercaţi, trebuie s-o faceţi acum.

— Ştiu, zise Luminara, apoi se strecură cu grijă printre cablurile electrice, se încordă şi sări pe spinarea celui mai apropiat surepp.

16.

Înălţându-se peste larma dinaintea amurgului care răzbătea dinspre aşezare, peste mugetele şi scâncetele animalelor aproape lipite între ele, icnetul colectiv al spectatorilor borokii fu clar audibil. Uluirea lor fu aceeaşi cu a padawanilor, deşi aceştia avuseseră oarecum idee despre ce urma să se întâmple.

Etalând forţa unui halterofil, agilitatea unui gimnast şi antrenamentul unui Jedi, Luminara alerga, nu prin cireadă, ci pe aceasta. Uluit şi admirativ, Anakin o privi cum traversa întinderea de spinări. Aterizând numai atât cât să se propulseze mai departe, spre următorul spate lat şi îmblănit, Luminara gonea pe cireadă, îndreptându-se către centrul ei. La răstimpuri, neliniştit de lovitura primită pe spate, câte un surepp somnoros ridica fruntea surprins. Incapabil să discearnă o ameninţare sau un pericol, îşi cobora repede capul şi revenea la moţăiala sa tăcută.

În timp ce Obi-Wan şi padawanii îi urmăreau înaintarea prin macro-binocluri, Kyakhta, Bulgan, Tooqui, Bayaar şi spectatorii borokii se străduiau s-o distingă cu ochiul liber. Nemairezistând suspansului, santinela se apropie în cele din urmă de străinul numit Obi-Wan.

— Ce face prietena voastră? întrebă el. Este încă în viaţă, altfel aţi fi reacţionat în vreun fel.

— Avansează rapid, răspunse Obi-Wan fără să-şi ia macro-binoclul de la ochi. Atât de rapid, încât n-aş putea să-mi menţin focalizarea asupra ei, dacă n-ar face-o dispozitivul acesta pentru mine.

Ceea ce păruseră ore, fură în realitate doar minute scurse într-o tăcere încordată, înainte ca Jedi să murmure încetişor, dar surescitat:

— Asta-i!

În ciuda strădaniei sale de a-şi controla glasul, exclamă sonor:

— L-a luat!

— Atât de repede? Bayaar era realmente stupefiat de uimire. Femela ta se mişcă într-adevăr foarte iute.

— Nu este femela mea, se grăbi Obi-Wan să-l corecteze, ci suntem colegi, egali. Aşa cum sunteţi tu şi camarazii tăi, santinelele.

— Aha, murmură alwarul fără să înţeleagă realmente.

— Da, se mişcă iute, continuă Obi-Wan. Acum revine la noi.

Brusc tresări vizibil, coborî macro-binoclul de la ochi, apoi îl ridică iarăşi.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

Întorcându-se către cireadă, Bayaar se strădui să distingă

ceva. Vederea lui nocturnă era excelentă, totuşi nu se putea compara cu aparatul sofisticat al străinilor.

— Mi se pare că văd un freamăt.

— A alunecat, spuse Obi-Wan cu un glas nu la fel de calm ca până atunci. A alunecat şi a căzut. N-o... n-o mai pot zări.

Un val de mugete ajunse până la ei dinspre locul în care Luminara căzuse în cireada îngrămădită. Chiar şi fără macro-binoclu, Obi-Wan putea să vadă câteva animale agitându-se neliniştite. În preajma lor, altele se trezeau din moţăială.

Nu mai aveau timp să discute diverse opţiuni. Trebuiau să acţioneze, înainte ca panica să se răspândească.

— Ne ducem după ea, le spuse celor doi padawani.

Deşi le citea în mod limpede tulburarea pe feţe, nu mai avea vreme să-i menajeze.

— Concentraţi-vă, le porunci. Concentraţi-vă pe cât de puternic aţi făcut-o vreodată. Focalizaţi-vă. Şi rămâneţi împreună.

Prinzând-o pe Barriss cu mâna dreaptă şi pe Anakin cu cea stângă, Obi-Wan îi conduse dincolo de barieră.

Împinşi, apăsaţi de Forţa focalizată a trei indivizi antrenaţi în manipularea ei, sureppii cedau. Mugind şi şuierând, se retrăgeau, creând o potecă pentru înaintarea extraplanetarilor. Tripletele de ochi străluceau mânios spre bipezi, înfuriate de intruziune; ceva totuşi ţinea în loc animalele, împiedicându-le să-i strivească pe cei trei oameni sub masa de picioare cu copite ascuţite.

Obi-Wan ştia prea bine că dacă unul singur dintre ei şi-ar fi pierdut curajul, dacă vreun padawan s-ar fi panicat ori şi-ar fi pierdut concentrarea, el şi celălalt ucenic Jedi care ar fi rămas focalizaţi n-ar fi fost în stare să asigure intensitatea necesară pentru a împinge în lături cireada care se mişca, tot mai agitată. Se strădui să-şi transmită priceperea celor doi tineri şi să le împrumute o parte din propria lui putere. Pe măsură ce înaintau neabătut, pătrunzând tot mai mult printre animale, se petrecea însă ceva neaşteptat.

În vreme ce Barriss rămânea neschimbată, Anakin părea că devine mai puternic. Forţa creştea parcă în el, acum, când se confrunta cu pericolul şi proximitatea reală a morţii. Obi-Wan nu înţelegea complet ce anume se petrecea, dar era prea

preocupat pentru a mai examina şi fenomenul acela. În prezent, conta un singur lucru.

O găsiră pe Luminara zăcând fără cunoştinţă pe pământ, cu un firicel de sânge prelingându-se pe frunte. O examinare superficială îl linişti pe Obi-Wan că rana nu era profundă, totuşi nu putea determina leziunile interne suferite în urma căzăturii. Un spasm muscular străbătu degetele cu care o ţinea pe Barriss şi bărbatul zări clar grija de pe faţa padawanei şi-i simţi în acelaşi timp tulburarea. Barriss Offee era însă o ucenică demnă de maestra ei. Ca tămăduitoare, s-ar fi putut aştepta să îngenuncheze imediat pentru a începe s-o vindece pe Luminara, dar ca ucenic Jedi, ea ştia că în clipa aceea cel mai important lucru nu era vindecarea unui individ, ci susţinerea Forţei împotriva animalelor puternice care şuierau şi scurmau solul cu copitele în jurul lor.

Etalând şi putere fizică, nu numai mintală, Anakin o ridică pe femeia leşinată pe umerii săi. Se întoarseră simultan şi începură să parcurgă drumul în sens invers. O parte tot mai mare a cirezii fusese alertată de prezenţa unor intruşi în mijlocul ei. Nu se manifestase nici un pericol real şi nu fusese atacat nici un animal, însă sureppii erau tot mai agitaţi.

Devenea totuşi mai greu să-i ţină la distanţă şi transpiraţia curgea pe chipul lui Obi-Wan. Beneficia de ajutorul lui Barriss şi Anakin, dar Forţa era centrată pe el şi menţinerea energiei care continua să împingă animalele în lături cădea în sarcina sa. De acum putea zări bariera, nu departe în faţa lor. Politicosul Bayaar se holba la el neliniştit, dorind să-l încurajeze, totuşi neîndrăznind să strige. Mult înapoia lui, ceilalţi borokii care veniseră să privească şuşoteau îngrijoraţi.

Ceva se lovi de Obi-Wan, aproape răsturnându-l de pe picioare. Pentru o clipă, concentrarea îi oscilă sub impactul flancului uriaş al sureppului. Barriss îi aruncă o privire alarmată şi deruta înlocui încrederea pe chipul lui Anakin. Pe umerii padawanului, Luminara tresări. Dacă ar fi ţipat...

Iar apoi, epuizat, Obi-Wan trecu prin bariera dezactivată şi Anakin îi întinse povara de pe umerii săi. Imediat, Kyakhta şi Bulgan îi săriră în ajutor, susţinuţi şi de Tooqui, în măsura posibilităţilor, împreună o aşezară pe femeie cu blândeţe pe pământ, întinzând-o pe spate. Barriss veni imediat lângă ea,

trecându-şi degetele sensibile şi antrenate peste fruntea maestrei şi ştergându-i sângele de pe faţă cu faldul mantiei. Sub mâinile pricepute ale padawanei, Luminara gemu încetişor, încă inconştientă.

Îndărătul lor răsună un muget sonor, urmat de sunetul surd al unui trup lovit. Sub izbitura frunţii sureppului, Anakin pe jumătate zbură, pe jumătate făcu o tumbă printre cablurile barierei. Căzu dureros pe sol, cât pe aici să-l răstoarne pe Tooqui luat prin surprindere, se rostogoli şi se opri cu faţa în sus. Obi-Wan îl privi neliniştit şi în aceeaşi clipă un trosnet puternic umplu văzduhul nopţii. Un surepp zbieră, urmat de altul, când se atinseră de bariera reactivată şi se retraseră iute.

— Ţi-ai vătămat ceva? întrebă Obi-Wan grijuliu.

Cu o grimasă, Anakin se sculă în picioare.

— Doar demnitatea, maestre. Indică din cap spre Luminara care zăcea întinsă pe pământ: Ce-i cu ea?

— Nu percep nici o leziune internă, ridică ochii Barriss, totuşi nu pot să fiu sigură.

Ochii Luminarei se deschiseră. Clipi de două ori, dar nu le zâmbi.

— Ajută-mă să mă ridic, rosti ea.

— Maestră, începu Barriss, nu sunt convinsă că-i înţelept să te...

— Probabil că n-a fost înţelept nici să pătrund în cireadă, declară Luminara strâmbându-se de durere şi se sculă în capul oaselor.

Ajutată de Obi-Wan şi de Anakin, se ridică în picioare.

— Trebuia însă s-o facem, continuă ea şi schiţă un gest de scuză către Bayaar. Mă tem că ţi-am pierdut cuţitul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Obi-Wan.

— N-a fost chiar ca alergatul pe un traseu de antrenament în Templu. Fiecare spinare de surepp era altfel şi nu aveam timp să examinez locul pe care voi călca. Trebuia doar să alerg, să nu zăbovesc în nici un loc şi să sper. Totul a mers bine, până ce am călcat pe un animal care, în mod neaşteptat, era ud. Probabil că se spălase, ori fusese lins de alţii. Am alunecat şi, înainte de a reuşi să mă reechilibrez, m-am izbit cu capul de sol.

Le zâmbi pe rând, tuturor.

— Vă mulţumesc fiindcă aţi venit după mine.

— Tu n-ai avut alternativă – trebuia să faci ceea ce ai făcut, rosti Obi-Wan, când ai căzut, noi n-am avut alternativă – trebuia să venim după tine.

— Şi eu care crezusem că Jedi sunt maeştrii opţiunilor, murmură Anakin. Încă o maximă care lasă loc îndoielilor.

Ochii lui Barriss se lărgiră uşor şi umerii fetei se gârboviră.

— Trebuie să găsim altă cale de a obţine lâna aceea, dacă vrem ca Seniorii Borokii să ne asculte.

Coborându-şi palma de la frunte, Luminara îşi răsfrânse buza inferioară tatuată.

— Ai uitat ceva, padawană: eu mă întorceam la voi. Apoi însă expresia feţei i se încruntă şi adăugă iute: Dacă nu cumva am pierdut-o, când am căzut...

Îşi strecură mâna sub lenjerie şi scotoci neliniştită câteva clipe. După aceea, lent, zâmbetul îi reveni.

Ţinea între degete smocul de lână al sureppului albinos. Avea culoarea zăpezii murdare.

Întorcându-se spre Bayaar, femeia arătă trofeul micuţ şi aparent lipsit de importanţă, pentru care fusese cât pe aici să plătească un preţ teribil.

— Ai văzut cum s-a întâmplat totul, rosti ea. (îndărătul santinelei, alţi borokii se înghesuiau, dornici să vadă dovada extraordinarei realizări.) Am făcut aşa cum ni s-a cerut. Consiliul Seniorilor ne va asculta acum?

Bayaar făcu un gest de aprobare.

— Nu văd nici un motiv pentru care nu ar face-o. Acesta este un moment pe care-l voi povesti nepoţilor, aşa cum poate veţi face şi voi.

— Jedi nu au copii, replică Luminara şi, înconjurată de prietenii ei, porni prin aşezarea Borokii spre îndepărtata casă de oaspeţi.

Santinela privi în urma lor. Străinii de planetă erau cu adevărat foarte puternici. Stăpâneau multe talente extraordinare, ca să nu mai amintească de Forţa însăşi. De aceea părea ciudat că trebuia să simţi milă faţă de ei.

El însă aşa simţea.

Ţinuta Luminarei se îndreptă şi pasul ei se lungi, pe când străbăteau tabăra. Borokii curioşi se întorceau de la activităţile de seară pentru a-i privi. Anakin şi Barriss, Obi-Wan şi Kyakhta,

Bulgan şi Tooqui se strânseseră în jurul ei, bătând-o tandru pe umeri în semn de felicitare sau, în cazul celor doi alwari, mângâind-o îndelungat şi în chip bizar, fără a-i leza totuşi intimitatea. Tooqui se străduia din răsputeri să-şi exprime uşurarea, agăţându-se la răstimpuri de un picior desculţ al femeii – o poziţie care avea în plus avantajul de a-l feri să fie alungat de către ceilalţi. Obligat de statutul său să fie sobru şi nefăcând parte din grup, Bayaar nu uită totuşi să-i ofere tradiţionalele felicitări Borokii.

— Poftim!

Simţindu-se realmente epuizată, răsuflând încă greu şi trăgând aer adânc în piept când se opriră lângă casa de oaspeţi, Luminara vârî smocul de lână albă în mâinile gazdei lor.

— Înmânează-l Seniorilor voştri. Spune-le de la cine îl ai şi cum a ajuns în posesia ta.

Întorcând spatele santinelei care o privea solemn şi cu respect, făcu un pas spre intrare... şi se prăbuşi în braţele susţinătoare ale prietenilor ei.

— Forţa este un lucru minunat, dar nu te poţi îmbăia în ea. Sunt sigură că friptura de surepp are un gust minunat, însă, când sunt vii, animalele astea duhnesc ca orice altă cireadă de ierbivore îngrămădite laolaltă. Oricât de crucială ar fi întâlnirea noastră, trebuie să fac o baie înainte de a mă putea gândi să mă prezint înaintea cuiva, fie ei şi mai puţin seniori!

Numeroşi borokii care aflaseră despre cele petrecute se strânseseră înjur, pentru a-i privi pe străinii de planetă. Comentariile lor şoptite erau pline de admiraţie, iar căutăturile atente nu erau defel discrete. Bulgan purta cu respect bocceluţa cu hainele Luminarei. Admiraţia sa şi a lui Kyakhta faţă de extraplanetară fusese considerabilă şi până atunci, dar de acum nu mai cunoştea limite.

Deşi posibilitatea de a te afunda complet într-o cadă cu apă sau un lac ca mijloc de relaxare nu le trecuse prin minte celor din clanul Borokii, ei erau mai mult decât doritori să asigure mijloacele necesare pentru a-şi satisface oaspeţii. La urma urmelor, solicitarea nu era deloc costisitoare. În timp ce Barriss o asista pe maestra ei vlăguită şi mereu curiosul Tooqui se învârtea în jurul lor, reuşind să le scoată din sărite, ceilalţi membri ai grupului se aşezară în faţa unei cine târzii şi

reflectară la ziua următoare.

În seara aceea, casa de oaspeţi Situng Borokii se umplu de conversaţii plăcute şi râsete, urmate de pregătirile pentru somn, care se desfăşurară cu mai mult entuziasm ca de obicei. După cum bănuise Barriss, accidentul Luminarei nu avusese urmări serioase şi putu să-l trateze eficient. A doua zi aducea cu ea speranţa întâlnirii cu Consiliul Seniorilor şi, dacă erau cu adevărat norocoşi, încheierea cu succes a misiunii Jedi pe Ansion. Cu nădejdile acelea în gând, toţi se retraseră la un moment sau altul în paturile confortabile şi moi. Până şi energia internă aparent perpetuă care-l alimenta pe Tooqui se epuiză în cele din urmă şi micuţul gwurran se prăbuşi într-un somn adânc, fără să fi avut măcar timp să le ureze noapte bună celorlalţi.

Întins pe salteaua foarte groasă a patului său, Obi-Wan privi spre Luminara, care adormise deja şi se gândi la reuşita femeii. Nu credea că el i-ar fi putut reproduce performanţa. Talentele lui erau mai degrabă de altă natură. Când o privise cum sărea de pe o spinare de surepp pe alta, fără să zăbovească niciodată într-atât încât să alarmeze un animal, ştiind că un singur pas putea să însemne moartea certă în pofida a tot ceea ce putea face un Jedi bine antrenat, în el se trezise genul de admiraţie pe care îl păstra de obicei pentru acţiunile membrilor Consiliului Jedi. Dorea foarte mult s-o întrebe cum anume izbutise unele mişcări, aparent imposibile.

Dar nu în noaptea asta, îşi spuse cu fermitate. Noaptea asta va fi dedicată savurării reuşitelor de azi şi anticipării celor ce vor fi obţinute mâine. După aceea va fi timp suficient pentru a se ocupa de alte gânduri, alte probleme.

În apropiere, Anakin Skywalker se relaxa pentru întâia dată după săptămâni. Dacă succesul maestrei Luminara avea să fie urmat, aşa cum credea maestrul Obi-Wan, de o întâlnire reuşită cu Consiliul Seniorilor Borokii, atunci se puteau întoarce în Cuipernam şi de acolo la civilizaţie. Un rezultat pe care merita să-l dorească, deoarece orice l-ar fi îndepărtat de Ansion îl apropia de locul unde dorea cu adevărat să fie.

Cu gândurile învolburându-se în anticiparea sfârşitului încununat de succes al misiunii lor, îşi îngădui, pentru prima dată după multe zile, să plutească lent spre un somn mulţumit şi în acelaşi timp adânc.

***

La următoarea reuniune a grupului, discuţiile vesele şi conversaţiile neoficiale continuară, totuşi conspiratorii îşi afişau îngrijorarea în mod vădit. În ciuda aerului de superioritate destinsă, încordarea din transportor era aproape palpabilă. Vehiculul îndeajuns de mare pentru a purta cincizeci de pasageri în lux şi confort conţinea acum douăzeci şi cinci de persoane, la care se adăugau droizii servitori.

Dedesubt, nesfârşitul oraş-planetă Coruscant sclipi auriu în soarele dimineţii, când soarele planetei se înălţă peste orizontul îndepărtat şi neregulat al turnurilor şi domurilor. Nici un pasager nu fusese încântat de ora convocării, dar toţi fuseseră de acord cu ea. În cadrul mişcării existau disensiuni ce trebuiau rezolvate. Pentru mulţi se terminase cu momentul discursurilor. Cei care argumentau în favoarea acţiunii imediate îşi susţineau opinia în forţă, ba chiar răstit. Pe ei nu-i speria că ar fi înaintat prea repede, ci, din punctul lor de vedere, aşteptarea nu-şi mai avea rostul.

În tot cazul, acesta părea un punct de vedere majoritar în salonul pentru pasageri construit din oţel transparent. Pe măsură ce pocalele se ciocniră şi indivizii cu veşminte scumpe toastară pentru viitorul triumf, s-ar fi crezut că articolele secesiunii fuseseră deja semnate şi făcute publice. Râsetele se înălţau deasupra pălăvrăgelilor, în timp ce se schimbau glume care descriau reacţiile anticipate cu nerăbdare ale unor politicieni binecunoscuţi şi detestaţi vizavi de declaraţia care avea să urmeze.

Câteva persoane nu se alăturau însă celebrării pripite, iar cea mai notabilă dintre ele era Shu Mai, care afişa o atitudine prietenoasă şi comportament împăciuitor. Femeia privea gânditor prin oţelul transparent spre panorama nesfârşită de rezidenţe şi fabrici, grădini şi facilităţi urbane care luneca pe sub ei. Cerul dimineţii era ticsit de vehicule similare, dar probabil nici pe departe la fel de bine echipate, care-i duceau şi aduceau pe locuitorii Coruscantului de la slujbe şi locuinţe. Numai pe planeta aceasta trăiau miliarde de fiinţe, iar prin galaxie erau răspândite alte trilioane, a căror soartă urma să fie modificată

într-un grad sau altul de decizia pe care se pregătea s-o ia grupul din acest transportor.

Shu Mai ştia prea bine că era o responsabilitate mare, ba chiar prea mare pentru a cădea pe umerii unui singur individ. Cu toate acestea, era pregătită s-o facă. În calitate de preşedinte al Ghildei Comerciale, tocmai asemenea decizii cădeau în sarcina ei. Mai devreme sau mai târziu, toate fiinţele erau silite să se confrunte cu propriul lor destin. Cele mai multe îl ocoleau, însă ea intenţiona să-l accepte cu braţele deschise.

Cineva trebuia să iasă în faţă şi să spună ceea ce trebuia spus. Sărbătorirea victoriei scăpa de sub control... mai ales ţinând seama de faptul că nu se înregistrase nici o victorie. Îndreptându-se către partea din spate a salonului, Shu Mai sui pe o banchetă micuţă. Nu era tocmai un podium, dar, la urma urmelor, nici ea nu se adresa Ghildei.

— Este prea devreme! proclamă Shu Mai suficient de tare pentru a fi auzită peste rumoarea generală, dar fără să strige.

Conversaţiile încetară rapid şi toţi se întoarseră s-o privească.

— Este prea devreme, repetă ea cu un ton mai blând, dar la fel de oţelit, pentru a ne dezvălui adevăratele intenţii şi identităţi.

— Scuză-mă, Shu Mai, rosti un umanoid zvelt, dar musculos, reprezentantul a trei planete în Senat, dar nu numai că nu-i prea devreme, hssst, ci este prea târziu. Am aşteptat suficient pentru acest moment.

Murmurele ce se ridicară imediat după aceea dovediră că opinia respectivă avea mulţi susţinători printre cei prezenţi.

Shu Mai nu se lăsă intimidată. Niciodată nu era timorată. Cineva care se fâstâceşte uşor nu poate deveni niciodată preşedintele unei organizaţii ca Ghilda Comercială.

— Aici s-a pus în joc tot ce am muncit până acum. Pregătirile noastre şi toate planurile întocmite cu grijă încep să se închege finalmente. O deconspirare prematură ne poate destrăma visul comun mai mult decât orice altceva.

— Iar o întârziere inutilă, o contrazise cineva din spatele grupului, ne va costa mai mult decât orice altceva susţinerea problematică a sistemelor planetare încă incerte.

Rumoarea aprobărilor se înălţă iarăşi, ba chiar mai

puternic.

Shu Mai ridică ambele braţe, cerând linişte. Deoarece făcea parte dintre ei, îi acordară atenţie, nu atât din respect pentru insistenţă, cât mai degrabă pentru puterea pe care o avea în cadrul Ghildei. Dincolo de cupola din oţel transparent, un speeder juridic se apropie, verificând vehiculul de lux. Deşi transportorul aerian era perfect impenetrabil faţă de orice procedee de intruziune exterioară pe care le putea realiza tehnologia modernă, femeia aşteptă până ce speederul acceleră şi se îndepărtă.

— Prieteni, mă cunoaşteţi cu toţii. Ştiţi devotamentul meu şi al întregii Ghilde faţă de cauză. Împreună am lucrat, împreună am plănuit, împreună am păstrat secrete, faţă de Senat, intenţiile noastre, minuţios construite de mulţi ani. Animalul inteligent aşteaptă ca fructul să fie copt înainte de a-l mânca. Dacă-l culege prea devreme, se poate îmbolnăvi.

Un individ mătăhălos îşi croi loc în primul rând al grupului, pentru a i se adresa direct şi Shu Mai se pomeni privindu-l pe Tam Uliss.

— Dar dacă aşteaptă prea mult, fructul poate putrezi, rosti industriaşul fără să surâdă. Trebuie să acţionăm. Simt că este momentul potrivit.

Shu Mai coborî de pe podiumul improvizat.

— Prietene, îţi bizui acum deciziile pe sentimente?

— Pe Forţă, nici gând de aşa ceva, dar eu cunosc lumea, zise Uliss indicându-i pe cei aflaţi înapoia sa. Îi cunosc pe cei de aici. Au aşteptat şi au lucrat mult şi din greu pentru acest moment. Ca şi mine, de altfel.

— Aş fi ultima persoană din această încăpere care să le refuze tuturor momentul de satisfacţie, replică Shu Mai încetişor. Vreau doar să mă asigur că momentul este cu adevărat cel potrivit.

Din lateral, senatorul Mousul încuviinţă sobru din cap. Privind pe lângă Tam Uliss, Shu Mai ridică din nou glasul:

— Trebuie să aşteptăm ca Ansionul să declare secesiunea. Ansionul continuă să fie cheia. Nemulţumirea publică faţă de corupţia şi birocraţia din Republică a atins cote înalte, dar şi cel mai puternic explozibil are nevoie de un detonator care să-l activeze. Retragerea Ansionului va fi acel detonator şi alianţele

încrucişate ale planetei îi vor determina pe malariani şi keitumiţi s-o urmeze. Acela va fi pretextul de care vom avea nevoie pentru a acţiona.

— Mişcarea este suficient de puternică acum, obiectă industriaşul. Da, am putea să aşteptăm Ansionul şi pe celelalte planete. Procedând însă aşa, am putea pierde altă susţinere, la fel de importantă. După ce vom acţiona, Ansionul va urma cu docilitate.

— Eşti sigur în privinţa asta, prietene? Eşti absolut convins? Chiar în timp ce noi discutăm aici, pe Ansion se află cavaleri Jedi.

Murmurele derutate din rândul grupului dovediră că nu toţi cei prezenţi ştiau despre evenimentele care se derulau pe planeta cheie.

— Sunt Jedi care acţionează pentru a se asigura că Ansionul şi indirect malarianii şi keitumiţii vor rămâne în Republică.

Uliss miji ochii.

— Tu şi senatorul Mousul mi-aţi spus că problema Jedi se va rezolva.

— Aşa este, încuviinţă Shu Mai, dar în cazul unor Jedi nimic nu este cert până nu se termină realmente. De îndată ce senatorul va fi înştiinţat că eforturile lor au fost contracarate şi că delegaţii Uniunii oraşelor şi aşezărilor de pe Ansion au votat pentru secesiune, vom trece la acţiune. Dar nu mai devreme. Este necesar ca Ansionul şi ceilalţi să declare retragerea din Republică înainte de a ne putea implementa restul planurilor cu încredere.

— Ba nu, insistă cineva din spate. Gata cu aşteptarea! Nu mai aştept! Ce contează că va fi săptămâna asta sau cea viitoare? Eu zic să acţionăm acum! Ansionul şi ceilalţi ne vor urma, cu sau fără Jedi!

— „Cu sau fără Jedi”? repetarea cuvintelor de către Shu Mai fu înecată într-un potop de strigăte de susţinere şi exclamaţii de aprobare. Foarte bine, atunci: deoarece majoritatea se pronunţă în mod clar pentru trecerea la acţiune, nu am de ales decât să mă supun. (Ovaţii în diverse graiuri umplură salonul). Vă cer doar să mai aşteptăm câteva zile.

— Câteva zile? pufni cineva. Ce mai contează câteva zile? Ne apropiem de un punct de răscruce din istoria Republicii!

Din apropiere, glasul tulburat al senatorului Mousul se auzi peste hărmălaia produsă de vocile care cereau trecerea la acţiune.

— Tocmai de aceea, de ce v-ar deranja o amânare cu câteva zile?

Răsucindu-se spre complotiştii încăpăţânaţi, Uliss rânji superior.

— Deoarece câteva zile nu ar conta prea mult, le vom acorda. Dar, continuă el sonor pentru a preîntâmpina furtuna incipientă de proteste din partea celor care-i susţineau punctul de vedere, numai câteva zile. Dacă, după aceea, Ansionul tot n-a votat, noi vom demara planul pe care l-am pregătit de atâta timp. O fixă cu privirea pe Shu Mai: Cei care nu vor să ni se alăture nu vor putea învinui pe nimeni, doar pe ei înşişi, dacă se vor pomeni rămaşi în urmă.

Nu era o ameninţare... nu una directă. Răspunsul preşedintei Ghildei Comerciale fu un surâs.

— Aş putea solicita o votare chiar acum şi aici, rosti ea, dar nu sunt nici oarbă, nici surdă. Văd şi aud cum bate vântul. Să nu se spună niciodată că n-am ştiut să ascult. În cazul acesta, am căzut de acord. Mai aşteptăm câteva zile. Ar trebui să însemne timp suficient.

Ridică ochii de la industriaşul îndărătnic şi-i privi pe rând pe membrii grupului, rămaşi în aşteptare.

— Prieteni, vă anunţ că v-am auzit dorinţele şi că mă voi ocupa de ele, pentru succesul a tot ceea ce întreprindem!

Zeflemelele se transformară în urale. Shu Mai încuviinţă mulţumită din cap. Era obişnuită cu astfel de aprobări şi anticipa că le va mai auzi şi pe viitor. Şi încă mult mai numeroase.

Între timp, ea şi senatorul Mousul aveau multe de făcut, încăpăţânatul de Tam Uliss se îngrijise în privinţa asta.

***

După toate prin care trecuseră, era greu de crezut că venise în sfârşit momentul, dacă nu al adevărului, cel puţin al dezbaterii adevărului. Deşi veşmintele Jedi erau croite din materiale speciale, la care nu aderau murdăria şi praful, ele nu fuseseră totuşi concepute pentru atâtea zile de călărie pe

spinările giganticilor suubatari, la care se adăugaseră şi numeroasele incidente de pe parcurs.

Cu ajutorul lui Bayaar şi al altor membri ai clanului, cei patru reprezentanţi ai Consiliului Jedi izbutiră totuşi să-şi redea un aspect cât mai prezentabil. Când sosi vremea să apară înaintea Consiliului Seniorilor Borokii, Luminara era convinsă că ofereau o imagine pe cât de impunătoare o permiseseră circumstanţele.

Decorată cu stindarde, flamuri rafinate şi embleme din metale şi materiale compozite importate, clădirea pentru întruniri se distingea din depărtare. Seniorii se aflau deja înăuntru, aşteptând să asculte ce voiau să le spună oaspeţii care reuşiseră să aducă lâna sureppului alb. Gărzi de onoare formate din cei mai buni luptători ai clanului flancau deja intrarea, dar toţi îşi ţineau armele în tocuri şi teci. După extraordinara demonstraţie de măiestrie din seara trecută, nici cei mai curajoşi dintre ei nu aveau dorinţa de a testa reflexele remarcabile, iuţi ca fulgerul, ale străinilor.

Oprindu-se în afara intrării, Luminara se întoarse spre călăuzele lor.

— Voi trei va trebui să aşteptaţi aici. Nu reprezentaţi Senatul Republicii şi nu putem risca nici un fel de distrageri în timpul discuţiilor.

Kyakhta şi Bulgan încuviinţară din capete. Gwurranul înţelesese şi el, dar asta nu-l opri să protesteze.

— Tooqui nu-i o distragere! Tooqui stă tăcut, nu-nu zice nimic, ţine gura închisă ca fisura din piatră, nu scoate un cuvânt dacă nu-i întrebat, poate fi tăcut ca...

Aplecându-se, femeia puse un deget arătător pe muchia superioară a gurii lui fără buze.

— Ştiu că poţi să faci toate acestea, Tooqui. Însă este misiunea noastră şi vremea noastră. Când vom ieşi, vă vom povesti totul.

Gwurranul îşi încrucişă braţele îmblănite pe piept şi pufni, ridicându-şi uşor nara lată.

— Oamenii nu trebuie să-i spună nimic lui Tooqui când vor ieşi. Feţele lor late se pot citi la fel de uşor ca maţele de gogomar!

— Ai auzit? îi şopti Anakin lui Barriss. Ai o faţă ca maţele de

gogomar.

— Mulţumesc, replică sec fata în timp ce porniră spre intrare. Nici tu nu eşti tocmai prinţul din poveste.

Dorise numai să-l ia peste picior în acelaşi fel; din fericire, nu zări expresia care trecuse peste chipul padawanului.

Consiliul consta din doisprezece bătrâni de ambele sexe, aşezaţi pe un semicerc de divane acoperite cu covoare şi orientat către intrare. Cu câteva excepţii, coamele lor erau fie albe, fie sure, însă unele prezentau pete sau dungi neaşteptat de negre. După ce extraplanetarii intrară, un borokii foarte bătrân ridică braţul în semn de bun venit, cu cele trei degete larg răşchirate.

— Vă salutăm prezenţa în faţa Consiliului supraclanului şi vom asculta tot ce aveţi de spus. Se vor pune întrebări. Se speră că se vor oferi şi răspunsuri.

Fusese simplu şi direct. Obi-Wan începu prezentarea, repetând ce le spusese deja clanurilor Yiwa, Qulun şi gwurranilor, explicând de ce veniseră pe Ansion şi de ce era atât de important ca alwarii să fie de acord cu propunerea Senatului. Le sublinie că nu numai viitorul Ansionului depindea de decizia de aici, ci poate şi viitorul Republicii. Nu era nevoie de înfrumuseţări sau oratorie rafinată şi oricum aşa ceva nu i-ar fi definit pe Jedi. Zorzoanele şi înfloriturile îi caracterizau pe diplomaţii de profesie. Deşi era un vorbitor excelent, Obi-Wan detesta excesele.

După ce termină, se retrase un pas şi se aşeză lângă Luminara, pe canapeaua pusă special la dispoziţia lor. În conformitate cu statutul lor, Barriss şi Anakin stăteau înapoia maeştrilor.

Prezentarea lui Obi-Wan fu urmată de o discuţie prelungită, silenţioasă, însă energică, între membrii Consiliului. O bătrână ridică ochii şi le puse o întrebare demnă de Qulun.

— Înţelegem ce ar obţine alwarii, dacă suntem de acord cu această propunere. Dar ce obţine Senatul?

— Garanţia că legea va fi respectată şi că Ansionul va rămâne în Republică, replică prompt Luminara. Exemplul Ansionului va fi urmat de malariani şi keitumiţi. Integritatea Republicii va fi păstrată.

— Totuşi Ansionul nu este o planetă puternică, observă alt

Senior. De ce se acordă atât de multă atenţie problemelor noastre interne, disputelor dintre noi şi Uniune vizavi de chestiunea graniţelor şi aşa mai departe?

— O fisură mică poate duce la năruirea unui dig mare, spuse Obi-Wan. Este adevărat, Ansionul în sine nu este o planetă puternică, dar face parte din alianţe puternice. Alianţele respective trebuie păstrate în cadrul Republicii.

— Am auzit puţine în legătură cu aceste discuţii despre secesiune, care par să-i aţâţe pe mulţi orăşeni, comentă alt borokii.

— Mai bine că n-aţi auzit, zise Obi-Wan. Atunci când Ansionul îşi va anunţa intenţia de a rămâne în cadrul Republicii, balonul se va dezumfla. Asemenea mişcări au mai existat. Istoria Republicii abundă în episoade de acest fel, dar de pe urma lor n-au mai rămas decât numele.

Ştia însă că lucrurile stăteau altfel de data aceasta. Situaţia actuală era mult mai sumbră. Intraseră în acţiune forţe exterioare puternice, care declanşau nemulţumiri şi vrajbe pe multe planete. Informarea pe care o primise de la Consiliul Jedi se referise la probleme apărute chiar pe Coruscant. În acelaşi timp, nu era necesar să le spună Seniorilor mai mult decât trebuiau să ştie. Situaţia era destul de delicată şi fără să amintească de pericolele existente pe alte planete.

Alt Senior luă cuvântul:

— Dacă am fi de acord cu ceea ce ne cereţi, ce asigurare avem că orăşenii din Uniune îşi vor respecta cuvântul dat?

— Acordul vostru va fi garantat de Republică, le spuse Luminara şi continuă repede pentru a opri eventualele râsete neîncrezătoare şi de Consiliul Jedi.

Anunţul respectiv fu primit cu murmure de satisfacţie.

— În acelaşi timp, urmă ea, vom avea grijă să nu fiţi ameninţaţi de acţiunile Ghildei Comerciale, Federaţiei Comerciale sau ale altor organizaţii.

Urmară alte întrebări, unele generale şi prietenoase, altele specifice şi provocatoare. Când în cele din urmă nimeni nu mai avu nimic de spus, cea mai vârstnică membră a Consiliului Borokii Situng ridică un braţ tremurător.

— Retrageţi-vă în pace, prieteni de pe altă prerie. Vă vom anunţa răspunsul nostru înainte de apusul soarelui. Fiţi liniştiţi,

nu va fi un răspuns pripit şi nici necugetat. Privi în stânga şi în dreapta, spre colegii ei din Consiliu. Aceasta este o decizie care îi va afecta nu numai pe borokii, ci pe toţi membrii din toate clanurile, de la nou-născuţi la cei aflaţi pe patul de moarte. Trebuie cercetată cu multă grijă.

Aşa cum se întâmpla de multe ori în diplomaţie, discuţiile în sine fuseseră mult mai uşoare decât aşteptarea care urmă. Extraplanetarii nu aveau nimic de făcut decât să se retragă în casa de oaspeţi. Aşteptând, erau sâcâiţi de Tooqui şi, în mai mică măsură, de Kyakhta şi Bulgan, care erau la fel de curioşi despre detaliile întâlnirii. Mai ales gwurranul era teribil de amuzant sau iritant, în funcţie de starea fiecăruia la momentul respectiv.

Când Bayaar intră în cele din urmă în casă, toţi se întoarseră imediat în direcţia lui. Surprins pe moment de atenţia ce i se acorda, alwarul îşi păstră o expresie indescifrabilă şi rosti cu o solemnitate care nu-l caracteriza:

— Seniorii sunt gata să vă primească.

Păşi în lateral şi adăugă:

— Vă rog să mă urmaţi.

Cavalerii Jedi schimbară o privire între ei, apoi porniră spre uşă. Ca şi înainte, Anakin şi Barriss veneau după ei, discutând în şoaptă.

— Prin urmare au ajuns la o decizie, zise Anakin şi reduse pasul pentru ca fata să poată merge alături de el. Era şi timpul!

— Nerăbdător mereu tu eşti, spuse Barriss imitând stilul de vorbire al maestrului Yoda. Mai calmă şi mai lungă o viaţă să ai preferabil este.

— Calm în viaţa mea nu am avut, replică el prompt în acelaşi stil şi surâse strâmb. N-aş fi ştiut cum să reacţionez dacă, în majoritatea cazurilor, n-aş fi fost cu nervii încordaţi la maximum.

Pilonii luminescenţi le arătară drumul spre clădirea pentru întruniri. Interiorul nu era luminat de opaiţe sau lumânări, ci de lămpi moderne. Vizitatorii se aşezară înaintea Consiliului. Faţă de întâlnirea de dimineaţă, câţiva Seniori îşi schimbaseră poziţiile în semicerc, dar Luminara nu ştia dacă asta avea sau nu vreo semnificaţie. Poate că Bulgan şi Kyakhta ar fi putut lămuri misterul schimbării poziţiilor, însă călăuzele nu erau alături de

ei.

În confruntarea cu ansionianii, Jedi trebuiau să se descurce din nou pe cont propriu.

Bătrâna care părea conducătoarea Consiliului începu să vorbească destul de cordial:

— Am analizat toată ziua solicitarea voastră. Din cele aflate şi din discuţia purtată cu voi, clanul Borokii apreciază că se poate încrede în cuvântul cavalerilor Jedi.

Luminara îşi îngădui să simtă un minimum de izbândă.

— De aceea, urmă bătrâna, am decis să aprobăm tot ce aţi cerut. Noi, Borokii, vom face această pace cu orăşenii din Uniune, iar Ansionul va rămâne în Republică.

În apropiere, Luminara îl zări pe Anakin înghiontind-o pe Barriss. Nici un padawan nu-şi putea ascunde zâmbetul de încântare. Pe de altă parte, expresia lui Obi-Wan nu se modificase.

— În schimbul acestui accept, zise conducătoarea Consiliului, vă cerem să faceţi ceva pentru noi.

— Dacă ne stă în putere, răspunse Luminara precaut.

Fu rândul celui mai vârstnic mascul să ia cuvântul:

— Ne-aţi dovedit deja că sunteţi iuţi şi pricepuţi, cu aptitudini ce le depăşesc chiar şi pe ale celor mai iscusiţi borokii. Chiar şi aici se ştie despre Jedi că sunt cei mai buni luptători. (Se apleacă puţin în faţă şi Luminara observă că puţina coamă care-i mai rămăsese era complet sură.) Duşmanii noştri tradiţionali, supraclanul Januul, îşi au tabăra nu departe de aici. Ajutaţi-ne să ne ocupăm de ei o dată pentru totdeauna şi vă veţi câştiga pe veci prietenia şi acordul lui Borokii Situng! Acesta este preţul pentru ce ne-aţi cerut.

Surâsurile dispăruseră de pe feţele padawanilor. Dacă ar fi stat în picioare, Luminara s-ar fi legănat înainte şi înapoi pe călcâie. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut cere borokii, dintre toate revendicările şi pretenţiile, se opriseră asupra uneia pe care Jedi nu le-o puteau acorda. Cavalerilor Jedi le era absolut interzis să participe în orice dispute interne între etnii, clanuri, familii sau grupări politice. Dacă s-ar fi constatat vreodată că Ordinul ar fi favorizat o tabără sau alta în chestiuni ce nu ţineau de competenţa Republicii, faimoasa sa reputaţie pentru obiectivitate s-ar fi destrămat. Nu exista nici o cale prin

care să-i poată ajuta pe borokii să lupte şi să înfrângă supraclanul Januul. Absolut nici una.

Dacă însă le spuneau asta, atunci borokii ar fi refuzat să accepte acordul întocmit cu delegaţii Uniunii de pe Ansion. Nemaivăzând nici o perspectivă pentru ei în legislaţia Republicii, ci doar continuarea conflictului cu locuitorii preriei, delegaţii Uniunii ar fi votat probabil în favoarea secesiunii.

Situaţia era cu adevărat imposibilă. O privire o convinse pe Luminara de faptul că Anakin şi Barriss înţeleseseră de asemenea lucrul acela.

Pe de altă parte, Obi-Wan încuviinţă solemn din cap.

— Bineînţeles că suntem de acord. Ne va face plăcere să vă ajutăm să vă ocupaţi de duşmanii voştri tradiţionali.

Anakin se holbă la mentorul său şi rămase cu gura căscată. Cât despre Barriss, era pentru prima dată în ucenicia ei când o văzuse pe maestra Luminara şocată.

Consiliul Borokii era în mod vădit încântat.

— Atunci am stabilit!

Membrii Consiliului se ridicară în picioare, unii cu mai multă greutate decât alţii. Câţiva trebuiră să fie sprijiniţi.

— Legătura este pecetluită. Mâine pornim la drum.

Unul câte unul, borokii părăsiră clădirea pentru întruniri. După ce ieşi şi ultimul, extraplanetarii îi urmară.

De abia ieşiseră din clădire, când Luminara şi padawanii se strânseră în jurul lui Obi-Wan.

— Unde ţi-a fost mintea? întrebă Luminara, nevenindu-i nici acum să creadă ceea ce auzise. Cum ai putut să faci o asemenea promisiune? Ştii bine că nu putem ţine partea unei tabere în nici un fel de dispute. Glasul îi era încordat de frustrare şi derută: Nu avem timp pentru aşa ceva!

Bărbatul nu părea deloc afectat de tonul ei acuzator.

— Luminara, îi răspunse, nu aveam alternativă. Fie acceptam să-i ajutăm, fie refuzau să semneze tratatul. Aşa ne-au şi spus.

— Dar, maestre, interveni Anakin, primul januul pe care-l ucidem va dovedi celuilalt supraclan că Jedi s-a aliat cu Borokii. Iar când se va întâmpla asta, januulii vor deveni de asemenea duşmanii noştri. Dacă-i ajutăm pe borokii să-i învingă, supravieţuitorii januuli nu vor onora nici un acord pe care-l

punem în faţa lor.

— Padawanii au dreptate, făcu Luminara cuprinsă de o descumpănire ce nu-i era caracteristică; acordul prompt al lui Obi-Wan privind cererea Consiliului Seniorilor o înfuriase şi în acelaşi timp o deconcertase. Nu contează de partea cărui clan vom fi în disputa aceasta – Borokii sau Januul. O dată ce ne-am demonstrat părtinirea, am pierdut un număr însemnat de alwari. Pentru ca acordul cu Uniunea aşezărilor şi oraşelor să funcţioneze, el trebuie acceptat de toate clanurile alwari.

— Dacă mă lăsaţi, o să încerc să vă explic, murmură Obi-Wan când valul de acuzaţii se redusese finalmente.

Cotiră după un colţ şi casa de oaspeţi apăru nu departe, făgăduind intimitate, odihnă şi împrospătare.

— Sper că o vei putea face, mormăi Luminara, altfel nici unul dintre noi nu se va bucura de somn în noaptea asta.

Deşi simţea că-şi cunoştea mentorul mai bine decât oricare dintre tovarăşii săi, Anakin tot nu înţelegea ce fusese în capul maestrului său atunci când fusese de acord cu cererea Consiliului Seniorilor.

— Ce să mai explici, maestre? Fie îi ajutăm pe borokii, aşa cum spui că suntem siliţi s-o facem pentru a le câştiga acordul, fie nu. Există numai două posibilităţi.

Privindu-şi padawanul buimăcit, Obi-Wan etală surâsul lui vag şi atotcunoscător şi replică încet:

— Ba nu... mai există una.

Până la tabăra Januul era un marş de câteva zile. Ar fi durat mai mult dacă ar fi participat întregul supraclan Borokii, dar numai luptătorii plecaseră la drum. După ce suiră un ultim deal lung şi scund, de pe creasta căruia îşi puteau zări destinaţia, Luminara văzu că tabăra januulilor era dispusă aproape la fel cu a borokiilor. Cu cirezile ei şi structurile temporare perfect aliniate, părea să fie la fel de întinsă.

Fiind desemnat ca legătură oficială între extraplanetari şi borokii, Bayaar călărea alături de străini.

— Januul şi Borokii, le explică el noilor săi prieteni, au avut conflicte de când ţinem minte. De sute de ani, ne luptăm între noi pentru a stabili cine are întâietate între alwari. În calitate de Borokii Situng, eu de abia aştept o victorie astăzi, dar în acelaşi timp regret că Seniorii s-au gândit să vă implice şi pe voi.

— Noi regretăm cel mai mult, replică Luminara comandându-i suubatarului ei să îngenuncheze.

Descălecă şi se alătură tovarăşilor ei, în prima linie de războinici borokii.

Sub ei, januulii se ascunseseră pe malul opus al râului mic care forma graniţa apuseană a taberei lor. În ciuda tentativelor borokiilor de a-i lua prin surprindere, cercetaşi januuli iscusiţi detectaseră cu o zi în urmă apropierea coloanei lor de războinici. Dispuşi pe trei linii în faţa dealului, luptătorii celuilalt supraclan erau gata să-şi înfrunte adversarii străvechi.

Îndărătul lor, în tabără, haosul controlat era la ordinea zilei. Toate activităţile fuseseră oprite, copiii erau duşi în case şi grupuri de rezervişti începeau să se poziţioneze printre locuinţele demontabile. Mai departe pe prerie, cirezile uriaşe de sureppi erau păzite de adolescenţi înarmaţi, prea fragezi pentru a participa la bătălia care urma să se declanşeze dintr-o clipă în alta.

Privindu-i pe adversarii borokiilor, Bayaar ştiu că mulţi alwari aveau să moară în ziua aceea. Totuşi, cu ajutorul puternicilor străini de planetă, clanul lui avea să biruiască. Instinctiv, simţea că bătălia urma să decidă pentru multă vreme care era cel mai de seamă clan alwari.

Studiind mulţimea luptătorilor januuli adunaţi în faţa lor, Luminara le estimă iute numărul. Aprecie că erau mai puţin de o mie, dar toţi bine înarmaţi şi cu armuri impunătoare, făurite manual. De alături, Obi-Wan îi confirmă evaluarea.

— Nu au arme de calibru greu, rosti el şi se aplecă uşor în faţă, examinând cu atenţie şirurile strânse de luptători. Nici tunuri laser şi nici aruncătoare de vreun fel.

Îi repetă şi lui Bayaar observaţia sa, iar acesta păru oripilat.

— Haja, nu! Dacă borokii sau januulii ar utiliza asemenea arme ucigaşe străine de planetă, oricare clan ar putea învinge în această confruntare sau în toate celelalte lupte similare, dar el ar fi ocolit de toate clanurile de pe Ansion. În plus, o asemenea escaladă a înarmării ar însemna ca adversarul să fie nevoit să achiziţioneze arme similare pentru a se apăra. Ce s-ar mai alege atunci de mândrii alwari?

— Ar fi în pragul autoexterminării, încuviinţă Anakin din apropiere.

Deşi n-ar fi recunoscut-o niciodată, se simţea vrăjit în mod straniu de spectacolul acela barbar, cu ansioniani în armuri călărind pe sadaini la fel de spectaculos înzăuaţi, la care se adăugau câţiva suubatari magnific împodobiţi. Desigur, se grăbi el să se liniştească, era o apreciere strict estetică. Bătălia de azi putea să însemne foarte mult pentru participanţii ansioniani, însă pentru el nu era decât un alt episod educativ.

Exceptând, bineînţeles, posibilitatea ca el şi prietenii lui să moară.

— Aşadar aceştia sunt januulii, rosti Luminara. Mi se par destul de impresionanţi.

— Da, alături de Borokii Situng, Januul Hovsgol a fost dintotdeauna unul dintre supraclanuri, recunoscu Bayaar. Dar, cu ajutorul vostru, dilema privind clanul cel mai de seamă printre alwari se va rezolva o dată pentru totdeauna.

— Asta sper şi eu, rosti încetişor Obi-Wan. De aceea ne aflăm azi aici, ca să decidem. Ca să dăm un exemplu pentru Borokii şi Januuli deopotrivă.

Lui Bayaar afirmaţia i se păru oarecum bizară, dar, la urma urmelor, străinii cu ochi turtiţi obişnuiau adesea să vorbească în cimilituri.

Deoarece li se poruncise să nu intre în luptă, ci să rămână în spate, alături de noncombatanţi, Kyakhta şi Bulgan sufereau realmente de frustrare. Îşi puseseră vieţile în slujba extraplanetarilor care-i ajutaseră, totuşi acum erau siliţi să stea pe loc şi să-i privească pe noii lor prieteni riscându-şi soarta în numele alwarilor. Era aproape imposibil de suportat. Pe de altă parte, Tooqui nu şovăise deloc în a fi de acord să nu intre în bătălie.

— Ei sunt numai patru, rosti Kyakhta străduindu-se să vadă cât mai bine câmpul de luptă de pe creasta dealului care se ridica deasupra râului şi taberei Januul. Oricât ar fi de puternici şi iscusiţi, cum ar putea să joace un rol decisiv în mijlocul unei bătălii cu atât de mulţi inamici?

— Habar n-am, replică Bulgan şi-şi frecă nervos petecul de pe ochi, dar amândoi ştim la fel de bine că sunt plini de surprize.

— Tooqui ştie ce se va întâmpla, anunţă gwurranul şi cei doi alwari mult mai mari decât el se întoarseră şi-l priviră. Jedi o să facă o prostie-prostie.

Se deplasă puţin în lateral, fără s-o scape pe Barriss din privire. Încruntându-se, Kyakhta fu extrem de ispitit să-i tragă micuţului o scatoalcă.

— Ai noroc că stăpâna Luminara mi-a poruncit să nu te lovesc. Ar trebui să dovedeşti puţin respect. Indiferent ce se va întâmpla, sunt sigur că nu se vor lăsa ucişi. Misiunea lor aici este prea importantă pentru ei.

— Cine a vorbit despre ucis? replică gwurranul. Tooqui n-a spus asta. Revenind cu atenţia spre vale, continuă: Tooqui spune că ei o să facă o prostie-prostie. Poate că ei se gândesc la o prostie-prostie pe care s-o facă, fără ca alwarii proşti-proşti să-şi dea seama.

Călăuzele schimbară o privire derutată cu Bayaar, care părea la fel de nedumerit. După aceea, dându-şi seama că ar fi fost o pierdere de timp să încerce să desluşească logica din flecăreala recunoscut prostească a unui gwurran, se apropiară toţi de punctul cel mai înalt al crestei pentru a urmări lupta.

De la nivelul şesului, spectacolul se vedea chiar mai impresionant decât de pe culme. Dispuşi în formaţia pe trei rânduri în faţa forţei Borokii, januulii prezentau o multitudine de ţinute şi posturi bătăioase. Vopseaua de război le împodobea chipurile, capetele dezgolite şi coamele ce unduiau în vânt. Armurile din piele şi materiale compozite erau decorate cu ornamente specifice individului, familiei şi clanului. Pe lângă tradiţionalele arcuri cu săgeţi, suliţe şi săbii, aveau blastere şi carabine de import. Expresiile lor hotărâte erau ale unor indivizi decişi să înfrângă orice atacator, indiferent de preţul care trebuia plătit.

Formând un zid neîntrerupt în faţa lor, borokii etalau o spectaculozitate la fel de măreaţă. Afişându-şi şi ţinuta, nu numai armele, războinicii se înghesuiau căutându-şi un loc cât mai bun, fiecare mascul bine înarmat dorind să fie în prima linie. Călări pe sadaini care se cabrau, liderii clanului ocupaseră poziţii înaintea lor şi răcneau instrucţiuni către trupe. Atmosfera era încordată şi plină de echivalentul adrenalinei ansioniane. De pe culmea dealului, Kyakhta şi Bulgan vedeau că lupta deschisă, pe viaţă şi pe moarte, putea să înceapă dintr-o clipă în alta. Între cele două călăuze, Tooqui era surprinzător de tăcut.

Pe neaşteptate, urletele, zbieretele şi imprecaţiile răcnite

din ambele tabere se stinseră. Gâturile se lungiră şi armele fură coborâte. Zidul de luptători Borokii se desfăcu la mijloc. Avansând în şir indian, cavalerii Jedi şi padawanii lor ieşiră în centrul câmpului de luptă. Pe creastă, Kyakhta, Bulgan şi Tooqui îşi ţinură răsuflarea.

Mai mulţi borokii mormăiră neînţelegători. Deşi doar câţiva dintre ei fuseseră martori la fapta de vitejie săvârşită de străini printre sureppi cu câteva seri în urmă, de acum aproape toţi auziseră despre ea. Cât despre januulii, aceştia erau suficient de derutaţi de apariţia neaşteptată a unor extraplanetari pentru a mai întreba cu glas tare ce căutau ei în locul şi în momentul acela. Ţinând seama de poziţia precară a străinilor cu ochi turtiţi şi fără coamă, care stăteau în faţa borokiilor, intenţiile lor erau destul de evidente pentru orice januul. Era însă lipsit de importanţă. Străinii aveau să moară la fel ca şi borokii snigvold.

După ce se opriră la jumătatea distanţei dintre cele două armate, Luminara şi Barriss se întoarseră cu feţele la borokii. Încordat la faţă, Anakin îi privea pe januulii, în clipa în care Obi-Wan începu să vorbească cu glas sonor. Borokii priveau aşteptând ca aliaţii lor din afara planetei să pronunţe provocarea oficială. Rotindu-se lent în timp ce vorbea, Obi-Wan se adresă nu doar clanului Januul, ci ambelor tabere.

— Ascultaţi-mă! Sunt Obi-Wan Kenobi, cavaler al Ordinului Jedi. Alături de mine se află cavalerul Jedi Luminara Unduli şi padawana ei, Barriss Offee. Lângă mine este padawanul meu, Anakin Skywalker. Am sosit pe planeta voastră pentru a-i convinge pe alwari şi pe orăşenii din Uniunea Comunităţilor să încheie un acord de durată, astfel ca toţi ansionianii să poată rămâne în Republica galactică având convingerea că legile şi reglementările ei vor fi aplicate egal şi corect pentru toţi.

Ridică un braţ şi descrise un cerc larg, arătând cerul.

— Acolo, dincolo de Ansion, acţionează forţe mult mai mari decât vă puteţi închipui. Probleme enorme, de importanţă vitală pentru toate fiinţele înzestrate cu raţiune din galaxie, se îndreaptă către soluţionare. Ansionul este o parte esenţială din ceea ce se petrece.

Coborî braţul, dar continuă să se rotească fără grabă, pendulând între cele două armate cărora li se adresa:

— Am venit aici fiindcă ştim că oriunde s-ar îndrepta

supraclanurile Borokii şi Januul, ele vor fi urmate de restul alwarilor. Vă rugăm ca Seniorii voştri, Seniorii ambelor supraclanuri, să stea alături de noi şi să discutăm din nou chestiunile acestea. Ele sunt mult mai importante decât ceea ce v-aţi propus acum – să vă ucideţi unii pe alţii.

Printre borokii începuse o foială tulburată. Ce fel de provocare era aceasta din partea unui aliat?

— Trebuie să învăţaţi să lucraţi împreună, urmă Obi-Wan. Unii cu ceilalţi, dar şi cu cei care locuiesc în oraşe şi aşezări. Dacă n-o veţi face, atunci riscaţi să pierdeţi lucrurile pentru care luptaţi în folosul unor intruşi lacomi din exterior, aşa cum este Ghilda Comercială... şi alţii, care consideră Ansionul şi locuitorii săi doar simpli pioni într-un joc pe scară mult mai vastă.

Cu excepţia unor murmure derutate în rândul celor din clanul Borokii, discursul său fu întâmpinat prin tăcere. După aceea, un ofiţer januul înaintă pe armăsarul său înzorzonat. Îndreptând sabia ceremonială spre omul care-l privea cu calm, îi replică indignat:

— Nu ştim nimic despre ceea ce vorbeşti, străine!

— Bineînţeles că nu ştiţi, răspunse senin Jedi. Asta pentru că încă nu ne-aţi ascultat. Oferiţi-ne şansa aceasta.

Dinapoia lui avansă un conducător borokii.

— Ce fel de ajutor mai e şi ăsta? Ceea ce se întâmplă azi aici nu implică alte planete, străine. Ocupă-te de treaba prezentă, aşa cum le-ai promis Seniorilor!

— Ansionul face parte din Republică, interveni Luminara. Toate conflictele din Republică sunt treaba Senatului şi a Consiliului Jedi.

— Aşadar, pufni borokiiul, în loc să ne ajutaţi, aţi decis să ne salvaţi de noi înşine? Fie, atunci! Nu avem nevoie de ajutorul vostru. Borokii s-au descurcat dintotdeauna pe cont propriu.

Un cor de răcnete sfidătoare răsună dinspre războinicii masaţi înapoia sa.

I se răspunse prin urlete provocatoare din partea januulilor, al căror ofiţer nu terminase de discutat cu Jedi.

— Feriţi-vă din drumul nostru, străinilor! Vom rezolva situaţia aceasta aşa cum am făcut dintotdeauna, în modul nostru tradiţional. Indiferent care v-ar fi intenţiile, acum este prea târziu pentru a mai interveni. Borokii au venit şi noi suntem

gata să-i primim.

Înălţându-şi sabia, emise un strigăt de luptă sălbatic şi ascuţit pe care nici un om nu l-ar fi putut imita şi-şi îmboldi sadainul înainte.

Concentrându-se din răsputeri şi ridicând un braţ pentru a-şi ajuta focalizarea mintală, Obi-Wan împinse brusc palma sa deschisă în direcţia ofiţerului pornit în asalt. Sadainul se lovi parcă de un zid şi în ciuda celor şase picioare, căzu grămadă, mai degrabă buimăcit, decât rănit. Călăreţul zbură peste capul bont şi ameţit, aterizând violent pe solul ierbos. Impactul făcu să-i scape sabia din mâna cu trei degete. Urlând, januulii nerăbdători aflaţi imediat în spatele lui ridicară armele şi se năpustiră. Răcnind şi şuierând sfidător, borokii răspunseră în acelaşi fel.

Săgeţile porniră din arcuri, suliţele brăzdară văzduhul şi, cel mai periculos dintre toate, blasterele detunară. Orice ajungea însă în preajma cavalerilor Jedi şi padawanilor era deviat de săbiile de lumină care păreau să se rotească şi învârtească la fel de iute ca fulgerul. Proiectilele trimise în zbor erau deviate prin aplicarea iscusită a Forţei.

Trei januuli o atacară pe Luminara. Prin trei lovituri de sabie Jedi îl dezarmă pe primul, topi sabia celui de-al doilea şi rupse ciomagul greu mânuit de al treilea. Femeia era însă prea ocupată pentru a mai zări privirile uluite ale januulilor. Fără arme, cei trei se retraseră încetişor dinaintea vârtejului cu piele măslinie, îndreptându-se spre propriile lor linii. Fură însoţiţi de tot mai mulţi camarazi, pe măsură ce Luminara şi tovarăşii ei neutralizau metodic grupuri succesive de războinici buimăciţi.

Trăgând din blastere, doi borokii furioşi se repeziră spre Anakin. În loc să fugă, padawanul avansă către atacatorii săi, respingând toate salvele cu lama săbiei. Două lovituri iuţi le smulseră armele din mâini. Ar fi fost floare la ureche să descrie arcul loviturii până la capăt, retezându-le ambele braţe din aceeaşi mişcare, dar instrucţiunile lui Obi-Wan fuseseră cât se poate de clare, atunci când ieşiseră din rândul borokiilor şi avansaseră pe câmpul de luptă.

„Nu schilodiţi şi nu ucideţi”, îi instruise maestrul său. „Este greu să câştigi inimi şi minţi, după ce ai tăiat capete şi mâini.”

Văzu că oricum nu ar mai fi fost nevoie de alte acte de

forţă. În nici un caz pentru a-i convinge pe cei doi care-l asaltaseră cu atâta cutezanţă. Fără să-şi mai privească pistoalele scumpe şi acum inutile, aceştia o luaseră la goană spre siguranţa frontului Borokii.

Aproape zece minute de inutilitate feroce îi convinseră finalmente pe januuli şi borokii deopotrivă că bătălia se terminase. Sau, mai precis, că era inutil să încerce să o declanşeze. În toată istoria lor comună, în toată experienţa lor de luptă, supraclanurile nu auziseră despre o bătălie între trei părţi combatante. Depăşea cunoaşterea lor şi nu ştiau nici o modalitate de abordare. Mai ales atunci când a treia parte se lupta cu zel egal cu celelalte două.

Nu, ceva nu era deloc în regulă. Străinii de planetă nu atacaseră de fapt pe nimeni. Ei fuseseră cei asaltaţi, pentru că îşi închipuiseră că puteau să dicteze regulile bătăliei războinicilor mândri ai supraclanurilor. Şi pentru că o şi făcuseră, ambele tabere nu aveau de ales decât să se retragă şi să regândească situaţia fără precedent. Mai ales când multe dintre armele lor cele mai bune fuseseră deja distruse de străini. Iar nechemaţii fără coamă erau numai patru. Numai patru!

De asemenea, nici una dintre tabere nu scăpase din vedere faptul că străinii nu răniseră măcar un singur combatant. Ei le distruseseră doar armele. Unde exista garanţia că lucrurile se vor derula la fel, dacă lupta mai continua? Luptătorii dezarmaţi se priveau întrebători şi-şi murmurară neliniştile. Dacă folosindu-se de blastere nu putuseră să doboare nici măcar un străin, era improbabil că aveau să se poată descurca mai bine cu o armă tradiţională, ca sabia sau suliţa.

Poate că ar fi fost mai bine, începură unii să sugereze şovăielnic, să asculte ce aveau de spus emisarii. Să-i asculte, să lase sureppii ambelor tabere să se îngraşe şi să aştepte. Puteau oricum să reia străvechea lor sfadă, mai târziu.

Rândurile luptătorilor januuli se despărţiră, pentru a lăsa loc unei siluete demne şi vârstnice. Gâfâind şi ţinând ferm sabia cu ambele mâini, Barriss se gândi că era cu certitudine îndeajuns de vârstnic pentru a fi un Senior. Ca un răspuns, un individ mai stafidit decât orice războinic, totuşi cu ţinuta dreaptă şi mândră, se desprinse dintre borokii. Cei doi se examinară peste câmpul de luptă cu aceeaşi privire de nemulţumire amestecată cu

respect. Când vorbiră, o făcură pentru a recunoaşte realitatea.

Deoarece străinii de planetă susţinuseră admirabil necesitatea unei reuniuni de urgenţă, nu numai cu un Consiliu al Seniorilor, ci cu ambele, reprezentantul Borokii îi invită pe cei patru să se întoarcă la clădirea pentru întruniri. Invitaţiei i se opuse prompt reprezentantul Januul. Era inacceptabil ca o reuniune atât de importantă să se desfăşoare într-o clădire Borokii. Retrăgându-şi armăsarul în lateral, Seniorul Januul arătă fără echivoc că vizitatorii trebuiau să-l urmeze în tabăra principală de dincolo de râu.

Rezultatul acestor invitaţii aparent benigne fu contradictoriu: ambele tabere ameninţară să reînceapă lupta din cauza problemei găzduirii reuniunii de împăcare. Vizibil iritată, Luminara decretă că întâlnirea nu se va ţine în nici una dintre tabere. O clădire nouă avea să fie ridicată exact în locul în care se aflau acum, folosind elemente puse la dispoziţie de ambele supraclanuri. În felul acela nimeni nu putea pretinde că avea autoritate supremă în desfăşurarea procedurilor.

Borokii fură de acord, fără mare tragere de inimă. Januulii acceptară, şovăind. Perfect conştienţi de sutele de ochi convecşi care-i priveau, Jedi şi padawanii se întoarseră şi părăsiră câmpul de bătălie. Se străduiră din răsputeri să lase impresia că nu se petrecuse nimic deosebit şi că vâlva pe care o stârniseră făcea parte din rutina unei zile de muncă pentru reprezentanţii Senatului şi Consiliului Jedi.

În realitate, toţi se simţeau răpuşi de oboseală. Pentru un luptător talentat nu exista nimic mai fascinant sau epuizant decât să se angajeze în duel, străduindu-se nu să ucidă, ci să-i cruţe viaţa adversarului.

Mai ales când adversarul respectiv se străduia din răsputeri să-l distrugă.

17.

Deşi Seniorii borokii se simţeau trădaţi de extraplanetarii care anterior le fuseseră aliaţi, acum nu puteau da înapoi şi trebuiau să participe la noua reuniune. De cealaltă parte, januulii erau extrem de suspicioşi în legătură cu toată situaţia.

— Ne-aţi minţit! tună vârstnicul conducător borokii, nepăsător la ceea ce ar fi putut crede januulii prezenţi. V-aţi

încălcat legământul solemn!

— Câtuşi de puţin, răspunse încet Obi-Wan. Ne-aţi cerut să vă ajutăm să vă ocupaţi de duşmanii voştri tradiţionali, Januul şi exact asta am făcut. Surâsul lui discret se lăţi: Nu s-a spus nimic despre a vă ajuta să-i învingeţi.

Cu gura deschisă şi gata să replice furios, Seniorul se pomeni ezitând. În cele din urmă, se aşeză înapoi pe podiumul acoperit cu covoare. În dreapta lui, o femelă vârstnică chicoti şi-şi trosni încheieturile falangelor... dar încetişor. Seniorii januuli priviră pur şi simplu derutaţi.

În cele din urmă, faptul că ambele părţi se simţiră tratate în mod egal de Jedi, duse la reconcilierea lor, cel puţin în termenii tratatului propus. Abia mai târziu, se gândi Luminara, aveau să înţeleagă că fiecare câştigase câte ceva, făcând pace atât între ei, cât şi cu Uniunea locuitorilor din aşezări şi oraşe. Şi, cel mai important, că fuseseră de acord cu un plan care avea să menţină o dată pentru totdeauna Ansionul în Republică şi sub jurisdicţia ei.

Personal, Bayaar era încântat de rezultat. Se aşteptase să-şi piardă mulţi prieteni în ziua aceea, atât din clanul său, cât şi dintre străini. Cine şi-ar fi putut imagina un asemenea final?

— Mi s-a spus că cele două Consilii au fost de acord cu tot ce aţi solicitat. Acceptul va fi finalizat diseară, în modul tradiţional, printr-un banchet la care vor participa borokii şi januuli. (Dacă ar fi avut buze, ar fi plescăit de încântare.) Aceia care vor fi îndeajuns de norocoşi să fie invitaţi vor avea ceva excepţional să-şi reamintească! Ambele supraclanuri vă vor dărui cadouri, dar nu mi s-a spus despre ce va fi vorba.

În casa de oaspeţi nu răsunară strigăte sau ovaţii. Se zăriră doar surâsuri obosite, satisfăcute de ştiinţa lucrului bine făcut. Dacă antrenamentele lor nu ar fi fost de calitate, dacă bătălia împotriva a două tabere rivale ar fi durat mai mult, oricare dintre ei ar fi putut să fie rănit serios sau chiar ucis. Se felicitară discret, iar maeştrii uşuraţi îi lăudară pe padawanii fericiţi.

Nimeni nu era mai încântat decât Anakin, care se bucurase de ocazia de a se lupta şi împotriva unor adversari reali, nu numai a cuvintelor, deşi n-ar fi recunoscut niciodată asta în mod deschis. Mai ales faţă de maestrul Obi-Wan. Acum aveau să se întoarcă în Cuipernam, iar de acolo să plece imediat spre

Coruscant, unde să-şi prezinte raportul înaintea Consiliului Jedi. După aceea, dacă nu cumva o altă criză galactică avea să le solicite atenţia imediată, urmau să fie răsplătiţi cu o perioadă de odihnă. Dacă el ar fi putut aranja transportul, iar maestrul Obi-Wan ar fi fost de acord, ştia exact cum şi unde intenţiona să meargă.

Ospăţul fu exact ceea ce promisese Bayaar, un impresionant spectacol vizual şi sonor, abundând în mâncăruri şi băuturi. În dimineaţa următoare îşi luară rămas bun de la noii lor prieteni făcuţi printre januuli şi borokii. Galopul spre îndepărtatul Cuipernam ar fi trebuit să fie relaxant, dar nici unul nu se putea destinde. Fără comunicatoarele distruse de Baiuntu, nu puteau informa pe nimeni despre succesul lor; aşadar nici pe delegaţii Uniunii, ceea ce era cel mai important. După cum spunea un proverb străvechi, nu aveau timp de pierdut.

Kyakhta şi Bulgan călăreau mândri la avangardă, plini de satisfacţia de a fi participat la un moment atât de important din istoria alwarilor. Aşa cum se obişnuise, Tooqui călătorea împreună cu Barriss, plimbându-se de colo-colo pe suubatarul ei falnic, de la cap la picioarele posterioare. Armăsarul tolera răbdător poznele gwurranului.

— O realizare măreaţă, maestră.

Barriss îşi adusese suubatarul în dreptul Luminarei, unde gonea prin salturi aparent lipsite de efort. Experienţa o făcuse pe fată să se obişnuiască cu mişcarea de legănare, astfel încât acum călărea cu uşurinţa unui negustor prosper.

— O realizare... şi atât, se mulţumi Luminara să accepte. O treabă bine făcută. „Măreţ” este o descriere potrivită mai degrabă timpului. Toţi consideră că propriile lor realizări merită să rămână în istorie, dar timpul obişnuieşte să le trateze fără cruţare. După o sută de ani, cele mai multe asemenea „realizări” au fost marginalizate. După o mie de ani, au fost în general uitate.

Zărind căutătura de pe chipul padawanei, se strădui să fie mai bine dispusă.

— Asta nu înseamnă că ceea ce am făcut aici n-a fost important. Istoria noastră este numai ziua de ieri, iar zilele de ieri contează. În plus, nici unul dintre noi nu este istoric. Cine poate spune ce este şi ce nu este esenţial pentru istoria

civilizaţiei? În nici un caz un Jedi obişnuit. Asta decid Consiliul şi istoricii de meserie. Important este faptul că am izbândit lucrul pentru care am bătut atâta cale şi că în atingerea succesului au murit cât mai puţine fiinţe.

Barriss căzu pe gânduri câteva clipe, apoi surâsul îi reapăru.

— Indiferent ce ar spune altcineva despre ce am făcut noi aici, cred că a ţine în loc nu una, ci două armate aflate în conflict, fără a ucide pe nimeni din nici o tabără, este o faptă cu totul deosebită. Ai fost uimitoare, maestră! În majoritatea timpului eram prea ocupată ca să te pot urmări, totuşi am zărit destule. Niciodată n-am mai văzut pe cineva atât de calm şi netemător sub asemenea presiune.

— Calm? Netemător? râse Luminara. Padawană, au fost momente în care eram speriată de moarte. În astfel de clipe, şmecheria este să nu te trădezi la exterior. Să ştii întotdeauna în ce colţ al minţii ţi-ai pus curajul, ca să-l foloseşti oricând ai nevoie de el.

— Nu voi uita asta, maestră, încuviinţă fata din cap.

Luminara ştia prea bine că aşa va fi. Barriss era o ucenică minunată. Poate că uneori niţel prea pesimistă, dar o elevă loială.

Nu ca Anakin Skywalker, care avea un potenţial mai mare, dar prezenta şi o incertitudine mai mare. Îl observase în timpul luptei. Mai mult decât alt non-Jedi pe care-l cunoscuse vreodată, ar fi dorit să-l aibă alături de ea pentru a-i acoperi spatele, însă o tulbura ce ar fi putut el face după asemenea lupte. Tânărul constituia o enigmă în toată puterea cuvântului şi asta nu era exclusiv opinia ei. În mai multe rânduri, Obi-Wan o lăsase să înţeleagă acelaşi lucru, insistând totuşi că padawanul deţinea potenţialul măreţiei.

Aşa cum îi spusese ea însăşi lui Barriss, era unul dintre acele finaluri pe care numai timpul le putea decide. Skywalker nu constituia responsabilitatea ei şi pentru asta era fericită. Nu era sigură că ar fi putut să fie la fel de răbdătoare cu el, pe cât era Obi-Wan. Se gândi că era un mentor neobişnuit pentru un elev neobişnuit şi îşi îndemnă

Suubatarul să lungească uşor pasul.

***

Delegatul Fargane nu era doar flămând, ci şi obosit. Istovit şi furios, ducea dorul căminului său de pe îndepărtata planetă Hurkaset, ducea dorul rudelor, iar afacerea familiei nu mergea niciodată prea bine în absenţa lui, când nu putea oferi sfaturile practice în privinţa cărora era expert. Vina aparţinea numai reprezentanţilor bombasticului şi pomposului Senat al Republicii, Cavalerii Jedi! Anterior sosirii lor, delegatul Ranjiyn declarase că reputaţia ajunsese înaintea lor pe Ansion. Ei bine, haja, din partea lui Fargane, reputaţia aceea dispăruse o dată cu ei. Li se acordase respect şi fuseseră primiţi ca potenţiali salvatori ai păcii, doar pentru a dispărea în câmpiile nesfârşite de pe Ansion.

Sosise momentul să ia o decizie. Deşi încă nu era convins în ce fel va vota, era sigur de un lucru: votarea respectivă întârziase excesiv. Le spusese asta şi colegilor săi.

— Sunt undeva pe acolo, insistă delegatul Tolut. Poate că ar trebui să mai aşteptăm niţel.

Stând lângă fereastra de la etajul trei, armalatul mătăhălos privea gânditor spre nord. Până şi răbdarea lui începuse să se tocească. Cu ocazia unicei lor întâlniri, Jedi îl impresionaseră puternic, totuşi scamatoriile de salon nu puteau înlocui fondul. Unde se aflau ei...

Şi, mai important, unde era tratatul despre care promiseseră că avea să rezolve finalmente vechile dispute dintre orăşenii Uniunii şi nomazii alwari?

— Îţi spun eu unde sunt.

Toţi se întoarseră spre vorbitor. În calitate de observator oficial din partea coaliţiei negustorilor din Cuipernam, Ogomoor nu avea nici o putere să afecteze procedurile Consiliului Uniunii. Putea doar să ofere opinii. Dar pe măsură ce zilele continuau să se scurgă, fără nici un semn sau ştire din partea cavalerilor Jedi, opiniile acelea căpătau tot mai multă greutate.

— Au plecat.

— Vrei să spui că au plecat de pe Ansion? se încruntă delegatul uman Dameerd.

— Cine ştie? simulă indiferenţa majordomul lui Soergg. Vreau să spun că nu mai sunt cu noi. Există şi alte astroporturi

decât Cuipernam, iar o navă bună poate asoliza oriunde. Poate că s-au întors pe Coruscant, sau poate că au murit. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, n-au reuşit să ofere ceea ce au promis: acceptarea de către alwari a unei noi înţelegeri pe Ansion. Schiţă un gest semnificativ. Cât veţi mai amâna? Indiferent cum veţi vota în problema secesiunii, această incertitudine veşnică nu este bună pentru afaceri.

— Aici sunt întrutotul de acord, pufăi Fargane.

Ranjiyn îl privi cu respect pe delegatul vârstnic.

— Sunt de acord că trebuie luată o decizie. Viitorul Ansionului depinde de noi cei care ne-am adunat aici.

Sfâşiat de conflicte interioare, Tolut încercă să tragă de timp.

— Nu le putem acorda ceva mai mult timp acestor Jedi plini de bune intenţii?

— Cine spune că au bune intenţii? se răsti Kandah. Nu cumva ar trebui să-i lăsăm să se definească singuri? Ei slujesc altor stăpâni. Consiliul Jedi, Senatul Republicii, poate şi alţii... Ei fac ceea ce li se spune. Nu m-ar surprinde dacă li s-ar fi spus să plece fără să mai stea de vorbă cu noi. Ar fi caracteristic pentru genul de manevre politice prolixe, atât de tipice pentru Senat. Glasul ei se înălţă furios: Nu-mi place să fiu tratată în felul acesta!

— Propun atunci să votăm la sfârşitul săptămânii, insistă Ranjiyn. Dacă până atunci nu primim nici o veste de la ei, să trecem la vot.

— Bine, mormăi Volune. În sfârşit, o decizie. Deşi sunt de acord cu Fargane că s-a irosit deja prea mult timp în această problemă, voi accepta termenul propus.

Se întoarse către cel mai vârstnic delegat.

— Fargane?

Ansionianul scund scoase un gâlgâit în fundul gâtului.

— Alt timp irosit. Haja, perfect! Dar nu mai mult, avertiză el. Tolut?

Armalatul se întoarse de la locul său din faţa ferestrei.

— Cred că Jedi sunt persoane de calitate. Dar cine poate şti ce li s-a spus să facă, sau ce li s-a întâmplat? Au o părere prea bună despre ei înşişi. Capul masiv se înclină aprobator: Sfârşitul săptămânii, atunci. S-a stabilit.

Prin urmare, se decisese. Nu mai existau întârzieri, nu mai existau scuze. Cu sau fără Jedi, cu sau fără tratat, fiecare dintre ei avea responsabilităţi faţă de propriul său electorat, ai cărui membri ceruseră insistent o decizie finală în privinţa secesiunii. Mesaje îngrijorate sosiseră de asemenea de pe alte planete, din partea malarianilor şi keitumiţilor, al căror viitor era atât de strâns şi oficial legat de al aliaţilor lor ansioniani.

Ogomoor se simţea mulţumit. Sfârşitul săptămânii era o dată mai îndepărtată decât i-ar fi plăcut stăpânului său, dar, pe de altă parte, nu era nici viitorul solstiţiu. Soergg şi necunoscutul pentru care lucra huttul aveau să fie mulţumiţi.

Majordomul era foarte satisfăcut de sine.

18.

Ogomoor de abia îi adusese bossbanului o veste financiară minoră, dar mulţumitoare şi se pregătea să iasă din sala de odihnă pentru a reveni în biroul său, când Soergg erupse înapoia lui.

— Nu-i posibil! urlă huttul în droidul de comunicaţii, a cărui sarcină era să plutească în apropierea capului masiv şi diform în timpul orelor dedicate afacerilor.

Fiind isteţ, Ogomoor putu să deducă instantaneu mai multe lucruri din exclamaţia stăpânului său. În primul rând, când o persoană declară sonor şi violent că ceva nu este posibil, se referă probabil la o acţiune care s-a petrecut deja. În al doilea rând, lucrurile care nu ar trebui să fie posibile şi devin realitate implică aproape întotdeauna consecinţe negative. Şi în al treilea rând, era inutil să se mai grăbească a părăsi încăperea, deoarece, mai mult ca probabil, avea să primească imediat ordinul de a reveni.

Toate acestea fulgerară într-o clipă prin mintea majordomului; îndeajuns ca să se pregătească sufleteşte. Soergg continua să-şi asculte interlocutorul nevăzut. Ochii imenşi ai huttului se bulbucară, iar pe gât şi cap începură să-i pulseze venele. Ogomoor înţelese că trebuia să fie realmente tulburat pentru ca tuburile prin care circula sângele să răzbată

la suprafaţă prin atâta grăsime intermediară.

Ascultă răbdător, chiar dacă alarmat. În mod clar, bossbanul nu primea veşti bune. Şi fiindcă veştile rele se transmiteau rapid pe scara ierarhică în multele afaceri ale huttului, soarta lui Ogomoor era de a se număra printre primii care le auzeau. Ocazional, Soergg strecura un comentariu sau două în conversaţia care, în general, era un monolog. Pe măsură ce huttul asculta, comentariile deveniră tot mai răstite şi mai vulgare.

Când transmisiunea se sfârşi în cele din urmă, bossbanul furios îşi descărcă mânia asupra aducătorului de veşti proaste. O mână masivă propulsă nevinovatul droid plutitor în peretele cel mai apropiat, unde pârâi o dată, apoi căzu pe podea, făcut bucăţi. Ogomoor înghiţi un nod. Dacă huttul era într-atât de iritat încât să sacrifice echipamente costisitoare pe altarul furiei sale, se anunţau clipe grele pentru subordonaţii lui organici, mult mai uşor de vătămat. Majordomul se îngriji să rămână în afara razei de acţiune a stăpânului.

Soergg nu avea chef să vorbească elegant, chiar cu riscul de a-şi sacrifica sarcasmul mult îndrăgit.

— Blestemaţii de Jedi s-au întors!

— S-au întors? repetă Ogomoor neînţelegător. Unde s-au întors?

Ochii imenşi şi galbeni îl fulgerară şi Ogomoor fu fericit că nu se apropiase mai mult.

— S-au întors aici, idiotule!

Realmente uluit, majordomul rămase cu gura căscată.

— Aici? În Cuipernam?

— Nu, mârâi ameninţător Soergg. În dormitorul meu.

Lătră o comandă scurtă şi apelă alt droid de comunicaţii din cabinetul în care aceştia erau depozitaţi cu zecile.

— Sunt la hanul unde au tras la venirea pe planetă. Avem măcar un informator competent! Du-te acolo. Ia orice ai nevoie. Angajează oricâte persoane îţi trebuie. Poate – repet, poate – sunt prea obosiţi pentru a începe să pună întrebări şi se vor retrage pentru restul zilei. Dacă nu – dacă se pare că pornesc spre complexul municipal Cuipernam, opreşte-i. Fă orice este necesar, dar opreşte-i să ajungă la complex. Nu trebuie să li se permită să intervină în procesul de votare al delegaţilor Uniunii.

Nu acum. Nu în momentul în care suntem atât de aproape de a obţine lucrurile pentru care ne-am străduit.

Huttul făcu un efort vizibil de a se calma, verificând cronometrul nou activatului droid de comunicaţii.

— Ţine-i pe Jedi în loc până la apusul soarelui. După aceea se va fi votat şi nu va mai conta ce vor face ei. Dar înainte ca soarele să fi apus pe planeta asta ignorantă, nici unuia dintre ei nu trebuie să i se permită să ajungă la clădirea primăriei.

— Da, Bossban. Aţi spus să fac orice este necesar. Ogomoor şovăi, apoi urmă: Dacă va fi nevoie să trec la fapte, s-ar putea ca acestea să aibă loc în public, sub ochii populaţiei.

— Dă-o-ncolo de populaţie! Ne vom ocupa ulterior de eventualele reacţii adverse ale publicului. Grija mea nu este felul în care vor reacţiona localnicii. Icnind, se apleca spre majordom. Înţelegi?

— Da, Bossban, răspunse sobru Ogomoor.

— Atunci de ce stai aici, emanând fluide mintale? Pleacă. Imediat.

Ogomoor porni.

***

Managerul era un dbarian plin de tentacule, negi şi griji. În mod evident, era uluit că-i revedea, vii şi sănătoşi. Extensiile sale nesegmentate flexibile se colorară în albastru-viu de surpriză.

Dacă existau odăi disponibile pentru distinşii oaspeţi? Păi, ce naiba, oare cineva consumă mai întâi capul de la un loomas? Dacă putea managerul să-i anunţe pe delegaţii Uniunii că Jedi se întorseseră cu un tratat semnat nu numai de supraclanul Borokii, ci şi de Januul?

Dbarianul execută gestul care pentru specia sa echivala cu o încruntătură.

— Distinşi oaspeţi, să înţeleg că încă nu aţi anunţat delegaţii despre această realizare importantă?

Obosită, dar mulţumită, Luminara dădu din cap.

— Ne-am pierdut comunicatoarele în călătoria pe şesuri şi nici Borokii, nici Januul nu folosesc asemenea aparate. Asta-i tradiţia, încheie ea zâmbind.

— Însă... Cromoforii dbarianului pâlpâiau în diverse nuanţe de maro, semnalând stupoarea. Delegaţii Uniunii votează chiar azi în privinţa secesiunii de Republică.

— Azi? Anakin se strecură printre membrele serpentiforme ale managerului. Dar încă nu le-am prezentat raportul. Cu siguranţă, nu ar vota într-o chestiune atât de importantă fără să aştepte veştile din partea noastră.

Îndărătul lui, Obi-Wan gândea iute şi concentrat.

— Secesiunea este susţinută puternic în rândul unor facţiuni ansioniane, despre care ştim că sunt încurajate de elemente extraplanetare. Duşmanii Republicii s-ar fi putut folosi de absenţa oricăror veşti din partea noastră pentru a insista în privinţa votării. Îl fixă pe manager cu privirea şi întrebă: Ai spus că votarea are loc azi. La ce oră?

— Nu ştiu asta, distins oaspete. Nu este un amănunt de care un hangiu să aibă nevoie în munca sa, însă tot oraşul ştie despre votare. A fost anunţată public şi nu este un secret. Cred... cred că a fost stabilită pentru sfârşitul după-amiezei. Da, încuviinţă el cu mai multă încredere, imediat înaintea apusului.

Obi-Wan se destinse.

— În cazul acesta, avem timp, spuse şi indică panoul cu aparatură dinapoia managerului. Aş dori să împrumut un comunicator, până le putem înlocui pe ale noastre.

— Desigur, distins oaspete.

Managerul îl verifică dacă avea acumulatorul complet încărcat şi i-l întinse. Obi-Wan rosti codul relevant de activare şi solicită imediat o legătură cu delegatul Ranjiyn.

Nu primi nici un răspuns. Încercă alt apel, apoi un al treilea.

Luminara îl privi întrebător.

— Ce s-a întâmplat?

— Am apelat numărul personal al lui Ranjiyn. După aceea al lui Tolut şi în cele din urmă al venerabilului Fargane. În toate cazurile am primit acelaşi mesaj automat. „United Ouruvot Communications regretă că toate frecvenţele de comunicaţii ale oraşului sunt deconectate temporar din cauza unei avarii.”

Se răsuci brusc şi cercetă intrarea în han.

— Mă tem că cei care ar dori să ne oprească să ne prezentăm raportul în faţa delegaţilor Uniunii ştiu că suntem aici. O simt.

Tovarăşii săi intrară imediat în alertă. Kyakhta şi Bulgan duseră mâna la arme, iar Tooqui era atent la cea mai mică mişcare din jur, înapoia lor, managerul încercase să folosească facilităţile hanului, dar orice tentativă de comunicare în exteriorul clădirii determinase acelaşi mesaj de scuze.

— Distinşi oaspeţi, vreţi să spuneţi că cineva a ordonat închiderea tuturor comunicaţiilor din interiorul oraşului pentru a vă împiedica să vorbiţi cu delegaţii Uniunii?

Cromoforii dbarianului afişau un roz intens.

— Probabil numai până la încheierea votării, răspunse Obi-Wan şi porni imediat spre uşă. Nu-ţi face griji, hangiule. Cred că până diseară sistemele tale de comunicaţii vor fi reconectate.

Chipul său era încruntat, când se uită către Luminara care mergea alături de el.

— Mai avem încă timp, dar trebuie să ne mişcăm iute.

Urmaţi de padawanii neliniştiţi şi vigilenţi şi cu călăuzele alwari în ariergardă, Jedi părăsiră hanul şi porniră spre bulevardul principal.

La exact trei minute după plecarea lor, problemele de comunicaţii din hanul în care intenţionaseră să înnopteze fură rezolvate definitiv printr-o explozie teribilă care determină colapsul complet al structurii masive.

Întâmplător sau nu, pe stradă nu trecea nici un vehicul. Invocând probleme vitale pentru Republică, Luminara şi Obi-Wan nu s-ar fi sfiit câtuşi de puţin să oprească un speeder de teren sau chiar o aeroplatformă... dacă ar fi trecut pe lângă ei. Nu întâlniră însă decât mijloace de transport simple, tradiţionale, concepute pentru a duce cantităţi mici de produse prin labirintul de străzi înguste şi întortocheate din Cuipernam. Ţinând seama de frenezia de transportoare comerciale masive, ansioniani, extratereştri rezidenţi sau turişti şi animale domestice care ticseau străzile, un speeder de teren care zbura la joasă înălţime n-ar fi putut oricum să înainteze mai rapid decât un pieton. Cuipernam era un oraş vechi, al cărui centru comercial nu se dezvoltase având în vedere necesitatea traficului de vehicule moderne. Aceasta în sine era una dintre atracţiile turistice, dar în acelaşi timp însemna că facilităţile de transport aparţineau unei epoci mult mai vechi.

Cel puţin, reflectă recunoscător Luminara, nu aveau mult

de mers până la complexul municipal, vremea era bună şi se simţea chiar oarecum uşurată să umble din nou pe jos şi să nu fie nevoită să se lupte în a-şi păstra echilibrul pe spinarea unui suubatar care galopa prin salturi. Cercetă poziţia soarelui. Aveau timp suficient să ajungă la clădirea primăriei, înainte ca delegaţii Uniunii să se adune pentru votarea extrem de importantă.

Străbătuseră jumătate din drum, când Luminara simţi perturbarea. Privind în direcţia respectivă, detectă aproape instantaneu mişcarea cu coada ochiului. Întinse mâna cu un gest nepăsător spre Obi-Wan, îl atinse într-un fel anume pe braţ, apoi repetă gestul cu Barriss, în timp ce Obi-Wan îl alerta la rândul său pe Anakin. Kyakhta şi Bulgan se aflau acum înaintea lor, pe când mereu curiosul Tooqui alerga fără oprire de la tarabe la prăvălii şi înapoi. Nici un nomad nu observase schimbarea subtilă a atitudinii tovarăşilor de drum.

Apropiindu-se de Luminara, fără să se trădeze în vreun fel că ceva ar fi fost în neregulă, Obi-Wan murmură un singur cuvânt:

— Unde?

Ea îi răspunse din ochi, mişcându-i în sus şi la stânga.

Răspunzând printr-o încuviinţare abia perceptibilă, bărbatul transmise informaţia lui Anakin şi călăuzelor alwari, iar Luminara o anunţă pe Barriss. Deciseră să nu-i spună nimic lui Tooqui. Era greu de crezut că acesta ar fi reprezentat o ţintă primară, avea să descopere oricum destul de repede ce se întâmpla şi ultimul lucru de care ar fi avut ei nevoie ar fi fost un gwurran care să şuiere panicat şi să alerge cuprins de amoc pe străzile aglomerate.

Când lunetiştii de pe terasele clădirilor ce mărgineau strada deschiseră focul, constatară că salvele le erau deviate de săbiile de lumină care aşteptaseră activate. Nici măcar unul dintre proiectilele ce se revărsară de pe acoperişuri nu-şi atinse ţinta. Emiţând ţipete colective de alarmă în douăzeci de graiuri distincte, vânzători şi turişti, comercianţi şi pietoni se risipiră în toate direcţiile. Jedi şi tovarăşii lor se repeziră în interiorul stabilimentului comercial de mari dimensiuni care domina partea opusă a străzii.

***

Ogomoor se holba cu gura căscată la panica stârnită pe strada de sub el. Cu doar o clipă în urmă, Jedi şi asociaţii lor mergeau aparent nepăsători şi mulţumiţi, neavând habar de destinul ce urma să se abată asupra lor. Iar în clipa următoare, ei nu numai că respinseseră ambuscada pe care majordomul o organizase cu atâta grijă, ci se şi refugiaseră în clădirea de vizavi, dispărând din raza de acţiune a asasinilor. Erau mercenarii cei mai buni pe care izbutise să-i găsească şi angajeze potrivit ordinelor furioase ale bossbanului, dar, oricât de capabili ar fi fost unii dintre ei, nu puteau nimeri ceva ce nu vedeau.

Sfâşiat de teamă şi de frustrare, Ogomoor activă comunicatorul de frecvenţă protejată şi comandă trupelor de la sol să pătrundă în complexul comercial în care se refugiaseră urmăriţii. Dacă Jedi puteau fi readuşi în stradă, ţintaşii săi de pe acoperişuri i-ar fi putut executa. Chiar şi un Jedi ar fi avut dificultăţi în a face faţă unor atacuri venite simultan din mai multe direcţii.

***

— Pe-aici! strigă Luminara, conducându-şi prietenii spre partea din spate a complexului, în vreme ce cumpărătorii şi vânzătorii îşi căutau cu disperare adăposturi.

Era foarte bine că procedau aşa. Deşi Jedi erau preocupaţi de soarta unor martori inocenţi, cele câteva zeci de ucigaşi profesionişti care se năpustiseră în clădire nu acţionau mânate de scrupule morale de aceeaşi natură.

Focurile carabinelor şi blasterelor irupseră în complex. În biroul blindat al conducerii, doi manageri şi unul dintre proprietari gemură îngroziţi, anticipând distrugerea clădirii şi mărfurilor în înfruntarea celor două tabere. Autorităţile fuseseră deja alertate, dar până aveau să-şi facă apariţia, interiorul elegantului complex comercial se putea transforma în ruine.

Luminara decise că nu era vorba despre aceeaşi categorie de asasini şi mercenari de mâna a doua cu care ea şi Barriss fuseseră silite să se confrunte la scurt timp după sosirea pe Ansion. Cei de acum avansau mai încrezător şi ţinteau mult mai bine. Doar talentele Jedi le îngăduiau ei şi celorlalţi să-i ţină la

depărtare. Era limpede că cineva se străduise din răsputeri şi cheltuise o mulţime de bani pentru a-i angaja.

Făcând faţă simultan la doi atacatori, femeia nu zări silueta micuţă a unui vrot scund, dar înarmat până în dinţi, care se ridică lent în stânga ei, dinapoia unei perechi de cumpărători terifiaţi. Ştiind că probabil nu va avea decât şansa unui foc spre femeia evazivă şi greu de ţintit, vrotul ochi cu multă atenţie, dar în clipa în care se pregătea să apese pe trăgaci, un amalgam de ochi bulbucaţi, braţe agitate şi picioare ce loveau sălbatic îi ateriză pe cap şi pe umeri. Surprins, asasinul căzu sub o cascadă de invective de o inventivitate unică.

— Tooqui ucide! Străin rău-rău! Tooqui îl sugrumă cu maţele lui! Tooqui... whup!

Azvârlindu-şi de pe umeri povara uşoară ca fulgul, vrotul se răsuci furios şi-şi îndreptă arma spre băgăciosul gwurran. În momentul acela fu lovit însă din nou, de data aceasta de două trupuri mai mari şi mai grele. Luminara era iarăşi liberă să se ocupe de atacatorii iniţiali. Laolaltă, Kyakhta, Bulgan şi clocotitorul Tooqui începuseră plini de încântare să-l bată măr pe nefericitul vrot.

Atacatorii erau totuşi prea mulţi. Pentru a nu-i afecta pe cumpărătorii şi vânzătorii inocenţi, Luminara şi Obi-Wan deciseră să se retragă. Ar fi fost mult mai periculos să continue lupta pe stradă, unde probabil că s-ar fi găsit iarăşi sub focul lunetiştilor de pe terase, totuşi era preferabil, decât să vadă cum zeci de orăşeni nevinovaţi cădeau victime cetei de mercenari duri.

***

Ogomoor fu înştiinţat de un asasin din complex şi se grăbi să-şi alerteze lunetiştii frustraţi.

— Pregătiţi-vă! îi anunţă el verbal şi prin comunicator. Jedi se retrag! Lăsaţi-i să iasă complet în stradă şi abia după aceea deschideţi focul.

Revenind cu atenţia asupra străzii, adăugă mai încetişor, dar la fel de apăsat:

— Nu vrem să scape nici măcar unul dintre ei.

Îngenuncheat îndărătul armei sale sprijinite pe parapetul terasei, un mercenar întrebă nepăsător:

— Ce facem cu alwarii care-i însoţesc? Cei doi voinici şi micuţul?

— Nu vă bateţi capul cu ei. Sunt treaba celor de jos. Doborâţi-i întâi pe Jedi, apoi pe padawani.

Nerăbdător, Ogomoor se apleca niţel înainte pentru a se bucura de măcelul ce avea să se declanşeze, dar în acelaşi timp expunându-se cât mai puţin posibil.

Dedesubt apăru un veşmânt cunoscut, care dispăru, apoi reapăru. Haideţi, nobili Jedi. Arătaţi-vă. Păşiţi pe stradă, sub lumina strălucitoare şi puternică a soarelui Ansionului. Ieşiţi acolo unde vă putem zări eu şi angajaţii mei de lux.

Uite-i, strigă el în gând. Îi putea zări pe ambii Jedi, luptând unul lângă celălalt, înaintând cu evidentă şovăială, totuşi ieşind din adăpostul complexului comercial. Îi văzu pe cei doi asasini îngenuncheaţi din stânga lui încordându-se şi pregătindu-se să deschidă focul. Cu puţin noroc, totul avea să se sfârşească, finalmente, în mai puţin de un minut sau două.

Din nefericire, binecuvântarea lui Jiaguin, zeul vicleniei, nu era alături de el în dimineaţa aceea. Alwarii care se năpustiră asupra lunetiştilor păreau să fi apărut pur şi simplu din senin, deoarece nu-i simţise absolut deloc. Lamele cuţitelor şi alte arme tradiţionale scânteiară repetat în aceeaşi lumină strălucitoare şi puternică a soarelui pe care Ogomoor se bizuise pentru a uşura sarcina mercenarilor. Când se răsuci şi porni în goană spre ieşirea terasei, majordomul întrezări fugar desenele bogate de pe straiele intruşilor şi ochii săi se căscară şi mai mult.

Borokii Situng... şi Januul Hovsgol. Războinici din cele mai importante supraclanuri. Luptători feroce a căror reputaţie era faimoasă pe ambele emisfere.

Ce căutau aici, în Cuipernam, intervenind într-o încăierare din oraş? Nu ştia şi nici nu-şi putea imagina. Ştia doar că terasa însorită încetase să mai fie un loc în care să zăbovească fără griji.

Pe când fugea, observă că lupte similare se desfăşurau pe acoperişurile de vizavi, unde alţi alwari îi doborau pe ceilalţi lunetişti. Îşi dădu seama că, nemaiavând grija puşcaşilor de la înălţime, Jedi şi padawanii urmau să-i termine rapid pe restul mercenarilor. Iar după aceea nimic nu avea să mai stea între ei

şi complexul municipal al oraşului Cuipernam, unde se întruneau delegaţii Uniunii. În mod neaşteptat, se găsea confruntat cu situaţia de a trebui să-i raporteze stăpânului său alt eşec. Un eşec extrem de costisitor. Soergg n-avea să fie deloc încântat, ci foarte furios. Avea să...

Cuipernam nu era singurul oraş de pe Ansion, iar huttul Soergg nu era singurul bossban demn de talentele unice ale majordomului. Sătul să mai anunţe eşec după eşec, redutabilul Ogomoor se întrebă, pe când cobora treptele câte două şi câte trei o dată, dacă ziua aceea nu putea fi cea cuvenită pentru ca un individ cu capacităţile sale să se gândească în mod serios la a-şi căuta o slujbă altundeva.

Nu, îşi spuse în timp ce bâjbâia după comunicatorul cu frecvenţă protejată. Cunoştinţele şi experienţa lui puteau încă să fie utilizate. Mai avea un atu de jucat.

***

Nici Luminara şi nici Obi-Wan nu înţeleseseră prea bine ce se întâmplase cu ţintaşii potenţial letali de pe acoperişurile din jur, până ce în mijlocul străzii presărate cu trupuri nu apăru un chip familiar. De îndată ce-l recunoscură, ei şi padawanii fură în aceeaşi măsură surprinşi şi uşuraţi.

— Salut, Bayaar!

Punându-şi o palmă pe faţă şi cealaltă pe piept, Luminara îl salută pe războinicul borokii în stilul alwari. Îndărătul lui, borokii şi januulii îi lichidau pe ultimii asasini tocmiţi. Femeia văzu că înfruntările nu aveau să mai dureze mult, deoarece atacatorii care supravieţuiseră fugeau acum cu disperare în orice direcţie care promitea salvarea.

— Deşi nu mă aşteptam să te revăd, trebuie să recunosc că momentul pe care l-ai ales pentru o întâlnire este absolut admirabil.

— Ce-i asta? întrebă Obi-Wan, arătând pe lângă borokii, în direcţia celorlalţi salvatori ai lor.

Dinţii ascuţiţi ai lui Bayaar se dezveliră într-un zâmbet larg.

— Garda voastră de onoare, nobile Obi-Wan. Nu ţineţi minte că vi s-a promis un „cadou” din partea celor două Consilii de Seniori alwari? Acesta este. Ei au dorit să nu li se întâmple

nimic rău noilor lor prieteni de pe alte planete. (Dacă gestul ar fi fost posibil din punct de vedere fiziologic, ar fi făcut cu ochiul.) Mai ales înainte de intrarea în vigoare a tratatului oficial dintre alwari şi Uniune. V-am fost pe urme din clipa în care aţi părăsit tabăra noastră, păzindu-vă spatele, atenţi la necazuri, cu ochii-n patru pentru voi. Încheie cu un ton şi o expresie mult mai serioase: A fost cât pe aici să întârziem prea mult.

— Ne-am fi descurcat noi, rosti Anakin şi, după o privire severă din partea maestrului său, adăugă iute: Deşi ajutorul vostru a fost mai mult decât bine venit.

Bayaar se înclină uşor în direcţia padawanului şi Anakin se simţi ruşinat. Va învăţa oare vreodată să vorbească abia după ce se gândea? Educaţia şi antrenamentele Jedi îl făceau excesiv de încrezător în sine, de-a dreptul obraznic. Într-un fel sau altul, trebuia să înveţe să fie la fel de răbdător ca Obi-Wan. În caz contrar, n-ar fi avut niciodată posibilitatea de a egala, cu atât mai puţin de a depăşi, talentele mentorului său.

— Suntem la fel de dornici ca şi Seniorii voştri să încheiem misiunea aceasta.

Asigurându-şi sabia la centură, Luminara porni iarăşi pe stradă. Obi-Wan i se alătură, urmaţi de restul grupului.

Erau flancaţi, atât pe sol, cât şi pe terasele clădirilor ce mărgineau strada, de războinici din Borokii Situng şi Januul Hovsgol. Aleşi dintre cei mai buni luptători ai clanurilor lor, aceştia prezentau un spectacol intimidant, totuşi captivant, escortându-i pe extraplanetari prin oraş. Cu ochii holbaţi de uimire, localnicii se opreau sau ieşeau din prăvălii pentru a privi alaiul, iar turiştii extratereştri de pe planete sofisticate erau la fel de impresionaţi. Cavalerii Jedi nu mai fură atacaţi până la destinaţie.

Când ajunseră în cele din urmă la clădirea municipală a oraşului Cuipernam, aceasta era la fel cum şi-o reaminteau. Bayaar şi luptătorii săi rămaseră de pază afară, iar Jedi fură anunţaţi şi primiţi. Componenţa delegaţiei Uniunii era însă oarecum diferită faţă de ultima lor întrevedere. Delegatul Ranjiyn se afla acolo, bineînţeles şi Tolut şi alţi cinci pe care Luminara îi recunoscu, dar, în vederea votării, delegaţia fusese mărită la douăsprezece persoane, ţinând seama probabil de importanţa deciziei pe care avea s-o adopte. Dintre cei

doisprezece, opt erau băştinaşi de pe Ansion, iar ceilalţi extratereştri rezidenţi, ca oamenii Volune şi Dameerd, sau armalatul Tolut.

Deşi priveau şi ascultau, nici Anakin, nici Barriss nu fură deosebit de atenţi la formalităţile de primire. Kyakhta şi Bulgan stăteau plini de mândrie îndărătul cavalerilor Jedi, în timp ce Tooqui, plictisit de moarte, îşi trecea vremea examinând podeaua după eventuale obiecte de valoare pierdute de participanţi. Atâta timp cât rămânea în planul doi şi nu intervenea în desfăşurarea procedurilor, era ignorat de toţi.

Scuze şocate şi compătimiri reale se revărsară dinspre delegaţi la auzul felului în care forţe necunoscute încercaseră să-i ucidă în stradă pe oaspeţii oraşului. La rândul lor, Obi-Wan şi Luminara se interesară despre sănătatea şi deciziile delegaţilor. Deoarece unii nu le erau cunoscuţi şi reciproc, fură necesare prezentări.

Înainte însă de a putea începe, în sală năvăli un personaj gâfâind, cu ochii holbaţi.

— Onoraţi delegaţi ai Uniunii aşezărilor şi oraşelor ansioniane! Vă implor să-mi acordaţi o clipă din timpul vostru! Deţin informaţii care vă vor fi de mare folos în luarea deciziei.

Scotoci în buzunar, continuând să vorbească.

— Ştiu astfel despre...

O rafală de energie ilumină sala. Săbiile Jedi fură scoase de la brâu, fără a fi însă activate. Cel care trăsese nu se panicase, ci ţintise cu atenţie. Arma lui fusese eficientă şi intrusul muri instantaneu.

Apropiindu-se precaut de cadavrul fumegând, Anakin se aplecă peste chipul distrus al ansionianului nepoftit. Întinzând mâna spre buzunarul în care scotocise înaintea morţii, padawanul extrase dispozitivul dinăuntru. O privire rapidă îi dezvălui rolul acestuia. Îl ridică, arătându-l celorlalţi.

— Un recorder, rosti el şi examinându-l iute concluzionă: A fost distrus.

Ţintaşul puse blasterul pe care-l utilizase cu atâta precizie înapoi în punguliţa care-i atârna la gât.

— Regret. A năvălit în felul acesta, neinvitat, urlând şi bolborosind şi nu aveam de unde să ştiu ce intenţiona. Când a băgat mâna în buzunar...

Tăcu, lăsând implicaţia frazei neterminate să atârne în aer.

De lângă el, armalatul Tolut privi cu luare aminte leşul carbonizat.

— Este Ogomoor. Îl recunosc, în ciuda mutilării. Nu era în slujba ta?

— Ba da, încuviinţă ţintaşul fluturând nepăsător din mână, ocazional a lucrat pentru mine. Deşi l-am tratat bine şi l-am ajutat, oferindu-i câteva oportunităţi, l-am considerat mereu oarecum instabil psihic. Îmi pare realmente rău să văd că aprecierea mi s-a confirmat.

Barriss se năpusti spre masa lungă şi curbată înapoia căreia şedeau delegaţii Uniunii. Reacţia ei fusese atât de neaşteptată, încât Anakin fu cât pe aici să-şi activeze sabia. La jumătatea drumului, fata începu să gesticuleze aprins spre individul aflat la unul din capete.

— Tu! Strigă cu un glas la fel de răsunător pe cât l-ar fi avut Luminara rostind o acuzaţie. Tu ai fost acela!

Ţinta furiei ei se holbă neînţelegător, apoi desfăcu larg braţele într-o implorare plină de inocenţă către restul delegaţilor:

Luminara miji ochii la padawana furioasă.

— Barriss? Explică-ţi purtarea!

— Să mi-o explic? Da, maestră, mi-o voi explica. Ridică braţul şi-l menţinu întins ferm spre individul respectiv: Nu l-am recunoscut de la început, fiindcă nu l-am văzut niciodată, dar când mă pregăteam să evadez din odaia în care fusesem întemniţată înainte de a pleca din Cuipernam, Bulgan i-a pomenit numele.

Indică după aceea cadavrul care continua să fumege pe podeaua sălii, înapoia ei.

— Totul se leagă acum.

Ochii i se întoarseră şi sfredeliră ochii ceilalţi, mai mari, ca nişte fante. Aceştia îi susţineau privirea, cu o căutătură nepoliticoasă, camuflând gândurile neplăcute ce clocoteau îndărătul lor.

— Huttule Soergg, te acuz că ai poruncit răpirea mea, că ai încercat să obstrucţionezi orice reconciliere între locuitorii oraşelor şi alwarii de pe câmpii, că ai organizat cel puţin una şi probabil două tentative de asasinare a noastră, că te-ai oferit să

plăteşti clanului Qulun şi oricăror altora care ne puteau opri şi reţine până după votare şi că probabil eşti în solda Ghildei Comerciale pentru a acţiona în favoarea ei!

O uitătură din partea Luminarei fu suficientă s-o amuţească pe padawană, dar fără a-i domoli furia.

— Barriss, aceasta este o conferinţă importantă. Indiferent care sunt opiniile şi sentimentele tale în privinţa unor chestiuni tangenţiale, trebuie respectate anumite protocoale.

— „Tangenţiale”?! Dar el este cel care a ordonat să fiu răpită! protestă fata vehement. Şi aproape cu siguranţă se află înapoia tuturor necazurilor noastre de pe Ansion.

— Padawană, vorbi Luminara cu blândeţe, dar ferm, aici nu este un tribunal. Cuvinte ca aproape sunt chiar şi mai puţin admise aici. Nu este nici momentul, nici locul pentru a aborda asemenea probleme. Potoleşte-te. Tonul i se înăspri: Sau va trebui să te potolesc eu!

Încet, fără chef, Barriss se aşeză. Ochii nu-i părăsiră însă nici o clipă obiectul deformat şi puhav al urii ei. Undeva în spate, servitorii îndepărtau leşul fostului majordom al huttului.

Clătinând din cap cu regret, Soergg se adresă delegaţilor nedumeriţi:

— În mod clar, prietenii noştri extraplanetari au fost supuşi unor tensiuni teribile. Este lesne de înţeles. Orice persoană civilizată ar fi afectată de petrecerea unui timp atât de îndelungat printre nomazii sălbatici şi necivilizaţi de pe câmpii.

La auzul insultei, Bulgan făcu un pas înainte şi trebui să fie reţinut de Kyakhta.

— Nu port ranchiună pentru izbucnirea copilei. Îmi pot imagina perfect lipsurile pe care ea şi tovarăşii ei au fost siliţi să le îndure în ultimele săptămâni în preria pustie.

— Cel puţin n-am avut grija unor „nomazi sălbatici” care să încerce să ne ucidă în ambuscade, replică Barriss.

Luminara îi aruncă o uitătură prevenitoare, însă padawana o ignoră acum. Clocotea de furie.

Unul dintre noii membri ai delegaţiei privi în lungul mesei spre binecunoscutul şi foarte respectatul membru al comunităţii negustoreşti din Cuipernam. Ca un gest de curtoazie, delegaţia îi îngăduise huttului să participe la întâlnire şi să observe votarea în numele tuturor intereselor comerciale din oraş.

— Soergg, spuse el, cuvintele extraplanetarei mă tulbură. S-ar putea să se înşele în asemenea măsură?

Huttul deschise larg braţele.

— Toţi cei prezenţi mă cunosc. Sunt un simplu afacerist şi încerc, ca voi toţi, să supravieţuiesc pe o planetă care nu-mi este cea de obârşie. Graţie căldurii şi firii deschise a ansionianilor, am prosperat aici. Gândiţi-vă atunci: aş fi oare în stare să întreprind ceva pentru a periclita tot ce am realizat, tot ce am construit?

Privi cu blândeţe către padawana care de abia se mai controla şi mai că nu izbucni în lacrimi.

— Acesta să fie tipul de înţelegere la care ne putem aştepta din partea trimişilor Senatului, dacă vom accepta acordul pe care ni l-au adus Jedi?

Barriss înţelese cât de viclean era huttul. Limaxul gras era un expert în sucirea cuvintelor în funcţie de situaţie. Poate că-i lipseau unele amănunte cum ar fi fost conştiinţa, scrupulele sau picioarele, dar de vorbe nu ducea lipsă. Ea înţelegea acum motivul pentru care maestra Luminara o avertizase să tacă din gură. Fără chef, îşi aminti că unul dintre primele lucruri pe care trebuia să le facă un adevărat Jedi era să înveţe să-şi controleze cumpătul. În momente critice, cum era chiar reuniunea de faţă, nu se putea îngădui intervenţia sentimentelor personale şi emoţiilor individuale.

De aceea îşi stăpâni furia pe care o simţea, străduindu-se să nu se folosească de Forţă pentru a smulge ochii huttului umflat şi îngâmfat din capul lui buhăit, ci să rămână ca o statuie dăltuită în piatră, în timp ce delegaţii şi Jedi discutau termenii acordului propus între locuitorii aşezărilor şi oraşelor şi alwarii de pe şesurile deschise.

Încercă o uşoară satisfacţie, văzând evidenta neplăcere a lui Soergg, care strânse din buze, atunci când votul final fu de nouă la doi în favoarea adoptării acordului, împotrivă votaseră Kandah şi un ansionian din comunităţile sudice. Se edifică de asemenea, observând cât de lesne şi degajat minţi Soergg după aceea, recunoscând corectitudinea votării şi jurând să respecte termenii tratatului.

Acţionând pe baza detaliilor observate, se strecură neîmpiedicată prin mulţimea care se felicita după votare şi se

confruntă direct cu huttul. Acesta se înălţa mult deasupra ei, masiv, dar lent în mişcări. Deşi Barriss nu se trădă, fu încântată să-i perceapă primii fiori de teamă.

— Sper să te reîntâlnesc într-o bună zi, Soergg, surâse ea sec. Poate în alte circumstanţe, în care diplomaţia va fi lipsită de relevanţă. Indică din cap spre Luminara şi Obi-Wan, care conversau cu câţiva delegaţi. Şi în condiţii în care exprimarea sentimentelor mele nu va fi supusă unor restricţii externe.

Răspunsul huttului fu o înălţare din umeri ce trimise unduiri repulsive prin trupul său diform, până la capătul bont al posteriorului.

— Eu nu-ţi doresc răul, micuţă padawană. Afacerile sunt afaceri.

Fata simţi că tonul nu se potrivea totuşi vorbelor. În realitate, era furios şi neliniştit.

— Cine te-a angajat să încerci să ne opreşti? Nu se putu ea abţine să-l întrebe. Ştiu pe cine ai plătit tu, dar cine te plăteşte pe tine?

Soergg hohoti, adânc, prelung şi extrem de neplăcut.

— Oh, micuţo, poate că ştii multe secrete Jedi, dar n-ai habar de mersul politicii! De ce ar trebui să mă plătească cineva? Întotdeauna acţiunile mele sunt dictate de ceea ce este convenabil pentru mine. Jedi caută mereu înţelesuri ascunse, complicaţii în chestiuni simple.

— Nu-i deloc simplu ca o planetă să voteze pentru a se alătura unei mişcări de secesiune, care s-o separe de Republică.

— „Secesiune”? Subiectul acesta este expirat. Nu a fost supus la vot chiar în prezenţa ta? bubui el încetişor.

— Şi vei respecta atunci noul tratat dintre orăşenii Uniunii şi locuitorii câmpiilor? Nu vei încerca să-l subminezi?

Privi cu tâlc în direcţia intrării, spre locul unde ansionianul care strigase cu frenezie fusese ucis chiar de făptura cu care dialoga acum.

— Nu cred că individul pe care l-ai împuşcat ar fi putut să aibă asupra lui dovezi incriminatorii, nu-i aşa?

Soergg îşi feri ochii cu un gest sugestiv în sine.

— O idee insinuantă, micuţă padawană. Cu totul nelalocul ei pentru o făptură aşa atrăgătoare ca tine.

Printre buzele de cauciuc, o limbă groasă, ca de moluscă,

şfichiui scurt spre ea.

Dacă logica întortocheată a huttului nu izbutise să o determine să încheie înfruntarea, gestul repulsiv şi complimentul care-l însoţise umplură definitiv paharul. Barriss reveni lângă tovarăşii ei.

— Este timpul să ne vedem de drum, anunţă Luminara.

Întorcându-se, aşteptă ca Obi-Wan să le mulţumească delegaţilor pentru modul în care-i primiseră şi să-i felicite pentru decizia înţeleaptă de a rămâne în cadrul Republicii.

Când ieşiră din primărie, Barriss încercă să-şi uite mânia, alăturându-se colegului ei padawan.

— Cum te simţi, Anakin?

Tânărul studia cerul, arzând evident de nerăbdare să plece.

— Mult mai bine acum, după ce am terminat treaba de aici. Văzând că fata continua să-l privească, o întrebă: S-a întâmplat ceva?

— Nu. Atât doar că mă gândeam că te-am judecat greşit. În timpul cât am fost împreună, am ajuns să te cunosc şi înţeleg ceva mai bine. Acum îmi dau seama că te afli într-o căutare. Cred chiar că tu cauţi mai îndârjit decât cei mai mulţi dintre noi. Îl atinse pe braţ: Vreau doar să-ţi urez să găseşti ceea ce cauţi.

Anakin se uită la ea surprins.

— Eu caut să devin Jedi, Barriss. Asta-i tot.

— Să fie oare tot? replică ea şi când padawanul nu-i răspunse continuă: Ei bine, dacă vreodată vei simţi nevoia să stai de vorbă şi cu altcineva decât Obi-Wan, eşti binevenit să mi te destăinui. Poate că voi reuşi măcar să-ţi ofer altă perspectivă asupra unor lucruri.

Anakin şovăi, apoi răspunse recunoscător:

— Îţi mulţumesc, Barriss. Îţi mulţumesc realmente. Ştiu că-mi va fi mai uşor să stau de vorbă cu tine decât cu maestrul Obi-Wan despre... unele lucruri.

Indică din cap în direcţia celor doi Jedi care discutau între ei şi fata râse încet.

— Cu oricine este mai uşor de stat de vorbă decât cu un cavaler Jedi.

După ce căzură de acord în această privinţă, porniră să flecărească deschis, vorbind pentru prima dată cu relaxarea şi degajarea existentă între prieteni vechi.

Luminara îi privi aprobator. Era important ca padawanii să se înţeleagă, deoarece, într-o bună zi, ei trebuiau să se înţeleagă şi în calitate de Jedi, uneori în circumstanţe dintre cele mai dificile. Ca şi Anakin, femeia ridică o clipă ochii spre cer. Dincolo de bolta albastru-pur a Ansionului, Republica era în fierbere. Pentru un cetăţean obişnuit, totul ar fi părut normal, însă cei care cunoşteau tabloul de ansamblu ştiau că forţe vaste se puneau în mişcare... şi nu toate erau benigne. Răul ieşise în lume. Misiunea cavalerilor Jedi era de a-l smulge din rădăcini şi a-l face inofensiv. Dar cum aveau să reuşească asta, când nici măcar Consiliul Jedi nu era sigur asupra sursei ori intenţiilor sale?

Ştia bine că decizia nu atârna pe umerii ei. Eu nu pot decât să-mi îndeplinesc misiunile primite.

Ba nu, putea să facă şi altceva. Cel puţin, pentru încă o vreme. Mărind pasul, îl prinse din urmă pe Obi-Wan, să-i afle opiniile în anumite probleme importante, să-l felicite încă o dată pentru o treabă bine făcută şi, în sfârşit, dar nu în cele din urmă, să se bucure de tovărăşia lui.

Existau plăceri minore pe care nu i le-ar fi putut răpi nici chiar o întreagă galaxie plină de facţiuni rivale şi de conflicte mocnite sau făţişe.

***

Cei trei ajunseseră pe rând la Turnul Bror III, astfel încât să nu atragă atenţia nimănui, suind cu turbolifturile la etajul 166. Deşi nu prezentau securitatea unui transportor aerian, sălile ce găzduiau expoziţia câtorva dintre cei mai importanţi artişti luminescenţi de pe Coruscant nu reprezentau locul în care să te aştepţi ca trei reprezentanţi ai elitei capitalei să plănuiască o revoltă.

Shu Mai îi privi pe ansionian şi pe corellian apropiindu-se. Cu excepţia lor, expoziţia era pustie. Expresia de pe chipul senatorului reflecta îngrijorare. Cât despre Tam Uliss, el nu se străduia deloc să-şi camufleze nemulţumirea.

— Aţi auzit, murmură preşedinta Ghildei Comerciale.

Ştia deja răspunsul. Industriaşul încuviinţă viguros din cap.

— Ansionul a votat să rămână în Republică. se răsuci spre

cel din dreapta sa: Ai dat greş, senatorule.

Trecându-şi mâna cu degete lungi prin coamă, Mousul replică încordat:

— Am făcut tot ce am putut. Decizia nu mi-a aparţinut. Eu votez aici, în Senat... nu în Consiliul Uniunii. Capacitatea mea de a-i influenţa pe delegaţi este limitată.

— Nu a fost vina senatorului, interveni Shu Mai liniştitor. Dacă Jedi nu ar fi încheiat pacea între locuitorii oraşelor şi nomazi, Uniunea ar fi votat pentru secesiune.

— Nu contează, tonul industriaşului era brusc şi maniera lipsită de răbdare. Amândoi aţi fost deja de acord. Acţionăm acum... cu sau fără retragerea Ansionului.

— Ce va fi cu malarianii şi keitumiţii?

Tam Uliss era inflexibil.

— Acţionăm şi fără retragerea lor.

Shu Mai oftă prelung.

— Cunoşti opinia mea... şi a restului Ghildei. Fără impulsul care ar fi fost dat mişcării noastre de secesiunea Ansionului, nu ne putem anunţa deschis identităţile şi intenţiile. Fără criza pe care ar fi cauzat-o retragerea Ansionului şi a aliaţilor săi, nu putem conta pe o susţinere suficientă pentru acţiunile noastre.

— Dacă Ansion, malarianii şi keitumiţii continuă să facă parte din Senat, nu avem suficiente temeiuri pentru a ne prezenta solicitările, o susţinu Mousul.

— Nu asta aţi spus săptămâna trecută, insistă Tam Uliss care în mod limpede nu dorea să cedeze. Ţineţi minte că aţi fost de acord?

— Da, ţin minte, spuse Shu Mai şi porni spre coridorul din stânga ei. Nu mă simt în largul meu să mai discutăm despre chestiunea aceasta aici. Pot apărea alţi vizitatori. Mi-am permis libertatea de a rezerva o sală de conferinţe sigură în Turnul Bror IV. Locul a fost verificat direct de personalul meu şi s-au luat măsurile de precauţie necesare. Droizii de securitate sunt deja activaţi şi pe poziţii. Urmaţi-mă!

Surâse şi adăugă:

— Sunt convinsă că putem soluţiona diferenţele noastre de opinii.

— Nu este nimic de soluţionat, se încăpăţână Uliss. Am decis săptămâna trecută, la întrunirea din transportor.

Cât este de plin de sine, gândi Shu Mai dezaprobator când ieşiră din sălile expoziţiei şi porniră pe coridorul larg.

— Vine o clipă, rosti Uliss, când sentimentele nu vor mai fi tăinuite. Ceilalţi sunt gata de aproape un an să facă publică mişcarea.

Examină chipul preşedintei Ghildei.

— Ar fi continuat să aştepte, dacă nu le-ai fi oferit sprijinul, zise femeia.

În glasul ei nu existase nici furie, nici ranchiună. Fusese o simplă observaţie. Uliss strânse din umeri sfidător.

— Îmi pare rău pentru acest dezacord, dar nu putea fi evitat. Altfel ne-ai fi ţinut să aşteptăm la nesfârşit.

— Nu chiar la nesfârşit, îl corectă Shu Mai conducându-i spre pasarela aeriană care făcea legătura cu turnul vecin. Doar până la momentul potrivit.

— Şi când va fi acela? După alt an de aşteptare? După doi ani? Trei?

— Atât cât va fi necesar, prietene.

Încălţările lor ţăcăneau pe podeaua netedă. Scoţând de la centură o telecomandă, femeia o folosi pentru a scana pasarela din faţă, asigurându-se că era pustie. Nu dorea ca vreun funcţionar ieşit la plimbare să dea peste ei.

— Sper că nu va fi chiar aşa mult, dar ce va fi va fi.

— Uliss, rosti Mousul de alături, ceea ce nu înţelegi tu şi prietenii tăi este faptul că, în politică, răbdarea este una dintre armele cele mai puternice care ne stau la îndemână.

Industriaşul clătină cu regret din cap.

— Există o vreme pentru răbdare şi o vreme pentru acţiune. Să ştii că n-ai cum să învingi în controversa asta.

— Dacă ne deconspirăm prea curând, nimeni nu va câştiga nici o controversă, replică Shu Mai cu convingere. Îmi pare rău că nu suntem de acord în această privinţă, Uliss.

— Nu-ţi port ranchiună, Shu Mai, surâse industriaşul. Nici chiar tu nu poţi câştiga toate bătăliile.

Intrară pe pasarelă. Dincolo de pereţii şi acoperişul transparente ale punţii pietonale aeriene care lega Turnurile Bror III şi IV, Coruscantul sclipea superb în lumina slabă a sfârşitului de zi. Prin văzduhul după-amiezei, şiruri de aerocare urmăreau liniile de forţă ale traficului. Vehicule automate de

serviciu goneau printre clădirile înalte în misiuni preprogramate. Coruscantul era un loc minunat. Centrul civilizaţiei moderne. Mai devreme sau mai târziu, oricine căuta puterea, indiferent dacă în plan politic, financiar sau artistic, venea pe Coruscant. Cei care căutau să influenţeze afacerile planetelor ajungeau în cele din urmă, inevitabil, la Senat – cel mai mare şi mai important corp consultativ din galaxie. Fiecare căuta să-i atragă de partea sa pe membrii Senatului, în diverse modalităţi. Shu Mai ştia că era necesară doar puţină călăuzire. Câteva sugestii adecvate.

Ele însă trebuiau făcute la momentul cuvenit şi în circumstanţele cuvenite. Femeia lungi pasul. Mousul procedă în acelaşi fel. Privind relaxat spre panorama de afară, Uliss rămase puţin în urmă.

Ajungând în capătul opus al pasarelei aeriene, preşedinta Ghildei Comerciale se răsuci. Mousul o imită. Ridicând dispozitivul banal pe care-l ţinea în mână, Shu Mai apăsă un buton.

Tam Uliss păru în mod firesc surprins, atunci când se lovi de câmp. Era invizibil şi impenetrabil. Într-un răstimp foarte scurt, chipul industriaşului parcurse un domeniu remarcabil de expresii. Cuvintele sale, care, judecând după faţa lui, deveneau în mod rapid iritate, nu traversau bariera ce se materializase pe neaşteptate între el şi tovarăşii de conspiraţie. Acelaşi lucru era valabil pentru mâinile şi trupul corellianului.

Preşedinta Ghildei Comerciale şi senatorul de Ansion priviră fără să clipească la bărbatul mânios. Faţa ansionianului era inexpresivă, cea a preşedintei Ghildei gânditoare. Un început de alarmă apăru pe chipul lui Uliss. Răsucindu-se brusc, el încercă să revină spre Turnul Bror III... şi se trezi blocat de o a doua barieră, identică cu cealaltă.

Apropiindu-se de barieră, Shu Mai îl studie pe individul panicat, rămas captiv pe pasarelă. În ciuda banilor industriaşului, în ciuda contactelor sale importante, nimic nu-l mai putea ajuta acum. Păcat... Nu-l plăcuse în mod deosebit, totuşi îl respectase. La nici o lungime de mână de faţa ei, furios şi speriat, Uliss urla ameninţări şi imprecaţii către cei doi complotişti. Bariera continua să-i blocheze industriaşului atât cuvintele, cât şi pumnii.

Pentru un moment prelung, Shu Mai se uită fix în chipul

fostului ei asociat.

— Răbdarea, prietene, şopti ea încetişor, deşi subiectul mustrării ei n-o putea auzi, este singura armă pe care nu ne putem permite s-o irosim.

Întorcându-i spatele, reveni lângă Mousul, care se retrăsese puţin în coridorul dinapoia lor. Senatorul se uită la Shu Mai, care atinse succesiv câteva butoane micuţe, cu o rapiditate ce dovedea exersare.

Un scârţâit uşor răsună în capătul pasarelei şi crescu până la nivelul unui geamăt. Uliss încetă să mai izbească cu pumnii în bariera inflexibilă. Furia i se transformă în nesiguranţă, apoi în surpriză. Metalul cedă şi materialul compozit se dizolvă. Cu ambele palme lipite de barieră, industriaşul continua să-i privească pe Shu Mai şi pe senator, când întreaga pasarelă se desprinse mai întâi de Turnul Bror III, după aceea de Turnul Bror IV şi se prăbuşi către solul aflat cu 166 de etaje mai jos.

Apropiindu-se de marginea deschiderii ce fusese ruptă în peretele clădirii, Shu Mai se aplecă şi privi. În ciuda vacarmului uriaşei metropole şi a distanţei, pasarela scoase un zgomot foarte puternic, asurzitor, când lovi suprafaţa pământului. Preşedinta Ghildei Comerciale se uită gânditor la ruină, înainte de a se întoarce şi a reveni pe coridorul deschis acum spre exterior. Dincolo de interstiţiul dintre clădiri, o gaură identică fusese produsă în Turnul Bror III.

— Oboseală structurală, murmură femeia lui Mousul. Destul de neobişnuit în ziua de azi şi pentru tehnologiile curente, totuşi ceva care se poate întâmpla.

— Aşa este, replică sec senatorul de Ansion.

— O persoană atât de importantă... Ce tragedie teribilă. Teribilă! Eu însămi îi voi rosti necrologul.

Încrucişându-şi la spate degetele lungi, porni pe coridor.

— Frumos din partea ta, Shu Mai, spuse senatorul apoi inspiră adânc. Când vor afla ce i s-a întâmplat lui Tam Uliss, după ceea ce a păţit şi Nemrileo de Tanjay, mă îndoiesc că alţii ne vor mai face necazuri.

— Sunt de acord. Susţinătorii noştri ar trebui să redevină docili.

Senatorul gesticulă spre coridorul din faţa lor.

— Dacă nu te superi, cred că te voi părăsi acum – am mult

de lucru în după-amiaza asta.

— Te cred, schiţă un gest de înţelegere preşedinta Ghildei Comerciale. Şi eu am destule de făcut.

Se despărţiră cordial; Mousul reveni la îndatoririle senatoriale, iar Shu Mai în cabinetul ei. Acolo se încuie şi se izolă atât de ermetic, încât nimic cu excepţia unei nova n-ar fi putut s-o tulbure. Abia după ce se asigură că totul era perfect protejat, activă secvenţa codificată specială care o punea în legătură cu individul remarcabil căruia trebuia să-i raporteze evoluţia conspiraţiei de pe Coruscant.

Când chipul familiar apăru înaintea ei, Shu Mai începu să vorbească fără ezitare:

— Au fost unele... probleme. Jedi au izbutit să stabilească pacea între facţiunile nomade şi urbane de pe Ansion. Drept urmare, delegaţii Uniunii de pe Ansion au votat ca planeta să rămână în Republică.

Glasul celălalt era ferm şi încrezător.

— Păcat. Ne va sili să ne încetinim planurile imediate. Chipul surâse. N-aş fi crezut că Jedi vor izbuti în misiunea lor. În nici un caz într-un interval atât de scurt.

— Încă ceva... Deşi senatorul Mousul a rămas ferm devotat cauzei, mai mulţi dintre susţinătorii noştri se pregăteau să treacă mai departe, în ciuda deciziei Ansionului. A fost necesar să dau... o lecţie.

Povesti cele întâmplate în după-amiaza aceea. Individul de la celălalt capăt al transmisiunii protejate ascultă în tăcere până ce Shu Mai termină.

— Regret pierderea industriaşului Tam Uliss, dar îţi înţeleg motivaţia acţiunii. (Fără să ştie exact de ce anume, preşedinta Ghildei Comerciale se simţi foarte uşurată.) Nu contează. Evenimentele înaintează, planurile se dezvoltă. Putem accepta pierderea.

— Hotărârea Ghildei rămâne neclintită, spuse Shu Mai.

Contele Dooku zâmbi.

— Ca şi cea a protectorilor noştri. Eu apreciez că episodul n-a fost decât o oprire temporară. Rezultatul final este inevitabil, indiferent ce vor face obositorii Jedi. Se apropie schimbări măreţe. Destinul ne aşteaptă, prietena mea. Va veni în curând. Cei care sunt pregătiţi vor avea şi cel mai mult de profitat.

Era un gând bun pe care să-l păstreze în minte, reflectă Shu Mai după terminarea transmisiunii. Dezactivă ecranarea de confidenţialitate, se ridică şi părăsi încăperea.

Erau multe de făcut.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din

centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste

fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun

este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit

conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui

Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

